

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALEIN KENTİGERNA

altın kızlar

SIRLAR UÇURUMU

*"Sizi ilk sayfasında etkisi altına alacak,
çok şaşırtıcı tuzaklarla, entrikalarla, sürprizlerle dolu
büyüleyici bir gerilim."*

40.000
ADET

6. BASKI

PM
PANAMA

(altın_kızlar)

*Umut, zenginler için sıradan bir ihtimal,
fakirler içinse İlâhi bir mucizedir.*

1835 yılı Fransa...

İçinde karanlık sırlar saklayan bir malikâne. Blanc de Venue
Malikânesi.

Lanetli bir uçurum...

Yirmi yıl önce uçurumun dibinde ölü bulunmuş bir kadın.

Belki de arkasında ölümcül sırlar saklayan gizemli bir
cinayet...

İntikam almak için geçmişin karanlık anılarını ortaya
çıkarmak zorunda olduğuna inanan, inatçı ve çatal yürekli bir
evlat.

Geçmişini gizlem'ek zorunda kalan gizemli bir doktor.

Lanetli bir sır!

Şüphe yüklü bir aşk!

Ve geçmişin ürkütücü sisleri arasından çıkıp gelmiş
kötü ruhlu bir adam...

Sırlarla örülü, heyecan dolu bir öykü!

Gerilimi ve gizemi iliklerinize kadar hissedeceksiniz.

Belki de şimdiden benzerlerinin arasmda kendine çok üstün
bir yer edinecek olan, türünün en gizemli romanlarından
biri...

Okuyan herkesi kolayca etkisi altına alacak, finaliyle ters
köşeye yatıracak, büyüleyici, tüyler ürpertici bir roman.
Soluğunuz kesilecek. Hayran kalacaksınız.

Alein Kentigerna - Sırlar Uçurumu

Panama Yayın No: 117

ISBN: 978-605-5143-48-0

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa Demirer

Kapak Tasarımı

Leyla Çelik

Birinci Baskı: Ağustos 2013

İkinci Baskı: Ekim 2013

Üçüncü Baskı: Ocak 2014

Dördüncü Baskı: Haziran 2014

Beşinci Baskı: Ocak 2015

Altıncı Baskı: Kasım 2015

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası

Sertifika No: 13987

Yayıncı Sertifika No: 18439

© Bu kitabın her hakkı saklıdır.

*Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz,
kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.*

Panama Yayıncılık

Dr. Mediha Eldem Sokak

No: 60/2 Kızılay/ANKARA

Tel-Fax: (0.312) 432 14 89

www.panamayayincilik.com

info@panamayayincilik.com

Sırlar Uçurumu

Alein Kentigerna

Umut, zengmter *için sıradan bir ihtimal,*
fakirler içinse ilahi bir mucizedir.

1816 YILI

Binbaşı Frederic Roussel'in eşi Madam Eugenie, akşamüzerinden beri kayıptı. Onu en son, hizmetçilerden birisi, binbaşının erkek kardeşi Edouard'la birlikte bahçede yürürken görmüştü.

Akşam yemeği vakti çoktan geçmişti ve binbaşı, öfkesi burnunda sürekli viski içiyordu. Madam Eugenie'yi bulmaları için çiftlikteki herkesi dışarıya göndermişti. Blanc de Venue Malikâne'si çok büyük bir arazi üzerine kuruluydu ve yürüyerek bir uçtan öbür uca yarım saatte gidiliyordu.

Binbaşı, bir elinde bastonu, öbür elinde de kristal kadehe doldurduğu viskisiyle kabul salonunu arşınıyordu. Gergin olduğunda oturamazdı. Gözleri iki adımda bir duvardaki sarı kağıtlı saate kayıyordu. Adamlarını aramaya göndermesinin üzerinden kırk beş dakika geçmişti ki içeriye Edouard girdi.

Yüzü solgun ve bir parça da kederliydi. Sanki çok sevdiği birini yolcu etmiş gibi gözleri derin ve acı dolu bir karamsarlıkla kaplıydı.

"Nerdeydin?" diye sordu binbaşı. Sesi, kardeşine karşı her zaman olduğu gibi otoriter ve mesafeliydi.

Edouard ağabeyinin karşısında durdu. Konuşmaya başlamadan önce yutkunup çevresi mor halkalarla kaplanmış gözlerini kırptırdı.

"Doğru mu? Madam kayıp mı?"

Sesi her zamankinden daha netti. Gene alkol almış olmaydı ve yanakları akşam serinliğinin etkisiyle kıpkırmızıydı. Ama ses tonunda endişe ya da panik havası yoktu.

Binbaşı dişlerini sıkıp, öfkeli bakışlarla kardeşini tepeden tırnağa süzdü. "Duyduğuma göre onu en son gören kişi şenmişsin?"

"Nasıl?" Kardeşinin sesi çığlık atar gibi çıkmıştı.

"Birkaç saat önce bahçede küçük bir gezintiye çıkmışsınız."

Kardeşi, nar gibi pembeleşen yüzünü aşağıya eğdi. "Evet, doğru. Bir şeyler konuşuyorduk."

"Ne konuşuyordunuz?"

"Başkalarının bilmesini gerektirecek kadar elzem bir konu değildi!"

Binbaşı kavgaya hazırlanıyormuş gibi göğsünü şişirip, kırıcılı kaim kaşlarını çattı. Elindeki bastonunun gümüş pençesini yere vurdu. "Başkaları mı?" Sesi, çakan bir şimşek gibi ürkütücüydü.

Edouard başını kaldırıp, düşmanca ağabeyine baktı. "O oğlunuzun ölüm haberini aldığı günden beri sizin..." diye sözüne başlamıştı ki holde bir bağırış koptu.

• İki kardeş, endişeyle salonun kapışma yöneldiler. Holde evin hizmetçileri ve uşakları toplanmıştı. Ortalarında elinde bir yağ lambası tutan, yüzü terden sırılsıklam olmuş, şapkalı bir adam duruyordu. Evin kâhyası Gilbert Vidal'di bu.

"Ne oldu?" diye sordu binbaşı, kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atarak.

Kâhyanın yüzü kireç gibiydi. "Mösyö, eşiniz..." dedi. Sonra devamını getiremeyip, alt dudağını ısırarak başını önüne eğdi.

Frederic öfkeyle bağırdı. "Karım nerede?"

Kâhya dehşet dolu bir ifadeyle yüzünü kaldırdı. "Eşinizi mösyö, eşinizi Vert Rocky uçurumunun dibinde bulduk."

Hizmetçiler ve uşaklar korku dolu çığlıklar atıp, ellerini ağızlarına götürdüler.

Binbaşı, önünde bir top mermisi patlamış gibi sarsıldı. Elindeki kristal kadeh yere düşüp parçalara ayrılırken destek almak için elini kapının pervazına koydu.

Kâhya, çatallı bir sesle ne söylediğini bilmiyormuş gibi "Kanlar içindeydi efendim," diye inledi. "Tüm kemikleri kırılmış. Uçurumdan... Uçurumdan düşmüş olmalı!"

Hizmetçiler ne yapacaklarını şaşırılmış bir halde hıçkırmaya ve "Aman Tanrım! Korkunç! Tanrı bizi korusun!" diye çığlıklar atmaya başladılar.

Binbaşı dişlerini sıkarak, omzunun üzerinden başını çevirip kin dolu gözlerle alev alev baktı.

Edouard ise şaşkınlık dolu bir ifadeyle titreyen dudaklarını aralamış, gözlerini ağabeyinin suçlayıcı bakışlarından kaçırma-ya çalışıyordu.

altın_kızlar)

1

Kâhya Gilbert Vidal, malikânenin kuzeydoğusundaki kulübesine dönmüştü.

Madam Eugenie Roussel'in uçurumun dibinde yatan cesedini bir battaniyeye sarıp, eve getirmişlerdi. Binbaşı yıkılmıştı. Kansma nasıl değer verdiğine, onun üzerine nasıl titrediğine bir malikâne halkı bir de Tanrı şahitti. Geçen yıl, Napolyon'un son savaşı Waterloo'da hayatını kaybeden on yedi yaşındaki oğulları Georges Roussel'in ölümü, onları oldukça sarsmıştı ama gönül bağları kopmamıştı. Aksine daha da güçlenmişti.

Fransız ordusundan emekli, otuz sekiz yaşındaki Binbaşı Frederic Roussel, her sabah, karısının kahvaltı masasına taze kır çiçekleri toplatıp gönderirdi. Son bir yılda, eşinin yüreğinde kanamakta olan evlat acısını dindirebilmek için karışma tüm kalbiyle destek olmuştu.

Kâhya Gilbert Vidal, kapının eşiğinden, üzerindeki iki mum ışığının aydınlattığı odanın ortasındaki tahta masada oturan ailesine baktı. On dört yaşındaki oğlu Raoul, on beş yaşındaki kızı Rachel ve karısı Margaux. Hepsi de sabahtan akşama dek Mösyö Roussel'in çiftlik işlerinde çalışıyordu.

Hem günün yorgunluğundan, hem de Madam Eugenie'nin başma gelen hazin olay yüzünden, hepsi de başı önünde, çıt çıkarmadan oturuyordu.

Eşi Margaux, o her zamanki düşünceli sesiyle "Çorba ısıtıyor muyum?" diye sordu yanma oturan kocasına.

Gilbert şapkasını çıkartıp masanın üzerine koydu ve başını salladı.

"Bu çok kötüydü. Çok... Ah, zavallı Binbaşı, ah zavallı mösyö!" diye iç çekti.

Karısı, anlayışlı bir kederle başını sallayıp, acılı bir sesle cevap verdi. "Önce oğulları genç Georges, şimdi de karısı! Bu acıya nasıl katlanacak? Tanrı ruhuna merhamet etsin!"

Önce oğul Raoul kalktı masadan ve yatmak için sessizce içerdeki odaya geçti. Sonra da ablası Rachel. İkisi de bu evde doğmuşlardı ve çocukluklarından beri aynı odayı paylaşıyorlardı.

Günlük kıyafetlerini çıkartıp gece entarilerini giydiler ve yorganın altına girdiler. Kısa bir zaman sonra, kapının altından sızan mum ışığı söndü ve odaları tamamen zifiri karanlığa gömüldü. Babası ve annesi de yatmış olmalıydı.

Raoul'un gözüne uyku girmiyordu. Sinirleri gerilmişti. Kalbi hâlâ birkaç saat önce gördüğü o sahne yüzünden deli gibi çarpıyordu. Sanki uçurumdan Madam Eugenie değil de kendisi düşmüş gibi, hatta halen düşüyormuş gibi hissediyordu.

"Rachel," diye fısıldadı karanlığa doğru. Rachel'in sessiz ve kısa soluk alışlarından onun da uyuyamadığını biliyordu. Çünkü Rachel uykuya daldığında soluk alışları uzun ve hırıltılı olurdu.

"Rachel," diye fısıldadı tekrar. Başını çevirip ablasının diğer uçtaki yattığı döşeğe doğru baktı. Karanlığın içinde hafif bir kıpırdanma oldu ve bir hışırtı duyuldu. "Rachel uyuyor mu-sun?"

"Hayır," diye fısıldadı ablası.

"Sana bir şey söyleyeceğim."

"Ne?"

Raoul, tek kolunun üzerinde doğruldu. Kelimeler dilinin ucuna kadar gelmişti. Ama hâlâ kararsızdı. Zihni ona bir oyun oynamış olabilir miydi?

"Ben gördüm Rachel."

"Neyi gördün?"

Raoul tekrar sustu. Korkuyla dişlerini sıkıp, başını önüne eğdi. Gördüğü o korkunç sahne tekrar gözlerinin önünde canlandı. "Çok korkunçtu!"

"Ne korkunçtu?"

Raoul, korku dolu gözlerini karanlığın içinde endişeyle parlayan ablasının gözlerine kaydırdı. "Mösyö Edouard'ı gördüm."

Rachel, hemen bir cevap vermedi. Kardeşinin ne demek istediğini anlayamamıştı. "Ee ne olmuş? Onu ben de görüyorum her gün..."

"Ama ben onu Madam Eugenie'yi uçurumdan aşağı atarken gördüm!"

"Ne?" diye bir çılgılık attı Rachel.

Raoul, yataktan fırlayıp ablasının yanına koştu. Parmağım dudaklarına götürüp "Şşt! Sessiz ol. Gördüm onu, güneş yeni batmıştı, yemin ederim," diye fısıldadı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Tann'nın, kutsal kilisemizin ve bize bağışlanan ekmeğimizin üzerine yemin ederim Rachel! Madam onun kucağında idi. Uyuyordu belki, ya da baygm, bilemiyorum. Ama Mösyö Edouard onu bir kütük parçasını savurur gibi uçurumdan aşağıya attı. Yemin ederim!"

2

19 yıl sonra...

Barthelemy Malikânesi'nin girişı, yaz mevsiminin son balosunun şerefine çiçeklerle süslenmişti. Dört bir yana beyaz ve kırmızı gül sepetleri yerleştirilmiş, kırmızı halıyla kaplı geniş merdivenlerin her bir basamağına, içleri otantik bitki ve çiçeklerle süslü büyük çini vazolar konmuştu.

Binbaşı Roussel'ın yirmi üç yaşındaki genç ve güzel kızı Georgette, balo salonuna uzanan kıvrımlı merdivenleri, babasının kuzeninin genç kızı irene ve erkek kardeşı Humbert ile onun, altı senelik eşı Laure'nin refakatinde çıkıyordu. Konukları görkemli bir hoş geldin ile karşılamak için hiçbir masraftan kaçınmayan Kont Barthelemy'nin sırmalı, kırmızı, kadife üniformalı genç ve yakışıklı uşakları merdiven boyunca sıralanmışlar, her biri birbirinden gösterişli konukları gülümseyerek selamlıyordu.

Balo salonuna açılan mermer kapının ağzında, içeriye giren konukları anons eden orta yaşlı bir uşak duruyordu. Misafirlerin yüzlerine şöyle bir baktıktan sonra gülümseyerek eğildi. Humbert, uşağın kulağına kendisini ve yanındaki hanımefendileri tanıtırken, on sekiz yaşma yeni basmış olan genç ve deneyimsiz irene, yelpazesini gergince yüzüne doğru sallayıp kuzeni Georgette'ye döndü.

"Çok heyecanlıyım."

Georgette, on sekizine yeni giren genç kuzeninin dantel eldivenli elini sımsıkı tutup, anlayışla gülümsedi.

"Heyecanlanman çok doğal kuzen, sen bir de beni on yedimdeyken görecektin. Balo salonlarına girerken dizlerim titrerdi!" deyip, yüzüne buruk bir gülümseme takındı.

Uşak, balo salonunda gülüşüp eğlenen konuklara yüzünü dönüp, gür bir sesle arkasında bekleyen misafirleri tanıttı.

"Matmazel Georgette Roussel, Matmazel Irene Lurmeau, Mösyö Humbert Lurmeau."

Balo salonuna kara bir haber düşmüşçesine birden sessizlik çöktü. Konuşmalar bıçak gibi kesildi, gülme sesleri ise aza la azala salonun karanlık köşelerinde söndü. Yaklaşık yedi yüz konuk, bulaşıcı bir sessizliğe bürünerek, ellerinde içki kadehleriyle yüzlerini meraklı ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle kapıya çevirdiler.

Çünkü Binbaşı Roussel'm uzun zamandır ortalıklarda görünmeyen ve kendine halen uygun bir eş bulamamış olan genç ve güzel kızı Georgette'nin, eski nişanlısının verdiği baloya katılacağını kimse düşünmemişti. Davetlilerin gözlerinde belirgen soru işaretlerine ve fısıldamalarına aldırmayan genç Matmazel Georgette, kuzenleriyle birlikte kurumlu bir ifadeyle salona girdi.

Kont Barthelemy'nin oğluyla bir buçuk yıl önce nişanlanmışlar ve bu nişan, düğün arifesinde gelin tarafından bozularak, kentte biçimsiz dedikoduların dolaşmasına vesile olmuştu.

En çok dile getirilen dedikodulardan birisi, Matmazel Georgette'nin, daha önceki taliplerinden ve bir söylentiye göre âşıklarından birisi olan Châteaudun Markisi'nin oğlu Vikont de Guiche ile adının tekrar aşk söylentilerine karışıp, Kont Barthelemy'nin oğlunu eski aşığıyla evlenmek için terk etmiş olabileceğiydi. Zaten Kont Barthelemy'nin oğlu Mösyö Vespasien'i de, markinin yakışıklı oğlunu kıskandırmak için kullandığı, çıkartılan sayısız kötü dedikodudan sadece bir tanesiydi.

Kont Barthelemy'nin gururlu oğlunun ağzını bıçak açmazken, Matmazel Georgette bu söylentileri boş çıkartarak ne markinin oğluyla ne de bir başkasıyla evlenmiş, hatta bir buçuk yıldır hiçbir baloya da teşrif etmeyip, gözlerden uzak durmuştu.

Genç matmazelin adının bu kadar çok erkekle aşk dedikodusuna karışmış olmasından dolayı, Binbaşı Roussel tarafından eve hapsedilerek cezalandırılmış olabileceği de kulaktan kulağa yayılan bir diğer söylentiydi.

Hâl böyle olunca da kent tebaası, tıpkı yıllardır ortalıkta görünmeyen, zamanında toplum kurallarını hiçe sayan, ahlaksız hayatıyla ün yapmış olan, kötü şöhretli hovarda amcası Edouard Roussel gibi, Georgette'nin de düşüncesiz ve kibirli tavırları yüzünden sonunda kimseyle evlenemeyip, güzelliğini ve gençliğini yapayalnız tüketeyeğine dair bir inanca sahip olmuştu.

Mösyö Edouard Roussel'ın, yıllar önce Roussel Malikânesi'ndeki Vert Rocky uçurumunda yaşanan o korkunç kazadan sonra birden konağı terk edip, bir daha kasabaya adımını bile atmaması yüzünden yıllarca acımasız dedikodular yapılmış, ama bu karardık söylentiler geçen yılların ağırlığına yenik düşerek çekiciliğini ve sıcaklığını yitirmişti. Kent burjuvaları, uzun zamandır Roussellar denince, on yedi yaşma basar basmaz adı sayısız aşk dedikodusuna karışan güzel kızları Georgette'nin gönül ilişkileri dışında başka bir konuyla ilgilenmez olmuşlardı.

Davetlilerin arasından geçerken Georgette'nin yüzünde mağrur ve başı dik bir ifade vardı. Safir ve pırlantalarla süslenip tepesinde toplanmış, altın suyuna batırılmış gibi ıslıl ıslıl parlayan bukleli sarı saçları, esnek yürüyüşüne eşlik ederek kulaklarının arkasında ahenkle dans ediyordu. Zarif vücudunu sımsıkı sararak ince, kavisli hatlarını ortaya çıkartan, tavus yeşili renginde modaya uygun Frenk tarzı ipek bir tuvalet giymişti. Elllerinde, san bir kedinin bembeyaz patilerini andıran, dirseklerine kadar çekilmiş, ince tüllü, beyaz uzun eldivenler vardı. Oval geniş elmacık kemikleri gül pembeliğinde parlıyor, turkuaz mavisi gözlerinin üzerinde yay gibi kıvrılan san kaşları, ince kalkık burnu, geniş dolgun dudaklarının kenarlarındaki

derin gamzeleri, çevresindeki erkeklerin bakışlarını şerbete düşen bir sinek gibi kendisine yapıştırıyordu.

Kalabalığın arasından geçerlerken genç kadınlar kıskanç, erkekler ise elmas gibi parlayan bakışlarla, kibarca yana çekilerek onlara yol veriyordu. Önünden geçtiği her erkek, tıpkı bir tanrıçaya bakıyormuş gibi heyecanlanıyordu.

Georgette tüm ilginin kendi üzerinde olduğunu biliyordu. Elinden tutarak yanında yürüdüğü genç ve deneyimsiz kuzeninin şu an bundan ölesiye bir kıskançlık duyduğunu da keyifle hissedebiliyordu. Bu düşünceler yüzünde tatlı bir gülümsemeye yol açtı. Geniş gamzeleri gönül çelici bir ifadeyle çukurlaştı.

Gülüştü güneş gibi çarpıcıydı. Adeta yanından geçtiği erkeklerin yüzlerine de bulaştırıyordu. Beğeni dolu bakışlara neşeyle kıvrılıp gülümseyen parlak dudaklar eşlik ediyordu. Sanki gökkuşağının tüm renklerini yüzündeki sıcacık gülümsemede toplamıştı Georgette. Masum bir kudretin saflığıyla ışıldayan turkuaz mavisi gözleri, yaralı ve yorgun ruhları bile canlandıracak türden perili bir sihirle aydınlatıyordu baktığı her tarafı. ⁶

Bu baloya gelebilmek için babasını kandırması kolay olmamıştı. Son yaşanan talihsiz olaylar yüzünden, neredeyse bir buçuk yıldır malikânede esir hayatı yaşıyordu. Babasının inadını tek başma kıramayacağını anlayınca, evin emektar çalışanı başhizmetçi Vienne Hanım'm aklını çelip, küçük numarasma onu da ortak etmek zorunda kalmıştı.

Çocukluğundan beri Georgette'yi iyi tanıyan ve seven Vienne Hanım, yaz boyunca binbaşıya her fırsatta Georgette'nin hasta olduğunu, eğer bu ev hapsi daha fazla sürerse, ruh halinin daha da kötüye gideceğini söyleyip durmuştu. Babası önceleri bunu kulak arkası etmiş, "Bu ceza, onun aklım başına getirip ailemize yakışır biriyle evlenmeyi kabul etmesine neden olmazsa, on yıl daha sürebilir/" demişti. Ama sonunda pes etmiş ve dadısının bitmez tükenmez iç parçalayan

yaygaralarına daha fazla katlanamamış kızının bu baloya gitmesine izin vermişti.

Aslında bu balo binbaşının da işine gelmişti. Çünkü kızı nişanı bozduğundan beri kendisinde bir türlü Kont Barthelemy'nin karşısına çıkacak yüzü bulamamıştı. Belki bu balo sayesinde, kızı ile Barthelemy'nin oğlu arasında yeniden bir aşk alevlenir ve yarım kalmış iş tamamlanarak geri dönmek zorunda kalman sözler tutulmuş olur, kasabada dolaşan tatsız dedikodular da son bulurdu.

Georgette, bu günü bir buçuk yıl boyunca beklemişti. Hiçbir baloya katılmamak, tiyatroya, dansa veya şenliğe gitmeden evde öylece oturup, dantel işleyerek ve piyano çalarak zamanı öldürmeye çalışmak Georgette'nin katlanabileceği bir şey değildi. Ama sabretmişti. Babasının tekrar gözüne girebilmek için, geçen bir buçuk yıl boyunca uslu bir çocuk olmuştu.

Bu yüzden bu baloda herkesin gözünün üzerinde olmasını istiyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Bu onun hakkıydı. Gençliğin en güzel bir buçuk yılını tükettiği acımasız ev hapsinin acısını çıkartmalı, aradaki açığı bu gece doya doya kapatmalıydı. Tüm bekâr erkeklerin, hatta evli ve olgun erkeklerin bile başlarını, güzelliği ve zarafetiyle döndürüp, balodaki tüm kadınları kıskançlıktan çatlatması gerekiyordu. Bunun için yepyeni ipek bir kıyafet diktirmiş, allanıp pullanmış, iki kere yıkatıldığı ve özenle tarayıp şekillendirdiği ipeksi saçlarını genç hizmetçisinin yardımıyla göz alıcı safir ve pırlantalarla süslemişti.

"Bir çiçek gibi açmalıyım," demişti saçlarına sıra sıra pırlantalar yerleştiren Sylvie'ya. "Bu gece dönüşüm muhteşem olmalı!"

"Öyle olacak hanımım. Gece bittikten sonra bile günlerce herkes güzelliğinizden bahsedecek."

Salondaki kalabalığın arasından geçerlerken birden karşısına ev sahibi Kont Barthelemy'nin oğlu, Georgette'nin eski nişanlısı Vespasien çıkıverdi. Soylu bir reveransla misafirlerini

selamladıktan sonra gülümseyerek Georgette'ye elini uzattı. "İlk dansı bana lütfeder misiniz?"

Georgette gülümsedi. Hafifçe eski nişanlısının uzattığı eli tutup kendisini dans pistine doğru götürmesine izin verdi.

Tüm gözler üzerlerindeydi. Genç Mösyö Vespasien, müzisyenlere elini kaldırıp dans parçalarına geçmelerini işaret etti.

Johann Strauss'un müziğinin etkisiyle Viyana'da doğan ve kısa sürede Avrupa'daki aristokrat kesimin büyük beğenisini kazanan valsün üç dörtlük notaları salonda eğlenceli bir hava estirmeye başlarken Vespasien eski nişanlısını kollan arama aldı ve gecenin ilk dansına başladılar.

Georgette bunu hissetmişti. Vespasien'in gelip, kendisini dansa kaldıracağını biliyordu. Ama fazla büyüklük hayaline kapılıp onunla ilk dansı yapacağını düşünmemişti. Bu, dans boyunca tüm gözlerin pürdikkat üzerinde olmasını sağlayacaktı. Tabii onu uzun zaman sonra tekrar aristokrat hayatın gündeminde tutacak yeni dedikoduların da merkezine getirecekti. "Aa, gördünüz mü eski nişanlılar pistte! Tekrar mı âşık oluyorlar birbirlerine? Evet, bu kesinlikle bir barışma dansıydı!"

Tüm bu dedikodular allanıp pullanıp günlerce malikâne-den çiftliklere, köylerden kasabalara abartıla abartıla kesintisiz bir devinimle dolanıp duracaktı.

Vespasien yüzünde hayran bir bakışla Georgette'ye gülümsedi. "Uzun zamandır balolara teşrif etmediğinizden dolayı bu danslar çok sönük geçiyor leydim."

Georgette gülümseyerek karşılık verdi. "İltifat ediyorsunuz."

"Neden mektuplarıma hiç cevap yazmadınız?"

"Vakit bulamadım."

"Sizi tekrar ziyarete gelebilir miyim?"

"Eğer arzu ediyorsanız neden olmasın?"

Vespasien'in üzerinde, içindeki kar beyazı fırfırlı gömleğiyle parlak bir tezat oluşturan şık bir abanoz siyahı gece elbi-

sesi vardı ve boynundan baş döndürücü, hafif bir parfüm kokusu geliyordu. Bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı.

"Balolardan uzak kalmak dans becerinizin önüne geçememiş. Halen çok güzel dans ediyorsunuz."

"Aynı şey sizin için de geçerli mösyö."

Bu sözler flört başlangıcıydı. Vespasien dikkatli bakışlarla gözlerini kızın yüzünde gezdirdi. Ovalimsi elmacık kemikleri üzerindeki pembeliğe, aralık duran öpülesi dudaklarındaki canlılığa, en son büyüleyici mavi gözlerinin derinliklerindeki şehvet uyandırıcı bakışlara kilitlenip kaldı.

Georgette ise kan kıızılı dolgun dudaklarında beliren hafif bir gülümsemeyle kavalyesinin gözlerinin içine sıcak sıcak bakarak karşılık veriyordu. Vespasien bundan cesaret alıp ruhunu saran karşı konulmaz bir arzuyla kızın belini saran kolunu daha da sıkıp, kendi vücuduna yaklaştırdı.

Buğulu, ihtiraslı bir sesle "Ah Georgette o kadar güzelsin ki... Hiç sabah olmasına gerek yok. Senin güzelliğin güneşten daha aydınlık çünkü!"

Georgette, başını arkaya atıp, şuh bir kahkaha attı. Bu kahkahanın salondaki herkesin artık kesinlikle eski nişanlısıyla arasmda tekrar bir aşk filizlendiğini düşünmelerine sebep olacağını biliyordu. Ama umurunda bile değildi. Kendini uzun zamandır hiç olmadığı kadar özgür ve rahat hissediyordu. Gece bitene kadar balodaki tüm gözde erkeklerle dans edip arsızca flörtleşebilirdi.

İlerleyen saatlerde de öyle de yaptı. Çevresinde pervane gibi dönüp, onunla tanışmak isteyen erkeklerin jestlerini mesafeli bir yakınlıkla kabul etmiş, onu dansa kaldırıp, şiirsel iltifatlara boğanlarla gönlünü eğlendirmiş, işi hemen ciddiyete bindirip, anneleriyle birlikte yanına gelen ve görüşme teklifinde bulunanları ise saygılı bir nezaketle evlerine çay içmeye davet etmişti.

Danslar edilmiş, koyu sohbetler kurlar yapılmış, ertesi gün unutulacak gizli sözler verilmiş, bol bol içki tüketilmiş, vakit gece yarısına doğru yaklaşırken konuklar yavaş yavaş evlerine dönmek için keyifle malikânedan ayrılmaya başlamıştı.

Barthelemy Kontu'nun varisi, eski nişanlısını ve akrabalarını salonun limon kaplamalı kapısına kadar uğurladı. Nazik bir reveransla bayanların ellerini öptü. Georgette'yi uğurlarken çarpıcı bir gülümseme takınıp, vaat edici bir sesle konuştu.

"Tıpkı bir elmas gibi ışıldadınız gece boyunca. Umanın tekrar görüşürüz güzel matmazelim."

Sonra da arabalarına kadar yanlarında eşlik etmesi için başuşağına işaret edip, tekrar salona döndü.

Georgette küçük kuzeni Irene'nin koluna girdi. "O dans ettiğiniz genç mösyöyle sözleştiniz mi?" diye fısıldadı kulağına.

Irene'nin yüzü pembeleşti. Gözleri bir büyüünün etkisindeymiş gibi umut dolu bir ışıkla parlayıp, gülümsedi. "Evet, bana mektup yazacağına söz verdi."

"Bu harika bir haber kuzenim."

Birkaç adım gerilerinde yürüyen kuzeni Humbert ile eşi ise can sıkıcı bir konu hakkında tartışıyorlardı. Georgette, kuzeninin eşinin ne kadar kıskanç birisi olduğunu bildiği için hangi konuda tartıştıklarını tahmin edebiliyordu ve bu tatsız tartışmayı arabadayken de sürdürmemeleri için dua etmeye başlamıştı.

Dışarıda serin ve sisli bir hava vardı. Malikânenin bahçesini aydınlatan yüksek fenerlerden yayılan ölgün ışıklar, çimlerin üzerindeki sisi tatlı bir beyazlıkta aydınlatıyordu. Hanımlar, Çiğ yüzünden ıslanmaması için uzun eteklerini toplayıp, yürüyerek arabaya doğru yöneldiler. Vespasien'in başuşağı, bayan misafirlerin kazasız belasız arabanın basamaklarından çıkması için yardım etti. Sonra da reverans yaparak malikâneye geri döndü.

Humbert, karısıyla yaptığı münakaşadan dolayı öfkeli bir yüzle yürümesi için cama vurmuştu ki, arabanın kapısı açıldı ve arabacının tombul yüzü ortaya çıktı.

"Özür dilerim, az daha unuttuyordum. Siz içerdeyken genç bir adam geldi ve Matmazel Georgette'ye ulaştırmam için bir mektup getirdi."

Özensizce ceketinin iç cebine tıktığı mektubu çıkartıp, Georgette'ye uzattı.

Meraklı bakışlar altında Georgette, kendisine uzatılan mektubu aldı. Eteğindeki gizli cebe koyacaktı ki arabacı tekrar selendi. "Bunu getiren delikanlı çok önemli olduğunu söyledi. Alır almaz mektubu okumalıymışsınız matmazel."

Georgette, kuzenlerinin meraklı bakışları altında gözlerini kırıştırıp, mektuba bakakaldı.

irene meraklı bir sesle, "Açıp okumayacak mısın kuzen?" diye sordu.

Georgette, kaşlarını çatıp, düşündü. Bu mektubu yazan neden Blanc de Venue'ya göndermemişti de arabacıya teslim etmişti? Hem de gece vakti?

Bir süre kararsız kaldıktan sonra merakına yenik düştü ve mektubu açmaya karar verdi.

Mektubu okurken yüzünün ifadesinden ne hissettiğini anlamak kolay değildi. Mektubun içinden bir de kalp şeklinde küçük, gümüş bir kolye çıkmıştı. Georgette muhafaza kabını açınca, birden yüzü bembeyaz kesildi. Mektubu ve kolyeyi endişeli bir ifadeyle katlayıp, elbisesinin içine sakladı.

"İyi misin?" Soruyu soran Irene'ydi. "Kötü bir haber mi aldın yoksa?"

Georgette cevap vermeden önce duraksadı. Alt dudağını ısıırıp, ne kadarını anlatması gerektiğini bilemiyormuş gibi şaşkın bir gerginlikle gözlerini kırıştırdı. Yutkundu ve sonunda dudaklarını aralayıp, kabahatliymiş gibi hafif bir sesle konuştu. "Yok, hayır. Sadece..." Sesi buğuluydu. Bir şey saklayanlara

özgü bir tınıyla çıkıyordu. "Sizden, ben, şey için özür dilenin. Giderken birkaç dakikalığına Floralties Parkı'na uğrayabilir miyiz?"

Tam karşısında oturan Humbert, kaşlarını çattı. Eşiyle küstükleri için sırtlarını birbirine dönmüş, uzun bir süredir ilgisizce oturuyorlardı. Koyu, siyah renkli kadife ceketinin içinden köstekli altın saatini çıkartıp baktı. "Bu saatte mi? Ne yapacağınız orada sevgili kuzenim? Biliyorsun baban seni bana emanet etti ve gece yarısından önce seni evine götürmekle mükellefim."

"Humbert, biliyorum ama gitmek zorundayım. Sadece beş dakika!" Sesindeki emrivaki ton, inatçı yaratılışlı Georgette ile tartışmanın beyhude bir çaba olacağına alametti.

Humbert, kuzeninin kafasına taktığı şeyi yapmakta ne kadar ısrarcı olduğunu bildiğinden, sessizce başını sallamak zorunda kaldı. Böylesine görkemli ve tatminkâr bir balodan çıktıktan sonra eşi zaten yeterince geceyi berbat etmişti, bir de kuzeniyle tartışmayı hiç istemedi.

Humbert pencereden başını çıkartıp arabacıya seslendi.

"Floralties Parkı'na, acele et."

Sonra huysuz bir ifadeyle arkasına yaslandı. Araba hareket edip, tekerlekleri Arnavut kaldırımıyla döşeli sokağın üzerinde zangırdarken, elini yarımda oturan karısının eline uzattı. Ama Laure elini çekip, küskün bir suratla başını cama doğru çevirdi.

Yengesinin bu tatsız hareketine içeren irene, Georgette'nin koluna girip, yüzünü meraklı bir ifadeyle kuzenine yaklaştırdı. Fısıltılı bir sesle, "Neler oluyor kuzen?"

Georgette, cevap vermedi. Küçüklüğünden kalma bir tikle alt dudağının derisini ısıırıyordu. Gergin olduğunda, hep böyle yapardı. Sorusunu cevaplamaması Irene'yi üzmüştü ama üstelmedi. Sonuçta Georgette ondan altı yaş büyüktü ve her şeyini onunla paylaşmasını bekleyemezdi. Zaten ona bu kadar yakın olmak bile Irene'ye fazlasıyla yetiyordu.

Araba, yarım saat sonra Floralties Parkı'na vardı. Yol boyunca kimseden ses çıkmamıştı. Humbert ve karısı yüzlerini pencereye çevirmiş, halen birbirlerini görmezden gelmekle meşguldü. irene ise gecenin yorgunluğuyla uyuklamışb. Arabacı dizginleri çekip arabayı durdurunca herkes yüzünü Georgette'ye çevirdi.

Georgette içerdekilere tekdüze bir sesle "Sadece beş dakika," deyip aceleyle arabadan indi. Pardösüsünün kapşonuyla başını örtüp, sisler içindeki Floralties Parkı'na girdi.

Arabadan inince irene meraklı bir sesle ağabeyine sordu. "Bu saatte parkta yalnız başma ne işi var?"

Humbert meraklı bir ifadeyle uzanıp eşinin yanından yüzünü pencereye dayadı. Laure aksi bir sesle kocasının kolunu çimdikledi. "Kızın peşinden git, ya başma bir iş gelirse!"

Georgette parkın girişindeki alevli meşalelerin arasından geçip, taşlı yola girdi ve sisli karanlığın içinde kayboldu.

Humbert, parkın girişindeki meşalelerin ışığından gözlerini korumak için eliyle yüzüne siper yapıp, alaya bir ifadeyle gülümsedi. "Kuzenimizi tanımıyorsun Laure. Eğer peşinden gidersem, beni bir güzel haşlar. Gece gece tatsızlık çıkmasını istemiyorum."

Öbür koltuktaki irene bir an boş bulunarak içinden geçenleri söyledi. "Ne heyecanlı, eski âşıklarından biriyle mi buluşuyor acaba?"

Humbert, kaşlarını çatarak kardeşine döndü. "Eğer buna alet olduğumuzu binbaşı duyarsa..." Ama devamım getiremedi. İçinden inatçı ve sorumsuz kuzenine öfkelenerek duygularını bastırdı.

Georgette, mektupta yazdığı gibi, elinde kılıç, göğsünde plastron bulunan at üstünde bir süvariye temsil eden parkın ortasındaki heykelin karşısındaki kiraz ağacına doğru yöneldi. Bu heykel, yirmi yıl önce Napolyon'un Waterloo'da yenildiği son savaşta ölen askerlerin anısına yapılmıştı. Vatanları uğruna

savaşmak için Fransa'nın birçok bölgesinden olduğu gibi bu kasabadan da pek çok gönüllü savaşa katılmıştı. Georgette'nin ağabeyi Georges Roussel da on dördüncü süvari tümeninde bu savaşta yer almış ve şehit düşmüştü. Bu heykel onun ve bu yörenin tüm şehitleri anısına, babası Mösyö Frederic Roussel'in belediyeye yaptığı bağışla dikilmişti. Belediye başkanının emriyle, heykelin dört bir yanı yirmi dört saat meşalelerle aydınlatılıyordu.

Georgette, yüzü ağabeyine benzeyen heykelin önünden geçip, ilerdeki kiraz ağacına doğru yürüdü. Mektupta yazdığı gibi, ağacın altında Georgette'yi bekleyen biri vardı.

Georgette, kalbi heyecandan deli gibi atarak yürüdü. Merakı o kadar şiddetliydi ki yeni diktirdiği ipek eteğinin ucunun yeri süpürmesine bile aldırmış etmiyordu.

Yutkundu. Ellerinin heyecandan mı yoksa soğuktan mı titrediğini anlayamıyordu. Karışık düşünceler ve sisli hisler içinde ağaca doğru yürüdü. Dizleri sisin içine gömülmüş siyahlar içindeki adama yaklaştıkça, adamın boyu daha da uzuyordu sanki.

Georgette, ürkek ama kararlı adımlarla birkaç adım daha yaklaşp, aniden durdu. Adamın yüzünü göremiyordu. Heykelin etrafındaki meşalelerin uzaktan gelen ışığı, ağacın dalları arasında kırılıyordu.

"Mösyö, bu bir şaka mı?" diye seslendi siyahlı adama. Korkudan sesinin titrek çıkmaması için çabalamıştı ama başarılı olamadı.

Adam, bir süre sessizce karanlığın içinde kımıldamadan bekledi. Georgette, adamın doğrudan gözlerinin içine baktığını hissediyordu. Bir an kalbinin gümürtüsünü adamın duymasından korktu. "Mösyö, yüzünüzü gösterin bana!" Bu seferki ses tonu ciddi ve gergindi.

Adam bir adım attı. Çizmesinin altında ezilen çakıl taşlarının çıtırtısı duyuldu.

Kıza doğru yaklaşırken Georgette'nin kalbinde ve bilincinde zaman adeta durmuştu. Yüz yıllar gibi gelen, dipsiz bir süre geçti. Adam, yavaşça biraz daha yaklaştı. Artık Georgette onun nefes alışlarını duyabiliyor, burnundan çıkan sıcak nefesinin soğuk havaya karışan beyaz buharını görebiliyordu. Adam çakıl taşlarını çizmelerinin altında ktırdatarak bir adım daha attı. Yüzü, karanlık gölgenin içinden sıyrılıp Georgette'ye göründü.

Adamın yüzünü görünce Georgette'nin gözleri dehşetle açıldı. Adeta beyninden vurulmuşa döndü. "Tanrım! Sen! İsa aşkına!" diye bağırdı. Sonra bir girdaba tutulmuş gibi başı korkunç bir hızla döndü. Ayaklarının altından zemin hızla kaydı.

Ve tozlu anılarla dolu karanlık bir dünyaya doğru düşüp bayıldı.

Müzişyenlerin çaldığı valsın tatlı titreşimi, zemindeki tahtalar-
dan ayaklarına akıyordu. Dans pistinin tam ortasmdaydı
Georgette. Her zamanki gibi çok alımlı ve çok güzeldi. Tavan-
dan sarkan devasa kristal avizelerin içinde yanan mumların
ışığı altm sarısı saçlarını göz aha bir parlaklıkla ışıldatıyordu.
Etrafında, şık giyimli yüzlerce insan vardı. Ama hiçbirini yüzüne
bile bakmıyordu.

Etraftaki herkes kahkahalarla gülüyordu.

"Hayatın boyunca yalnız kalmaya mecbursun!"

Arkasından gelen sese döndü. "Vespasien! Ben, nişanı
bozduğum için üzgünüm."

Vespasien, yağlı bir kahkaha attı. "Seninle nişanı bozan
bendim. Çünkü sen bana layık değilsin. Senin Mösyö
Roussel'in kızı olduğuna inanmıyorum. Bir aristokrattan çok
bir yosma gibi hareket ediyorsun. Şimdi biz soyluların arasın-
dan çıkıp git, defol balomdan!"

Birden Georgette'nin başı döndü ve düşüp bayıldı. Karan-
lık, sonu belirsiz bir kuyunun içine doğru düşüyordu. ıglık
atmak için ağzım açtı. Ama sesi çıkmadı. Karanlık, dar kuyu
sesini boğuyordu.

Malikânesinin bahçesindeydi. Güzeli bir bahar günüydü.
Etrafındaki iek tarhlarından mis gibi kokular geliyordu. Kar-
şısında kardeşi Georges'm durduğunu fark etti. Tıpkı yirmi yıl
önce öldüğündeki gibi on yedi yaşmdaydı. İnce ve uzundu.
Üzerinde de mavi renkli askeri üniforması vardı. Bir eli kılıan-
da, babası gibi mağrur bir ifadeyle göğsünü şişirmiş duruyor-
du.

Georgette ona doğru yaklaştı. "Döndüğüne sevindim kar-
deşim."

Georges yüzünü ekşitti. "Ben senin kardeşin değilim."

"Georges neden böyle söylüyorsun? Seni çok özledim."

Georges bu sefer sözcüklerin arasına tehditkâr duraklar katarak sertçe konuştu. "Sen, benim, kardeşim, değilsin! Senin kanmda Roussellarin kanı yok!"

"Hayır!" diye bağırdı Georgette ve ağlamaya başladı.

Georges bu arada, sırtında taşıdığı piyade tüfeğini eline aldı. Kız kardeşine doğrulttu ve "Artık ait olduğun cehenneme gitme zamanın geldi cadı!" diye haykırıp, tetiği çekti. Georgette, göğsüne saplanan acı bir darbeye arkaya doğru düştü. Tüfeğin uzun namlusunun ucundan çıkan bembeyaz duman ortalığı kaplamıştı.

Gözlerinin önündeki sis yavaş yavaş dağılırken Georgette kendini soğuk ve karanlık bir parkın ortasında buldu. Etraf, ölüm sessizliğine bürünmüştü. Gökteki dolunaydan yağan gümüşü ışıklar, ayaklarının altında bir nehir gibi akan sisi aydınlatıyordu.

Tam karşısında karanlık ve heybetli bir ağaç belirdi. Karanlığın içinde, ağacın gövdesine sırtını yaslamış, uzun çizmeli, siyahlar içinde bir adam vardı.

Georgette'nin kalbi, korkudan göğsünü delip dışarı çıkacaktı sanki. Elini kalbinin üzerine koydu. Başı dönmeye başladı tekrar.

Siyahlı adam, arkasını döndü. Ve karanlığın içinde kayboldu.

Georgette bağırdı. "Mösyö! Mösyö bana yüzünüzü gösterin!"

Arkasından koştu. Ayakları altındaki taşlardan çatır çutur sesler geliyordu. Ter içinde kalmıştı, nefes nefeseydi.

Etraf kapkaranlıktı. Ama karanlığın içinde, uzun adımlarla yürüyen siyahlı adamın sallanan omuzlarını seçebiliyordu.

"Yalvarırım durun!"

Çok yaklaşmıştı. Elini uzattı. Tam siyahlı adamın sırtına dokunacaktı ki...

Adam birden durup döndü.

Georgette adamın yüzünü gördü.

Korkunç bir çığlık attı.

"Babaaaaaa!"

Georgette irkilerek gözlerini açtı.

Yanında ince sakallı, gözlüklü bir adam vardı. "Sakin olun matmazel, her şey yolunda..."

Kolunun üzerinde ince bir sızı hissetti. Başını çevirip baktığında, gözlüklü adamın derisinde açtığı küçük bir kesikten, bakır bir kaba kanını akıttığını gördü.

Dudaklarını aralayıp soluk aldı. Sanki üzerinde bir tonluk bir boğa varmış gibi hissediyordu. Yüzyıldır derin bir uyku-daydı sanki.

Güçlkle konuştu. Derinden gelen sesi hafif ve cansızdı. "Ne yapıyorsunuz?"

Adam yeteri kadar kan aldığını düşününce bakır kabı komodinin üzerine bırakıp usta hareketlerle kadının yarasını temiz bir sargı beziyle sardı. Georgette bu sırada sağ tarafında, biraz uzaktan şaşkın gözlerle ellerini göğsünde birleştirmiş doktoru izlemekte olan hizmetçisini gördü.

"Endişelenecek bir şey yok. İyi olacaksınız," dedi doktor.

Georgette başını yastığa koydu. Kafası karmakarışık. Ne olmuştu? Neden kendini bitkin hissediyordu?

Anıları yavaş yavaş gözlerinin önündeki sisi araladı. Balodaydı. Evet, dün gece, ya da daha önce, Kont Barthelemv'nin yaza veda balosundaydı.

Vespasien ve diğer erkekler... Onlarla dans edip, eski günlerdeki gibi kurlaşıp eğlenmişti. Sonra...

Yoksa tüm bu yaşadıkları bir rüya mıydı?

"Ne oldu? Neden yataktayım?" Gözlerini yatağın sağ tarafında Sylvie'ya çevirdi.

"Hanımım, dün gece sizi kuzenleriniz eve getirdi. Balodan çıkınca bayılmışsınız."

Evet, balodan çıkınca... Georgette hatırlıyordu. Vespasien'in başuşağı onlara kupa arabasına kadar eşlik etmişti.

Sonra...

Birden zihninde parlak ve keskin bir şimşek çaktı. Ar abac ona bir mektup uzatmıştı. Mektuptan çıkan o not ve kolye...

Floralies Parkı. Ayaklarında dalgalanan sis. Ve kiraz ağacının altında onu bekleyen siyahlı adam!

Hepsi gerçektir. Hepsi...

Ama bu nasıl olabilir?

Dudaklarına yaklaştırmış bir kaşık gördü. "Haydi, şu şurubu için."

Hizmetçisi koşup hanımının yanına geldi. Doğrulmasına yardım etmek için elini başının arkasına yaklaştırıyordu ki Georgette birden elinin tersiyle doktorun uzattığı kaşığa vurdu.

Kaşığın içindeki şurup doktorun redingotunun üzerine döküldü.

"Seni küçük şeytan!" diye bir lanet okuyup olduğu yerde sıçradı doktor.

"Defolun çıkın odamdan!" Georgette'nin sesi birden hırçınlaşmıştı. "Haydi, defolun gidin!"

Hizmetçisi bu bakışları tanıyordu. Hanımının mavi gözleri ateş saçıyordu.

"Doktor bey, lütfen şöyle buyurun, çıkmamız lazım."

Doktor bir mendil çıkartıp, beyaz fırfırlı gömleğinin önünü lekeleyen şurubu silmeye çalıştı. Sonra öfkeli bir yüzle çantasını alıp topuklarını yere vurarak hizmetçinin ardından yürüdü.

Doktor ve hizmetçi çıkınca Georgette ellerini yüzüne götürdü. Dün gece parkta gördüğü adamın görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu.

"İyi değilim, ben/" diye inledi. "İyi değilim. Delirmiş olmam lazım!"

O sabah hiç odasından çıkmadı. Kendini bitkin ve kederli hissediyordu. Öğlen hizmetçisinin getirdiği yemeği yatağında yedi. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Sadece uyumak ve güzel rüyalar görmek istiyordu.

Akşama doğru babası kapıyı çalıp, usulca içeri girdiğinde, Georgette halen yatağında karanlık ve puslu düşüncelerle boğuşuyordu. Ara ara uyuduğu olmuştı. Ama her defasında derin bir uykuya dalmadan önce uyandığında hatırlayamadığı korkunç görüntüler görerek gözlerini açmıştı.

"Uyuyor musun?"

Güneş batmak üzereydi. Odanın içini aydınlatan tek şey köşedeki şöminede yanan yarısı közleşmiş odunlardı. Georgette'nin sırtı kapıya dönüktü. Bitkin gözlerini açıp babasına doğru kafasını çevirdi.

"Hayır baba."

Babası ağır adımlarla içeri girdi. Meşe bastonunun ucundaki demir pençe tahta zeminde takırdadı. "İyi misin?"

"Bilmiyorum."

Babası kızının başucunda durup, onu şöyle bir süzdü. "Doktor gitmeden önce senin sinir krizi geçirdiğini söyledi." Ses tonundan cevap beklediğini anlamıştı Georgette. Ama cevap vermedi. Sıkıntıyla nefes alıp gözlerini babasının keskin gözlerinden kaçırdı. "Ne oldu Georgette, balodaki eğlence ağır mı geldi?"

Babasının alaycılığı son yıllarda ortaya çıkmıştı. Ya da Georgette yeni fark ediyordu. Babası, bildi bileli çok ciddi ve otoriterdi. Çok küçükken, annesi ölmeden önce, onun kucağında kedi gibi hoplayıp zıpladığını, sakallarının yanağına batıp kaşındırdığını, boynundaki temiz sabun kokusunu içine çekip öpülmek için babasına şefkatle yanağını uzattığını halen hatırlardı.

Ama annesi öldükten sonra işler değişmişti. Babası acısını unutmak için çıktığı iki yıllık Avrupa gezisinden sonra, yanında yeni eşi Madam Adele ve kucaklarında bir yaşındaki oğulları Francis ile dönmüştü.

O zamanlar Georgette altı yaşındaydı. Binbaşı artık malikâne çok fazla vakti geçirmiyordu. Ne onu kucağına alıp seviyor ne de fazla ilgi gösteriyordu. Georgette yıllar sonra o günleri anımsayınca, kendisinin babasına ölen annesini hatırlattığım, babasının aa çekmemek için ondan uzak durmuş olabileceğini düşünmüştü.

Ama Georgette büyüyüp bir genç kız olduğunda, babası, şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde onunla arasına keskin bir mesafe koymuştu. Aynı sofrada yemek bile yemiyorlardı. Çünkü babası haftanın çoğu gününü kentte geçiriyordu. Evde olduğu zamanlarda ise kütüphaneden dışarıya hiç çıkmıyor ve yemeğini bile oraya getirtiyordu. Georgette bir konuyu konuşacağı zaman hizmetçisini gönderip, babasıyla görüşmek için talepte bulunuyordu. Bir kızın babasıyla görüşmek için araya aracı koyması çok hazin ve komik bir durumdu. Ama Georgette buna da alışmıştı.

Kendisinden beş yaş küçük kardeşi Francis ve onun annesi, Madam Adele ile küçükken çok ciddi bir problemi olmamıştı. Adele eve geldiği ilk zamanlarda Georgette'ye tıpkı öz evladymış gibi davranmıştı. Georgette de babasının git gide soğuyan ilgisini ve sevgisini üvey annesinin ilgisiyle kapatmaya çalışmıştı.

Ama Adele tutarlı bir kadın değildi. Georgette küçük bir kızken bile bunu hissedebilmişti. Adele'nin zaman zaman ona kötü davrandığı, cezalandırdığı, kızıp bağıracağı oluyordu. Çoğu zamansa Georgette'yi görmezden geliyor ve ondan uzak duruyordu. Çoğunlukla da binbaşı ortalıklarda yokken. Ama babası evdeyken Adele, Georgette'nin ve Francis'in üzerine titriyor, ikisine de eşit ölçüde yakınlık ve sıcaklık gösteriyordu.

Ergenliğe girince, tıpkı babası gibi Adele de ondan uzaklaşmıştı. O zamandan bu zamana kadar da aralarında uzak bir mesafe, bir haset ve adı konmamış bir düşmanlık bunuyordu. Georgette aslında Adele'nin onu hiç sevmediğini, ancak genç kızlığa adımını attığında fark edebilmişti. Adele, Georgette'yi saçma bir kuruntuyla kıskanıyor, neredeyse babasıyla hiç bir araya gelmemesi için özel bir çaba sarf ediyordu. Belki binbaşının Georgette'den uzaklaşmasını fırsat bilip, artık sevgi oyunu oynaması için bir neden olmadığını düşünerek kartlarını açmıştı. O sadece Francis'in annesiydi. Georgette ise kocasının kızıydı ve aralarındaki tek ortak nokta aynı evi paylaşmalarıydı.

Bir de Francis vardı. Georges öldükten sonra onun yerim alan, Adele'nin biricik oğlu ve Georgette'nin küçük kardeşi. Kanının yarısını paylaşan erkek kardeşiyle küçüklüğünden beri çok fazla vakit geçirmişlerdi. Oyunlar oynamışlar, kavga etmişler, malikânenin o büyük bahçesinde saklambaç oynamışlar, annelerini ve hizmetçileri peşlerinden koşturmuşlar, doya doya çocukluklarını yaşamışlardı. Ama Georgette, göğüsleri biraz büyüyüp bacakları da uzayınca Francis'in etrafında dolaşmasından rahatsız olmaya başlamıştı.

Artık onunla çocukça oyunlar oynamak istememiş ve aralarında çok sık kavgalar kopmaya başlamıştı.

"Pekâlâ, bana ihtiyacın olursa hizmetçiyi gönder. Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi."

"Teşekkür ederim baba."

Frederic başını sallayıp, bastonunun metal pençesini vere vura vura odadan çıkmak üzereydi ki Georgette arkasından seslendi. "Baba, Sylvie'ya ateşi güçlendirmesini söyleyebilir misin, üşüyorum."

"Elbette. Söylerim."

Kapı kapanınca Georgette'nin mavi gözleri şöminede yanan odunların alevine kaydı. Ve içini sıkan ürkütücü düşünceler tekrar ruhunu sardı.

Ertesi sabah kendini daha iyi hissederek uyandı. Perdenin arkasından akan taptaze bir sonbahar güneşi odayı bal renkli ışıkla yıkıyordu. Güneşin sıcaklığının kemiklerini ısıttığını hissederek yataktan fırladı. Geceliğini çıkartıp temiz kıyafetler giydi ve kahvaltı için yemek salonuna indi. Babası ve üvey annesi çoktan sofraya oturmuşlardı.

"İyi misin kızım?"

Soruyu soran Frederic'ti. Elinde iki gün öncesine ait bir gazete vardı ve okuma gözlüklerinin üzerinden Georgette'ye bakıyordu. Favorileriyle birleşen rastıklı bıyıklarını özenle taramıştı. Parmaklarında, ıslıl ıslıl yüzükler parlıyordu. Bölgenin ileri gelen tüccarlarıyla önemli bir toplantıya katılacakmışçasına her zamanki gibi şık giysiler içindeydi.

"İyiyim baba."

"Doktorun tekrar seni muayeneye gelmesi için haber göndereyim mi?"

"Gerek yok baba. Kendimi iyi hissediyorum, teşekkür ederim."

Kahvaltı her zamanki gibi sessizlik içinde geçmişti. Yemekten sonra Mösyö Frederic masanın kenarına dayadığı bastonunu alıp, kütüphaneye çekildi. Madam Adele de hizmetçileri ve günlük ev işlerini kontrol etmek için masadan kalktı.

"Hanımım, bir bardak daha çay ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim Sylvie."

Sylvie masayı toplarken Georgette, düşünceli bir yüzle bir süre onu izledi. Sylvie henüz on yedi yaşındaydı ve bir yıldır malikânedeydi. Onu binbaşıya kasabanın rahibi tavsiye etmişti. Babası ölünce üç küçük kardeşinin ve annesinin geçimine yardım etmek için iş bulmak zorunda kalmıştı. İyi huylu, çalışkan ve sadık bir kızdı. Her sabah kasabadaki evlerinden yürüyerek

Blanc de Venue ya geliyor, akşamları da gün batmadan tekrar kasabaya yürüyordu.

Sylvie, akşam kasabaya dönmeden önce kuzenim Humbert'in evine uğrayıp..."

Ama lafın devamını getirmedi. Düşünceli bir şekilde dudaklarını aralayıp, dalgınca sustu. Sylvie, masanın üzerine koyduğu geniş siniye yerleştirmek için eline aldığı kirli tabaklarla, yüzünü karşısında oturan Georgette'ye kaldırdı. "Evet hanımım?"

Georgette, bir an kararsız kaldı. Şaşkınca kaşlarını dikip, alt dudağını ısırıldı. "Hayır, son söylediğimi unut. Alban'ı gönderip bugün müsait bir zamanda Humbert'i ziyarete gideceğimi haber ver."

"Emredersiniz hanımım."

Georgette, daha önce bahçıvanın on altı yaşındaki oğlunu bazı özel gizli işlerini halletmesi için aracı olarak kullanmıştı. Bunlardan Sylvie'nın da haberi vardı. Georgette, Sylvie'ya da bahçıvanın genç oğluna da güveniyordu çünkü onların gidecek başka bir yeri yoktu ve uzun yıllar bu konakta çalışıp, yerlerini sağlamlaştırmak için evin küçük hanımının bazı sırlarını saklamak zorunda olduklarını bilecek kadar akıllı davranmışlardı. Uzun yıllardır malikânede çalışan tecrübeli hizmetçilere ve uşaklara güvenmezdi Georgette. Çünkü onlar babasının ya da Adele'nin sadık adamlarıydı. Bu yüzden bu tip konularda malikâneye yeni gelen genç hizmetliler daha güvenilir olurlardı. Çünkü onlar kendilerini göstermek isterlerdi ve onlara önce kim güvenirse, ona sadık olurlardı. Georgette de Sylvie'ya öyle davranmış, bahçıvanın oğluna da önceden birkaç küçük işini hallettirerek güvenilirliğini sınamıştı.

Sonra yakasına sıkıştırdığı mendili sofraya atıp kalktı. Odasma çıkarken, akimda siyahlı adamı gördükten sonra parkta neler olduğuyla ilgili sorular vardı. Onu, eve kuzenleri getirdiğine göre bayıldıktan sonra kiraz ağacının dibinde yataarken

bulmuş olmalıydılar. Peki, ama Humbert veya diğerleri de siyahlı adamı görmüş olabilir miydi? Eğer görmüş olsalardı mutlaka eve gelince bu olaydan babasına bahsetmiş olurlardı. Çünkü siyahlı adamı Humbert de çok yakından tanıyordu. Ama belki de onu da deli zannederler diye korkmuştu. Humbert'in de siyahlı adamı görüp görmediğini mutlaka öğrenmeliydi. Hayal mi görmüştü? Yoksa bir hayalet mi görmüştü? Bu olayı düşünmek istemiyordu ama...

Hemen odasına çıktı. Dün balodayken giydiği kıyafeti buldu ve arabadayken gizli cebine sakladığı mektupla kolyeyi çıkarttı.

Mektupta yazılanlar gerçek olmayabilirdi. Ama ya bu kolye...

Kalp şeklindeki küçük gümüş muhafaza kabını açtı. İşte o iki resim de hayal olamayacak kadar capcanlı gözlerinin önünde duruyordu.

Kabın bir tarafında küçük bir kız çocuğunun resmi vardı. Bu resimdeki kendisi olduğunu biliyordu. Üç veya daha küçük bir yaştaki haliydi. Aynı bukleli sarı saçlar, ıslıl ıslıl küçük mavi gözler. Kalbin diğer tarafında ise yirmi yıl önce ölen annesinin solgun bir resmi vardı. Arkada topuz yapılmış siyah saçlar, siyah gözler ve ciddi bir duruş. Bu resimdeki kadının annesi olduğuna emindi çünkü annesinin buna benzer bir tablosu, babasının çalışma odasındaki şöminenin üzerinde asılı duruyordu.

Elindeki resimlerin ne zaman nasıl yapıldığını hatırlamıyordu. Ressamı her kimse çok becerikli olmalıydı. Bu kadar küçük boyutta resimler yapabilmek için doğuştan bir yetenekle dünyaya gelmeliydi insan. Ama onu şu an ilgilendiren bu kolyenin kime ait olduğuydu.

Hemen komodinin kilitli çekmecesini içinden mücevher kutusunu çıkardı. İçindekileri yatağının üzerine boşalttı. Her yaş

gününde veya özel günlerde akrabaları tarafından takılan sayısız pırlanta ve değerli takı yatağına saçılmıştı.

Elleriyle deşip, gümüş zincirlerin, ışıltılı taşların arasına gömülmüş küçük kalp şeklindeki kolyeyi buldu. Uzun yıllardır bakımı yapılmadığı için kararmıştı. Onu küçüklüğünde hiç boynundan çıkartmazdı. Ama ergenliğe girince sadece hatıra değeri olan, modası geçmiş, gösterişsiz bir takının boynunda olmasıyla dalga geçen arkadaşları yüzünden onu çıkartıp mücevher kutusuna koymak zorunda kalmıştı.

Kalp şeklindeki kolyenin muhafaza kabını açtı. İşte bir tarafında babasının yirmiyi aşkın yıl önce yapılmış renkli portresi olduğu yerde duruyordu. Renkleri solmuştu ama binbaşının san ince saçları ve karakteristik yüz hatları halen gücünü koruyordu. Tıpkı gerçek hayattaki gibi.

Kabm diğer tarafına çevirdi bakışlarını. İşte oradaydı. Yirmi yıl önce ölmüş olan ağabeyi Georges'ın orduya gitmeden önce resme alınmış on yedi yaşındaki hali. Annesinden aldığı siyah gür saçlar ve siyah gözler. Georgette nasıl saçlarının altın rengiyle, gözlerinin deniz mavisini babasından aldıysa, kardeşi Georges de saçlarının ve gözlerinin koyuluğunu annesinden almıştı. Ama annesiyle arasındaki benzerlik, saçları ve gözleriyle sınırlıydı. Yüzü, gerçekte binbaşyı andırıyordu. Güçlü bir çene, kararlı bakışlar ve kemerli bir burun.

Hiçbir şüpheye mahal yoktu. Küçüklüğünde, ölmeden önce dadısmndan boynundaki kolyenin hikâyesini defalarca dinlemişti. "Bu kolyenin bir eşi de ağabeyin Georges da var. Onunkinin içinde de senin ve annenin resmi var. Bu kolveni boynundan sakın çıkartma tatlı Georgette. Ağabeyin bir gün geri döndüğünde kolyelerinizin içindeki resimlerinize bakıp yılların nasıl da akıp geçtiğini göreceksiniz ve sizi tekrar buluşturduğu için Tanrı'ya dua edeceksiniz!"

Yaşlı dadıları, Georges'ın öldüğünü hiçbir zaman kabul etmemişti. "Bir gün geri gelecek," demişti. "Şuramda hissediyorum, o yaşıyor."

Georges da, Georgette'yi de öz çocukları gibi seven tatlı dadıları on yıl kadar önce ölene dek hep bu sözü tekrarlayıp durmuştu.

Georgette'nin zihninde tekrar dün gece gördükleri canlandı. O parktaki sisli kiraz ağacının karanlık gölgesi altından ona bir anlığına görünen korkunç yüzü...

Yanından bir hortlak geçmiş gibi ürperdi. Burnunun ucu tuzlu ve korku dolu bir sızlanmayla yandı.

"İsa aşkına! Bu korkunç bir şey, sen aklımı koru!"

Nefes borusunda bir yumruk oluşmuş gibi kesik kesik soluk alarak tekrar birbirinin aynısı iki kolyeyi yüzüne doğru kaldırıp baktı.

Hiç şüphesiz ona geçen gece arabacının verdiği mektubun içinden çıkan ve şimdi elinde sallanan bu kolye, yirmi yıl önce savaşta ölen ağabeyinin boynundaki kolyeydi.

4

Georgette, kuzeni Humbert'den gelecek haberi beklerken kafasını dağıtmak için odasındaki şöminenin karşısında gergef işledi, yatağında kitap okudu ve çok sık yaptığı gibi hülyalara daldı.

Ama aklının bir tarafı sürekli balodan sonra parkta gördüğü siyahlı adamdaydı.

Saat öğlene geliyordu. Humbert'den haber gelmemişti hâlâ. Georgette sıkıntıyla tekrar odasına çıktı.

Yatağına oturup, geçen gece ona ulaşan kolyeyi eline aldı. İçini açıp annesinin profilden yapılmış minyatür resmine baktı. Hüzünlü, güzel ve yalnız bir görünümü vardı. Aristokratlara özgü azametten uzaktı. Dostane ya da sıcakkanlı görünmüyordu. Güzel ama soğuktu. Zorla poz vermiş gibiydi. Bir insanın, annesinin kişiliği hakkında yorum yapamaması ne acı bir durumdu. Öz annesini hayatı boyunca başka insanlar tarafından dinlemiş olmak...

Annesi o korkunç kazaya kurban gittiğinde Georgette daha dört yaşındaydı. Annesini hayal meyal hatırlıyordu. Ya da, daha sonra dadısının anlattığı hikâyelerle salondaki aile büyüklerinin bulunduğu tablolarla gördüğü annesinin yüzünü birleştirerek hayali bir anı yaratmıştı kendisine. Annesinin, bahçedeki çiçeklerin arasmda peşinden koştuğunu hatırlardı hep. Uzun kıvrık eteğini kaldırıp onu kovaladığını, sonra Georgette çocuklara özgü neşeli bir tonla kıkırdarken annesinin onu kollan arama alıp sımsıkı göğsüne bastırdığını...

Kapının önünden gelen bir tıkırtı düşüncelerinin bölünmesine yol açtı. Kafasını çevirip baktığında kapının aralığından ona bakan Annabelle'yi gördü.

"Annabelle, lütfen içeri gel." Eliyle gelmesini işaret etti.

Annabelle, yıllar önce vefat eden halası Carolina'nın kızıydı. Buraya yirmi iki yıl önce, on iki ya da on üç yaşlarındayken gelmişti. Georgette o zaman iki yaşındaydı. Georgette doğmadan yıllar önce, Annabelle'nin annesi, yani binbaşının kız kardeşi Carolina, Annabelle'ye hamile kalmca malikâneden ayrılmak zorunda kalmış ve Kuzey Normandiya'ya dayısının yanına taşınmıştı.

Annabelle on iki yaşındayken annesi tüberkülozdan ölünce, ölmeden önce bıraktığı vasiyete uyan dayısının büyük kızı, Annabelle'yi annesinin doğduğu malikâneye, büyük annesinin ve dayısı Frederic'in yanına göndermişti.

Georgette, Annabelle'yi her zaman sevmiş ve derinden derine ona her zaman acımıştı. Annabelle aslında çok güzel bir kadımdı. Yanak ve çene çizgileri zayıf, yumuşak bir hat çiziyordu. Mavi iri gözleri dikkatli, ciddi ve derin bakardı. Fildişi renginde bembeyaz bir teni vardı. Islak etli dudakları kararsız ve sinirli dururdu. Hal ve davranışları kendinden emin, sakin, yapmacıksız, biraz kuşkulu ve hüznü görünürdü. İnce yapılı boyu ortalamanın üzerinde sayılırdı. Genellikle sade, gösterişsiz, başlıklı, koyu renkli basit kıyafetler giyerdi.

Bazen eve misafir geldiğinde üzerine ipek bir şal atar, boynuna kıvrık, kolalı beyaz bir yaka geçirir, saçlarına da renkli bir hotoz takardı. Gardırobunda çok fazla kıyafet olmazdı.

Aslında kılık kıyafetine biraz özen gösterse, karşısına çıkacak çoğu erkeğin başını döndürecek kadar duru ve doğal bir güzelliğe sahipti. Ama o hastalık, doğuştan gelen sağırlığı, konuşmasına da engel olmuş ve kasabada insan içine çıksa el üstünde tutulacak bir kadım olacakken çok küçük yaştan beri malikânede inziva hayatı yaşamak zorunda kalmıştı. Binbaşı, onu eskiden bir manastıra gönderip, rahibe olması için ikna etmeye çalışmış ama Annabelle istememişti. Burada mutluydu çünkü. Küçük Francis ve Georgette ile arası her zaman çok iyi olmuş,

onlara ablalık yapmış, hatta onlara Madam Adele'den bile daha çok ilgi ve sevgi göstermişti.

Bu yüzden Annabelle'nin yeri her zaman farklı olmuştu Georgette için. Onu her zaman bir kuzen gibi değil, bir kardeş gibi sevip saymıştı.

Annabelle, her zamanki gibi ağır ve sessiz adımlarla içeri girdi. Georgette'nin karşısındaki, kenarlarına kırmızı kaytan dikilmiş, beyaz pamuk bezinden pırıl pırıl salman ince perdeler çekilmiş pencerenin yanındaki kırmızı koltuğa oturdu.

"Annemi düşünüyordum."

Annabelle ışıldayan gözlerini açarak Georgette'ye baktı. Georgette, kucağında bir bebek varmış da onu sallıyormuş gibi yapıp heceleyerek seslendi. "An-ne." Sonra işaret parmağını başına dokundurdu "Annemi düşünüyordum."

Annabelle buruk bir gülümsemeyle başını salladı.

O an annesinin ölümü akıma geldi Georgette'nin. Annesinin intihar mı ettiği yoksa kazayla mı düşüp öldüğü halen bir sırdı. Dadısı bir keresinde, Georgette'ye annesinin, Georges ölünce ruh sağlığının çok bozulduğunu ama yine de intihar edip de küçük Georgette'sini yalnız bırakmayacak kadar güçlü ve yüce gönüllü bir kadın olduğunu söylemişti. "O seni çok severdi Georgette. Sana minik kelebeğim derdi. Annen talihsiz bir kaza geçirdi. Kaderi böyleymiş."

Georgette o günlerle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Daha dört yaşındaydı. Sadece dadısının anlattıklarından biliyordu. Bu konuyla ilgili ne babası, ne büyük annesi, ne de ailenin başka bir ferdinin ağzını bıçak açmazdı.

Bir de dadısından, annesi ölünce, amcası Edouard ile babası arasındaki anlaşılmaz çekişmenin daha da keskinleştiğini ve amcasının malikâneyi bir anda terk edip gittiğini biliyordu. O günden beridir de, neredeyse yirmi yıldır, bir daha malikâneye adımını bile atmamıştı amcası. Ne yaşlı annesini görmek için

gelmişti, ne de yeğenlerini... Onunla ilgili sadece üzerleri tozlanmış aşk maceralarıyla ilgili dedikodular duymuştu.

"Annabelle, dadımı hatırlıyor musun? Angele Hanımı?"

Annabelle başını salladı. İnsanların dudaklarını okuyabildiği için birçok şeyi tekrarlatmadan anlayabiliyordu.

"Onun bir kehaneti vardı. Georges'ın öldüğüne hiçbir zaman inanmamıştı. Geri gelecek diyordu hep. O yaşıyor ve geri gelecek."

Annabelle meraklı bir ilgiyle gözlerini kırptırdı.

"Georges ölmemiş olabilir mi?"

Annabelle anlamadığını işaret ederek omuz silkti.

Georgette utanarak başını eğdi. "Biliyorum, deli olduğumu düşünüyorsun." Sonra başını tekrar Annabelle'ye kaldırdı. Dudaklarını okuyabilmesi için kelimeleri yavaşça söyledi. Gerçi Annabelle'nin onu anlaması için dudaklarını okumasına ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu. Çünkü Annabelle, Georgette'nin kalbini onun bir parçasıymış gibi anlamayı her zaman başarırdı. "Kafam karışık Annabelle. Bir düş gördüm. Kötü bir düş. Ve o düşün etkisindeyim hâlâ. Korkuyorum."

Annabelle ayağa kalkıp, kuzeninin yanına oturdu. Elini hafifçe Georgette'nin omzuna koydu. Georgette sakince gözlerini yumdu. Bu dokunuşta büyüleyici bir şey vardı. En kötücül ve karamsar anlarda bile sihrini asla kaybetmeyen tılsımlı bir şey. Tanrı, Annabelle'nin kulaklarını alırken ona bambaşka bir güç bahsetmiş olmalıydı. İnsanları anlayabilme ve onları yatıştırma gücü! Başka hiç kimsede olmayan bir güç.

Georgette gözleri dolarak Annabelle'ye sarıldı. Tıpkı küçüklüğünde üvey annesi veya babası onu üzdüğünde Annabelle'ye sığındığı gibi. Yüreği her zaman şefkat ve sevgi dolu olan Annabelle'ye. Onun yüreği, kaynağı sonsuz ve şifa dolu bir pınar gibiydi. İçinde rengârenk sevgi çiçekleri açıyordu ve bu çiçeklerin şifasını etrafındakilere cömertçe sunuyordu. Dünyaya iyilik dağıtmak için gelmiş, kanatsız bir melekti sanki.

Annabelle'nin ılık nefesini yüzünde hissetti. Kuş gibi hafiflemiş sanki. Adeta Annabelle'nin güçlü benliği onun ruhundaki tüm karanlık ağırlığı emip hafifletmişti. Huzur içinde gözlerini açıp fısıldadı. 'Teşekkürler Annabelle. Çok teşekkürler.'

Annabelle'nin ise uzaklara dalan hüzünlü mavi gözlerinin derinliklerinde ürkütücü bir resim canlanmıştı. Anılarının tozlu ve acı yaprakları arasında bir yerlerde unuttuğu, hatırlamak istemediği, kanlı bir resim.

Georgette'nin sözleriyle karanlık anılarında tekrar hayat bulan bir surat şimdi gözlerinin önünde hüznle ona bakıyordu. Adeta "düşüğüm kanlı kuyunun içinden beni kurtar" der gibi yardım istiyordu. Bu yüz, Georgette'nin annesinin yüzüydü. Belki de Madam Eugenie'yi ölmeden önce gören son kişi Annabelle'ydi.

Ama bunu hiç kimseye söyleyememişti...

34 yıl önce, temmuz ayı, 1801 yılı...

İlk defa nüfus sayımının yapıldığı o yıl tüm Fransa, on sekiz temmuzda Başkomutan Napolyon Bonapart'm, Papa yedinci Pius ile İtalya'da imzaladığı anlaşmayı konuşuyordu. Papanın siyasi gücünü arkasına alan Napolyon, bu anlaşmayı imzalarlarken, Blanc de Venue'nun büyük oğlu Yüzbaşı Frederic de İtalya'da Napolyon'un süvari alayında görev yapmaktaydı.

Fransız orduları Avrupa'da demir bir rüzgâr gibi esip, önüne çıkan her orduyu yıkıp geçiyor, kazanılan zaferler tüm Fransa'nın gururunu okşarken aynı zamanda ülkeye refah ve güç getiriyordu. Fakat o günlerde Blanc de Venue Malikânesi'nin gündeminde Fransa'nın parlak bir güneş gibi yükselen zaferlerinden çok Roussel ailesine sürülen günahkâr bir lekenin nasıl temizleneceği konuşuluyordu.

Madam Yolande Roussel, sıcağın dolayısı tüm pencereleri açılmış kabul salonunun ortasında, her zamanki yeri olan vişne renkli kadife koltukta oturmuş, insanın içini ürperten o dolgun sesiyle sinirli sinirli söylenmeye devam ediyordu.

"Bu bir rezalet! Bu korkunç bir şey!"

On dokuz yaşındaki genç ve yakışıklı oğlu Edouard annesini sakinleştirmek için koltuğun arkasından onun omuzlarını ovalıyordu.

"Caroline nasıl böyle bir şey yapar?"

Matmazel Caroline, henüz on altı yaşını yeni bitirmişti. Son aylarda aşırı kilo almıştı ve yazın başından beri odasından dışarıya çıkmıyor, yemek saatlerinde ise yüzünde, ağır bir hastalık taşıyormuş gibi solgun ve mutsuz bir ifadeyle masaya oturuyordu.

Annesi Madam Yolande, onu sıkıştırınca gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Evin gülü, Mösyö Roussel'dan Madam Yolande Roussel'a kalan eşsiz ve nadide çiçek Caroline, babasının ölümünden dört yıl sonra, henüz on altısının başındayken hamile kalmıştı. Ve çocuğun kimden olduğunu söylemiyordu.

"Böyle bir şey nasıl olur?" diye söylendi Madam Yolande tekrar. Öfkeden burnundan soluyor, elindeki yelpazeyi hızlı hızlı sallayarak serinlemeye çalışıyordu. "Kışın gittiği balolarda yanında sen de vardın Edouard. Ona yaklaşan kimseyi görmedin mi?"

Edouard, omuzlan üzerinde başını salladı. "Onunla dans eden birkaç beyefendi oldu. Ama nezaket sınırını geçecek bir davranışta bulunan olmadı!"

"Frederic keşke burada olsaydı. Belki o bir şeyler biliyordur ama..."

Bir yıl önce Napolyon'un İtalya'yı işgali sonrasında yüzbaşı rütbesine yükselen yirmi dört yaşındaki Frederic'in adını duyunca Edouard'ın birden yüzü asıldı. Geçen Aralık ayında, Napolyon'a Paris'te düzenlenen suikast girişiminden bir gün önce ağabeyi Frederic ile aralarında çok şiddetli bir kavga kopmuştu. Hatta Frederic küçüklüğünden beri ilk defa kardeşine elini kaldırmış ve onun güzel burnunu tam ortasından kırmıştı. Uzun ve kanlı bir tedavi sonrasında Edouard eski güzelliğine tekrar kavuşurken, Frederic bu evde huzur bulamadığım söyleyip karısı ve iki yaşındaki oğlu Georges ile birlikte evi terk etmişti.

"Bunu hiç kimse bilmemeli" diye tembihledi tekrar Madam Yolande. "Carolina'nın hamile olduğunu kimse duymamalı!"

Kabul salonunun girişinde bir tıkırtı duyuldu. Hizmetçilerden birisi özür dileyerek içeriye girdi. Reverans yapıp, matmazelin eşyalarının arabaya yüklendiğini söyledi.

"Matmazeli buraya getir," diye emretti madam.

Birkaç dakika sonra Matmazel Caroline, annesi ve ağabeyinin karşısındaydı. Ağlamaktan şişmiş gözlerini utanç içinde ayaklarına eğmişti.

Madam Yolande kızının yüzüne bakmadan konuştu. "Hiçbir koşulda bir erkekle yalnız başına buluşmaman gerektiğinin bir nezaket kuralı olduğunu biliyordun. Bu nasıl olabilir? Sana zorla mı sahip oldu?"

Carolina utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle başını omuzları üzerinde salladı.

"Soylu bir ailenin adı, telafisi mümkün olmayan biçimde zedelenmeden önce katı önlemlere başvurmak gerekir. Ailemizin adı, senden, benden, her şeyden önce gelir. Bunun sonuçlarına katlanacaksın. Seni Yukarı Normandiya'daki kardeşimin yanına gönderiyorum." Madam, yanındaki koltuğun üzerinden mühürlü bir zarf uzattı. "Al bunu, Mösyö Houdet'e verirsin. Gerekli açıklamaları yazdım. İçinde, senin ve kamındaki o şeyin..." bir an susup ne söyleyeceğini düşündü. "Kamındaki o varlığın doğduktan sonra bir süreliğine masraflarını karşılayacak yeterince para var." Yutkunup, yüzünü ekşi bir ifadeyle buruşturdu. İnsanın içini iğne gibi delen bakışlarla başını kızma kaldırdı. "Kim o? Bana doğruyu söyle, babası kim bu çocuğun?"

Caroline yutkundu. O ince ve narin bedeni, kanunda taşıdığı altı aylık bebeğin yarattığı şişkinlikle tezat oluşturuyor, solgun bir güle benziyordu.

Yüzünü kaldırmadan annesinin uzattığı zarfı aldı. "Antoine," dedi sonra hafif, kırılgan bir sesle.

Madam irkildi. "Kim dedin?"

Caroline sıkıntıyla alt dudağını ısırды. Elleri ve ayakları titriyordu. "Antoine," diye yineledi.

"Kim bu adam?"

"Tiyatro oyuncusuydu. Bana sevgi dolu mektuplar yazıyordu."

"Sonra?"

Carolina, sesi titreyerek devam etti. "Sonra bir akşam beni görmek için izin istedi. Eğer beni göremezse öleceğini söyledi. Dayanamadım. Ve gece yarısına doğru onunla arkadaki limonlukta buluştum."

"Tamam, kes, devamını anlatma!" Madam ekşiyen yüzünü kızından uzağa çevirdi. "Edouard, kardeşini uğurla."

Edouard annesinin omzunu sıkıp başını salladı. Kız kardeşi Caroline'yle birlikte salondan çıktılar.

Edouard, kardeşini arabaya bindirdikten sonra yüzünü pencereye doğru yaklaştırdı.

"Caroline," diye seslendi. Caroline acı içindeki yüzünü kaldırıp, yürek burkan bir bakışla ağabeyine baktı. "Her zaman seninle olacağım. Ben senin ağabeyinim. Ne zaman ihtiyacın olursa, bir haber uçuрман yeterli!"

Caroline, buruk bir şekilde kafasını salladı. Arabacı kamçısını havaya kaldırıp, atların sırtında şaklattı. Araba Blanc de Venue Malikânesi'nin önündeki yolda ağır ağır hareket ederken Edouard hüzünlü bir ifadeyle arabanın arkasından kardeşine iyi şanslar diledi.

Bir daha kız kardeşini göremedi.

Bu olaydan on iki yıl sonra ise, yine sıcak bir yaz günü, uzun bir yolculuktan geldiği anlaşılan tozlu bir araba malikânenin bahçesinden içeri girdi.

Arabanın içinden, koyu renkli iri gözleri ve kaim kaşlarına tezat ipek gibi sarı uzun saçları olan, dünya güzeli bir kız indi.

Elinde bir mektup vardı ve mektubun üzerinde "Mösyö Frederic Roussel'a," yazıyordu.

Mektubu Frederic'e getiren kız ona çok tanıdık birini anımsatıyordu. Ama Fredöric mektubu açıp okuyuncaya kadar anılarının üzerindeki tozlar kalkmamıştı.

"Aman tanrım, sen benim yeğen imsin!" diye bir çığlık attı Fr&teric, mektubun başındaki, annesinin kuzeni tarafından yazılan birkaç satırı okuyunca. Sevinç ve özlem içinde gülümseyerek karşısındaki kızı süzdü. "Tıpkı annene benziyorsun."

Ama mektubun devamını okuyunca yüzündeki gülümseme yerini karanlık ve hüznünlü bir ifadeye terk etti. "Tanrım, annen öldü mü? Ah zavallı Caroline, ah kadersiz kardeşim."

Ayağa kalkıp, on iki yaşındaki kızın ipeksi saçlarını bir baba sevgisiyle okşadı. "Annabelle, bundan sonra evin burası. Burayı çok seveceksin. Geç de olsa, seninle tanışmak bana şeref ve mutluluk verdi."

Annabelle, gülümseyerek ona öğretildiği üzere dizlerini bükerek reverans yaptı. Dilsiz olduğu için konuşamıyordu ama karşındakilerin dudak hareketlerinden kelimeleri seçebiliyordu. Tıpkı mektupta yazdığı gibi. O çok zeki ve hassas bir kızdı.

Sonra Binbaşı, Annabelle'yi, kızı Georgette, oğlu Georges ve o zaman hayatta olan karısı Eugenie ile tanıştırmıştı.

Ve bir yıl sonra o korkunç olay meydana geldi.

Madam Eugenie, Vert Rocky uçurumunun dibinde ölü bulunmuştu.

Bu olay, Annabelle'nin anılarında korkunç bir sahne olarak dehşetini o günden bugüne dek korumuştı.

Annabelle gidince Georgette bir süre daha odasında kalıp derin düşüncelere daldı. İçinde bir huzursuzluk vardı. Sanki her an çok kötü bir haber alacakmış gibi kalbinde kasvetli bir sızı hissediyordu.

Bahçı varım oğlu Alban, öğlen yemeğine müteakip Georgette'nin beklediği haberi getirmişti. Büyük kuzeni Humbert'in bugün işleri vardı ama ertesi gün ikindi çayına onu davet ediyordu.

Geçen gece Georgette bayıldıktan sonra parkta neler olduğunu Humbert'e sormak için bir gün daha beklemesi gerekecekti. Humbert biraz içine kapanık bir insandı. Kasabanın diğer erkekleri gibi ava ve meyhaneye düşkün değildi. Çok inançlı bir insandı ve hayatının merkezinde her zaman Tanrı olmuştu. Eskiden, Georgette'ye karşı çok daha samimi ve sıcaktı. Ama evlendikten sonra çok değişmiş, eskiden her fırsatta uğradığı Blanc de Venue'ya, kutlama günleri dışında pek uğramaz olmuştu.

Öğleden sonra Sylvie, Georgette'ye bir mektup ulaştırdı. Mektubu postacı getirmişti.

Üzerinde bir mühür yoktu. Georgette, genç kızlığa adım attığı günden beri, onu elde etmek isteyen erkeklerden övgü dolu aşk mektupları almaya alıştı. Eğer mektup kuzeninden geliyor olsaydı bunu arabacısıyla veya özel uşağıyla gönderirdi. Mektubun bu yüzden kuzeninden gelmediğine emindi ve içinden bir ses yeni bir hayranından geldiğini söylüyordu. Tatlı bir merakla odasma çıktı.

Ama mektubu açıp okuduğuna pişman oldu. Eklem yerlerinin adeta birbirinden ayrıldığını, vücudundaki tüm kasların gerilip, damarlarındaki kanın donduğunu hissetti.

Elinde tuttuğu mektup kâğıdıyla birlikte kireç gibi bir yüzle ayağa kalktı. Etrafındaki tüm eşyalar dönüyor, göğsünde yumruk büyüklüğünde bir acı hissediyordu. Tıpkı geçen gece parkta siyahlı adamın yüzünü gördükten sonra hissettiği gibi...

Bel kemiğinden çenesinin altına doğru sıcak bir ürperti yayıldı. Birden elleri ve ayakları boşanıverdi.

Oracıkta düşüp bayıldı.

6

Onu yatağının yanında baygın bir halde yatarken Sylvie bulmuştu. Hemen binbaşıya haber verdi. O da kasaba doktorunu getirmesi için arabacısını gönderdi.

Yarım saat sonra malikâneye gelen Doktor Bernard, onu muayene ederken Georgette gözlerini açtı.

Doktor, soğuk gözlerle güzel kadının mavi gözlerine baktı. "Geçmiş olsun."

"İyi misin kızım?"

Soruyu soran, dar söve pervazı üzerinde ıslıl ıslıl parlayan gümüş şamdanların dizildiği şöminenin önünde, bir eli bastonunda, diğer eli cebinde, endişeli bir yüzle muayeneyi izleyen Binbaşı Frederic'ti. Odada bir de Sylvie vardı. Mileydi Georgette'nin diğer yanında durmuş, meraklı ve ilgili gözlerle, kendinden emin bir duruşla bir kenara çekilen doktorun erkek- si yüz hatlarından ve özenle biçimlendirilmiş sakallarından gözlerini alamıyordu.

Binbaşı gümüş pençeli bastonunu yere vurarak yatağa doğru yaklaştı. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

Georgette bir süre nerede olduğunu kavrayamadı. Şaşkın şaşkın gözlerini kırıştıtararak etrafındaki meraklı yüzlere baktı. En son nabzım tutan doktorun yüzüne dikti gözlerini.

Sesi solgun ve dermansızdı. "Yine mi bayıldım?"

"Evet, size dinlenmeniz gerektiğini söylemiştim ama siz bütün gün ortalıkta dolaşmışsınız."

Georgette doktorun haddini aşan sözlerine bir cevap vermedi. Yüzünü ekşiterek, hizmetçisine çevirdi. "Susadım."

Sylvie hemen komodinin üzerindeki sürahidenden bir bardak su vermek için koşturdu.

"Daha önceleri de sık sık bayılır mıydınız?"

"Hayır."

"Uykusuzluk çekiyor musunuz?"

"Hayır."

"İştahsızlık, kilo kaybı veya aşırı yeme isteği duyuyor musunuz?"

"Hayır."

"Halsizlik çekiyor musunuz?"

"Hayır."

"Canınızı sıkkan, sinirlendiren, ya da aşırı heyecanlanmanıza neden olan bir olay oldu mu?"

Georgette'nin gözleri birden kocaman açıldı. Bayılmadan önce okuduğu mektubu hatırladı. "Mektup!"

Binbaşı gözlerini kuşkuyla kıstı. "Mektup mu?"

"Hanımım suyunuzu getirdim." Neyse ki Sylvie yardımına yetişmişti. Hizmetçi kız, hemen diğer elini uzatıp ağzından kaçırdığı kelime yüzünden yanakları pembeleşen Georgette'nin kafasıyla yastığın araşma koyup, doğrulmasına yardım etti. Georgette suyunu içerken Doktor Bernard da bir iki adım geri çekilmiş, binbaşıyla kısa bir anlığına bakışmışlardı.

Georgette suyunu bitirince "Aldığınız bir haber yüzünden mi bayıldınız?" diye sordu doktor.

Sylvie bir mendille hanımının dudaklarını silerken Georgette haşın gözlerini genç doktora dikti. Eliyle Sylvie'nin elini ağzından çekti.

"Bu sizi neden ilgilendirsin ki?"

Doktor Bernard, Georgette'nin saldırgan sözlerine dayanç göstererek ciddiyetini korudu. Duygudan arınmış, mesafeli bir sesle, "Böyle sık sık bayılmanızın nedenini saptayabilmem için leydim," dedi.

"Bayılmıştım ama şimdi iyiyim ben." Yüzünü masum bir ifadeyle binbaşuya çevirdi. "Baba, iyiyim ben gerçekten... Ye-

mekten sonra biraz uzanmıştım, sonra aniden ayağa kalkınca başım döndü. Hepsi bu..."

Yalan söylediğini ses tonundan odadaki herkes anlamıştı. Ama kimsenin içinden bir şey söyleyip, olayı daha fazla kurcalamak gelmedi.

Frederic, ikna olmasa da başını sallamak zorunda kaldı. Artık yaşlı ve yorgun bir adamdı. Duygusal açıdan derin ve yıkıcı gelgitler yaşayan, hayatı boyunca çevresine sadece sorun çıkartmış olan, ne istediği anlaşılmaz, genç ve uçan kıızıyla herhangi bir konuda tartışma yaşayacak gücü artık kendinde bulamıyordu.

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Öyle diyorsan kızım."

Doktor Bernard talepkâr bir bakışla binbaşuya döndü.

"Sizinle görüşebilir miyim mösyö?"

Binbaşı başını salladı. "Sylvie, sen Georgette ile kal."

Binbaşı doktorun önünden koridora çıktı. Doktor Bernard odanın kapısını kapatıp, binbaşının karşısında durdu. Hafif ve sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Eğer kızınızı üzen bir olay olduysa mösyö, onu kızdıran sebepleri veya kişileri ondan uzak tutmanız lazım. Görünüşe göre bir sinir krizi geçirmiş yine."

Binbaşı Frederic dertli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Öyle mi diyorsunuz?"

"Evet. Önün sevdiği şeylerle vaktini geçirmesini sağlayın. Veya ortam değiştirmesini... Bu onu rahatlatır ve sıkıntısından uzaklaştırır. Kızınız biraz..."

"Heyecanlı mı? Biliyorum."

"Hayır, onu söylemeyecektim." Doktor söyleyip söylememekte kararsız kalmış gibi kafasını eğdi. "Nasıl ifade edeyim, kızınız bir çocuk gibi. Sanırım aşırı ilgiden hoşlanıyor."

Binbaşı kibarca gülümsedi. "İşte bu konuda kesinlikle haklısınız."

"Bazen ilgi azlığı, sevgisizlik ve şefkatsizlik bayılmalara, sinir krizlerine neden olabilir?"

"Öyle mi diyorsunuz?"

Bu sırada içeride, Georgette endişeli bir yüzle yataktan doğrulmuş, etrafına bakınıyordu.

"Hanımım, bir şey mi arıyorsunuz?"

"Evet, Sylvie yatağın altına bakar mısın? Bayılmadan önce bir mektup okuyordum."

"Yatağın altına bakmama gerek yok efendim."

"Nedenmiş?"

"Mektup yatağın altında değil hanımım."

Georgette şaşkınca gözlerini kıstı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü mektubu ben aldım hanımım."

Georgette'nin gözleri sevinçli bir merakla kocaman açıldı. "Bunu neden yaptın?"

Doğru bir şey yapıp yapmadığına emin olamayan Sylvie pembeleşen yüzünü yere eğdi. Sonra utangaçça sağ ayakkabısının ucuyla zeminde hayali çizgiler çizerek mahcup bir sesle konuştu. "Şey, ben, sizi ben buldum hanımım. Yatağın yanma düşmüştünüz ve elinizde mektup vardı. Babanızın o mektubu görmesinden hoşlanmayacağını düşünerek onu sakladım."

Georgette gülümsedi. "Aferin sana küçük kız." Ama birden yüzü ciddileşti. "Mektubu okumadın değil mi?"

Bu sefer şaşkınca bakan Sylvie oldu. "Hanımım, unuttunuz mu, ben okuma bilmem ki!"

Açılan kapının sesi, konuşmayı bıçak gibi kesti. Doktor Bernard, çantasını almak için geri dönmüştü.

Georgette, kaşlarını çatarak, kayıtsızca içeri giren doktora bakışlarını çevirdi.

"Sizin kapıyı çalmak gibi bir görgü kuralından haberiniz var mı? Doktor olmanız genç bir bayanın odasına böyle girme hakkını size vermez!"

Doktor hiç cevap vermedi. Yüzünü çevirip bakmadı bile. Kızın söylediklerini duymamış gibi sakince masanın üzerine koyduğu çantasını topladı.

Sonra odadan çıkmak için kapıya doğru yürürken başını hafifçe çevirip "İyi günler mileydi," diye seslendi.

"Güle güle mösyö," diye yanıtladı Georgette iğneleyici bir sesle.

Doktor, kapının önünde durup yüzünü Georgette'ye çevirdi. "Size demedim. Bu odada bir tek leydi var." Sonra yüzünü Sylvie'ya çevirip başıyla selamladı. "İyi günler mileydi. Umarım hanımınız tekrar bayılmaz. Kasabada durumları ciddi olan o kadar çok hastam var ki vaktimi küçük bir hanımın aşk kırgınlıklarını iyileştirmek için harcayamam!"

Sylvie, utançtan kıpkırmızı kesilerek başını eğdi. Yüzünde küçük, mahcup bir gülümseme belirirken Georgette'nin kızgınlıktan ve şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Kapının aralığından içerdeki diyalogu duyan binbaşı, şaşkın ve meraklı gözlerle, sözünü sakınmaktan çekinmeyen bu mert ve cüretli doktora geçmesi için saygıyla yol verdi. Doktor odanın kapısını kapatınca, binbaşığı selamladı. Sonra evden ayrılmak için merdivenlere doğru yönelmişti ki binbaşı arkasından seslendi.

"Doktor, Doktor Bernard."

Bernard merdivenin ikinci basamağında durup, yüzünü geriye çevirdi. "Mösyö?"

Binbaşı bastonunun yardımıyla kendinden beklenmeyecek kadar seri hareketlerle doktorun önüne gelip durdu. "Doktor, ertesi gün tekrar gelmenizi istesem?"

"Kızınız için mi? Yo, hayır. İlgilenmem gereken başka hastalarım var."

İsteklerinin geri çevrilmesine alışkın olmayan Binbaşı Frederic, ordudayken kazandığı alışkanlıkla doktorun gözlerinin içine sertçe baktı. Ama doktorun gözlerinin içinde en ufak

bir kararsızlık yoktu. Doktora karşı bir sıcaklık hissetti birden. Cesur ve dürüst insanlardan her zaman etkilenmişti binbaşı.

"Burada da bir hasta var, hem de durumu oldukça kötü."

Doktor başını salladı. "Yardıma olmak isterdim ama kasabada daha acil hastalarım var. Kızınızın söylediğim gibi hiçbir şeyi yok. İnanın bana."

"Biliyorum."

Doktor şaşırdı. "Biliyor musunuz? Öyleyse neden?"

Binbaşı gülümsedi. "Kızım için konuşmuyorum. Evli misiniz? Yani, kasabada bakmakla yükümlü olduğunuz bir aileniz var mı?"

"Hayır."

"Size bir teklifim var. Kızım Georgette kendi başının çaresine bakabilir. Onu düşünmeyin. Bu evde size gerçekten ihtiyaca olan başka biri var. Annemin özel doktoru olur musunuz?"

"Annenizin mi? Özel doktoru mu? Ama ben, sıradan bir kasaba doktoruyum."

"Kasabadaki işi bırakmanıza gerek yok. Sadece haftada bir gün gelmeniz bile yeterli. Akşamları, kasabadaki hastalarınızla ilgilendikten sonra. Sizi buraya arabam getirip götürür."

"Doğrusu ben bilemiyorum..."

"Lütfen annemle ilgilenin. Ücretinizi fazlasıyla ödeyeceğime emin olabilirsiniz."

"Annenizin nesi var?"

Binbaşı aksayan bacağına bastonuyla destek verip bir basamak indi. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Bakın, annem çok yaşlı. Bir yıl önce bir kriz geçirdi ve o günden beri yataktan çıkamadı. Paris'ten bile doktor getirttim. Ama onu iyileştiremediler. Eski aile doktorumuz hasta ve yaşlı olduğu için artık buraya gelemiyor. Annemle ilgilenecek bir doktora ihtiyaam var. Üstelik son birkaç haftadır biraz daha iyi durumda. Baklalar onun sandalyesine oturup dışarıyı seyrettiğini söyledi. Ama halen odasmdan çıkıp kimseyle görüşmek

istemiyor. Tanrıdan onu eski sağlığına geri döndürüp daha uzun yıllar yaşatmasını istemek, ona bu kadar uzun ve güzel bir ömrü bahsetmiş olan Yüce Baba'ya nankörlük olur belki ama sadece kalan şu son günlerini huzurlu ve normal bir şekilde ailesiyle beraber geçirmesini istemek bir oğul için yaşlı annesi adına isteyeceği son güzel şey olacaktır! Ve bunun için sizin gibi kararlı, ne yaptığını bilen, dirayetli bir doktorun ilgisine ihtiyacı var. Annemin hafızası artık eskisi gibi değil. Benim kim olduğumu bile hatırlamıyor... Daha doğrusu benim öldüğümü sanıyor. Bir keresinde beni görünce bayılmıştı. Garip bir durum ama ailesinden dahi kimseyi hatırlamıyor ve konuşmuyor. Bakın Doktor Bey, ben gerçekçi bir adamım. Sizden onun zayıflayan belleğini geri getirmenizi istemiyorum. Sadece onunla ilgilenmenizi istiyorum. Geldiğiniz zaman onunla bir süre sohbet edip dertlerini dinlemenizi ve eğer yapabilirsiniz onu ruhen güçlendirmenizi. Annemi artık göremiyorum, benim bir hortlak olduğumu sanıyor. Ve onun için hiçbir şey yapamamak kalbimi kırıyor. Lütfen, yaşlı bir adamın ölüm döşegindeki annesi için arzuladığı son şefkatli ricayı geri çevirmeyin. En azından bir düşünün. Ücretinizi de kendiniz belirleyin."

Doktor Bernard derin bir iç çekti. Binbaşının bu samimi ve akıl çelici isteğini hemen reddedecek gücü kendinde bulamadı. "Peki, öncelikle annenizi görüp muayene etmem gerek. Annenize bir faydamın dokunup dokunmayacağını bu görüşmeden sonra karar vereceğim. Eğer müsaade ederseniz."

Binbaşı memnuniyetle gülümseyip doktora elini uzattı. "Pekâlâ, öyle diyorsanız!"

Doktorun elini sıkarken binbaşının gözlerinde tuhaf bir ışıık parlıyordu.

Doktor BernardTa Binbaşı Fröd^ric'in yaptığı bu anlaşmanın üzerinden üç saat kadar geçmişti. Binbaşı Fröderic, ikinci kah-

vesini kütüphanesinde yudumlarken, bir yandan da en az dört gün öncesine ait bir gazetede ki haberi ilgiyle okumaktaydı. Burnunun üzerine sıkıştırdığı sapsız kelebek model okuma gözlüğüyle okuduğu haber, Güney Afrika'daki Hollanda asıllı Boer çiftçilerinin, hem İngiliz Kralı'nın baskıcı yönetiminde daha fazla kalmak istememelerinden, hem de İngilizlerin köleliği kaldırmasına kızmalarından dolayı kuzeye doğru başlattıkları Büyük Göç yüzünden Afrika'nın en büyük kabilesi Zulu'larla yaptıkları savaşı bahsediyordu.

Maun kapının tıklanması haberi yarım bırakmasına neden oldu. Kafasını gazeteden kaldırıp "Gel," diye seslenmeden önce satırın sonuna kadar okumaya devam edip, kaldığı yere parmağını koydu.

Uşaklardan birisi içeri girdi. Ellerini önünde kavuşturup saygıyla başını eğdi. "Rahatsız ettiğim için bağışlayın mösyö, kızınız Matmazel Georgette sizinle görüşmek için izin istiyorlar."

Binbaşı, gözlük camının arkasından kocaman gözüken gözlerini meraklıca kırıştırdı. "Buyurmasını söyle Geoffroy."

Uşak başını sallayıp dışarı çıktı ve Georgette'yi içeri buyur etti. Georgette içeri girince, uşak dışarıdan kapıyı kapattı.

"Georgette, nasılsın? İyi görünüyorsun değil mi?"

Georgette, şöminenin önündeki koltukta oturan babasına doğru çekimser adımlarla yaklaştı. Karşısına geçip ellerini önünde kavuşturdu. "İyiyim baba, düşünceli tavrınız için teşekkür ederim."

"Benimle görüşmek istemişsin?"

Georgette, gözlerini pencereye çevirip, alt dudağını ısırıldı. Dudaklarının kenarındaki gamzeler çukurlaştı. Yüzünde, söylemesi gerekenlerin ne kadarını söyleyeceğini kestirememenin şaşkın gerginliği vardı. Hâlbuki buraya gelmeden önce kararını vermişti. Zihninde biriken kuşku bulutlarını dağıtmak zorundaydı. Yoksa siyahlı adamdan gelen o korkunç mektupta oku-

duklan, kanına ağır ağır karışan bir zehir gibi ruhunu acı içinde yakıp tüketecekti. Fakat şimdi babasının karşısına geçince onunla arasındaki sisli ve karanlık uçurumun korkutucu boşluğunu hissetmeye başlamıştı. Babasıyla arasında ürkütücü bir mesafe vardı. Babası soğuk bir adamdı ama kötü bir adam değildi. Ne çalışanlarına, ne de çocuklarına karşı asla bir kötülük yapmamıştı. Georgette için ürkütücü olan da buydu zaten. Georgette'nin az sonra söyleyecekleri karşısında babasının nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Bu belirsizlik sert bir duvar gibi dimdik önünde duruyordu.

Bir buçuk yıl önce, Kont Barthelemy'nin oğluyla nişanı bozduğunu haber verdiğinde babasıyla arasmda kısa ve tatsız bir tartışma yaşanmıştı. Birkaç saat sonra Georgette odasmda ağlarken babasının başuşağı tarafından ona ulaştırılan, bizzat babası tarafından kaleme alınmış bir mektupla, kendisini affettirene kadar malikâne arazisinin dışına çıkmasına yasak getirildiğini öğrenmişti.

Babasıyla en ciddi tartışması bu şekilde son bulmuştu.

Georgette içindeki gerilimi bastırabilmek için derin bir nefes alıp, önündeki duvarı delmek için gözlerini cesaretle babasına çevirdi. Binbaşı yeni bir felaket haberi alacağının endişesiyle oturuşunu değiştirdi. Üst üste attığı bacaklarını indirdi. Gazetesini yandaki masanın üzerine bıraktı ve beklenti dolu gözlerle kızma döndü.

Georgette konuşmadan önce yutkundu. Genzinden midesine doğru acı bir yanma indi. "Baba, affınıza sığınarak size bir şey sormak zorundayım?"

Binbaşı cevap vermedi. İfadesiz bir yüzle kızını dinliyordu.

"Bu konu ailemizle ilgili. Yıllardır hiç konuşulmamış, mühim bir konu."

"Seni dinliyorum kızım?"

Georgette'nin kalbi küt küt atıyordu. Tıpkı daracık bir kafese kapatılmış can çekişen bir serçe gibi. "Baba..." Tekrar yut-

kundu. Artık içindekileri daha fazla bastıramayacaktı. Sözcüklerin arasında birer nefes alarak konuştu. "Kardeşim, Georges, o nasıl öldü?"

Binbaşı, fırça kaşlarını garipseyerek çattı. "Nasıl mı öldü? Georgette, ağabeyin Georges'ın nasıl öldüğünü bilmiyor musun?"

Georgette başını önüne eğdi. "Biliyorum baba, ama sizinle bu konuyu hiç konuşmadık. Dadımdan dinlemiştim sadece..."

"Öyleyse nasıl öldüğünü biliyorsun?.."

"Savaşta mı ölmüştü?"

"Evet, Napolyon'un son savaşında... Neredeyse yirmi yıl önce, Waterloo Muharebesi'nde. Haziran 1815. Arka bahçeye ağabeyinin anısına yaptırdığım anıtta da yazdığı gibi, 18 Haziran 1815'te şehit oldu."

"Onun naaşım bize verdiler mi baba?"

Binbaşı, sohbetin tatsız konusundan rahatsız olmuş gibi oturuşunu değiştirdi. Ses tonu da gerginleşmişti. "Kızım, nereden çıktı bu konu şimdi?"

"Baba merak ediyorum. Ağabeyim Georges'ın naaşım gördünüz mü?"

Babasının gözleri kederli bir sessizlikle uzaklara daldı. Bir süre cevap vermedi. Gözlerinin önünde, bacağından yaralandığı için erken yaşta ordudan emekli edilen eski bir askerin anıları canlanmıştı. Tekrar konuştuğunda sesi karanlık ve puslu bir ormanın derinliklerinden geliyordu sanki.

"Kızım, ağabeyin süvari birliğindeydi. Bu onun ilk savaşıydı. Savaşın başında süvari birliklerinin yanlış bir manevrası sonucunda İngiliz süvariler askerlerimizi çembere almış ve arkadan gelen Prusyalılar ordumuzu bozguna uğratmış. Yirmi bin askerimiz şehit oldu o savaşta. Binlercesi de esir düştü!"

Georgette derin bir nefes daha aldı. İçinden bir ses "cesur ol ve söyle haydi" diyordu ona. "Baba, ağabeyim ölenler ara-

sında mıydı? İngilizler ağabeyimin cenazesini bize gönderdi mi?"

"Göndermediler."

"Neden? Ağabeyimin soyluluk nişanı vardı. Daha önce, savaşlarda ilk önce soylu cenazelerinin ailelerine gönderildiğini duymuştum. Bu, ülkeler arasında bir soyluluk geleneğiymiş."

"Evet, biliyorum."

"Öyleyse neden göndermediler baba? Sen de bir askerdin? Bu konuda neden bir şey..."

"Yaptım!" diye kızının sözünü kesti binbaşı sert bir ifadeyle. Bakışları buğulanıp titremeye başlamıştı. "Tanrı aşkına Georgette! Bunca sene geçtikten sonra? Bu soruların ve bu tuhaf merakının anlamı ne?"

"Sadece gerçeği öğrenmek istiyorum baba? Sadece gerçeği söyle bana?"

Binbaşı ayağa kalktı. Şöminenin kenarına koyduğu bastonunu eline aldı ve köşedeki içki masasına yürüdü. Kendine bir konyak doldurup, titreyen, kemikli, yaşlı eliyle kadehi dudaklarına götürdü.

Georgette, babasına yaklaştı. Tam arkasında durdu. Bu sefer sesi daha kararlı ve güçlüydü. "Anlat bana baba, ne olur? Gerçeği söyle bana?"

Binbaşı başını önüne eğdi. Arkaya doğru taradığı aklaşmış sarı saçlarından bir perçem alnına düştü. Dişlerini sıktı. Georgette bu yaşlı adamın gözyaşlarını içine attığını hissedebiliyordu. Birden yüreği parçalandı. Babasma sarılıp bunlan sorduğu ve yarasını deştığı için ondan af dilemek istedi. Ama bir şey ona mani oldu. Parktaki gece gördüğü siyahlı adamdan sonra içini veba gibi kemiren o korkunç gerçeği öğrenme isteği, bunu yapmasını engelliyordu.

"Ağabeyinin cenazesini bize geri vermediler Georgette. Araya hatın sayılır çok kişiyi koydum. İngiliz yetkililere oğlumun cenazesini vermeleri için kefarete bile teklif ettim. Ama

onun naaşı bulamadıklarını söylediler. Esirler arasında da yoktu. Tanıdığım subaylar bana o savaşta Fransa ordusundan binlerce askerin kayıp olduğunu söylemişti!"

Georgette'nin ince kaşları şüpheyle gerildi. Babasına bir adım daha yaklaştı. Binbaşı kızının ılık nefesini tam ensesinde hissediyordu. "Bu ne demek baba?"

Frederic'in sesi uğradığı bir ihaneti ifşa eder gibi öfkeliydi. "Bu her savaşta olur. Bazı askerler savaşın dehşetine dayanamaz ve firar ederler. Ama firari askerler eğer ülkelerine dönerse idam edilir. Bu yüzden birçoğu yıllar boyunca kaçak hayatı yaşar. Hatta ömürleri boyunca..."

Georgette'nin kalbinin ortası sızladı. Gerçekle arasında sadece bir sözcük kalmıştı.

"Baba, yoksa ağabeyim?.."

Binbaşının omuzları düştü. Sonunda, yıllardır içinde, derinliklerinde tuttuğu ıstırap gözlerinden birden boşanıverdi. Göğsü inip kalkıyor, vücudunun üst kısmı kasılıp titriyordu.

"Bilmiyorum kızım!" diye inledi. Hıçkırıkları dudaklarından dökülen sözcükleri acıyla boğuyordu. "Gerçeği asla bilemedim. Ağabeyinden o savaştan sonra bir daha asla haber alamadım. Şerefimizi kurtarmak için ordudaki soylu bir tanıdğımdan sahte bir ölüm belgesi düzenlettim. Ağabeyin Georges o savaşta öldü mü bilmiyorum Georgette, ama ağabeyin yirmi yıldan beri resmi bir yalanla ölü!"

7

Georgette, babasının gizlediği yirmi yıllık sırrı öğrendiğinden beri kendinde değildi. Bu sefer başı dönmemiş, göğsü sıkışmamış ve bayılmamıştı. Ama kendini tuhaf hissediyordu. Zihninin içi ağır bir sisle kaplıydı ve bu, aklını karıştırıyordu.

Odasına çıkınca kapıyı kapatıp, bir süre alacakaranlığın içinde sessizce bekledi. Göğsünden gelen kalp atışlarının huzursuz sesini duyabiliyordu.

Geçen gece balodan çıktıklarında, arabacısına verilen mektupta yazanlar akıma geldi.

"Size kardeşinizin ölümüyle ilgili yıllardır yanlış bildiğiniz bir sırrı açıklayacağım, lütfen gece yarısına doğru şu adrese gelin..."

Teni, tanıdık bir korkuyla ürperdi. Parkta gördüğü yüzü düşündü. Sonra yıllarca boynunda taşıdığı kolyenin içindeki ağabeyinin resmini. Ağabeyi o savaşa on yedi yaşındayken alınmıştı. Yirmi yıldır herkes o savaşta onun öldüğünü düşünüyordu. Ve babası bugün ona, gerçekte cesedinin asla bulunmadığını söyledi. Eğer ağabeyi o savaştan sağ kurtulup kaçtaysa ve idam edilmemek için ülkesine dönmediyse...

Belki de yıllarca evinden uzakta yaşamışta. Ve sonunda ülkesine dönmüştü.

O gece parkta gördüğü kişi gerçekte...

Georgette düşüncelerinin onu sürükleyeceği yere gitmekten korkuyordu. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

"İmkânsız," dedi kendi kendine. Üzerinden yirmi yıl geçmişti. Ağabeyi şu an hayattaysa, otuz yedi yaşında olmalıydı. Fakat parkta gördüğü o siyahlı adamın genç yüzü, ağabeyinin tıpkı yirmi yıl önceki halini andırıyordu. Georgette bayılacak

gibi oldu yine. O gece, parktaki sisli kiraz ağacının altında bir hortlakla mı karşılaşmıştı?

Yatağın altına gizlediği, ona bu öğlen ulaşan mektubu çıkardı... Pencerenin kenarındaki koltuğa oturup gaz lambasını yaktı.

"Matmazel Georgette, geçen gece parkta benim yüzümü görünce neden bayıldığınızı anlayabiliyorum. Bu çok karmaşık ve hazin bir öykü. Sizi tekrar nasıl görürüm bilemiyorum. Ama bilmenizi istediğim bir şey var. Gerçekte sahip olduğunuzu sandığınız hiçbir şey size ait olmayabilir. Aileniz, yani babanız Mösyö Roussel, sizden yıllardır bir gerçeği saklıyor.

Beni...

Benim için evinizin arka bahçesine bir mezar bile yaptırdı. Ama o mezarın içi boş.

Çünkü ben hâlâ hayattayım.

Evet, tıpkı sizin gibi, nefes alıp verebiliyorum Georgette.

Ve beni yaşayan bir ölü haline getirenlerden intikamımı alacağım...

İmza, Georges."

Ya bu mektupta yazarlar gerçekse? Ya kardeşi gerçekten hayattaysa? Ama neden ortaya çıkmıyordu? O savaşın üzerinden yirmi yıl geçmişti. Eğer idamdan korkuyorsa, ki bu gerçekten de korkulacak bir şeydi, babalan belki nüfuzunu kullanarak ona yardım edebilirdi. Ya da başka bir çare bulunabilirdi. Neden yaşadığım ailesinden böyle gizliyordu ki?

Mektubun son bölümünü tekrar okudu.

Ve tüm düşüncelerinin üzerini kara bir bulut gibi başka bir his kapladı. Bir şey onu çok rahatsız ediyordu. Kardeşi Georges'in imzasından bile çok.

"Ve beni yaşayan bir ölü haline getirenlerden intikamımı alacağım..."

Kimlerden? Onu yaşayan bir ölüye dönüştürenler kimlerdi? Tabii mektubu gerçekten de Georges yazdıysa?

Peki, mektubu Georges yazmadıysa? Kim yazmıştı? Hangi amaçla? Mektupta açıkça bir tehdit vardı ama kimlere karşı?

Georgette, nefes almasını zorlaştırıp, göğsüne bir taş gibi oturan düşüncelerle boğuşarak yüzünü elleri arasına aldı.

Bu mektuptan babasına bahsedip bahsetmeme konusunda kararsızdı. Çünkü babası, binlerinin onu rahatsız ettiğini düşünüp bu konuda kendince önlemler almaya kalkabilirdi. Onu tekrar eve kapatabilirdi. Ya da en iyimser tahminle peşine bir sürü muhafız takardı. Tıpkı on yedi yaşına bastığında yaptığı gibi. Bir buçuk yıl aradan sonra özgürlüğüne yeniden kavuşmuşken Georgette'nin isteyeceği en son şey, kasabaya gittiğinde bile ensesinde üç korumanın nefesini hissederek dolaşmak olurdu. Bu yüzden mektubu şimdilik babasından gizli tutacaktı. Eğer siyahlı adam can sıkıcı başka bir hamle daha yaparsa, kararını o zaman verecekti.

Mektuba tekrar baktı. Yazarlar sinirlerini alt üst etmişti. Bunu daha fazla görmeye tahammül edemeyecekti. Gözden uzak bir yere kaldırmalıydı. Mektubu halının alfandaki, genç bir kız olduğunda, çevresindeki tutkulu erkeklerin yazdığı aşk mektuplarını sakladığı tahtaların alfandaki gizli bölmeye koydu.

Siyahlı adamın mektubunu görmediği sürece içinin daha rahat edeceğini düşünüyordu.

8

Doktor Bernard ertesi gün akşamüzeri Rousselların malikâne-sine geldi. Söz verdiği üzere, binbaşının annesi olan evin büyük hanımı Madam Yolande'yi görecekti.

Normalde böyle bir teklifi kabul etmezdi. Gün içinde köy-den köye, kasabadan kasabaya hastalarını muayene etmek için fazlasıyla koşturup yoruluyordu.

Üstelik binbaşının anlattığı kadarıyla, yan felçli ve buna-mış bir yaşlı kadına nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu.

Ama yine de binbaşının teklifini bir anda reddetmek iste-memişti. Çünkü Roussel Malikânesi'nde onu çeken bir şey var-dı. Büyük hanımın tedavisine devam edip etmeyeceğine bu görüşmeden sonra karar verecekti.

Büyük Madam, bundan bir yıl kadar önce bir sabah yata-ğından düşmüş olarak bulunmuştu. Gözleri bir hortlak görmüş gibi neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi açıktı. Dili ve bacakları tutulmuştu. Onu muayene eden doktor, beyin zannda ödem oluştuğunu söylemişti. Madam Yolande, bir hafta boyun-ca ateşler içinde yatmıştı. Ölümünden dönmeyi başarmış ama yürüme yetisini kaybetmişti. Daha doğrusu, önceki doktorun binbaşıya verdiği rapora göre, Büyük Madam'ın bacaklarındaki hassasiyeti kaybettiğine inanıyordu. Çünkü bacaklarında pato-lojik bir sorun yoktu. Ama büyük hanım bacaklarını hissetme-diğini söylüyordu.

O günden beridir de odasmdan dışarıya çıkmıyordu ve ai-lesinden bile kimseyi hatırlamıyordu. Geçmişle ilgili bazı olay-ları hatırlamasına rağmen her şeyi birkaç dakika içinde unutu-veriyordu. Öz oğlu Binbaşı Frederic'in bile öldüğünü zannedi-yordu. Hatta bir keresinde binbaşı onun odasına girdiğinde

kadıncağız korkudan bir çığlık atıp bayılmıştı. Binbaşı da annesini üzmemek için onu ziyaret etmeyi kesmişti.

Malikâne hizmetçilerinden birisi Doktor Bernard'ı, evin en üst katındaki, pek kullanılmayan doğu uçtaki odalardan birine çıkardı.

Madam Yolande'nin kaldığı odanın kapısını çaldı. Kapıyı, o günlük tüm görevi madamın ihtiyaçlarıyla ilgilenmek olan hizmetçi açtı. Her gün farklı bir hizmetçi, büyük hanımın ihtiyaçlarını karşılamak için odasında hazır bulunuyordu.

Önceden haber verildiği için gelenin kim olduğunu biliyordu genç kadın. Saygıyla reverans yapıp Bemard'ı içeriye buyur etti.

Doktor Bernard yabancı bir mekâna girmiş olmanın verdiği çekingen adımlarla içeri girip, şöyle bir etrafına bakındı. Odada tuhaf bir ağırlık vardı. İçerisi havasız değildi. Çok sıcak ya da soğuk da değildi. Ama yine de insanı huzursuz eden ürpertici bir sessizlik ve yoğunluk hâkimdi.

"Ben sizi yalnız bırakıyım, eğer bir şeye ihtiyacınız olursa mösyö lütfen zili çalsınlar," deyip masanın üzerindeki zili işaret etti hizmetçi kız.

Doktor başını sallayıp, hizmetçinin odadan çıkmasını bekledi. Kapı kapanınca yüzünü madama çevirdi. Madam Yolande, üzeri minderlerle kaplı bir iskemlede oturmuş, çevresindeki her şeyle ilgisini kesmiş gibi içine dönük bir halde pencereden dışarıdaki manzarayı izliyordu. Bugün hava oldukça ılıktı ama şöminede yine de ateş yanıyor ve yaşlılığın verdiği hassasiyet yüzünden madamın üzerine bir battaniye örtülmüştü.

Doktor, madamın karşısındaki koltuğa çekinerek oturdu. Çantasını kucağına aldı. Gözlüklerini düzeltti. Şöminede yanan odunların çatırtısı dışında bir ses duyulmuyordu.

Madam Yolande'nin kına renkli, kısa, kıvrıkcık saçları başının üzerinde dağınık bir halde duruyordu. Yüzü çok yaşlıydı

ama sağlıklıydı. Soğuk mavi bakışları pencerenin dışındaki ormanlığa dalmıştı.

Doktor, kadının oturduğu sallanan iskemlenin yanında uyuklayan *alpine* tarzı, tüyleri ateş kahverengisi köpeğe baktı. Köpeğin, rahatsız edici bir kokusu vardı.

Doktor öksürük sesi çıkartıp genzini temizledi.

"Merhaba madam, ben yeni doktorunuz Mösyö Bemard'ım."

Susup kadının bir tepki verip vermediğine baktı.

"Ben bundan sonra, yani şimdi, sizin özel doktorunuz olarak bugün../" Kadının onu dinlemediğini veya duymadığını düşündü. Derin bir iç çekip ümitsizce arkasına yaslandı. "Bu saçmalık," dedi kısık bir sesle ve başını eğip, sıkınca eliyle alnını ovuşturdu. Birçok ünlü doktor gelip, madama bir teşhis bile koyamamışken binbaşının, mesleğinde sadece yedi-sekiz yıllık bir tecrübesi bulunan Bemard'm yetkinliğine güvenmesi vicdanını rahatsız ediyordu.

Ayağa kalktı. Aşağı kata inip, Binbaşı Frederic'e bu işi yapamayacağını söyleyecekti.

Son kez büyük hanıma bakıp başını eğerek selamladı. "Adieu madam, tanışmaktan şeref duydum."

Zili çalıp, hizmetçi kızın gelmesini bekledi. Başıyla onu selamladıktan sonra doğruca aşağı kata indi. Binbaşının nerede olduğunu öğrenmek için bir hizmetçi ya da uşak bulabileceğini düşünüyordu ama etrafta kimseyi göremedi. Bu sırada kabul salonundan piyano sesi geliyordu.

İçeri girdiğinde salonun öbür ucunda Georgette'nin, üzerinde çift başlı gümüş bir şamdanlıkta ışıldayan portakal renkli iki mumun aydınlattığı bir piyanonun başında oturmuş, duygulu bir şekilde Beethoven'm Ay Işığı Sonatı'nı çaldığını duydu.

Alman yapımı gıcır gıcır piyanonun tuşlarında Georgette'nin parmakları duyguyla hareket ediyordu.

Piyanodan yükselen hisli notalar birden Bernard 'in ruhunu sarmış, yüreğini derinliklerindeki gizli duyguların alevlenmesine neden olmuştu. Yıllarca kalbinin zindanlarında hapsedtiği ıstırap dolu anılar, Beethoven'in duygu yüklü notaları arasında kavrulup tutuşarak, Bernard'ın daha önce hiç hissetmediği derinliklerinde bambaşka bir ezgiye dönüşmüştü.

Bu parçayı daha önce pek çok yerde dinlemiş olmasına rağmen, şu anda garip bir şekilde, ilk defa duyuyormuş gibi hissediyordu. Adeta çok değer verdiği birinden ayrılıp da, uzun bir süre acılar içinde kıvrandıktan sonra izini tekrar bulması gibi, içinde garip bir duygu canlanmıştı. Yüreğinde rengârenk bir çiçeğin kokusunu duyuyordu. Uzun zamandır göğsünün zindanlarında unuttuğu suskun kalbinin tekrar titrediğini hissediyordu. Üzeri acı hatıralar ve kırıklıklarla örtülü, uzun zaman önce terk ettiği kalbinin izini, Georgette'nin ellerinden çıkan notaların hassas ışığı altında yeniden keşfetmenin heyecanı canlanmıştı.

En zor kısım olan üçüncü bölümü de hiç zorlanmadan, nefes alır gibi rahatça çalıp son notayı piyanonun pedalına basarak bitirmişti Georgette.

Notanın azalarak uzayan tınısı salonda çınlarken Georgette başını piyanoya eğdi. Bukleli sarı saçlarından bir tanesi, mumun ışığında bal renginde parlayarak sallandı. Belli ki düşlere dalmış, çaldığı parça ruhunu bambaşka bir diyara götürmüştü.

Doktor Bernard alkışlayarak Georgette'ye yaklaştı.

"Bu kadar yetenekli olduğunuz aklımın ucuna bile gelmezdi!"

Georgette başını kaldırıp, çatık kaşlarla Bernard'a baktı. Yavrularını sakladığı yuvası bulunmuş dişi bir kurt gibi yırtın bir ifade almıştı yüzü.

"Ben de sizin bu kadar küstah olduğunuzu düşünmemiştim! Burada ne işiniz var?"

j Bernard alkışlamayı kesip, aniden durdu. "Küstah mı?"

"Dün odama pat diye dalmış ve çıkmadan önce de yakışık-sız sözler sarf etmişsiniz. Şimdi de beni gizli gizli mi izliyordunuz?"

"Ben, yoo, hayır. Babanızı arıyordum ve piyanonun sesini duyunca da içeri girmek zorunda kaldım." Bernard'ın yüzü kızarmıştı.

Georgette, öfkeyle ayağa kalktı. Eteğini toplayıp Bernards yaklaştı. Bernard, genç kızı sadece yatakta muayene ederken hasta halde gördüğü için hiç dikkatli inceleyememişti. Üzerinde, yakası dik, uzun, ipekten bir akşam kıyafeti vardı. İnce ve narin vücut hatlarını sıkıca kavramıştı. Eteği ise bol ve uçları dantelli idi. Devrim öncesi Fransız yüksek aristokrasinin gösterişli leydilerine benziyordu.

Bernard'ın içinde tuhaf bir şeyler kımıldanmaya başlamıştı. Georgette, tam karşısında durmuş, insanın içine işleyen parlak mavi gözlerini Bernard'ın gözlerine dikmişti. Aristokrat sınıfı üyesi genç bir kıza göre erkekler karşısında haddinden fazla haşın ve cesurdu.

Bernard kızın yüzüne bir yandan hayranlıkla bakıyor bir yandan da ona karşı bir soğukluk ve huzursuzluk hissediyordu. Kızın küstahlık ve küçümseme dolu bakışları altında ezildiğini hissetti.

Georgette, bir cevap bekliyormuş gibi uzun süre gözlerini Bernard'tan ayırmadan öylece durunca, sonunda doktor "Özür dilerim," diye gevelemek zorunda kaldı.

Georgette yüzünü ekşitip hiç ses çıkarmadan öfkeli bir hareketle eteğini topladı ve hızlıca salondan ayrıldı.

Bernard, bir süre olduğu yerde durup, yüzünün ortasına bir darbe yemiş de toparlanmaya çalışıyormuş gibi silkelendi. Georgette'nin piyanodan kalkıp yanma gelişindeki kararlılığını narin vücudunun yürürken kendine has özel bir sihir yaymasını, tatlı yanaklarındaki yumuşak pembeliği ve turkuaz mavisi ihtiraslı gözlerindeki çarpıcı parlaklığı düşünüyordu. Piyanoya

baktı tekrar ve Georgette'nin az önce orada oturmuş, Beethoven'in o melankolik parçasını nasıl da tutkuyla çaldığını hatırladı. Melodiler hâlâ kulaklarında esrik bir tınıyla çınlıyor, dağlardan eriyip nehre karışan akarsular gibi, son beş dakikada edindiği Georgette'yle ilgili izlenimler büyülü imgelerle ince ince yüreğine akıp, güçlü bir nehre dönüşüyordu.

Georgette'de farklı bir şeyler vardı. Tüm o kendini beğenmişliğine, sükseli hareketlerine, küstahlığına ve soğukluğuna rağmen ruhunun derinliklerinde ilgi çekici bir sıcaklık olduğunu hissediyordu. Tıpkı şişesinin ağzı kalın bir mantar tıpayla kapatılmış olmasına rağmen füsunlu kokusunu etrafına yayan doğudan getirtilmiş egzotik bir parfüm gibiydi. Ruhundaki sıcaklığı, duygusallığı, kalın ve buzlu bir şişeye hapsetmişti ama gözlerindeki o derin ifade tıpanın ucundaki delik gibi, içindeki tüm yalnızlığı ve özlemi enfes bir esansla dışarıya çıkarıyordu. Bernard, genç kızın ışıltıyla bakan mavi gözlerini daha fazla düşünürse aklını yitireceğinden korktu.

"Oh la la! O ışıltılı gözlerdeki ifade ne kadar da harikaydı!"

Kapıdan gelen bir tıkırtı irkilmesine neden oldu. Kapının ağzında başuşak Morgan'ı gördü.

"Mösyö, bir şey içer mi?"

"Teşekkür ederim. Mösyö Frederic'i görebilir miyim?"

"Kütüphanededir, size eşlik edeyim buyurun."

Başuşak, Doktor Bernard'm önünde galeriyi bir uçtan ötekine kadar kat edip, kütüphane odasının kapısında durdu. "İzninizle," diyerek kapıyı çaldı.

İçeri girip, Bemard'ı takdim etti. Sonra onu içeri buyur edip, kapıyı dışarıdan kapattı.

Doktor Bernard içeri girince, dalgın adımlarla, şöminenin önünde oturan Mösyö Frederic'e yaklaştı ama akli halen Georgette'nin sihirli mavi gözler indeydi.

"Doktor Bernard şeref verdiniz, muayene nasıl geçti?" Binbaşı beklenti dolu bir sesle sormuştu bu soruyu.

Bernard dalgın bir halde yüzünü binbaşıya kaldırdı. O sırada binbaşının karşısında başka birinin daha oturduğunu fark etti.

Binbaşı, doktorun misafirine baktığını görünce özür diledi. "Sizi tanıştırmayı unuttum, bu bay, muhasebecim Mösyö Reboul. Bu da Doktor Bernard."

Bernard elini uzatıp adamla tokalaştı. Binbaşı kinayeli bir sesle hemen ekledi. "Size bundan sonra sadece Doktor Bernard mı diyeceğiz? Yoksa sizi başkalarına takdim ederken annem Madam Roussel'in özel doktoru olduğunuzu da rahat bir şekilde söyleyebilir miyim?"

Doktor Bernard, şaşkın bir yüzle binbaşıya baktı. Binbaşının yüzünde sevimli ve meraklı bir ifade vardı. Bernard bunu tamamen unutmuştu. Buraya binbaşının teklifini üzümlere reddeceğini söylemek için gelmişti.

Binbaşının aklaştırmış kaim kaşlarının altındaki umutla ışıldayan mavi gözlerindeki sevecen ifadeye baktı.

Sonra salonda gördüğü o turkuaz mavisi gözler akıma geldi.

"Şey, ben doğrusu..." Susup, bir anlığına derin bir nefes aldı. Binbaşı merakla gözlerini açtı. "Doğrusu... Evet, kesinlikle söyleyebilirsiniz. İşi kabul ediyorum mösyö!"

Binbaşı, sevinçli bir ifadeyle onu yanına oturması için buyur etti. "Lütfen bizimle bir kadeh içki içip, şöminenin ateşinde ısının doktor. Hava iyice serinledi."

Şöminenin tam karşısındaki koltuğa otururken Bemard'ın gözlerinde tuhaf bir ışık yamyordu.

9

Doktor Bernard, haftada bir gün, akşam saatlerinde Madam Yolande'yi muayene edecekti. Eğer acil bir hastası yoksa bu ziyaretleri pazartesi günleri yapacaktı. İkinci ziyaretini de tam beş gün sonra gerçekleştirdi.

Madam Yolande, bir sene önce bir travma geçirmişti. Binbaşı ona, bir gün, sabah olduğunda annesinin kahvaltıya gelmediğini ve bir hizmetçinin onu yatağın yanında, yerde, donuk gözlerle yatarken bulduğunu anlatmıştı. Tüm bildikleri buydu. Bir önceki gün Madam Yolande'yi kimse ziyaret etmemişti. Herhangi bir mektup falan da almamıştı. Bu yüzden Madam Yolande'nin yaşadığı sarsıntı gizemini koruyordu. Belki yaşlı ve yorgun bedeninin bir oyunuydu. Belki de Madam Yolande'nin bedenini böyle tuhaf bir felce sokan tuhaf bir olay yaşamıştı. Şu an kimse neden böyle olduğunu bilmiyordu.

Madam Yolande, daha beş gün önce onu ziyaret eden doktoru hatırlamamıştı. Bu yüzden Bernard ona kendisini tekrar takdim edip, bakıcının yardımıyla Madam Yolande'yi tepeden tırnağa muayene etti.

Muayene sırasında madamın kızıl kahverengindeki *alpine* köpeği şöminenin önündeki minderin üzerinden arada bir kafasını kaldırıp, meraklı homurdanmalarla doktoru izlemişti.

Masanın üzerindeki ve madamın yatağının dayandığı duvardaki gaz lambasının ışığı tüm gücüyle odayı aydınlatıyor, doktorun ve bakıcı kadının sallanan gölgeleri, tarçın renkli duvar kâğıdıyla kaplı duvarda büyüyüp küçülüyordu.

Madamın gözleri iyi görmüyordu. Kasları etkileyen hareket bozuklukları vardı. Bacakları tutmuyordu. Elini ve parmaklarını sıkmakta güçlük yaşıyordu. Bakıcılarından topladığı bil-

giler ışığında, madam Yolande'nin sık sık el, ayak ve ağız çevresinde uyuşma hissettiğini, vücudunda şiddetli ağrılar nüksettiğini öğrenmişti. Ayrıca bazen idrarını tutamıyordu. Bunun dışında, bakıcılarıyla sadece bir ihtiyacı olduğunda konuşuyordu.

Roussellarin önceki aile doktoru onlara, bunamış insanlara acı verecek konularda üstüne gitmemeleri gerektiğini söylemişti önceden. Gerçekleri inatla onlara kabul ettirmek yerine, yanlış anımsadıkları anılarıyla hastaları baş başa bırakmanın daha doğru olacağını düşünmüştü. Bu yüzden Binbaşı Roussel, anesini korkutmamak ve acı vermemek için neredeyse bir yıldır onu sadece uyuduğu saatlerde ziyaret etmiş ve onunla hiç konuşmamıştı.

Bu, oğlu için çok aa verici olmalıydı.

Doktor Bernard, madamm felci için bir teşhis koyamamıştı ama tedavi için şu reçeteyi yazdı. Her sabah, deri, göz ve eklemlerin, defneyaprağı suyu ve kurtboğan kökünün sütü ile hazırlanan yağ ile masajı; bol yağlı gıdalarla uygun beslenme, bağırsak ve mesane bozukluklarının sağaltımı için Bemard'ın verdiği bir şurup; ağrı kesici çaylar ve yaşlı, hasta insanların en fazla ihtiyacı olan sevgi, ilgi, şefkat...

Madam Yolande'nin odasında, yağ lambasının altında masanın üzerine koyduğu kâğıda bunları yazdıktan sonra çantasını alıp ayağa kalktı.

Elini kapının tokmağına uzatmıştı ki büyük hanımın derinlerden gelen sesini duydu.

"Çocuğunuz var mı?"

Bernard durup, tekrar yüzünü madama döndü. "Pardon?"

Yatağında yatmakta olan madam konuşmadan önce içine hırıltılı bir soluk aldı. İlk defa Doktor Bernard'la konuşuyordu. Bakıcı kadın da madamm başucundaki iskemlede oturmuş meraklı gözlerle büyük hanıma bakıyordu.

"Çocukları çok severim ben."

Oj, Sesinin çok garip bir tınısı vardı. Kendine özgü bir melodisi ve ağırlığı. Adeta yüzlerce yıllık acı bir yaşamın tüm yorgunluğunu, bilgeliğini ve sırlarını içinde barındırıyordu.

Doktor Bernard, madamın sesinin onu çok eskilere götüren j mistik ağırlığı altında bir süre cevap vermeden kapının önünde R bekledi. "Maalesef yok, ama bir gün çocuğumun olmasını isterim."

b "Beni görmeye tekrar gelecek misiniz?"

İÜ "Evet"

3. "Yanınızda bir masal getirin."

"Pardon?"

"Masal. Bana bir masal anlatın geldiğinizde."

Doktor, bir an cevap vermedi. Doktorun kararsız suskunluğu uzayınca yaşlı madamın dudaklarının kenarında küçük i® bir gülümseme belirdi. "Çocuğunuz olursa ona ne anlatacaksınız? Bir masal öğrenin ve tekrar geldiğinizde bunu benimle jî paylaşın."

Doktor dalgınca başını salladı. "Öğrenirim, iyi geceler ma-

il dam''

Georgette, siyahlı adamın mektubunu ve babasının erkek kardeşiyle ilgili anlattıklarını zihninin derinliklerine atmış, kendini günlük olayların akışına bırakmıştı. Bir ara, daha önceden sözleştiği üzere kuzeni Humbert'e uğramış ve ona o gece parkta olanları sormuştu. Ama Humbert'ten beklediği cevaplan alamamıştı. Humbert ona, uzun süre geri gelmeyince endişelenip kendisini aramaya çıktıklarını ve heykelin karşısındaki kiraz ağacının altında baygın bir halde yatarken bulduklarını söylemişti. Ne siyahlı adamı, ne de başka birini görmemişlerdi. Georgette'nin geçen gün eline geçen mektup olmasaydı, o gece parkta yaşadığı şeyin kötü bir düş olabileceğine kendim kolayca inandırabilirdi. Ama mektupta okudukları ve daha sonra babasının anlattıkları gerçek olamayacak kadar şüpheliydi. Yirmi yıl önce savaşta öldüğünü sandığı ağabeyinin babasının itiraf ettiği üzere gerçekte ölüp ölmediği bilinmiyordu! Ve geçen gece parkta gördüğü siyahlı adam gerçekten de ağabeyi olabilirdi. Üstelik de hâlâ gençti! Sanki üzerinden hiç zaman geçmemişti. Halen savaşa gittiği zamanki gibi gencecik bir delikanlıydı.

Belki karanlık ve sis yüzünden yanılmış olabilirdi Georgette. Ama... Yine de... Emin olamıyordu.

Georgette bunları daha fazla düşünmek istemiyordu. Çünkü göğsü sıkışıyor ve bayılacak gibi hissediyordu. Bu yüzden tüm olanları unutmaya ve gerçek hayattaki sorunlarına dönmeye karar verdi.

Taşra hayatı sıkıcıydı. Sabahları uyanıp, bahçede gezindiğinde kendini buraya ait hissetmiyordu. Hayatında şu ana ka-

dar sahip olamadığı bir şeyin eksikliğini hissediyordu ama bunun ne olduğunu anlayamıyordu.

Aristokrat insanların bu kadar parayla büyük kentlerde yaşaması varken, neden kendini ıssız doğanın kucağına atıp renksiz ve heyecansız tekdüze bir hayat yaşadığını bir türlü anlayamıyordu. Bu köy hayatından kurtulup Paris'e gitmek ve orada yaşamak istiyordu. Edebiyatçıların, ressamların, aktörlerin yaşadığı kalabalık sokaklarda yürümek, dünyayı gezip görmüş renkli ve sıra dışı insanlarla tanışmak, akşamları ısıllı ısıllı lambalarla aydınlatılmış Paris'in hayat dolu sokaklarındaki kaldırımları arşınlamak istiyordu.

Buna ulaşabilmesi için yapabileceği tek bir şey vardı. Evlenmek.

Ama şu ana kadarki talipleri, kendisi gibi taşrada yaşayan ve taşra hayatı dışındaki dünyayı umursamayan gelenekçi aristokratlardı. Ona bıkıp usanmadan aşk mektupları yazan Vespasien, tıpkı tüm genç aristokratlar gibi karşısına çıkan her güzel kızla flört eden birisiydi. Ayrıca çok sığ kafalı birisiydi. Georgette ne kadar zengin olursa olsun, öyle bir erkekle evlenmeyi hiç istemiyordu. Onunla nişanlı kaldığı birkaç ay boyunca bunu çok iyi görmüştü. Vespasien, ona yazdığı mektuplarda sürekli babasının evlenince ona tahsis edeceği Deville yamaçlarındaki çiftlik evinden bahsedip durmuştu. Evlendikleri günden ölünceye kadar Georgette'yle o çiftlik evinde yaşamayı arzuladığını söylemişti. "Orada ikimiz hayat boyu çocuklarımızla birlikte mutlu yaşayacağız," demişti. "Eşsiz bir manzarası var aşkım, tablolara yakışır yeşil bir tepenin önünde bir ev, etrafı ulu karaağaçlarla çevrili, yakınlarda bir nehri bile var. Otlaklarımızda besili hayvanlarımız olacak ve onların peşinde koşturan çocuklarımız; her şeyimiz olacak, onlarca hizmetçin olacak, her isteğin anında karşılanacak, her şey masallardaki gibi mükemmel olacak."

Georgette ise bu masallardan sıkılmıştı. Onlarca uşağı veya hizmetçisi olmasını istemiyordu. Saçlarını taramak için birisine ihtiyacı varmış gibi davranmak istemiyordu. Eğer Vespasien'le evlenseydi, kendini her konuda kısıtlayan babası Frederic'in evinden çıkıp onu başka bir *çiftlik evine* kapatacak kocanın hükmü altma girmenin, bir zindandan ötekine gitmekten ne farkı vardı ki? Hayır, Georgette'nin evleneceği insan sanatçı ruhlu olmalıydı. Onu operalara, tiyatrolara, konserlere, kulüplere götürmeliydi. Yazları ülke dışına çıkarmalıydı. Her yaz bir başka ülkeyi, hatta birden fazla ülkeyi gezdirmeliydi. Ona şiirler okumalı, keman ya da piyanoyla şarkılar çalmalıydı. Onu her gece dışarı çıkarmalı, evdeyken de zarafet ve hassasiyetle yaklaşmalıydı.

Vespasien gibi taşralı zenginlerinse tek bildikleri, sülün avlamak, nişan talimi yapmak, ata binmek ve kılıç kullanmaktı. Hepsi de geçen yüzyıldan kalma, yabanal ve duygusuz aristokratik eğlencelerdi. Oysa Paris'in görkemli ve ünlü salonlarında opera dinlemek, kılıktan kılığa giren eğlenceli aktörlerle tanışmak, engin ruhlu şairlerle veya yazarlarla sohbetler etmek, yeni mekânlara gitmek, denizde yüzmek, at yarışlarını izlemek, coşkulu insan kalabalıkları içinde kahkahalar atmak, rengârenk mumlarla aydınlatılmış kulüplerde danslar etmek ne kadar da heyecan uyandırıcı ve hayat dolu şeylerdi. Georgette bunları yapmak istiyordu işte. Hayatını doya doya yaşamak istiyordu. Pazarları kilise ayinlerine katılıp, evde çocukları ve kocasıyla yastık çürütmek yerine, Paris'e can veren sanat ateşinin içine karışmak, özgürlüğün ve aşkın yüceliğiyle ruhunu yakmak, kalbindeki tüm güçle hayata karışmak, ateş dolu bir nehir gibi Paris'in içine akmak istiyordu.

Ama tüm bunları yapabilmesi için elbette çok parası olmalıydı. Georgette'nin harcamalarını sıkılmadan, şikâyet etmeden bonkörce karşılayacak bir kocası veya onu asla terk etmeyecek tutku dolu, sadık ve zengin bir âşığı olmalıydı.

Georgette, güzelliğinin farkındaydı. Yıllarca başkalarından Paris'te, güzel kadınların peşinde tüm servetini harcamaya hazır pek çok zengin erkeğin koşturduğunu, ama onların da birçoğunun evlenmeye yanaşmadığını, bu tip kadınlarla sadece gönül eğlendirmek veya kendi kibirlerini yüceltmek için aşk yaşadıklarını duymuştu.

Georgette bu tarz kadınların hayatlarının heyecan verici olduğunu düşlerdi hep. Lüks bir hayat için bir erkeğin kazancına ve arzularına bağlı, ama günlük hayatını özgürce yaşayan kadınlar. Çok kötü bir şey olmamalıydı. Sadece, babası onu öldürürdü.

Georgette artık büyüdüğünün farkındaydı ve hiçbir zaman gerçekleşmeyecek hayaller kurarak babasının hükmünden kurtulamayacağını biliyordu.

Bu hayattan kurtulabilmesi için tek gerçekçi çare evlenmekti. Onu Paris'e götürecekti, ya da babasından ve taşra hayatından uzakta başka bir büyük şehirde ev tutacak, orada eşiyle birlikte dilediğinde gezebileceği güçlü ve anlayışlı bir erkeğin himayesine ihtiyacı vardı.

Ama acı verici bir gerçek de, bu evde yaşadığı sürece o erkeğin asla karşısına çıkmayacağıydı. Bu civardaki büyük soylular senede birkaç kere balolar düzenliyordu ama baloya gelenler yine onların akrabaları ya da bu civarda yaşayan burjuvalar oluyordu. Hayatları boyunca doğdukları bu topraklardan çok az dışarı çıkmış, çevresindeki insanlarla veya akrabalarıyla evlenmiş ve tek arzuları ölünce daha da zengin birer insan olarak evlerinin yakınlarında görkemli bir mezara gömülmek olan tutkusuz, hülyasız insanlar. Zengin ama hayattan tat almaşım bilmeyen, zenginliklerini arttırmak için sürekli hesap kitap işleriyle uğraşan, ama para harcamaktan katiyen uzak duran, sadece gösteriş için senede birkaç kere zoraki davetlere katılan, sıkıcı ve ufku dar insanlar. Yo hayır, Georgette o insanlardan değildi ve o insanların arasında yaşlanmak istemiyordu. O insan-

lardan birisiyle evlenemezdi. Gençliğinde, saflığın ve yeni yeni yüreğinde kabarmaya başlayan arzuların verdiği heyecanla bu tarz insanların bazılarıyla yakınlaşıp gönül ilişkisi kurmuştu ama işler ciddiyete binmeden kendini toparlayıp, hayatını mahvetmekten kendini kurtarma kararlılığını gösterebilmişti. Taşralı bir aristokratla evleneceğine, kentli bir memurla evlenmeyi tercih ederdi. Buradaki insanlar onun içini karartıyor, ruhunu çürütüyordu.

Çevresindeki tüm arkadaşları evlenmişti. Çoğunun çocukları bile olmuştu. Sabahtan akşama kadar evlerinde oturup çocuklarının peşinde koşturuyorlar ve orada burada diledikleri gibi gezen kocalarının eve gelmelerini dört gözle bekliyorlardı. Georgette, kendini onların yerine koyunca içi daralıyordu. Kendini nakış işleyip, onun yerine beşik sallayan hizmetçilere fırça atarken düşleyince hayatının en kötü kâbusunu görüyormuş gibi hissediyordu. Göğsü sıkışıyor, şakaklarındaki damarlar kabarıyordu.

Bazen, hayatı boyunca bu boğucu evden ve sıkıcı taşra hayatından kurtulamayacağını düşünerek karamsarlığa kapılıyordu. Böyle durumlarda içinden her şeyi arkasında bırakarak kaçıp gitmek geliyordu. Kendini maceralara atmak, belki genç kızken arkadaşlarıyla dedikodularını yaptıkları kentli o hafif meşrep kadınlar gibi günahkâr bir hayat sürmek istiyordu. Fakat bunu yapacak cesareti kalbinde hiçbir zaman bulamıyordu.

Küçük kardeşi Francis'e gıpta ediyordu. Onu çok kıskanıyordu. Francis iki yıldır Paris'te okuyordu ve sadece yazları malikâneye geliyordu. Ondaki bu yüzden nefret ediyordu. Daha on sekiz yaşındaydı ve iki yıldır Georgette'nin sadece birkaç kere gittiği, onda da yanında babası ve annesi varken gördüğü Paris'te, dilediği gibi yaşıyordu. O küçük yılan, o tıpsız sümüklü velet, Georgette'nin orada yaşamak için bir kolundan seve seve vazgeçeceği Paris'te iki yıldır yaşıyordu. Bu hepsinden kötüydü. Francis, Georgette'nin sahip olamadığı her şeye sahipti. Doğdu-

ğu günden beri hem de. Georgette, annesini dört yaşındayken kaybetmişti. Babasıyla ise arası nedensizce yıllardır gergindi. Francis ise doğduğu günden beri öz annesinin ve babasının yanında, ilgi ve sevgiye boğularak büyümüştü. İsteddiği zaman ata binmiş, babasıyla birlikte av partilerine katılmış, kasabalardaki eğlencelere katılmış, özgürlüğü hiçbir zaman kısıtlanmamıştı. Her zaman beceriksizlikleri başarı olarak övgüyle değerlendirilmiş, en aptal davranışları bile hoşgörüyle karşılanmış, sevilmiş, sayılmış ve on altı yaşma geldiğinde de babası onu Paris'e, ticaret fakültesinde okumaya göndermişti. Bu haksızlıktı. Bu çok büyük bir haksızlıktı. Piyano öğrenirlerken bile Georgette ondan her zaman daha iyi çalmasına rağmen babası ve Adele tarafından kuru bir aferin ile ödüllendirilirken, Francis'i adeta Franz Liszt gibi kucaklamışlardı. Francis'i her yönden görgülü, iyi eğitimli, kibar ve kültürlü bir beyefendi gibi yetiştirmek için tüm aile adeta seferber olmuştu; Georgette'ye ise bu eğitimlerden sadece iyi bir eş adayı olup, zamanı gelince kocasını mutlu edebilmesi için faydalanması lütfedilmişti.

Georgette, bu yüzden Francis'i her zaman kıskanmıştı. Onu kardeşi olduğu için elbette seviyordu ama ondan sahip olamadıklarına sahip olduğu için bir o kadar da nefret ediyordu.

Georgette, o gün akşam yemeğini yemek için zilin çalmasından sonra salona indiğinde masada hiç beklemediği bir misafirle karşılaştı.

Doktor Bernard, başkonuk koltuğunda oturmuş Georgette'nin anne ve babasıyla sohbet etmekteydi.

Georgette'nin meraklı gözlerle masaya doğru yaklaştığını fark eden Bernard, saygılı bir şekilde ayağa kalkıp, başıyla onu selamladı.

Georgette, uşağın oturması için çektiği sandalyeye yerleşmeden önce Doktor Bernard'a, isteksizce bacaklarını hafifçe kınp, klasik bir reveransla karşılık verdi.

"Lütfen oturun, bizler Georgette'nin yemeğe geç kalmasına alıştık." Binbaşı, kızını iğneledikten sonra uşağına servise geçmelerini söyledi.

"Lütfen devam edin siz," dedi Adele de aceleci bir sesle Doktor Bernard'a. "Paris'te tıp fakültesinde okumuşsunuz, babanız da doktordu değil mi?"

"Evet, babam özellikle iyilikseverliği ve namusuyla şöhret yapmış saygın bir doktordu. Ve hayatını taşradaki insanların sağlığına adanmıştı. Ben de öyle yapmak istedim. Üniversiteyi bitirince Paris'te, babamdan kalan sermayeyle göreve başlamak için gerekli olan kefaleti ödeyip bir muayenehane açmıştım. İlk başlarda işlerim iyi gitmiyordu. Ama sabredip çok çalışarak hayal ettiğim düzeni kurmuştum."

"Ne kadar kazanıyordunuz?"

"Yılda otuz bin Frank kadar."

"Oldukça tatminkâr bir rakam." Bu sözü söyleyen Madam Adele'nin yaşadığı malikânenin yıllık gideri elli bin Frank'tan fazlaydı. Doktor Bernard, kimlerin masasında oturduğunu gayet iyi biliyordu. Rousseller, Paris'in batısındaki Eure-et-Loir bölgesi civarında yaşayan en zengin birkaç köklü aileden biriydi. Bu yüzden söylediği rakamın, Paris'te rahat bir yaşam sürmeye yetecek kadar pek çok insanın gıpta edeceği yüksek bir meblağa olmasına rağmen aristokrat sınıfındaki insanlar için komik düzeylerde olduğunun gayet bilincindeydi. "Affederseniz şimdi burada ne kadar kazanıyorsunuz?"

"Elbette gelirim yarı yarıya kadar düştü. Paris'te çalıştığım altı sene boyunca işlerimi rayına oturtmuştum. Aralarında düzenli ziyaret ettiğim, seçkin ve ünlü hastalarım da vardı."

"Hâlâ anlayamadığım bir şey var. Paris'ten aynlıp taşraya yerleşince kazancınızın düşeceğini mutlaka hesap etmiş olmalısınız. Neden böyle bir maceraya atıldığınızı gerçekten merak ettim?"

Bernard cevap vermeden önce çatalını sapladığı soslu eti ağzına götürüp ağır ağır çiğnedi. Gözleri önce karşısında, annesinin yanında oturan Georgette'ye kaydı. Sohbet hiç ilgisini çekmiyormuş gibi görünen Georgette, vakur bir ifadeyle yemeğiyle meşguldü.

"Doğrusu ben de merak ettim!" Bu sözü söyleyen masanın öbür ucunda oturan Mösyö Frederic'ti. Haşarı bir çocuğun bakışlarını andıran parlak mavi gözlerinin üzerindeki kalın kaşlarım meraklı bir ifadeyle kaldırmıştı. "Paris gibi pek çok genç erkeğin ruhunu cezbeden ısıltılı bir kentte yaşamayı sürdürmek varken, neden buradaki ıssız taşra hayatım tercih ettiniz?"

Bernard, kederlenmiş gibi yüzünü yere eğdi. Uzunlamasına dizlerinin üzerine serdiği peçeteyle ağzını sildi.

"Kötü, kötü bir anım var bu konuyla ilgili..."

Sofrada kısa bir sessizlik oldu. Georgette ilk defa başını tabaktan kaldırıp, meraklı bir ifadeyle doktorun sakallı yüzüne baktı.

Frederic anlayışlı bir sesle araya girdi. "Affedersiniz, sanırım özel bir konu... İsterseniz bu konuyu kapatalım."

Bernard'ın yüzü birden sapsarı olmuştu. Büründüğü hüznü sessizlik sofrada bir an kimsenin ne yapacağını bilemediği huzursuz bir atmosfer yaratmıştı.

"Tatlılara geçelim mi? Geoffroy, tatlı servisine geçilsin." Binbaşı uşağa seslenmişti.

Bernard toparlandı bu sırada. Konuşmadan önce genzini temizledi. "Affedersiniz, özür dilerim, acı verici bir anım aklıma geldi. Yemeği tatsızlaştırdığım için özür dülerim."

"Önünüzde bir başka hedef var mı? Yani, böyle, kasaba kasaba gezip doktorluk yapmaya devam mı edeceksiniz?" Soruyu soran Madam Adele'ydi.

Frederic, ağır sesiyle araya girdi. "Doktor Bey'i rahat bırakalım artık."

"Sorun değil," dedi Bernard. "Beni daha yeni tanıyorsunuz. Bu soruları sormak en doğal hakkınız. şu an kasabada mutluyum Madam."

Doktorla konuşurken Madam Adele'nin gözlerinde tuhaf bir ışık parlıyordu. Yemek boyunca genç adamı dikkatle incelemişti. Çatal ve kaşıkları doğru kullanıp kullanmadığından, şarap kadehini ağzına götürmeden önce dudaklarını peçeteye silmesine kadar her hareketini özenle inceleyip, görgü kura İlan içinde geçer not vermişti.

"Evlenmeyi düşünüyor musunuz?"

Bernard, madama baktı. Gözlerinin Georgette'ye kaymaması için kendisini zorluyordu. "Elbette. Bir gün karşıma aile kurmak isteyeceğim uygun bir hanımın çıkacağına inanıyorum."

"Sanırım şu an böyle birisi yok hayatınızda."

"Hayır, Madam, maalesef yok."

Georgette, başını kaldırıp doktorun yüzüne baktı tekrar. Ses tonundaki kibir, bakışlarındaki küstahlık onu iğrendirdi. Alt tarafı bir kasaba doktoruydu ama sanki bir prens gibi burnu havadaydı. Georgette bu adamdan hiç hoşlanmıyordu. O adamda rahatsız edici, itici bir şeyler vardı. "*Umarım büyük annemi ziyarete geldiği günlerin hepsinde yemeğe kalmaz, yoksa iştahım kaçacak!*"

Dört ay sonra...

Roussel ailesinin asırlardır yaşadığı Blanc de Venue Malikânesi'nin eski adı Blanc de Vigne idi. Binbaşının babası Fransa ihtilalinden sonra hasar gören malikâneyi yeniden restore ettirmişti. Onarım çalışmalarından sonra binayı beyaza boyattırıp, Jakoben iktidarının aydınlanmacı politikasıyla uzlaşmacı bir tavır sergileyerek, gelenekçi çizgiden uzaklaşıp Paris'in kültür hayatında hızla esen yenilikçi tavrı samimiyetsiz bir üslupla tüm yaşamına yaymaya çabalamıştı.

Altı bin kişinin yaşadığı Dreux kasabasının birkaç kilometre kuzey doğusunda yer alan, ağaçlıklı bir tepenin üzerine kurulmuş beyaz renkli Blanc De Venue Malikânesi, karlar altında kalmıştı. Zaman zaman, Vert tepesinin eteklerinde uzanan yabani ovalarda başıboş gezinen rüzgârın uğultusu, tepenin üzerini kuşatan akgürgen ağaçlarının dallarında yankılanıyordu.

Dışarıdaki sisli ve bulutlu hava, Blanc de Venue'nun içindeki şenlik ateşini söndürmemesi için evin büyük kabul salonunun ocakları gün ağardığından beri odunla beslenmişti.

Malikâne girişindeki holün zemini, şeker renkli kare taşlarla döşeliydi. Holün sonundaki mermer merdivenin cilalı basamakları, tavandan sarkan kristal taşlarla süslü avizenin mumlarıyla göz alıcı bir parlaklıkta ışıldıyordu.

Her yanda pırıl pırıl işlemeli, büyük, ince seramik vazolar ve içlerinde mis kokulu rengârenk taze çiçekler vardı.

Nişan töreni için hazırlanan kabul salonunun duvarlarını kaplayan leylak renkli duvar kâğıtları bu sabah hizmetçiler tarafından kokulu esanslarla silinmişti. Binbaşı, günler öncesinden davet için dört bir taraftan egzotik çiçekler ısmarlamış,

hizmette noksanlık yaşamamak ve gösterişli bir davete imza atabilmek için kasabadan tecrübeli garsonlar kiralamış, kentin en ünlü salon müzisyenlerini çağırtmıştı.

Davetliler akşam saat yediye doğru Blanc de Venue'ye gelmeye başlamış, Binbaşı Frederic Roussel ve eşi Adele Roussel da yanlarındaki özel uşaklarıyla birlikte, yukarı kattaki kabul salonunun girişinde, davetlileri karşılamak için şık kıyafetler içinde yerlerini almışlardı.

İki yüz kişiye yakın davetli bekliyorlardı. Listenin yansı, köklü Roussel ailesinin Paris'in batısındaki Eure-et-Loir bölgesine dağılmış akrabalarından oluşuyordu. Geriye kalanlarsa bölgenin ileri gelenleri ve zenginleriydi. Ayrıca Binbaşı, ordu-daki arkadaşlarını da unutmamış ve çoğu emekliye ayrılmış eski subay arkadaşlarını da aileleriyle birlikte törene çağırmayı ihmal etmemişti.

Kont Barthelemy'nin ailesi de, usulen törene davet edilmişti ama birkaç saat önce özel ulakla gönderdikleri bir mektupla, Kont Barthelemy'nin ciğerlerindeki rahatsızlıktan dolayı davete teşrif edemeyeceklerini bildirmişlerdi.

Georgette'nin eski âşığı Châteaudun Markisi'nin oğlu Vikont de Guiche ise davete kız kardeşleriyle birlikte teşrif etmişti.

Bu, Georgette'nin son şansıydı. Bir buçuk yıl önce, Kont Barthelemy'nin oğlu Vespasien ile nişanı bozmuştu. Eğer Georgette yine işleri berbat ederse, binbaşı kızını ömür bovu affetmeyeceğine kendi kendine yemin etmişti.

Kasaba güruhunun ve çevresindeki insanların bu beklenmedik, ani nişan törenine ne gibi tepki vereceğini gayet iyi düşünmüştü binbaşı.

Kasabaya yeni atanan Doktor Bernard Farrands ile şımarık aristokrat kızı Georgette'nin nişan töreni...

Davetiyeyi okuyanların çoğu ilk başta bunun bir şaka olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Doktor Bernard, kısa sürede kasaba halkına kendisini sevdirmişti. Çalışkandı, dürüsttü, iyi eğitilmişti ve etrafında saygı uyandırıyordu. Doktor Bemard'ın kasabada yaşadığı bu süre içerisinde aleyhinde konuşan bir kişi bile olmamıştı. Ama bir aristokrat değildi. Bir burjuva da değildi. Geçmişte kendisi gibi kasaba doktoru olan merhum bir babanın oğluydu. Ama saygın bir mesleği vardı.

Üstelik daha genç sayılırdı. Otuz üç yaşındaydı. Binbaşı Roussel'in çevresini ve referansını kullanarak kariyerini yükseltebilirdi. Binbaşı, onu Paris sosyetesinde adını duyurabileceği kişilere tanıtabilirdi. Zaten Bernard dürüst ve disiplinli bir gençti, kısa süre içerisinde seçkin insanların muhitinde kendine özel bir mevki bulabilirdi. Ünlülerin ve zenginlerin doktoru olarak nam salardı ve kasaba doktorluğu mazide kalır, isimlerine yakışır, ün sahibi bir damat olurdu.

Binbaşı Roussel'in içinde, eğer isterse, Bemard'ın bunu başaracağına dair hiçbir şüphesi yoktu. Ama Georgette?

Kızı normal değildi. Ruh hali rüzgârın önünde uçuşan bulutlar gibi değişken, kararsız, iç dünyasında sürekli gelgitler yaşayan, doyumsuz ve ne istediğini bilmeyen bir kızdı. Ya Kont Barthelemy'nin oğluna yaptığım Doktor Bernard'a da yaparsa ve onu düğünden önce terk ederse?

Doktor Bernard, olgun bir erkekti. Ayaklan yere sağlam basan, kendini mesleğine adanmış, disiplinli ve karakter sahibi birisiydi. Georgette gibi çocuksu arzulardan kurtulamamış hayalci bir kızı yola getirecek güçlü bir erdem vardı onda. Georgette'nin şımanık ve tutarsız isteklerini dizginleyebilecek, onu yetiştirebilecek, kendini bilmez genç kızlıktan kurtarıp yaşamım düzene oturtmuş ağırbaşlı bir anneye dönüştürebilecek tüm niteliklerin Bemard'ta mevcut olduğuna emindi. Eğer Georgette, kendi zümresinden genç bir erkekle evlenseydi, şursuz arzuları ve kaprisleri hiç bitmez ve hem kendisine hem de kocasına hayatı zindan ederdi. Ama Binbaşı, Bemard'ın ol-

günlüğünün ve güçlü karakterinin Georgette'nin kaprislerinden üstün geleceğini umuyordu. Tıpkı kahveye atılan bir şeker gibi, Georgette'nin doyumsuz ve tutarsız ruhu, Bernard'ın güçlü ve faziletli ruhunun içinde eriyip gidecek, orada, dalından düşen bir meyve gibi olgunlaşıp, kendi kimliğini bulacaktı.

Aslında her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, binbaşı verilen kararın ne kadar sağlıklı olduğunu sorgulayacak zamanı bile bulamamıştı. Bernard, bir gün binbaşıya gelip kızına âşık olduğunu söylemişti. Binbaşı buna çok şaşırmıştı. Beklemediği bir şeydi. Evet, Bernard'ı işe alırken, kızıyla birbirlerini tanımalarını ve arkadaş olmalarını umut etmişti; çünkü Bernard olgun ve mert bir adamdı ama evlilik aşamasına bu kadar çabuk gelineceğini beklememişti.

Binbaşı, Doktor Bernard'ın Georgette'ye âşık olmasına önce şaşırmış, sonra da sevinmişti. "Emin misiniz?" diye sormuştu ona. "Benim kızım delişmen ruhludur, hercai gönüllüdür."

"Evet," demişti Bernard, "Biliyorum, evlenince eminim değişecektir. Onu çok mutlu edeceğim."

"O zaman kızıma soracağım. Umarım her şey gönlünüze göre olur."

Tıpkı binbaşı gibi Georgette de Bernard'm teklifini duyunca çok şaşırmıştı. Hemen cevap vermemişti. Binbaşı da ona kendi fikirlerini anlatmış, doktorun kişiliğini çok beğendiğini söylemişti.

"Ayrıca onun bir kasaba doktoru olarak kalmasını istemem," diye devam etmişti Frederic. "O, çok saygın ve iyi bir adam, onun mesleğinde yükselmesini isterim. Bu yüzden onunla evlenmeyi kabul edersen, gönlümden geçeni söyleyeyim, taşrada yaşamamanızı istemem kızım. Sizi Paris'e göndermeyi arzuluyorum, eğer o da kabul ederse ki bunu yapması son derece akıllıca olur, orada Bemard'a büyük bir muayenehane açar ve oradaki seçkin insanların doktoru olması için referanslar bulurum. Senin için biliyorum çok zor olacak bu, burayı çok

sevdiğini ve ayrılmak istemediğini biliyorum, ama bu bir gün zaten olacaktı. Hayatın boyunca genç bir kız olarak yaşayamazsın Georgette! Aile kuracağın ve anne olacağın bir zaman gelecekti. Hayat, hep aynı yatakta akan durgun bir nehir değildir. Hayatındaki değişimlere ayak uydurmalısın ve bunları olgunlukla karşılamaksın. Bu yüzden Georgette, eğer sen de sevdiysen bu adamı, ben bu evliliğe canı yürekten onay veriyorum; ama buralardan, doğup büyüdüğün bu yerlerden ayrılman gerekebilir. Karar vermeden önce düşün, bunları göz önünde bulundur lütfen."

Georgette ertesi gün kütüphaneye gelip "Evet," demişti babasına. Sonra da başka hiçbir şey söylemeden, yüzünde donuk bir ifadeyle arkasını dönüp gitmişti.

Binbaşı, doğrusu kızının böyle bir karar vereceğini ummamıştı. Bu yüzden önce şaşırmış, sonra da kızının bu kararından çok memnun kalmış, kırçıl favorileriyle birleşen rastikh bıyıklarım burarak keyifle gülümsemişti. Bu karar herkes için, özellikle de Blanc de Venue'nun geleceği için çok hayırlı olacaktı. Binbaşının kafasındaki planları uygulayabilmesi için Georgette'nin kaderi buralardan uzakta çizilirse herkes daha mutlu olacaktı.

Binbaşının genç çifti yanına çağırarak nişanı tüm konuklara ilan ettiği merasimden sonra yemek ve içki servisi başlamıştı. Binbaşı, hoşnut bir ifadeyle bir köşeden, elindeki Viyana usulü uzun ayaklı şarap kadehiyle etrafı izliyordu. Parlak gümüş tepsililerle etrafta koşuşturan uşaklara baktı. Belediye başkanı Mösyö Bachevalier ile sağ kanatta yer alan koyu monarşi yanlısı Lejitimistler'e yakınlığıyla bilinen Vali hazretleri Mösyö Leterme ile içki içerek, bir şeyler tartışıyorlardı. Büyük bir ihtimalle konuştukları yine politika olmalıydı.

Eski subay dostları, emekli Albay Mandras ile Napolyon'un Rusya seferi sırasında hayatını kaybeden General Brunel'in yine kendisi gibi asker olan oğlu Yarbey Gerald'la savaş sanatı hakkında konuşuyor olduklarını tahmin etti.

Karısı Adele ise bilardo masasının yanında, kasabanın en dedikoducu hanımları Varachelerle kahkaha atıyordu.

Binbaşı, açık renkli İtalyan kumaşı redingotunun cebinden çıkardığı monoklünü sol gözüne tutarak etrafı daha dikkatle taradı.

Ve işte, orada, kauçuk çiçeğinin geniş yaprakları altındaki iskemlelerde oturan genç çifti gördü.

Yakında, Madam Farrands olacak olan kızı Georgette ile müstakbel damadı Doktor Bemard'ı.

Georgette'nin çocukluktan beri tanıdığı kız arkadaşları genç çiftin etrafını kuşatmış onlarla şakalaşıyorlardı. Her zaman ciddi görüntüsünü koruyan Bernard da Georgette'ye ve arkadaşlarına ayak uydurmuş neşeyle gülüyordu.

Her şey yolundaydı. Georgette büyük annesi Madam Yolande'yi törene davet etmişti ama büyük anne kalabalığın onu rahatsız edeceğini söyleyerek, bu teklifi reddetmiş ve onlara mutluluklar dilemişti. Zaten on dakika sonra torunun yaptığı teklifi hatırlamayacaktı bile.

Bu sırada madamın kas sistemi her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Bir yıldan daha fazla süredir yatağına bağımlı yaşayan madamm, bakıcısının ve Doktor Bemard'm yardımına gerek kalmadan kendi başma ayağa kalkıp, odasında küçük adımlar atmaya başlaması çok sevindirici bir haberdı ama madamm belleği halen çok zayıftı. Kimseyi hatırlamıyor, hiçbir şeyi beş dakikadan fazla akimda tutamıyordu.

Madam şu anda yukarı kattaki odasında, ona bu gece refakat edecek olan hizmetçinin gözetiminde çoktan uyumuş olmalıydı.

Bir de Annabelle vardı. Georgette'nin bu malikânede belkide herkesten çok sevdiği yegâne kişi, binbaşının öz yeğeni, dilsiz Annabelle. Zavallı kız, o da soğukların azizliğine uğramış, ciğerleri iltihap kapıldığı için odasında istirahat etmek zorunda kalmıştı. Doktor Bernard'm verdiği ağrı ve ateş kesici

şuruplar sayesinde o da çoktan büyük annesi gibi yorgun bedenine boyun eğip uykuya dalmış olmalıydı.

Tek eksik, Paris'te hukuk fakültesinde okuyan oğlu Frands'ti. Paris'e iki gündür kar yağdığını duymuştu Frederic. Bu yüzden tren seferleri iptal edilmiş olabilirdi. Onu en son bir buçuk ay önce Noel tatilinde görmüştü. Francis, üç günlüğüne Blanc de Venue'ya gelmiş ama sınavları olduğu için bu kısa ziyaretinin ardından geri dönmüştü.

Oğlunun eksikliğine rağmen binbaşı içine ferah bir soluk aldı. Artık bu gecenin kazasız belasız atlatıldığına emin olarak, kaşı ile yanağının arasına sıkıştırdığı çerçevesiz tek camlı gözlüğünü cebine yerleştirdi. Önünde eğilerek içki sunan garsonun tepsisine boşalan kadehini koyup, dolusunu aldı. Ve yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle gümüş pençeli bastonunu ileri atarak salonun ortasında duran asker arkadaşlarına doğru yürüdü.

İlerleyen zamanda nişanlı çift birlikte dans etti. Şerefe içki kaldırdı. Georgette piyanoda parçalar çaldı. Alkışları ve hayranlıkları topladı.

Saat onu geçerken bazı misafirler mutlu çifte tebriklerini sunup, yavaş yavaş malikânedен ayrılmaya başlamışlardı. Dışarıda çelik gibi bir soğuk vardı ve uzak yerlerden gelen misafirler, karın bastırma ihtimaline karşı yolda kalmak istemediği için davetten erken ayrılmayı seçmişlerdi.

Binbaşı, belediye başkanını ve karısını uğurladıktan sonra salonun ağzında durup içeriye baktı. Salon, neredeyse yan yarıya boşalmıştı ama hâlâ pek çok misafir bu zengin mönülü eğlenceden çabucak ayrılacakmış gibi bir havada durmuyordu. Tören, binbaşının tahmininden de eğlenceli ve canlı geçiyordu.

Genç çiftler, salonun ortasında dış dünyayla ilişkisini kesmiş gibi dans ediyorlar, gecenin başından beri bir türlü birbirinden ayrılmayan dedikoducu hanımlar bir köşede kahkaha atmaya devam ediyor, tatlı ve mezelerin bulunduğu geniş uzun

masanın önünde şık redingotlu bazı şişman konuklar bir şeyler atıştırıp, içmeye devam ediyorlardı.

Binbaşı, bir an Georgette ile Bemard'ın nerede olduklarını göremedi. İç cebinden monoklünü çıkartıp sağ gözüne yerleştirdi.

Başını birkaç kez dikkatlice etrafta gezdirince, Georgette'nin üzerine bir şal alıp, yanan şöminenin önünde Mösyö Milleret'in bekâr oğluyla konuştuğunu gördü. Bu kız onu öldürecek. Nişan töreninde bile şuursuzca davranıyordu. Nişanlısını bırakıp, başka bir erkekle sohbet ediyordu. Bernard neredeydi acaba? Neden Georgette'nin yanında değildi? Eğer Bernard, düşüncelerinde onu haksız çıkartırsa bu evlilik bir felaket getirirdi.

Bemard'ı bulunca, onunla sert bir konuşma yapmaya karar verdi. Georgette, vahşi bir kısrak gibiydi ve dizginleri sağlam tutulmazsa, uçup giderdi. Bernard gibi kişiliği oturmuş tecrübeli bir erkeğin bunu iyi bilmesi gerekirdi.

Sinirli sinirli bastonunu ileri atarak, en yakındaki koltuğa oturdu. Yanı başında, kentin köklü burjuvalarından Mösyö Guiraudou vardı. Yetmiş yaşını devirmiş bu ihtiyar çınar, ke-reste işiyle uğraşıyordu.

Kulağı iyi duymadığı için her zamanki gibi bağıra bağıra seslendi. "Mösyö Roussel, size bu harika gece için teşekkür ettim mi?"

"Esas davetimizi geri çevirmeyip, buraya teşrif ettiğiniz için ben size teşekkür ederim Mösyö Guiraudou."

"Kızınız ve o çocuk, neydi adı?"

"Doktor Bernard Farrands."

"Evet, evet, çok yakışmışlar birbirine evet. Gençlik işte, harika bir şey, rüzgâr gibi geçip gidiyor. Ah, evlendiğim günü daha dün gibi hatırlarım. Dünyanın en mutlu insanıydım."

"Öyle, zaman ne kadar da çabuk geçiyor."

"Efendim size bir mektup var."

Binbaşı Roussel sohbeti kesip, bakışlarını önüne çevirdi. Karşısında başuşağı Morgan duruyordu ve elinde tuttuğu dantel örtülü gümüş bir tepsinin üzerinde bir mektup zarfı vardı.

Binbaşı, tek kaşını kaldırıp uşağına baktı. "Mektup mu? Kim getirdi?"

"Bir yabancı efendim. Cevap almak için beklemedi."

Binbaşı, huzursuz bir ifadeyle duraksadı. Her şey yolunda gidiyordu. Davet, nişan, yemekler, içkiler, eğlence... Gece vakti, bu saatte, kim ona bir adamla mektup göndermişti ki?

Binbaşı mektubu alıp aceleyle beyaz renkli redingotunun yan cebine koydu. Mösyö Guiraudou'den izin isteyip, bir köşeye çekildi. Homurdanarak ceplerini karıştırdı ama okuma gözlüğünü bulamadı. "Tam lazım olduğunda kaybolurlar!"

Bir an gözlüğünü en son kütüphanede unutmuş olabileceğini hatırladı. Bastonunun yardımıyla salondan çıktı ve petrol lambalarının aydınlattığı o uzun galeriyi arşınlayıp, kütüphaneye gitti.

Koridordan bir yağ lambası aldı. Kapıyı açtı. Masanın üzerine lambayı koydu. Davet yüzünden geceleyin burayı kullanmayacağım düşündüğü için şömineyi yaktırmamıştı. Bu yüzden içerisi bir hayli soğuktu. Ağzından beyaz buharlar çıkarak masasının arkasındaki koltuğuna oturdu. Kelebek gözlüğü masanın üzerinde, bu sabah okuduğu Rue Lafitte gazetesinin yarımdaydı.

Gözlüğünü takıp, cebinden sarı renkli mektup zarfını çıkarttı. Üzerine mavi renkli bal mumu damlatılmıştı ama mühür vurulmamıştı. Elindeki beyaz eldivenleri çıkarttı. Mektubun mührünü kırıp açtı. İçinden çıkan düşük kaliteli kâğıdı katlanmış yerlerinden açtı.

Lambaya doğru tuttu.

Okurken, vücudundaki tüm kan beynine hücum etti. Okuduklarının etkisiyle elleri titremeye başladı. Nefes alışları hızlandı. Göğsüne, bıçak gibi bir acı saplandı.

Gözlerinden alevler saçarak mektubu öfkeyle buruşturup, cebine yerleştirdi. Şakakları çılgınca atarken ellerindeki damarlar patlayacakmış gibi şişmişti.

Adeta dünyanın sonu gelmişti!

Doktor Bernard, her zamanki gibi sabah yedide uyandı. Gerinip esnedi ve gözlerini ovuşturdu. Halen üzerinde dün geceki nişan balosunun yorgunluğu vardı. Altı kadeh şarap içmişti. Uzun zamandır bu kadar çok içtiğini hatırlamıyordu. Baş zonkluyor, midesinde ekşi bir yanma hissediyordu.

Yüzünü buruşturarak yataktan süzüldü. Köşedeki masanın üzerine bırakılmış olan bakır leğende yüzünü yıkayıp, katlanmış halde duran havluyla kurulandı.

Duvardaki aynada, halsiz görünen yüzüne baktı. Dün gece nişanlanmıştı. Hem de rüya kadar güzel bir kızla. Bir aristokrat olan Mösyö Roussel'ın kızı Georgette ile...

Her şey o kadar ani olmuştu ki!

Madam Yolande'yi ikinci ziyaretiydi.

Bir önceki ziyaretinde Büyük Madam ona 'gelirken yarım-da benim için bir masal getir' demişti.

Bernard da sözünü tutmuş ve ona bir masal getirmişti.

Ama madam hiçbir şey hatırlamıyordu. Bernard önce ona kendini tekrar takdim etmişti. Madam hatırladığını göstermek için kaşlarını kaldırıp başını sallamıştı. "Evet, hatırladım, sen doktor çocuksun. Bana masal getirdin mi?"

Madamın son sözleri onu oldukça şaşırtmıştı.

"Unuttun mu yoksa?"

"Hayır, madam, unutmadım." Bernard, şaşkın gözlerini madamm canlı ve parlak gözlerine dikti. "Evet, size bir masal getirdim."

Madamm kırıksıklıklarla dolu yüzü ışıldadı, dudaklarında mesut bir kıvrılma belirdi. "Anlatın o zaman."

"Pekâlâ. Ama önce sizi muayene etmem ve şikâyetlerinizi dinlemem gerek. Ellerinizi uzatın." Madamın aniden yüzü asıldı. "Lütfen, eğer söylediklerimi yaparsanız, ben de size sonra masal anlatırım. Lütfen..."

Madam, isteksizce ona ellerini uzattı.

Muayeneden sonra masanın üzerindeki gaz lambasının ışığı altında Doktor Bernard gözlemlerini hasta müşahade defterine yazarken öbür uçtaki yataktan Madam Yolande'nin o kendine özgü derin sesi geldi.

"Şimdi çocuk, bana bir masal anlat."

İhtiyarlık hastalığı Madam Yolande'nin belleğine çok tuhaf bir şekilde zarar vermişti. Madam, yeni tanıştığı insanları görmeyince unutuyordu. Ama onlarla tekrar karşılaşp karşısındaki ona kendini hatırlatınca, onlarla daha önce konuştuklarını da hatırlıyordu. Muayene sırasında ona çocukları olup olmadığını sormuştu Bernard. Madam, eskiden iki oğlu olduğunu ama ikisinin de uzun yıllar önce öldüğünü söylemişti.

Doktor Bernard, bunun açıklamasını yapamıyordu. Binbaşı Roussel yaşıyordu ama Madam Yolande onun yaşadığını hatırlamıyordu. Ayrıca Bernard, kasabadaki insanlardan Binbaşı Roussel'm erkek kardeşi Edouard'm hikâyesini de dinlemişti. Binbaşı Roussel'm ilk karısı Madam Eugenie'nin talihsiz ölümünden sonra kardeşi Edouard'm bir daha dönmek üzere malikâneyi terk ettiğini biliyordu.

Mösyö Edouard'm serkeş bir hayat sürdüğü ve adı ahlaksız dedikodulara karıştığı için kasaba halkı tarafından sevilmediğini öğrenmişti, insanlar onun soylu Roussel ailesine yakışmadığını konuşurlarmış eskiden. Çıkan omzunu tedavi etmesi için birkaç hafta önce gelen yaşlı bir bahçıvan, eskiden Roussellarm bahçelerinde çalışmıştı. Muayene sırasında sohbeti geçince bu konu hakkında epey bir şey anlatmıştı Bernard'a.

"Binbaşı Roussel gibi vatanına hizmet ederken bir bacağından sakat kalan insanın nasıl öyle bir kardeşi olur? O adam.

kumarbaz, alkolik ve kadın düşkünüydü. Ah mösyö, siz bilmezsiniz, eskiden buralarda çok meşhurdu o snop. Evli insanların kadınlarını bile baştan çıkartmaktan utanmazdı. O pisliği eğer o günlerde öldürmedilerse, bunu, binbaşıya ve Madam Roussel'in saygınlığına borçludur. Madam Eugenie'nin başına o musibet kaza geldikten sonra malikâneyi terk etti. Ah Mösyö, bilmiyorum, ben insanların yalancısıyım ama Edouard malikâneyi birden terk edince hakkında çok kötü dedikodular yapıldı."

"Ne gibi?"

İhtiyar bahçıvan, Doktor Bernard'ın keten bir bezle sanp vücuduna sıkıca bağladığı çıkık koluna dokundu. Konuşmaya devam etmeden önce yüzünü acıyla buruşturdu.

"Güya Madam Eugenie'nin ölümünde Edouard'm parmağı vardı."

Doktor Bernard kaşlarını çatıp, kuşkuyla bahçıvana baktı. Adamm anlattıkları, içinde tuhaf bir ürpertiye neden olmuştu. Sanki anlattığı şeyler onda üzerini örtmek için uzun yıllar çok çaba sarf ettiği bir takım karanlık anıları uyandırmıştı.

"Ah Mösyö, çok şaşırdınız biliyorum. Üzerinden yıllar geçti ama çoğu insan hâlâ bunu konuşur. Çünkü Edouard bir daha adımını atmadı buralara. Neden? Neden Roussellarm ikinci varisi, genç bir adam, yengesi talihsiz bir kazaya kurban gittikten sonra mirasçısı olduğu malikâneyi, toprakları aniden terk edip gider ve bir daha geri dönmez?"

"Vicdan azabından mı?"

"Ya da Binbaşı Roussel'dan korktuğu için... Ah mösyö bilmiyorum, hiç kimse bilmiyor aslında. Ama o malikâne eskiden korkunç şeyler yaşandı. Ölüm, ardı ardına geldi. Önce binbaşı ile Madam Eugenie'nin oğulları genç Georges savaşta öldü. Ardından bir sene sonra talihsiz Madam Eugenie... Öldü mü yoksa öldürüldü mü?" Sağlam koluyla

göğsünde bir istavroz çıkarttı. "Dedim ya, Tanrı baba günah yazmasın, ben söylentileri dillendiriyorum sadece..."

İşte, Roussellar hakkında anlatılan karanlık hikâyeler bunlardı.

Ve Doktor Bernard, hakkında bin bir dedikodu yapılan, bir zamanların ahlaksız hovardası Edouard'ın annesinin, insanın içini delen derin gözlerine bakarak cevap verdi.

"Peki, madam, sözümü tutacağım ve size bir masal anlatacağım."

Bernard, masanın önündeki iskemleyi madamın yatağına yaklaştırıp, oturdu. Bakıcı kadınsa elinde bir örgüyle şöminenin önündeki kanepede oturuyordu. Madamın kızıl kahve tüylü *alpine* tarzı köpeğiye su kabından ağzını şapırdatarak su içmekteydi.

"Başlamayın," dedi Madam. "Anlatacağınız masal, ürkütücü mü, maceralı mı, yoksa..."

"Hüzünlü," diye araya girdi Bernard. "Anlatacağım masal biraz hüzünlü bir masal."

Madam omuz silkti. "Olsun. Her masal güzeldir ve bir fikri vardır. Başlaym lütfen."

"Bir gün, bir kral, üç yaşındaki kızının doğum günü için ülkesindeki herkesin katılabileceği büyük bir balo vermiş. Baloya kötü kalpli bir de cadı katılmış ve cadı yanında hediye olarak..."

Madamm tarçın renkli duvar kâğıdıyla kaplı odasının duvarına, masal anlatan Doktor Bemard'ın ve onu bir çocuk gibi ışıldayan gözlerle dinleyen yaşlı madamm gölgesi vuruyor, Doktor Bemard'ın nefes almak veya masalın devamını hatırlamak için duraksadığı anlarda şöminedeki yanan odunların çatırtısı odayı dolduruyordu.

Bernard masalı bitirdikten sonra Madam Yolande hiçbir şey söylemedi. Doktor Bernard yavaşça ayağa kalktı. Anlattığı

masalı madamın beğenmediğini düşünüyordu. Aslında ihtiyar kadın masalı dinlerken sıkıldığına dair bir tepki göstermemişti.

Masada duran defterini çantasına koyup, çıkmak için kapıya yöneldiği sırada madam derinlerden gelen sisli sesiyle konuştu. "Masal fena değildi çocuk. Ama çok kötü bir anlatıcısın."

Bernard kapının önünde durdu. Başını madama çevirdi. "İyi geceler madam, siz iyi bir dinleyicisiniz ama..."

Madam Yolande'yi yaptığı ziyaretler genelde bu şekilde geçiyordu. Bernard her hafta ona kendini yeniden hatırlatıyordu. Her zaman anlatacak yeni bir masal bulamıyordu. Bu yüzden madam ona küsüyordu. Zaten daha önce anlattığı masallar da Fransa'daki neredeyse her çocuğun bildiği Fransız yazar Charles Perrault'un masallarıydı. Bir gün Bernard büyük madama daha önce anlattığı bir masalı tekrar anlatmayı denedi. Madamın hatırlamadığını fark edince de bildiği o birkaç masalı üç ay boyunca anlatıp durdu. Aynı şeyleri anlatmaktan sıkıldığına kasabadaki tanıdıklarından birkaç yeni masal öğrenip geliyordu.

Bir gün Binbaşı Roussel'a annesinin, çocuklarının ölmüş olduğunu sandığını söyledi. "Kardeşiniz Edouard gerçekten öldü mü? Yoksa annenizin belleği onu yanıltıyor mu?"

Binbaşı, cevap vermedi hemen. Kırçılı kaşlarını çatarak derinlere daldı.

"Özür dilerim mösyö, ailenizin özel hayatı beni ilgilendirmez. Ben sadece annenizin belleğinin ne kadarım kullanabildiğini anlamaya çalışıyorum..."

"Hayır, istirham ederim, özür dilemenize gerek yok, zaten bu konu bir aile sırrı da değil doktor. Kardeşim Edouard, toplum kurallarının dışında yaşayan bir insandı. Bunu bu civarda yaşayan herkes bilir. Ailemizin gelenekçi, saygı hayatıyla onun seçtiği yol uyuşmuyordu. Bu yüzden yıllar önce buradan ayrılmak zorunda kaldı. Yıllardır Paris'te yaşıyor. Arada sırada mektuplaşıyoruz."

Doktor Bernard, Madam Yolande'ye birkaç kere daha çocuklarını sormuştu. Ama büyük madam her seferinde, bir zamanların meşhur hovarda oğlu Edouard'ın da diğer oğlu Frederic gibi uzun zaman önce öldüğünü söylemişti. Bernard, onların nasıl öldüğünü sorduğunda ise büyük madam "Hastalıktan," demişti. Anlaşılan yaşlı kadın iki oğlunu da hafızasından silip atmıştı.

Bazı akşamlar, Binbaşı ya da Madam Adele onu akşam yemeğine davet ediyordu. Yemeğe kaldığı bir gün Annabelle ile tanıştırmıştı.

Madam Adele, Anabelle'nin kusurunu söylerken Annabelle yüzünü yere eğmişti. "Sağır ve dilsiz, ama işaretlerden ve dudakların hareketinden bazı kelimeleri anlayabiliyor."

Bernard, Annabelle'nin elini nazikçe dudaklarına götürürken onun duymadığını bile bile alışkanlık yüzünden kendini takdim etmişti.

İlk başta kadının göze çarpan dikkat çekici bir tarafı yoktu. Yüzü, otuzunu devirdiğini belli ediyordu. Başında, yer yer ak-lar düşmüş sarı saçlarını örten, açık renkli, dantelli bir örtü, omzunda ise boyundan bağcıklı, uçları yere değen siyah bir şal vardı. Kıyafeti baştan aşağı siyah olsa bir rahibeye benzeyecekti.

Bernard masaya geçince, karşısındaki oturan kadın daha dikkatli inceledi. Annabelle'nin yüzünün ne kadar da çocuksu ve saf görüldüğünü fark etti. Kalın koyu renkli kaşlarının altında ki duru mavi gözleri ıslık ıslık. Küçük, dolgun dudakları solgun renkliydi ve insan bu masum ağzın sadece dua etmek için açıldığına inanabilirdi ancak. Yaşı biraz daha küçük olsa, ya da, Tanrı ona konuşma yetisi verse ve de şu yas kıyafetlerini andıran giysilerin yerine modaya uygun ipeksi bir kıyafet giyse, çok alımlı bir kadına dönüşebileceğini düşündü.

Kısa bir süre sonra dikkati yine Georgette'ye kaydı. O asık suratına, soğuk gözlerine ve hiç gülümsemeyen dudaklarına

rağmen, ulaşılmaz bir doruğa sahip, karlarla örtülü ulu bir dağda yaşayan kuzeyin ışıltılı bir Tanrıça'sına benziyordu. Bukleli sarı saçlarını başının arkasında topuz yapmıştı ve yüzünün güzelliği bir güneş gibi açığa çıkmıştı.

Bernard, iyi eğitilmiş, görgülü ve kültürlü bir adamdı. Yıllarca Paris'te yaşamış, orada okumuştı. Yemeğe kaldığı bazı akşamlarda, Madam Adele ona sık sık Paris hakkında sorular soruyordu. Oranın sosyal hayatını, balolarını, operalarını, tiyatrolarını, eğlence yerlerini, gezilecek mekânları, renkli sosyete hayatını içten bir merakla öğrenmek istiyordu. Bernard da onu kırmayıp, büyük bir keyifle duyduklarını, gördüklerini, yaşadıklarını anlatıyordu. Genelde konuşulan diğer konulara sıkıl-gan bir kayıtsızlıkla mesafeli duran Georgette'nin, konu Paris'ten açılınca gözlerinin merakla açılarak kendisini dinlediğini keşfetmişti Bernard. Bu yüzden Paris'in kültürel ve sosyal hayatını anlatırken daha bir coşkulu ve heyecanlı anlatmaya özen gösteriyordu.

Hatta bir keresinde Madam Adele, Doktor Bemard'ı yemekten sonra bir süre daha kalması için ikna etmişti. "Georgette çok güzel piyano çalar, biliyor musunuz Mösyö Bernard? Georgette, bu gece doktor beye ve bize piyano çalar mısın?"

Georgette, cici annesinin bu isteğini reddetmek için bir şeyler mırıldanmıştı ama babası Frederic de ısrar edince, hayır diyememişti.

Geoffroy punç ve şekerleme servisi yaparken, Georgette piyanonun başına oturdu ve her zamanki soğuk suratıyla isteksizce birkaç parça çaldı.

En son Weber'in Dansa Davet parçasını çaldıktan sonra daha fazla devam etmemek için yorulduğunu bahane ederek, piyanonun başındaYı kalktı. Madam Adele o zaman, hep birlikte şöminenin önünde oturup, bir süre daha sohbete devam etme

teklifinde bulundu. Ama Binbaşı ayağa kalkıp, bu teklifi kendi adına geri çevirdi.

"Ben geç saatlere kadar ayakta kalacak kadar genç değilim maalesef, yatağım beni çağırıyor, size keyifli geceler. Georgette, sen de misafirimize ve annene eşlik et hayatım. Doktor bey, isterseniz bu gece misafirimiz olun, sabah sizi arabacım kasa-baya götürür, bu saatte yorulmayın."

Doktor Bernard, bu nazik teklifi reddedemedi ve hep birlikte şöminenin karşısındaki koltuğa oturmadan önce, odasına çekilmek için elleriyle bir takım işaretler yapan dilsiz Annabelle'yi de binbaşının ardından salondan uğurladılar.

"Zavallı kız," dedi Adele acıyan bir sesle. "Ne yapsın, duymadığı için sıkılıyor yanımızda."

Üçü birlikte, geç saatlere kadar şarap içip, hayat hakkında, Paris hakkında, aşk hakkında, Bemard'm geçmiş hayatı hakkında zaman zaman esprili, bazen de hüzünlü sohbetler ettiler. Bernard geçen yıllarda çok sevdiği ve saygı duyduğu babasını kaybetmişti. Bu konuyu açarken gözleri derinlere dalmış ve sesi titremişti.

Bu konuşmalar çoğunlukla Madam Adele ve kendisi arasında sürüyordu. Adele'nin bazen sıkıcı bir hal alan sorularının ardı arkası kesilmiyordu. Her şeyi merak ediyordu. Georgette ise neredeyse sohbete hiç katılmadan sadece dinliyordu ama Bernard artık onun kendisine karşı eskisi gibi soğukluk hissetmediğini düşünmeye başlamıştı. Çünkü gözleri sık sık Georgette'nin insanı büyüleyen iri parlak turkuaz mavisi gözleri ile buluşuyordu ve bazen uzun bir süre, genç kızın gözlerinin kendi gözlerinin içine ilgiyle hapsoldüğünü fark edip, heyecanlanıyordu.

Georgette'nin kendisini beğendiğine inanmaya başlamıştı.

Ve bu düşüncesini doğrulamak için bir ay sonra Binbaşı Roussel'a duygularını açtı. Kızma âşık olduğunu ve onunla evlenmek istediğini söyledi.

Bu ani teklifinin Georgette tarafından kabul edilmesinin ardından bir ay bile geçmeden de nişanlandılar.

Şimdi, nişan töreninin ertesi sabahında Bernard, kaldığı misafir odasının duvarındaki aynada sararmış, solgun yüzüne bakıyordu.

Şarabı fazla kaçırmıştı dün gece. Bu kadar içmeye alışık değildi. Ceketinin cebinde taşıdığı tarağıyla saçlarını ve sakalını düzeltti. Gömleğinin düğmelerini iliklerken pencerenin önünde durup, dışarıyı seyretti.

Güneşe düşman kurşuni renkli bulutlar gökyüzünü boydan boya kaplamıştı. Camı açtı ve soğuk ama temiz havayı ciğerlerine çekti. Köstekli saati sekizi gösteriyordu. Kahvaltının sabahlan sekizde yapıldığını biliyordu.

Aşağı kata indi. Kabul salonunda hummalı bir temizlik yapılıyordu. Hizmetçilerden birine madam ve mösyönün nerede olduğunu sordu. Hizmetçi ona Madam Adele'nin yandaki dinlenme odasında oturduğunu söyledi.

Bernard kapıyı çalıp, yan odaya geçti. Sabah kıyafeti içinde oturan Madam Adele'nin suratı solgun ve kederliydi. Yanında da yaşlı bir hizmetçi oturuyordu. Onun da yüzünde karamsar bir ifade vardı.

Bernard tuhaf bir şeyler olduğunu hissetti. "Günaydın madam."

Adele dalgın yüzünü doktora kaldırdı. "Bernard, kocam Frederic'i gördün mü?"

Bernard bir an duraksadı. "Ne zaman?"

"Bu sabah? Ya da dün gece davetten sonra, bilmiyorum."

"Onu en son gece, sizin yanınızdayken, son misafirleri de uğurlarken görmüştüm."

Adele başım yere eğdi. "Hiç böyle yapmazdı. Sabah, gün doğmadan uyandım. Kocam yanımda yoktu. Onu bir süre bekledim. Ama gelmedi. Soma sabahlığımyı giyip evin içinde ara-

dim. Ama hiçbir yerde yoktu. Sonra Morgan'ı kaldırdım. Kâhya ve diğer tüm herkes onu arıyor şimdi."

Bernard, müstakbel kayınvalidesinin yanına oturdu. Elini, ellerinin arasına aldı.

"Merak etmeyin madam, bir yere gitmiştir. Belki, uykusu kaçmıştır ve dolaşıyordun"

"Dışarı çıkarken giydiği kürkünü de yanına almış. Ama nereye gitti ki? Haber vermeden dışarı çıkmaz. Seyise ve arabacıya da sorduk. Atları veya arabayı almamış. Çiftlik içinde olmalı ama..." Devamını getirememiştir. Sesi endişeli bir tonla titremiştir.

Tam bu sırada içeriye Georgette girdi. Uykulu gözlerle önce Bemard'a sonra Adele'ye baktı. Adele'nin elinin Bemard'ın elleri arasında görünce birden huzursuzca kaşları çatıldı.

"Ne oluyor?"

Soruyu Bernard cevapladı. "Baban kaybolmuş."

"Kayıp olmak mı? Bir yere gitmiştir, o yaşta bir insan nasıl kaybolacak ki?" Yandaki koltuğa oturdu. Umursamazca esneyip parmaklarını kütürdetti. "Ne kadar soğuk bir gün..." Adele'nin yanında oturan başhizmetçi Vienne'e baktı. "Şu şömineye daha fazla odun artırabilir misiniz?"

Kadın, odun getirmeleri için birini çağırmaya odadan çıkarken, Bernard ellerini çok nazik bir hareketle Adele'nin elinden usulca çekti.

Tuvalet ihtiyacını karşılaması gerekiyordu. Usulünce müsaade istedi. Odadan çıkmadan önce Adele'ye döndü. "Endişelenmeyin Madam, kahvaltıya kadar eşiniz mutlaka dönecektir."

Sonra, nişanlısına başıyla selam verip, odadan çıktı.

İhtiyacım karşıladıktan sonra ön bahçeden eve girmek üzereyken, eski tenis sahasının yanındaki ormangülü ağacının önünde tek başına dolaşan Annabelle'yi gördü.

Bir an duraksadı. İçeri girmekle Annabelle'nin yanına gitmek arasında kararsız kaldı.

Sonra ceketinin yakalarını düzelterek kararlı adımlarla Annabelle'ye doğru yürüdü.

Annabelle'nin arkası dönüktü ve ormangülünün önünde durmuştu. Kulakları duymamasına rağmen arkasından birisinin yaklaştığını hissetti. Aniden yüzünü döndü ve gözleri korkuyla açıldı.

Doktor Bernard, heyecanlı bir ifadeyle kendisine doğru geliyordu. Annabelle'nin üzerinde koyu renkli kalın bir palto, başında ise dantelli bir yazma vardı.

Bernard, ağır adımlarla, gözlerini Annabelle'nin mavi gözlerinden ayırmadan yaklaştı. Dudaklarında, buruk bir gülümseme belirdi. Annabelle'nin karşısında durup, tane tane konuştu. "Beni hatırlamıyorsun değil mi?"

Annabelle, alnını kırıstırarak meraklı ve düşünceli gözlerle doktorun dudaklarını takip ediyordu. Başını, omuzlan üzerinde salladı.

"Ben," dedi Doktor Bernard, kelimeleri ağır ağır söyleyerek. "Ben bu malikânede doğmuştum. Buradan ayrılmamın üzerinden neredeyse yirmi yıl geçti."

Annabelle kaşlarını çattı. Doktor Bernard'ın sözleri kafasını kanştırmıştı.

"Annabelle, benim gerçek adım Bernard Farrands değil. Ben gerçekte yirmi yıl önce buradan kovulan Kâhya Gilbert'in oğlu Raoul Vidal'im. Hâlâ hatırlamadın mı beni?"

13

19 yıl önce...

Kâhyanın oğlu Raoul, Madam Eugenie'nin ölümüyle ilgili gördüklerini kız kardeşi Rachel'e anlattıktan sonra ertesi sabah babasına da anlatmıştı.

Babası ona inanmamıştı.

"Peki, senin, gün batarken hem de, Vert Rocky kayalığında ne işin vardı?"

Raoul, mahcup bir ifadeyle başını önüne eğdi. Bu sorudan rahatsız olmuştu ve o an ne kadarını anlatmam lazım diye düşünüyordu.

Cevap almakta kararlı bir başöğretmen edasıyla babası sesini yükseltti.

"Raoul, alacakaranlık vaktinde orada ne yapıyordun?"

"Şey, baba, ben manzarayı izleyip dinleniyordum."

Babası oğlunun yalan söylediğini anlamıştı. Ama üstelemek istemedi.

"Söylediklerinin ne kadar korkunç bir şey olduğunun farkındasın değil mi?"

Raoul başını salladı.

"Eğer bu bir oyunsa Raoul, bunun cezası çok kötü olur!"

"Hayır, baba, mukaddes İncil'e el basayım, gerçeği söylüyorum."

Babası sıkıntılı bir yüz ifadesiyle çenesini kaşıyarak düşüncelere daldı. Neden sonra kendi kendine konuşur gibi hafif bir sesle tekrar konuşmaya başladı.

"Binbaşı Roussel'm öz kardeşi Mösyö Edouard'ı, yengesini öldürmekle suçlamak! Bu delilik! Böyle bir şeye inanmam. Bin-

başının kardeşi Mösyö Edouard, ne kadar sorumsuz, ne kadar delişmen olursa olsun, böyle bir şey yapmış olamaz!"

"Ama gördüm," diye yeniledi Raoul inatçı bir sesle.

Babası, kararsız kalmıştı. "Bilmiyorum oğlum. Bu doğru olsa bile, anlattıkların burada kalmalı." Sonra birden irkilerek bakışlarını oğlunun gözlerine dikti. "Başka kimseye söylemedin değil mi?"

Raoul, tekrar suçlanarak bakışlarını kaçırdı. Gilbert yaklaşıp oğlunu omuzlarından tuttu. "Oğlum doğruyu söyle, kimseye söyledin mi başka?"

"Ben... Ben... Ablama söyledim galiba!"

"Yüce İsa! Başka kimse biliyor mu?"

"Hayır. Yemin ederim. Bir de sen!"

Gilbert, yorgun ve kafası karışmış bir ifadeyle nasırlı ellerini oğlunun omuzlarından indirdi. Derin bir iç çekti. "Bunu kimseye söyleme tamam mı? Kimseye! Kutsal İncil üzerine yemin et!"

"Yemin ederim baba. Mukaddes İncil ve Tanrı adma yemin ederim. Bana inanıyorsun değil mi?"

Babası başını salladı. "Evet. Ben de ne yapacağımızı bir düşüneyim. Bu çok karışık bir durum. Keşke hiç orada olmasaydın ve bu olanları hiç görmeseydim"

"Üzgünüm baba. Üzgünüm."

"Tamam, senin suçun değil. Sadece bir talihsizlik. Ama bizim gibi basit insanların sözüne kimse inanmaz oğlum. Öz kardeşiyle arası bozuk olsa bile binbaşı, böyle bir suçlama karşısında, bize asla inanmayacaktır! Bu yüzden bu ailemizin bir sırrı olarak kalmalı. Anladın mı?"

"Anladım baba! Bu sır ailemizin içinde kalacak!"

Babasıyla bu konuşmayı yapmasının üzerinden neredeyse on dokuz yıl geçtikten sonra Doktor Bernard, Blanc de Venue Ma-

likânesi'nin bahçesinde, Annabelle'nin insanı içine çeken mavi gözlerine bakıyordu.

"Ben," dedi Annabelle'nin dudaklarını okuması için tane tane konuşmaya başlayarak. "Ben, gerçekten de Kâhya Gilbert'in oğlu Raoul Vidal'im."

Annabelle şaşkın ve şüpheli gözlerle Doktor Bernard'a gözlerini kırptırdı.

"Biliyorum inanması zor. Yıllar geçti. Ama doğru söylüyorum. İsmimi değiştirmek zorunda kaldım. Şu an resmi olarak Bernard Farrands ismini kullanıyorum. Sana her şeyi başka bir zaman anlatırım. Ama gerçekte ben Raoul'um, kâhyanın oğlu..."

Annabelle ürkek ve derin bakışlarla doktorun dudaklarına odaklanmıştı. Sonra birden dudağının kenarında küçük bir kıvrılma oldu. Bakışlarını, doktorun dudaklarından gözlerine kaldırdı. Gözlerinin içi parlıyordu şimdi. Sevecen bir ifadeyle gülümsedi.

"Hatırladın değil mi beni?"

Annabelle, mesut bir ifadeyle başım salladı.

"Hiç değişmemişsin," dedi Bernard. "Yani, yüzün, çok güzelsin hâlâ!"

Annabelle'nin gül goncasına benzeyen dudaklarında kocaman bir gülümse belirdi. Bakışlarını utangaçça yere eğdi.

"İyi görünüyorsun. Çok iyi hem de!"

Tam bu sıra kapının önünden endişe içinde bir bağış duydu. "Doktor! Doktor! Doktor nerdesiniz? Korkunç! Korkunç bir şey! Çabuk olun!"

Bernard aceleyle yüzünü Annabelle'ye döndü. "Annabelle, benim kim olduğumu bilmiyorlar. Bu sır. Bu bir sır anladın mı?"

Dilsiz kız, gözlerini merakla açmış Doktor Bemard'ın dudaklarına bakıyordu. Kelimeleri seçince, bu sefer de şaşkınca, onun ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

"Bu aramızda kalsın tamam mı? Tıpkı eskiden olduğu gibi," dedi Bernard samimi bir sesle.

Annabelle gülümsedi. Ama bu sefer gözlerindeki ifadede mahcubiyet, dudaklarında ise buruk bir kırıntı vardı.

"Hoşça kal Annabelle, seni tekrar görmek güzel."

Raoul arkasını dönüp, malikâneye doğru uzun adımlarla yürürken Annabelle'nin gözleri yıllar öncesine gitmişti.

Raoul'la başka bir sırrı saklamak zorunda kaldıkları o karanlık, talihsiz güne...

33 yıl önce...

Madam Yolande Roussel, aristokrat geleneklere ve aile bağlarına derinden inanıyordu. Kocasıyla birlikte Fransız Devrimi'nden sonra zor zamanlar yaşamışlardı. Ülkeyi terk etmişler, Jakoben iktidarı ellerindeki pek çok şeyi almıştı. Eğer Napolyon iktidar olunca büyük aristokratlarla burjuva devrimciler arasında bir orta yol bulmasaydı şu an belki de tüm varlıklarını ve isimlerini kaybetmiş olacaktı.

Napolyon 1799'da hükümet darbesiyle birinci konsül seçilince, eski saygınlıklarım geri kazanabilmek ve mal varlıklarını tekrar güçlendirebilmek için çok çabalamışlardı. Ailecek Napolyon Bonapart'ı en büyük destekçilerindendi. Fakat Mösyö Roussel, Napolyon'un iktidarım göremeden vefat etmişti. Madam Yolande, o tarihten sonra, koca çiftlik arazisini ve malikâneyi tek başına çekip çevirmek, topraklarım zenginleştirmek zorunda kalmıştı.

Madam Yolande, Roussel ailesine gelin geldiğinde henüz on sekizine yeni basmıştı. Mösyö Roussel'la yirmi yıldan fazla bir süre evli kalmışlardı. Bu yüzden kocasının yokluğuna alışması ve çiftlik arazilerim tek başına çekip çevirmesi ilk başlarda kolay olmamıştı. Büyük oğlu Frederic ise o zamanlar çiçeği burnunda bir askerdi ve Akka'da, Cezzar Ahmet Paşa komutasındaki Osmanlı ordusu karşısında bozguna uğrayınca Mısır'a çekilmek zorunda kalan Napolyon'un yenik askerleri arasındaydı. Birkaç ay önce evlendiği karısı Madam Eugenie ise üç aylık hamileydi ve Blanc de Venue'daydı.

Ordusu Mısır'da dinlenirken Napolyon, Fransa'ya dönüp, halkı da arkasına alarak iktidarı ele geçirirken Madam Eugenie'de Frederic'in ilk çocuğu olan Georges'ı dünyaya getirmişti. Napolyon daha sonra ordusunun yaralarını çabucak sarıp tekrar sefere çıkmıştı. İki sene sonra İtalya'yı fethetmişti. Yirmi dört yaşındaki Frederic ise yüzbaşı rütbesine yükselmişti. Orduda parlak bir gelecek onu bekliyordu. Ama Madam Yolande, oğlunun itibarının ve unvanının ordunun gücüyle sınırlı kalmasını istemeyecek kadar hırslıydı. Napolyon yükselişeydi, halkın ve büyük aristokratların desteğini arkasına almıştı. Napolyon, kısa bir zaman sonra Fransa'da tek güç olacaktı. Ve o gün geldiğinde genç Frederic, çevresindeki güçlü aristokratların da desteğiyle, ordudan ayrılıp devlet kademesinde yüksek bir makama gelebilirdi.

Madam Yolande, henüz yirmi dört yaşında olan oğlu Frederic için tam da böyle parlak bir gelecek hayali kurmaktayken 1802 yılında o korkunç felaket yaşandı.

Henüz on yedi yaşında olan bekâr kızı Carolina, hamile kalmıştı. Taşralı aristokratlarla kentli burjuvalar arasında devletin üst kademelerinde mevki savaşımını sürdüğü kırılgan bir dönemde, hem de oğlu Frederic, Napolyon'un ordusunda hızla yükselişe geçmişken, böylesine ahlaksız bir olayın duyulması itibarlarını yerle bir ederdi.

Matmazel Carolina, annesi Madam Yolande tarafından on yedi yıldır yaşadığı Blanc de Venue Malikânesi'nden apar topar kovulmuştu. Madam Yolande, onu, Yukarı Normandiya'daki erkek kardeşinin yanına gönderdi.

Carolina, dayısının Yukarı Normandiya'daki küçük malikânesine yerleştiğinde burada ne kadar süre yaşamak zorunda kalacağını bilmiyordu. Tek düşündüğü kamındaki bebeğinin sağlıklı doğmasıydı.

Üstelik dayısı onu sevmiş ve şefkatli kolları arasına almıştı. Carolina'nın eve ve yeni ailesine alışması bu yüzden çok zor olmamıştı.

Dayısının evi, Blanc de Venue Malikânesi kadar görkemli değildi. Hatta daha ziyade bir malikâneden çok iki katlı, yazlık bir kır evini andırıyordu. Yalnızca iki düzine kadar odası vardı ve evde dört tane uşak ve hizmetçi çalışıyordu. Yani sayılan Roussellarin evinde çalışan hizmetlilerin neredeyse dörtte biri kadardı.

Dayısı, yaşlı bir adamdı. Altmış yaşını aşmıştı. Evde, iki kızı ile birlikte yaşıyordu. Eşi yıllar önce vefat etmişti ve dünyanın en iyi insanlarından birisi olmalıydı. Ne Carolina'nın karındaki bebeğin babasını sormuştu, ne de ona bu konuyla ilgili imalı bir söz söylemişti.

Sonunda Annabelle doğmuştu. Sağlıklı bir bebektir. Yeni doğmuş her bebek gibi ağlıyor, küçük kolları ve yumruk yaptığı minicik elleriyle sanki uçmaya çalışır gibi sürekli çırpıyordu. Ama aradan birkaç yıl geçince onun sağır olduğunu anlamışlardı. Bu Carolina için ikinci darbeydi. Kızı asla onun sesini duyamayacak ve ona "Anne" diyemeyecekti!

Dayısı, sık sık Madam Yolande'ye mektup yazarak Carolina'dan ve madam sormasa da, torunundan onu haberdar ediyordu.

Sonra bir gün dayısı Carolina'yı yanına çağırdı. Annesinin artık onu affettiğini ve malikâneye geri dönmesini istediğini söyledi. Yalnız bir şartı vardı. İki yaşındaki bebeğini, Yukan Normandiya'da koruyucu bir aileye vereceklerdi. Üstelik annesi bebeğin her türlü bakımını ve eğitim giderlerini de karşılamaya devam edecekti. Ama ne bebek, ne de annesi bir daha asla birbirlerini görmeyip haberleşmeyeceklerdi.

Carolina, annesinin bu acımasız teklifini hiç düşünmeden reddetmişti. Dayısı ne söylediyse, onu fikrinden vazgeçiremedi.

Carolina hatta bir seferinde dayısına "Eğer size yük oluyorsam kızım ile birlikte buradan gidebilirim/" bile demişti.

Dayısı da onun bu teklifini şiddetle reddetmişti. "Eğer annenin evine dönmek istemiyorsan Carolina, burada yaşamaya devam edebilirsin, sen de artık bu ailedensin. Seni ve çocuğunu diğer kızlarımdan ayrı bir yerde tutmadığımı bil lütfen."

Böylece Carolina, Annabelle'den ayrılmamak için dayısının evinde yaşamaya devam etmişti.

Birkaç sene sonra ise dayısı, Madam Yolande'nin avukatından yeni bir mektup aldığını ve annesinin onu mirastan reddettiğini açıklamıştı. Bu Carolina'nın umurunda değildi. Onun için bu hayatta tek gerçek vardı, o da kızı Annabelle idi. Annesinin neden böyle bir yola başvurduğunu da anlıyordu. Bunu Annabelle yüzünden yapmıştı, bir gün soyadı olmayan kızının Roussellarin mirasında hak iddia etmemesi için.

Annabelle altı yaşındayken Carolina'nın dayısı vefat etmişti. Bu sefer de Carolina, bu hayatta Tanrı tarafından sevdiklerinden koparılıp, yalnız başına bırakılmıştı.

Artık dayısının evinde Carolina'yla kızını koruyup kollayacak kimse kalmamıştı. Evin idaresi, Carolina'nın dayısının büyük kızına geçmişti. Yani Madam Hannah'la yeni evlendiği kocasına.

Carolina, Annabelle ile birlikte, Madam Hannah'la eşi tarafından o evde istenmediğini kısa zamanda anlamıştı.

Ama gidecek başka yeri yoktu. Blanc de Venue'ya dönmeydi, çünkü annesi Madam Yolande, Annabelle'yi istemiyordu. Bu evden de ayrılamıyordu. Çünkü sağlığı git gide kötüleşiyordu. Ciğerleri kötü durumdaydı. Üstelik sağır ve dilsiz kızıyla hasta başma nereye gidebilirdi? Hem kendi, hem de kızının kamını nasıl doyurabilirdi ki?

Annesine yenilmeyecekti. Annabelle'den ölünceye kadar ayrılmayacaktı.

Sözünü de tutmuştu. Dört yıl sonra, Annabelle on iki yaşındayken Carolina Roussel, doğduğu evden uzakta, ama kızının yanında gözlerini sonsuza kadar kapatmıştı. Ölmeden önce, kardeşi Frederic'e gönderilmesi için bir mektup yazıp Madam Hannah'a bırakmıştı.

"Ben öldüğüm zaman, kızımı bu mektupla birlikte Blanc de Venue'ya gönderin. Zaten size burada yeterince yük olduk. Kızımı ve beni istemediğinizi de biliyorum. Annemin gönderdiği bakım masrafları olmasa burada bizi kabul etmezsiniz. Kardeşim Frederic'in Annabelle'ye bakmanız için size yıllardır para gönderdiğini de biliyorum. Onların gönderdikleri paralarla yol masrafını kolaylıkla karşılayabilirsiniz. Bu sizden ilk ve son isteğim. Herhalde yakında ölecek olan zavallı bir insanın son arzusunu geri çevirecek kadar vicdanınız Tanrı'dan uzaklaşmamıştır!"

Madam Hannah, büyük bir zevkle Carolina'nın ilk ve son arzusunu yerine getirmişti. Doğduğu günden beri ona karşı hiçbir şefkat beslemediği, ahlaksız bir gecenin günah dolu bir eseri olarak gördüğü on iki yaşındaki babasız Annabelle'yi 1814 yazında, Blanc de Venue'ya göndermişti.

Annabelle gözlerini açtığında, penceredeki vişne renkli kadife perdenin taptaze bir yaz güneşi tarafından coşkuyla boyandığını gördü. Bulunduğu oda ve yatak yabancıydı, yıllardır diğer hizmetçilerle beraber kaldıkları odada değildi. Şaşkınca yataktan doğruldu ve alışmış olduğu üzere gözleri annesini aradı. Doğduğu günden beri annesiyle aynı yatağı paylaşmışlardı. Nerede olduğunu anlaması için birkaç kalp atımı süresince düşünmesi gerekti.

Blanc de Venue Malikânesi'ndeki ilk günüydü bu. Yani annesinin doğduğu evdeydi. Annesi ona daha önce anlatmıştı. Burada yıllardır Annabelle'nin dayısı Fröderic, Edouard ve büyük annesi Madam Yolande yaşıyordu.

Annesi Carolina bir gün hastalığının onu Annabelle'den ayıracağını biliyordu. Ölmeden birkaç ay önce onu hasta yatağına çağırması ve her şeyi anlatmıştı. "Ben Tann'nın yanına gittiğimde Annabelle, sen de benim doğduğum eve gideceksin. Burada yaşayamazsın. Benim doğduğum eve gideceksin ve orada sana bakacaklar. O evde tüm Roussellar gibi yaşamaya hakkın var Annabelle. Çünkü sen de benim gibi bir Roussel'sin. Bunu nereye gidersen git, kimse değiştiremez!"

Annabelle sessizce başını sallamıştı. Annesinin söylediği her kelimeyi anlayamıyordu ama ne yapacağını anlamıştı.

"Annem, Madam Yolande, bana kırgın olduğu için ilk zamanlar seni istemeyebilir Annabelle. Artık bu anlatacaklarımı anlayacak yaştasın. Senin baban bir soylu değildi. Basit bir aktördü. Gezici kır tiyatrolarında çalışıyordu. Annem senin babanı istememişti. Bu yüzden ben de onunla gizlice evlenmiştim. Sen doğunca, annem soyadımızın saygınlığını korumak adına beni, daha sen kamundayken buraya gönderdi. Sen bebekken, bir gün bir mektup gönderip bizi geri çağırdı. Ama seni kâhyaya vermemi istedi. Senden ayrılmak istemedim. Her şeye rağmen burada kalmayı seçtim. Burada yaşadığımız tüm o sıkıntıların sebebi annemdi. Annem yüzünden buradayız. Bu yüzden ona kızgındım. Fakat artık affettim. Çünkü az zamanım kaldı ve senin iyi bir çevrede yaşamayı istiyorum. Anlıyor musun? Artık bir önemi yok. O benim annem. Ve senin de büyük annen. Bu yüzden ben ölünce sana bakmaya mecbur. Üstelik orada yalnız olmayacaksm. Frederic ve Edouard da orada olacak. Ve seni yalnız bırakmayacaklar. Çünkü Edouard bana söz verdi tatlım. Ve ben ağabeyimin sözünü tutacağına eminim."

Annabelle, artık annesinin yokluğuna alışması gerektiğini biliyordu. Bundan sonra, soğuk ışıksız gecelerde annesine sarılıp onun ılık nefesinin boynunu gıdıklamasını hissederek uyuyamayacağını farkındaydı. Sabahları annesinin öpücükleri ve tatlı gülümsemesiyle yataktan kalkmayacaktı.

Buruk bir ifadeyle yataktan kalkıp kalın kadife perdeyi açtı. Yüzüne boşalan neşeli yaz güneşinin çiğ ışıkları gözlerinin kamaşmasına neden oldu. Gözlerini kırpıştırarak malikânenin arkasındaki bakımlı bahçeye hayranlıkla baktı. Özenle budanıp biçimlendirilmiş rengârenk çiçekler, yürüme yollarının kenarlarını süslüyordu.

Samanlı harçla yapıştırılmış tuğlah bahçe duvarlarının üzerine kayısı ağaçlarının gölgeleri düşmüştü. Bahçe, baştan sona, adeta bir halı gibi, yeni biçilmiş yemyeşil çimle ve geometrik desenlerle biçimlendirilmiş çiçek tarhlarıyla kaplıydı. Annabelle "Cennette olmalıyım," diye düşündü.

Tam bu sırada omzuna dokunan bir elin ürpertisiyle sıçradı. Korkuyla arkasına döndü. Genç bir hizmetçinin şaşkın bakışları yüzüne çevrilmişti.

"Üzgünüm hanımım, sizi korkutmak istememiştim. Kapıyı çaldım, sonra içeri girdim ve size seslendim ama dönüp bakmadınız. Ben de yanınıza geldim."

Annabelle ağzını meraklı bir ifadeyle aralamış karşısındaki hizmetçinin dudaklarından dökülen kelimeleri yakalamaya çalışıyordu. Ama bir iki kelime hariç başarılı olamamıştı. Anlamadığım belirtmek için kafasım iki yana salladı.

"Madam sizi kahvaltı için aşağıya çağırıyorlar."

Bu seferki kelimeleri anlamıştı. Ama anlayamadığı, madamm neden onu kahvaltıya çağırdığıydı.

Ellerim kaldırıp, işaretlerle hizmetçiye bunun nedenini sormaya çalıştı.

Genç hizmetçi şaşkınca alnını kırıştırıp birkaç adım geri gitti. "Oh Vaftizci Yahya'nın müjdesi aşkına! Sen sağır ve dilsizdin değil mi? Unutmuşum!"

Sonra elleriyle yemek yiyormuş gibi yaptı. "Kahvaltı, yemek. Anladınız mı? Üzerinizi değiştirin. Madam yemek vaktinde herkesi sofrada görmezse üzerimize Zeus'un şimşeklerini

yağdırır." Susup gülümsedi ve elleriyle kızın giyinmesi için işarette bulundu.

Annabelle'ye giyinmesi için yardım ederken "Tanrım, kıyafetin de pek bir eski püsküymüş," diye söylendi. Annabelle ise hâlâ neden evin sahipleriyle aynı sofrayı paylaşacağını merak ediyordu. Çünkü daha önce annesiyle beraber Yukarı Normandiya'dayken, Madam Hannah'ın ve eşinin sofrasına hiçbir zaman oturmamışlardı. Yemeklerini hizmetçilerle birlikte yemişlerdi. Belki de bu evdeyken bir hizmetçi muamelesi görmeyecekti. Kimse onu temizlik yapması için zorlamayacak, kızıp bağırmayacaktı.

Annabelle, hizmetçi kızla birlikte aşağı kata indi. Dün akşamüzeri, Yukarı Normandiya'dan başlayıp neredeyse üç gün süren bir yolculuktan sonra malikâneye ulaştığında, yol yorgunluğu yüzünden olacak, evin bu kadar büyük ve ihtişamlı olduğunu fark edememişti.

Koridorlarm duvarlarındaki gümüş başlıklı şamdanlardan, tavanlardaki kristal avizelere kadar evin her yeri pahalı araç gereçlerle dayanıp döşenmişti.

Yemek odasına girdiklerinde masadaki tüm gözler sessizce, tepeden tırnağa bu eve ve kültüre yabancı olduğunu hissettiren Annabelle'ye çevrildi. Annabelle, tüm dikkatlerin üzerine toplanmasından utanarak ellerini önünde kavuşturup, başını hafifçe önüne eğdi. Annesinin öğrettiği gibi dizlerini bükerek reverans yapıp yapmamak arasında kararsız kalmıştı. Başını tekrar yukarı kaldırıp, göz ucuyla sofradakilere göz attı.

Sofranın başucunda, kına renkli kıvrıkcık saçlarını arkasında toplamış ellili yaşlarda bir kadın oturuyordu. Onun hemen yanında fırırlı temiz bir gömlekle oturan Frederic'i gördü. San saçlarını arkaya doğru taramış, ince bıyıklarını özenle kısaltıp, biçimlendirmişti. Frederic'in yanında, daha sonra onun Madam Eugenie olduğunu öğreneceği, genç bir kadın ve onun yanındaki iskemlede de bukleli sarı saçları omuzlarına dökülen kü-

çük, tatlı bir kız çocuğu vardı. Yani kuzeni Georgette. Karşı tarafta, Fredric'in tam karşısında, ondan birkaç yaş küçük, san saçlı ve çok yakışıklı, güler yüzlü bir bey daha vardı. Bu adamınsa binbaşının erkek kardeşi Edouard olduğunu öğrenecekti daha sonra.

Yemek masasına beyaz renkli dantelli bir örtü serilmişti ve üzeri zengin bir kahvaltı mönüsüyle donatılmıştı. Kızarmış sosisler, renk renk marmelatlar, kızarmış ekmekler, mis gibi kokan *Brioche* pastası, tereyağı, süt...

Annabelle, Madam Hannah'm ve eşinin çocuklarıyla birlikte bazı günler buna benzer kahvaltılar yaptıklarına şahit olmuştu. O ise yıllarca annesiyle birlikte mutfakta, bir köşede, hizmetçilerle birlikte kuru ekmek ve küflü peynirle, ya da bazen evin sahiplerinin akşamki yemeklerinden kalan soğuk artıklarla karınlarını doyurmak zorunda kalmışlardı.

Sofradaki yemeklere ağzı sulanarak bakmış olacak ki Edouard'm güldüğünü fark etti.

Madam Yolande, yani büyük annesi yüzünü buruşturarak bir şeyler söyledi. Edouard kıza eliyle gelmesi için işaret yaptı ve yanındaki iskemlenin pufuna oturması için vurdu.

Annabelle, mahcup bir ifadeyle başını yukan kaldırmadan yürüdü ve Edouard'm oturması için arkaya çektiği iskemleye oturdu. Bir an karşısında oturan Frederic'le göz göze geldi.

Frederic ona gülümsedi. Ve kahvaltıya başlaması için elivle bir işaretle bulundu. Ama midesi açlıktan zil çalmasına rağmen Annabelle bir harekette bulunmadı. Burnuna, sıcak ekmeğin üzerinde erimiş tereyağı kokusu ile çilek reçeli kokusu geliyordu. Ama o kadar çekingendi ki, eğer Edouard imdadına yetişmeşeydi akşama kadar öylece orada açlıktan çatlayarak otururdu.

Edouard gülerek ekmeğe uzandı. Annabelle kendisine bir şeyler söylediğini hissediyordu ama katasım kaldırıp bakmamıştı. Edouard ekmeğe tereyağı sürdü. Sonra gümüş bir kaşıkla

ekmeğin üzerine erik reçeli akıttı ve nazikçe Annabelle'nin önündeki tabağa bıraktı. Eliyle, kızın omzuna dokundu ve kulağına eğilip neşeli sesiyle bir şeyler söyledi.

"Haydi, küçük yeğenim, yemeğe başla yoksa annem seni tereyağına batırıp kendisi yer."

Annabelle sağır olduğu için onun ne söylediğini bilmiyordu ama Edouard'm ılık ve temiz nefesini, kulak memesinde ve çenesinin altında hissederek, tatlı bir ürperti yaşamıştı. Tıpkı annesine sarılıp uyurken onun taze nefesini boynunda hissettiği gibi. Belki de bu yüzden daha tanıştığı ilk gün Edouard'a karşı içinde karşı koyamayacağı bir sıcaklık ve yakınlık hissetmişti.

Annesinin ölümüyle içinde oluşan o karanlık ve soğuk boşluğu belki de Edouard'm sıcakkanlı kişiliğiyle dolduracaktı. O an böyle düşünmüştü. Ama Edouard hakkındaki bu düşüncesi, Blanc de Venue Malikânesi'ne gelmesinin üzerinden iki yıl geçince korkunç bir şekilde değişmişti.

Çünkü iki yıl sonra, Annabelle on dört yaşma bastığı yıl, o korkunç olay meydana gelmişti.

Binbaşının genç ve güzel karısı Madam Eugenie, o sonbahar, uçurumdan düşüp, ölmüştü.

Aslında düşmemiştir. Şakacı ve sıcakkanlı tavırlarıyla bilinen binbaşının çekici erkek kardeşi Edouard onu aşağı atmıştı.

Annabelle bunun böyle olduğunu biliyordu.

Çünkü görmüştü.

O akşamüzeri, kâhyanın oğlu ile birlikte, o uçurumdaki çalılarının arkasından her şeyi görmüşlerdi.

Ona hayatının tatlı ve unutulmaz ilk öpücüğünü veren, Kâhya Gilbert'in oğlu Raoul'la birlikte...

Bu olanlardan 20 yıl sonra Annabelle, Vert Rocky tepesindeki çalıların arkasında ona hayatının ilk öpücüğünü veren Raoul'un arkasından bakıyordu. Özlem, sevinç ve şaşkınlık karışımı sisli duygular içinde...

Geçen yirmi yılda çok şey değişmişti. Raoul, olgun ve yakışıklı bir erkek olmuştu. Kâhyanın, pis kıyafetler içinde dolaşan sümüklü ve ergen oğlu değildi. Bir doktordu. Gerçek bir beyefendiydi. Yüzünde, çember şeklinde, düzgün kesilmiş sert sakalları ve makasla titizlikle düzeltilmiş bıyıkları vardı. Saçlarını arkaya doğru ıslatarak taramış, üzerine dar kesim bir redingot takım elbise giymişti. Konuşmasından giyim kuşamına kadar baştan aşağıya kibar ve iyi eğitim görmüş bir beyefendi olduğunu gösteriyordu.

Ve en önemlisi, gözlerinden, Annabelle'yi ona bir girdap gibi çeken sıcak ve derin bakışların pırıltısı hâlâ geçmemişti. Geçen yirmi yıl Raoul'un gözlerindeki yıldızlan söndürememişti.

Zihni tekrar yıllar öncesine gitti Annabelle'nin. Raoul'un ve ailesinin köşkten ayrılışım düşündü. Madam Eugenie'nin cenaze töreninden birkaç ay sonrasıydı. Kâhya Gilbert ve ailesi apar topar malikâneyi terk etmişlerdi. Raoul, o sisli sabah gizlice Annabelle'nin malikânedeki odasına girmişti. Aceleyle vedalaşırken ona Vert Rocky uçuşumunda gördükleri şey yüzünden gitmek zorunda kaldıklarını fısıldamıştı. Annabelle yatağında doğrulmuş, Raoul'un tane tane söylediklerini anlayabilmek için uyukulu gözlerle dudaklarını izliyordu.

"Bu sırrı saklamamız lazım Annabelle. Olanları senin de gördüğünü bir tek ben biliyorum. Başının derde girmemesi için

kimseye söylemedim, söylemeyeceğim de. Seni her zaman kalbimde taşıyacağım Annabelle. Ve bir gün, güçlü ve mevki sahibi bir adam olduğumda seni almaya geri geleceğim. Beni bekler misin? Beni ne olur bekle..."

Annabelle onu beklemişti. Raoul da sözünü tutmuştu. Yirmi yıl sonra, saygın ve güçlü bir erkek olarak malikâneye geri dönmüştü.

Tek farkla...

Annabelle'yi almak için değil, Binbaşı'nın yirmi üç yaşındaki genç kızı Georgette ile evlenmek için gelmişti.

Annabelle malikâneye dönünce herkesin, kabul salonundaki koltukta uzanmış olan kuzeni Georgette'nin etrafına toplanmış olduğunu gördü.

Raoul, daha doğrusu diğer herkesin bildiği ismiyle Doktor Bernard, nişanlısının ayak bileğindeki şişliğe bakıyordu. Hemen yanı başında da endişeli bir yüzle Madam Adele duruyordu.

Görünüşe göre Georgette ayağını burkmuştu. Küçük bir çocuk gibi ağlayıp sızlanıyor, etrafa lanet yağıdırıyordu.

Annabelle koltuğun etrafında toplanmış hizmetçilerin arasından kendine yol açarak kuzeninin başucuna çöktü. Bir eliyle onun bukleli sarı saçlarını şefkatle okşarken diğeriyle elini tuttu.

Bernard, uşaklardan birkaç adet düz ve ince sopa getirmelerini istedi. "Kenevir tohumu var mı?"

Hizmetçilerden birisi başını salladı. "Var efendim."

"Bir kadeh viskinin içine bir tutam öğütülmüş kenevir tohumu karıştırıp, acele getirin."

"Burkulmuş mu yoksa kırık mı var?"

Soruyu soran Doktor Bemard'ın arkasında duran Madam Adele'ydi.

"Kırık yok ama çatlak var gibi görünüyor. Moraran bölgeyi hamurla sarmamız lazım." Tekrar hizmetçilere döndü. "Kepek

tozu var değil mi? Güzel, bir çanağa bardak dolusu kepek tozu koyun. Sonra üzerine azar azar su ve sirke dökerek hamur haline getirin. Ve bu hamuru kısık ateşte ısıtıp bana getirin. Bir de keten bezi lazım."

Önce öğütülmüş kenevir tohumuyla karıştırılmış bir kadeh viski geldi. Doktor Bernard, nişanlısından bu viskiyi içmesini istedi. Annabelle, Georgette'nin o tatlı yanaklarından süzülen yaşları silip başını doğrultmasına yardım ettikten sonra hizmetçinin uzattığı viskiyi alıp kendi eliyle kuzenine içirdi.

Georgette, içtiği viskinin buruk tadıyla yüzünü buruşturup aksırdıktan sonra tekrar başını yastığa düşürdü.

Bir uşak, Doktor Bernard'ın atel olarak kullanacağı sopalan getirmişti bu arada. Bernard, hamurun ısınmasını beklerken Georgette'den olayın nasıl gerçekleştiğini öğrenmeye çalışıyordu. Georgette inleyip sızlanarak olayı anlattı.

"Yukarı kata odama çıkıyordum. Birden ayağım basamağa takıldı... Ve kendimi yerde buldum."

Madam Adele gereksiz yere kalabalık yapan meraklı hizmetçileri oradan uzaklaştırdı. Georgette'nin başında sadece aile üyeleri kalmıştı.

Bernard'ın verdiği tarife göre hazırlanan, sirkeli kepek hamurunun gelmesini beklerlerken Madam Adele iki kere sıkıntılı bir ifadeyle duvardaki saate baktı. Kocasını Frederic halen ortaya çıkmamıştı. Bu canım çok yakıyormuş gibi yüzü asık ve endişeliydi.

Georgette ise acıdan inleyip sızlanırken zaman zaman gözlerini açıp ayakucunda bekleyen nişanlısını süzüyordu. Bir ara nişanlısının başka bir yere baktığını fark etti. Belki acıdan iyi göremiyordu. Ama sanki Bernard, kendisine değil, tuhaf bir bakışla yanı başında durup, saçlarını okşayan Annabelle'yi izliyordu.

On dakika sonra ılık hamur gelince Bernard hamuru soğumadan keten bezine sürüp, Georgette'nin morarıp şişmiş olan ayak bileğine sarmaya başladı.

Georgette, lanet okuyup bir çılgılık daha attı. Madam Adele cici kızını uyarmak zorunda kaldı. "Beddua etme Georgette, Tanrı kötü söz söyleyenleri sevmez."

Sargı işlemi sürerken uşaklar Georgette'nin bacağına destek olarak tutturulacak olan ince sopaları bahçeden toplayıp getirmişlerdi. Bernard işine yarayacak düzgünlükteki iki sopayı diğerlerinden ayırıp Georgette'nin bacağının iki yanına düz bir açıyla sıkıca bağladı.

"Ağrı kesici olarak içtiğiniz viskiyle bacağınıza sardığım ılık hamur bir saate kadar etkisini gösterir ve ağrınız hafifler, geçmiş olsun."

Madam Adele, Doktor Bemard'ın koluna girerek teşekkür etti. Daha sonra zili çalıp, gelen hizmetçiye Georgette'yi odasına çıkarmaları için uşaklara haber vermelerini istemişti ki salonun kapısında siyah kıyafetler içindeki arabacı Joseph belirdi. Şapkasını sımsıkı sıkarak önünde tutuyordu ve yüzü karanlık, umutsuz bir ifadeyle önüne düşmüştü.

Kadınların bu konularda hisleri kuvvetlidir. Madam Adele destek olması için içgüdüleriyle Bemard'ın elini tutup, titreyen bir sesle arabacıya seslendi.

"Joseph! Ne oldu?"

Joseph, ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Nasıl söyleyeceğini bilemiyordu sanki. Sonra derin bir nefes alıp, kederli yüzünü Madam'a kaldırdı. Sesi buruk ve çatallıydı.

"Mösyö Frederick bulduk efendim."

Kimse devam etmesi için bir şey söyleyemedi. Madam Adele titreyerek yutkundu. Georgette bile acısını unutmuştu. İnlemeyi keserek endişeli bir merakla başını kapıya doğru kaldırırken arabacı heyecanlı bir sesle devam etti.

"Çok kötü. Çok kötü Madam! Onu kaybettik. Mösyöyü Vert Rocky uçurumunun dibinde bulduk. Tıpkı... Tıpkı..." Göğsünden istavroz çıkartıp hayalet görmüş gibi gözlerini kocaman açtı. "Madam Eugenie gibi, onu da aynı yerde kanlar içinde yatarken bulduk."

Vert Rocky uçurumu...

Önce Madam Eugenie ölmüştü.

Şimdi de kocası Mösyö Frederic.

Aynı uçurumun sonunda yirmi yıl arayla gerçekleşen, iki gizemli ölüm.

Blanc de Venue Malikânesi'nde tarifsiz bir şaşkınlık ve korkunç bir acı vardı. Madam Adele feryat figan yatağa düşmüştü. Doktor Bemard'ın içirdiği ağrı kesici şuruplar sayesinde yarı baygın bir halde sakinleşmeye ve acısını hafifletmeye çalışıyordu.

Uşaklar ayağını sakatlayan Georgette'yi de gözyaşları içinde odasına çıkarmıştı, Bernard'm verdiği ilaçlı viski sayesinde uyuyordu.

Malikâne çalışanları, Mösyö Frederic'in cesedini bir battaniyeye sarıp, uçurumdan çıkartmışlardı. Her ihtimale karşı, karısı veya kızının görmemesi için onu hizmetli girişinden içeriye alıp, boş odalarından birine yatırmışlardı.

Doktor Bernard cesedin ölüm nedenini öğrenebilmek için incelerken, arabacı Joseph da, en hızlı atları arabaya bağlayıp kasabadan yargıcı ve karakol subayını çağırarak için gitmişti.

Cesedi incelemek için birisinin yardımına ihtiyacı vardı Bemard'ın. Dışarı çıkıp, koridorda birikip birbirine olayı anlatan ve çeşitli yorumlar yapan meraklı ve şaşkın uşaklardan yardım istedi. Önce kimse yanaşmadı. Sonra mösyönün en yakın uşaklarından birisi olan genç uşak Geoffroy, belki de bu işi mösyöye karşı son bir görev bilerek kabul etti. Başuşak Morgan

koridordaki uşakları oradan uzaklaştırırken Bernard ile Geoffroy içeri girip, kapıyı kapattı.

Önce, merhum mösyönün tütün renkli kürk paltosunu üzerinden çıkarttılar. Bunu yaparken epey çaba sarf etmişlerdi, çünkü mösyö görüldüğünden oldukça ağırdı.

Sonra keskin bir bıçak yardımıyla üzerindeki kanlı gömleği yırtıp aldı Bernard. Gömleği çıkartır çıkartmaz mösyönün göğsündeki deriyi yırtıp fırlamış olan iki kırık kaburga kemiğinin kanlı ucunu gören Geoffroy, yüzünü ekşitip, başını öbür yana çevirmek zorunda kaldı.

Sıcak suyun gelmesini beklerken mösyönün cansız vücudunun üst bölümünü daha yakından inceledi Bernard. Parmak uçlarıyla kaburgalarını yokladı. Hem kalp atışı durduğu hem de dışarıda kaldığı için teni çok soğuktu.

Vücudundaki pek çok kemik kırılmış veya yerinden çıkmıştı. Bu hale gelmiş bir cesedin ölüm nedenini, derin bir uçuruma düşmüş olabileceğini rahatlıkla söyleyebilirdi Bernard. Sonra mösyönün pantolonunu kesip ayakkabılarıyla birlikte alt bölümünü de soydular.

Kapı vuruldu. Geoffroy kapıyı açıp, bir tencere sıcak suyla çarşaf bezi getirmiş olan hizmetçiden malzemeleri aldı.

Çarşaf bezini açıp bıçakla kestiler. Bernard kumaşı sıcak suya batırıp mösyönün vücudundaki kanlı pıhtıları ve İrinleri sildi.

Ön yüzdeki muayene bitince bu sefer de Geoffroy ile birlikte vücudu ters çevirip cesedin arka yüzünü inceledi Bernard. Ezikler, kırıklar, derin çatlaklar, vücudun birkaç yerinde, çarpmanın etkisiyle oluşan biçimsiz yarıklar dışında herhangi başka bir iz yoktu.

Tekrar cesedi sırtüstü çevirdiler. Bernard, çamur lekeleri bulaşmış, kırılmış, sarı saçları dağılmış mösyönün kafatasını parmak uçlarıyla santim santim inceledi. Kafatasında eziklik

vardı ama düşmenin etkisiyle mi, yoksa bir darbenin etkisiyle mi oluşmuştu anlamak imkânsızdı.

Kesin olan tek şey, vücutta, bıçak, kurşun veya başka bir cisimle oluşacak herhangi bir yara izi bulunmamasıydı...

Tabii böyle bir yarayı bulamamış olması, mösyönün bir kazaya kurban gittiğini ispatlamazdı.

Belki de uçurumdan itilmişti...

Ama neden? Ve kim tarafından?

Bernard bu soruyu sorarken aklı bir anda yirmi yıl öncesine gitmişti. Mösyö Frederic'in kardeşi Mösyö Edouard'm, yengesini Madam Eugenie'yi kucağına alıp, Vert Rocky uçurumundan atışını hatırladı. Bu olayı hatırlayınca tıpkı o günkü gibi dehşet içinde irkildi. Kendisine bu kadar tesir eden korkunç olay, o an onunla birlikte bu olaya şahit olan Annabelle için kim bilir ne kadar da ürkütücü olmuştu. Çünkü Mösyö Edouard, Annabelle'nin dayısıydı. Ve onu, ağabeyinin karısını uçurumdan aşağıya atarken görmüştü.

Annabelle...

Zavallı kız. Doktor Bernard, yani o zamanki adıyla Kâhya'nın oğlu Raoul, Annabelle'ye daha ilk görüşte hayran olmuştu. O zaman kendisi on dört yaşında, Annabelle ise on ikisindeydi.

Güneş gibi insanın içini ısıtan parlak mavi bakışları vardı kızın. Yanakları şeftali gibi kırmızı, dudakları gül goncası gibi dolgun ve kızıldı. Hele saçları, bahçede koştururken, altın suyuyla yıkanmış gibi parlayan ipeksi saçları ışıltılı bir nehir gibi omuzlarının arkasında dalgalanırdı.

Raoul, ergenlik çağında olduğu için, doğanın emirlerine uyup vücudundaki heyecanları gizli gizli Annabelle'yi düşleyerek çalılarının arkasında sayısız kere doyurmaya çalışmıştı.

Annabelle kapalı mekânlarda zaman geçirmekten hoşlanmıyordu. Bu yüzden kendini sık sık Blanc de Venue Malikânesi'nin geniş bahçelerine atıyordu.

Raoul, bahçe işlerine yardım ettiği için Annabelle'yle sık sık karşılaşırđı. Ama onunla konuşmaya çekinmişti. İlk kez bir "merhaba" dediğinde aradan bir yıl geçmişti bile.

Ama Annabelle ona cevap vermemişti. Tuhaf tuhaf bakıp yanından geçip gitmişti. Bu Raoul'u çok üzmüştü. Ta ki kız kardeşine bu olayı anlatınca Rachel ona gülerek "Aptal! O kız sağır ve dilsiz, tabii ki sana cevap veremez," demesine kadar.

İlk yakınlaşmaları ertesi yaz olmuştu. GeorgesTn Waterloo Savaşı'nda şehit düştüğünü öğrendikleri zamanlar. Annabelle on üç yaşma basmıştı. Ama ne sağır ve dilsiz oluşu, ne de bir yetim oluşu onun neşesine ve merakına engel olamıyordu. Sabah kahvaltısından sonra kendini dışarıya atıyor, malikâne sınırları içindeki her bir köşeyi geziyor, ağaçlara çıkıyor, çiçekleri kokluyor, kelebeklerin peşinde koşuyor, yüksek bir kayanın üzerine oturup uzun uzun gökyüzünde uçan kuşları seyrediyordu.

Kızda çok farklı bir şey vardı. Duyamıyordu. Konuşamıyordu. Ama hiçbir şeyden korkmuyordu. İnsanlar, kısa sürede onun bu cesur gezintilerine alışmış, yokluğunda endişe etmemeleri gerektiğini öğrenmişlerdi.

Malikâneye gelişinin üzerinden kocaman bir yıl geçmişti. Artık küçük ve şaşkın bir kız değildi. Bacakları uzamış, göğüsleri belirginleşmiş, güzel, masum yüzü, genç kızlığın verdiği tazelik ve çekicilikle kadımsı bir görünüm kazanmaya başlamıştı. O yaz, Raoul bir sefer onu gizli gizli takip etmişti.

Bu korkusuz küçük hanımefendi koruluktan geçip doğrudan Vert Rocky uçurumuna gitmişti.

Raoul, kızm duymadığım bildiği halde fazla yaklaşımadan onu uzaktan, çalılarının arasından izlemişti. Kız uçurumun dibine kadar gitmiş, hatta bacaklarını kayalıktan aşağıya sarkıtmıştı. Raoul o uçurumun ne kadar sarp ve yüksek olduğunu biliyordu. Bu yüzden ta oradan içi az etmişti. *"Bu kız deli olmalı!"*

Yaz boyunca birkaç kere onu takip edip, izlemişti.

Sonra bir gün, yaz biterken, cesaretini toplayıp yanına gitmişti. Annabelle korkuyla kafasını çevirip delici bakışlarla arkasından yanına yaklaşan delikanlıya bakmıştı.

Raoul hiçbir şey söylemeden yanına oturmuştu. Çok garip bir durumdu. Raoul'un bacakları heyecandan titriyordu. Hiçbir şey söyleyemiyordu. Gerçi söylese bile kız onu anlamayacaktı ama anlıyor olsa bile Raoul yine de bir şey söyleyemeyecek kadar heyecanlıydı.

Sonra yanında getirdiği bir poşetten kurabiye çıkartıp titreyen ellerle kıza uzattı. Annabelle irkildi. Sonra çekingen bir şekilde mermer kadar beyaz olan ellerini uzatıp, poşetin içinden bir kurabiye aldı. Üzümlü kurabiye, Annabelle'nin en sevdiği şeydi. Talih Raoul'dan yanaydı.

Annabelle'yle dostlukları böyle başlamıştı.

Oda kapısının çalmasıyla Bernard'ın düşünceleri dağıldı. Geoffroy kapıyı açtığında koyu renk takım elbiseli genç bir adamın şaşkın yüzüyle karşılaştılar.

"Babam burada mı?"

Geoffroy başını eğerek genci selamladı ve kenara çekildi. Delikanlı içeri girdi. İç parçalayan hüznü bakışlarla yatakta yatan Mösyö Frederic'e baktı.

"Baba, babacığım..."

Sonra ağlayarak babasının başucuna çöktü. Yüzünü onun yüzüne dayadı, öpüp kokladı.

Oğlanın gözyaşları ve hareketleri Bernard'ın yüreğini burktu. Boğazma yumruk büyüklüğünde bir acı tılandı.

Sonunda, kötü bir zamanlamayla da olsa, nişanlısı Georgette'nin küçük kardeşi Francis'le tanışmaya nail olmuştu.

Mösyö Frederic'in tabutu, Saint-Pierre kilisedeki törenden sonra, Blanc de Venue arazisi içindeki aile kabristanına götürülmek üzere üstü açık bir arabaya yüklendi.

Cenaze arabacısı atların sırtına kamçısını şaklatırken, Mösyö Frederic'in akrabaları ve kasabanın ileri gelenleri, merhumun gömüleceği aile kabristanına doğru hüzünlü bir sessizlikle arabanın arkasından yürümeye başladı. Yürüyemeyecek kadar yaşlı olanlarla hanımlarsa arabalarına binmişler, kortejin en arkasından ağır ağır geliyordu. Defin sırasındaki son duaları okuyacak olan Dreux Kraliyet Şapeli piskoposu ise cenaze arabasının önüne binmişti.

Tan vaktinde başlayan kar yağışı dinmişti. Nemli toprak benek benek, ince bir kar tabakasının altına gömülmüştü. Güneş, gök kubbeyi kaplamış yoğun bir bulut katmanının ardına çekilmişti. Göğün hüzünlü renksizliği, cenaze kafilesinin kederli yolunu daha da karartmıştı.

Küflü dingillerde dönen tekerleğin gıcırtiları eşliğinde ilerleyen arabanın hemen arkasından gelen Madam Adele ve Mösyö Frederic'in kuzenleri yüksek sesle ağlıyorlardı. Annesinin koluna girmiş olan Francis ise başı önünde olgun bir tavırla gözyaşlarını sessizce yanaklarından akıtıyordu. Madam Adele'nin diğer koluna girmiş olan Annabelle ise kederli bir şaşkınlıkla önündeki arabanın arkasmda sallanan dayısının abanoz renkli tabutundan gözlerini ayırmıyordu. Onun yanında da, Mösyö Frederic'in kuzeni Mösyö Honore'yle birlikte genç kızı irene, arkasmda ise onun erkek kardeşi Humbert'le eşi Laure yürüyordu.

Georgette, dün ayağını sakatladığı için törene katılamamıştı. Kardeşi Francis tarafından törendeki konuklara bu haber duyurulmuştu. Büyük Madam Yolande'nin ise, yatalak olmasından ötürü törende bulunmaması herkesin malumuydu.

İki gün önceki nişan törenine gelmeyen Kont Barthelemy ailesi adına bu sefer oğlu, Georgette'nin eski nişanlısı Vespasien törene katılmış, atıyla kortejin arkasından geliyordu.

Geçen geceki nişan balosu için haşmetli bir davetiyeye ev sahipliği yapan Roussellarm asırlık Blanc de Venue Malikâne'si'ne şimdi insanlar Mösyö Roussel'in cenaze töreni için geliyordu. Nişan törenine katılanların çoğu daha iki gün önce, kızını sevilen ve saygı duyulan bir doktorla nişanladığı için oldukça keyifli görünen Mösyö Frederic Roussel'in nasıl böyle aniden öldüğüne anlam veremiyordu. Herkes onun yaşlı ve yatalak annesi Madam Yolande'nin *viatique*¹ ekmeği yiyeceğini düşünürken, bilinen bir hastalığı olmayan, sadece son konfederasyon savaşı sırasında aldığı yara yüzünden aksayan bir bacağa sahip elli yedi yaşındaki Mösyö Frederic'in, hem de kızının nişan töreninin ertesi günü öldüğüne inanmaları kolay olmamıştı.

Ömrün mevsimi birden değişebiliyordu. Yaşam, uzun ve sıcak yaz gecelerinden sonra birden bastıran karanlık ve soğuk bir kışa dönüşebiliyordu. Hayat, gizemli ve ucu bucağı görünmeyen bir denizdi. Yarın ne olacağını kestirmek imkânsızdı. Havada tek bir bulut dahi yokken bir saat sonra bir fırtınaya yakalanabilirdiniz. Hiçbir liman güvenli olmayabilirdi.

Kafile Roussellarm aile kabristanına gelince durdu. Kâfileyle birlikte yürüyen birkaç uşak arabaya çıkıp tabutun indirilmesine yardım ettiler.

¹ Can çekişenlere yutturulan okunmuş ekmek.

Francis, Doktor Bernard, belediye başkanı ve Mösyö Frederic'in kuzeni tabutu taşımak için hareket ettiler ve daha önce kazılmış olan mezar çukuruna kadar götürdüler.

Etraftaki mermer mezar taşlarında, Mösyö Frederic'in babasından onun büyük babasına kadar pek çok Roussel'in mezarı bulunuyordu. Roussel aile kabristanı, Mösyö Fred eri c'le onun eski karısı Madam Eugenie'yi bu hayattan kopartan Vert Rocky uçurumunun devamında, yüz metre kadar aşağısında, etrafı gür meşe ağaçlarla çevrili bir yarın kenarında bulunuyordu.

Nazik ve belagat üstadı olarak bilinen Papaz, kilisedeki matem vaazı sırasında cemaate Mösyö Frederic'in kazayla düşüp vefat ettiğini söylemişti. Çünkü cemaate böyle duyurması için ona bunu Francis söylemişti. Bir gün önce, yargıç ve karakol subayı, Mösyö Frederic'in cesedini incelemek için Blanc de Venue'ye gelmişlerdi. Cesedi Doktor Bernard'ın yardımıyla tekrar inceledikten sonra aile fertleriyle görüşmüşlerdi. Eğer aileden birisi veya Doktor Bernard mösyönün öldürülmüş olabileceğini iddia etseydi, durum farklı olur ve bir soruşturma açılırdı. Ama aile fertlerinden hiçbirisi ortaya bir suçlama atmayınca olay m bir kaza olduğuna hükmedip gitmişlerdi.

Tatsız dedikoduların ve eski defterlerin açılmaması için Madam Adele, bu konuya özellikle dikkat etmişti. Mösyö Frederic'in eski eşi Madam Eugenie'in aynı yerden düşüp öldüğünü biliyordu. Ve kasaba halkının Vert Rocky uçurumu hakkındaki lanetli dedikodularıyla, Blanc de Venue Malikâne-si'nin karanlık sırları hakkındaki asılsız dedikodular yaptıklarını da duymuştu. Ve onlara, değiştirip üzerine karanlık hikâyeler uydurarak birbirlerine ballandıra ballandıra anlatacakları yeni bir lanet hikâyesi verme niyetinde değildi. Kocasının bu kuşkulu ölümünün acısı bir yana zavallı kadıncağz bir de kasaba güruhunun çirkin hikâyelerine göğüs germek zorunda kalmak istemiyordu.

Bu yüzden, Francis le dün gece konuşmuş ve herkese, Mösyö Fröderic'in av sırasında bir yardan düşüp öldüğünün '!' duyurulmasını istemişti. Evdeki uşaklara ve hizmetçilere de sıkı sıkı tembihlenmişti ama elbet bu yalanın dışarıya sızacağına ve kısa sürede etrafı nüseyeceğinin farkındaydı. En azından bu yolla, kocasının yasını tutarken anlayışsız akrabaların ve meraklı tanıdıkların acımasız

sorularına muhatap olmaktan kurtulacağını ummuştı.

Uşaklar çukura girip tabutun mezara konmasına yardım ettiler. Bu sırada papaz yardımcısı, istavroz çıkartarak elindeki buhurdanlığı mezarın etrafında dolaştırırken, papaz hazretleri de yine kendi göğsünde haç işareti yaparak tabutun içine kutsal su serpti.

Sonra tüm katılımcıların eşlik ettiği cenaze duasına başladı. Kabul ediliş, bağışlanma ve ebedi yaşamla ilgili dualar okunduktan sonra, mezar kazıcılar tabutun üzerine toprak örtmeye başladı. Bu sırada papaz ayrılış ilahisini okumaya başladı.

"Gerçekten, ölerken birbirimizden ayrılmayız, çünkü hepimiz aynı yolu kat ediyoruz ve aynı yerde buluşacağız. Biz hiç j bir zaman ayrılmış sayılmayız, çünkü Mesih için yaşıyoruz, şimdi de Mesih'te birleşmiş olarak, O'na doğru giderek Me-j sih'te hep birlikte olacağız."

Oğlu Francis'in kolundan hiç ayrılmayan Madam
" Adele'nin hıçkırıkları yürek burkan bir inlemeye dönüşmüştü.

Francis de annesinin feryatlarına dayanamadı ve o da bir eliyle yüzünü örtüp, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Mezar toprakla örtüldükten sonra kabile yavaş yavaş Blanc de Venue'den ayrılmaya başladı.

Francis, annesi Madam Adele'yle birlikte bir süre daha mezarın başında kalmak istedi. Annabelle de onlarla beraberdi. Doktor Bernard, onları malikâneye geri götürecektir olan arabacıları ve tören sırasında yanlarından hiç ayrılmayan, Mösyö

Frederic'e neredeyse otuz yıldır hizmet eden başuşak Morgan'la birlikte yalnız bırakıp malikâneye döndü.

Bernard'ın ruhunda karışık duygular sükün ediyordu. Mösyö Frederic, on dokuz yıl önce Doktor Bernard'ın ailesini bu malikânedan kovan ve hayatlarını mahveden kişiydi. Evet, bir bakıma, kendisinin, yani kâhyanın oğlu Raoul'un Doktor Bernard'a dönüşmesini sağlayan kişi de oydu; ama böylesine saygın bir mesleğe üye olmak dahi bir insanın ailesini kaybetmiş olmasına değmezdi.

Mösyö Frederic'ten bu yüzden nefret etmesine rağmen, tabutu ilahiler eşliğinde mezara konurken neredeyse kendini tutamayıp ağlayacaktı. Ama bu, ölüyü tanısin tanımasın, herkeşe dokunurdu. Okunan dokunaklı ilahiler, ebedi yaşamla ilgili edilen edebi sözler ve mezarın başında iç parçalayıcı bir halde gözyaşı döken, feryat eden, acı içindeki insanların görüntüsü herkesin yüreğine kızgın bir hançer gibi dağlardı...

Bernard, malikâneye girer girmez seri adımlarla Georgette'yi görmeye çıktı. Mezarlıkta tören sırasında epey bir üşümüş, bu yüzden soğuktan kurtulmak için de malikâneye kadar hızlı adımlarla yürümüştü. Terlemişti ve eğer vücudunu kurutmazsa hasta olacağından korkuyordu. Georgette'yi görür görmez kabul salonuna inip şöminenin karşısında üzerini kurutmak istiyordu.

Georgette'nin istirahat ettiği odanın kapısını çaldıktan sonra nişanlısının uyuyor olma ihtimaline karşılık onu rahatsız etmemek için hafifçe kapıyı aralayıp başım aralıktan içeri soktu. Ama içerde gördüğü sahne karşısında birden kan beynine sıçradı...

On sekiz yaşındaki Francis, Mösyö Frederic in, ilk eşi olan Madam Eugenie'nin ölümünden bir yıl kadar sonra, karısının

üzüntüsünü unutabilmek için çıktığı Avrupa ziyaretinde tanışıp evlendiği Madam Adele'den doğan oğluydu. Mösyö Frederic'in neden yastayken bu kadar kısa bir zamanda başka bir kadınla evlendiği çeşitli dedikodulara maruz kalmıştı. Mösyönün Avrupa'dayken bir gecelik kaçamak yaptığı ve kadın hamile kaldığı için onunla evlenmek zorunda kalmış olabileceğine dair tatsız dedikodular, zamanında soyluların ve kasabanın burjuvalarının arasında çok dillendirilmişti.

Ama Fransa'nın bir ucundan öbür ucuna esen savaşlarla, devrimlerle, idamlarla dolu geçen uzun, kanlı siyasi yıllar, Roussellarla ilgili yapılan diğer tüm karanlık dedikodular gibi bunun da unutulmasına ve insanların zihinlerinin tozlu ve hayâsız yaprakları arasında gömülmesine sebep olmuştu.

Francis on sekiz yıl önce doğduğunda, on yıl süren Napolyon Bonapart imparatorluğu, Francis'in hiç görmediği ağabeyi Georges'm da katıldığı Waterloo savaşından sonra çökmüş, Napolyon, İngilizler tarafından Atlantik'teki Saint Helena adasına sürgüne gönderilmişti.

Sonraki yıllarda, Fransa'nın yorgun ama umutlu halkı, ülkeyi harap eden Napolyon savaşlarının izlerini silmek ve ülkeyi yeniden geliştirmek için canla başla uğraşmıştı. Ulaştırma yolları yeniden yapılmış, yenileme döneminin en güçlü kesimi olan aristokrasinin sahip olduğu topraklarda üretilen tarımsal malların yabana rakiplerden korunması için, kiliseden ve aristokratlardan yana olan X. Charles tarafından yüksek gümrük vergileri getirilmişti. İlk demiryolları döşenmeye başlanmış, makineleşmenin yaygınlaşmasıyla işgücü ucuzlamış, işsizlik artmış, çalışma süreleri uzamış ve özellikle küçük burjuvazi çözülmeye başlamış, özgür basma çok katı sınırlamalar getirilmişti.

1830 yılına gelindiğinde, öğrenciler ve işçiler, devlet işlerine getirilen din adamlarına ve imtiyazlarla donatılmış güçlü bir

aristokrasiye dayanan sisteme karşı çıkmak için 28 Temmuz'da belediye meclisini işgal etmişti.

Temmuz Devrimi denilen bu olaydan sonra, Kral X. Charles ülkeyi terk etmek zorunda kalmış, ülke yönetimini ele geçiren liberallerin desteğiyle mali burjuvazi güçlenmeye başlamıştı.

Yönetimini burjuvazinin desteğine dayandıran Louis j Philippe tahta geçmiş, büyük burjuvazinin aristokrasi karşısında önemli bir zafer kazanmasını sağlamıştı.

Ama Louis Philippe de tıpkı kendinden önceki krallar gibi halkın sesine kulak vermemiş, muhalefeti baskıyla susturmaya, fakirleri ise acımasızca görmezden gelmeye çalışmıştı. Tarih, 1835'e gelirken, krallığının son birkaç yılında burjuva kral Louis Philippe, kendisine karşı oluşan muhalefete karşı sert önlemler alıp onların yer altına çekilmesine sebep olmuştu.

Daha fazla özgürlük, daha fazla ekmek ve daha fazla toprak isteyen öğrencilerle işçiler, sık sık Paris sokaklarında gösteriler yapıyor, kralın polisi ve askerleriyle karşı karşıya kalıyordu.

İşte on sekiz yaşındaki genç Francis, bu tür cumhuriyetçi ayaklanmaların beşiği olarak kabul edilen Paris'teki ESCP Europe Üniversitesi'ne, iki yıl önce, ticaret bölümünü okumak için gitmişti.

İki yılda onun için çok şey değişmişti. Artık eskisi gibi ana baba kuzusu, değildi. Kendi çizmelerini bile giymekten adz, çıtkırıldım bir aristokrat çocuğu değildi.

O artık bir erkekti.

Taşradaki hayat, Paris'in ışıltılı hayatın kıyısından bile geçemezdi. Francis Paris'e gittikten bir yıl sonra, kırk yıldır orada yaşıyormuş gibi kalabalık kente uyum sağlamıştı. Nereelerde gezilir, güzel ve genç kızlarla nereelerde, nasıl tanışılır, şehvet âlemleri hangi evlerde yapılır, hangi meyhanelerde sabahlanır- ı lir, her şeyi öğrenmişti.

Üstelik Paris'te hayatının anlamını da bulmuştu.

Ama o anlam onunla olmayı reddetmiş ve şu geçen birkaç ayı hayatının kâbusuna çevirmişti!

Babasının ani ölümü hayatındaki ikinci büyük kâbus olmuştu onun için. Onu bu dünyaya getiren yegâne varlığın birden aralarından ayrılması, hayatın gerçekleriyle yüzleşmesine ve hızla başka şeyleri sorgulamasına yol açmıştı. Kimsenin geleceği garanti altında değildi. Herkes, kendisi de dahil, her an bu hayattan ay alabilirdi...

Hayat çok kısa ve manasız göründü gözüne. İnsanın bu kısacık hayatta, sevdiği insanlarla ve sevdiği şeylerle daha fazla vakit geçirmesi yerine, onu daha da mutsuz eden ve büyük acılar çektiren kavgalann içine atılması ne kadar saçmaydı.

Şimdi, annesinin koluna girip, vadiden esen sert rüzgârın altında, hüznünlü gözlerle seyrettikleri babasının mezarının başında Francis bunları düşünüyordu. Geçmişini ve daha çok geleceğini...

Ne uğruna yaşıyordu?

On altı yaşma kadar babasının isteklerine göre yaşamıştı. Onunla at koşturmuş, ava gitmiş, eskrim çalışmış, silah atmış, piyano çalmayı öğrenmiş, malikâneye gelen paralı öğretmenlerin gözetiminde maliye, ' tarih, dil, coğrafya ve resim-müzik dersleri almıştı.

Mösyö Roussel, Francis'e hiçbir zaman herhangi bir konuda baskı yapmamıştı. Onu her zaman el üstünde tutmuştu. Bu yüzden oğlunun Paris'e gidip üniversite okumasını da sonuna kadar desteklemişti ama Francis, babasının gönlünde yatan şeyin onun buraya geri dönüp, kendisinin ölümünden sonra malikânenin başına geçmesini arzuladığını her zaman hissetmişti.

Şimdi ona böyle bir hayat sunan babası Mösyö Frederic vefat etmişti. Eğer babası bir vasiyet bıraktıysa, Francis, belki de

babasının milyonlarca frank değerindeki mal varlığından pay almış olacaktı.

Bunu düşününce Paris sokakları aklına geldi tekrar. Dilen-ciler, işsizlik yüzünden parklarda yatan ayyaş aylaklar, bir kuru ekmek uğruna birbirinin boğazını gırtlaklayan arka sokakların çapulcuları...

Dünya yine bomboş geldi gözüne. Gardırobunda onlarca pahalı ipek elbisesi asılı duran şımarık ablası Georgette, açlığın kokusunu dahi duymamış olan annesi Madam Adele ve on sekiz yaşındaki kendisi, belki birkaç gün sonra babasının onlara bıraktığı milyonlarca frank değerindeki mirası paylaşmak için avukatın önlerine sunduğu kâğıtları imzalıyor olacaklardı.

Peki, bu zenginlik ona ne kazandıracaktı?

Hayatında kocaman bir boşluk hissi vardı. Ve hayatını şu güne kadar bomboş geçirdiğini ona gösteren bu hissin ismi Lucinde'ydi.

Güzeller güzeli Lucinde. Koyu abanoz renkli saçlarını, al-nının ortasından kafatasının arkasına doğru ince bir çizgiyle ayırıp kulak memelerini açıkta bırakarak başının arkasında gür bir topuzla birbirine kavuşturup, altın armalı beyaz bir hotozla süsleyen ay yüzlü Lucinde.

Çalıştığı terzi dükkânından evine dönerken, yüzünü örttü-ğü dantel başlığı; minik ayaklarına giydiği üstü açık karaman-dola iskarpinleri; kolları pelüş, göğsü farbalı beyaz elbisesi; sırtına attığı uçları yere değen beyaz şalı ve elinde tuttuğu kumru göğüslü ipek şemsiyesi ile bir terzi nakışçısı değil de süslü bir masaldan çıkmış büyümlü bir peri gibi ıslıl ıslıl yürürdü kaldırımlarda.

Onu ne zaman düşünse tabanlarının altından ense köküne kadar kızgın bir alev dalgası kopup içini kavururdu Francis'in. Ne gençliği, ne fiziği, ne konumu, ne asaleti, ne de parası, hiçbi-ri, Francis'in o şehirli esnaf kızının kalbine girmesine neden olamamıştı. Bu yenilginin, bu gurur kırıklığının ve bu karşılık-

sız sevginin verdiği kezzap kıvamındaki acıyla, yaralı bir yırtıcı gibi aylardır doğru düzgün uyuyamamış, hiçbir şeyden tat alamaz olmuştu.

Neredeyse bir yıl boyunca, yana döne güzel Lucinde'nin peşinde koşmuştu. Ne yazdığı şiirler, ne altını kanıyla imzaladığı uzun aşk mektupları, ne de tutkulu iltifatları karşılık bulmamıştı.

Çünkü Lucinde başkasını seviyordu.

Francis bunu öğrendiğinde yüreği bir çam ağacı gibi devrilmişti. Ruhu, üzerine kaynar yağ kazanı boşalmış gibi ateşler içinde yanıp kavrulmuştu. Bu yüzden, neredeyse bir aydır evinden dışarıya adımını atmadan, günlerini sadece içki içip sarhoş olarak ve sabahlara kadar ağlayarak geçiriyordu.

Zaten babasının öldüğü sabah malikâneye geldiğinde de, ailesine Paris'e yağan aşırı kar nedeniyle iptal edilen tren seferleri yüzünden nişan törenine katılamadığı bahanesini uydurmuştu.

Oysa gözüne uyku girmediği için sabahlara kadar içki içmekten sızıp, sabahki treni kaçırdığı için gelememişti.

Annesi ve kuzeni Annabelle ile birlikte babasına son dualarını ettikten sonra, üzerine sisli bir bulut çöken vicdanının kederli sesini dinleyerek onlarla birlikte arabaya doğru yöneldi.

Üstü, kaim çadır derisiyle kaplı kışlık arabaya bindiler. Annabelle ve Madam Adele, başları önünde, ellerindeki mendillerle gözyaşlarını silerek deri koltuklara kol kola oturmuşlardı. Başuşak Morgan'sa Francis'le beraber karşı koltukta oturuyordu.

Kabristandan malikâneye kadar süren kısa yolculuk sessiz geçmişti. Blanc de Venue Malikânesi'nin beyaza boyalı dış duvarları ve haç stilli iç panjurları uzaktan görüldüğünde Francis aklının derinliklerinde yatan bir soruyu yanındaki başuşak Morgan'a dönüp, sessizce sordu. "Georgette'nin nişanlısı, Doktor Bernard, nasıl biri?"

"Kasaba halkı tarafından çok seviliyor efendim. Saygılı, 'kültürlü bir bey. İki üç aydır da Büyük Madam'ın özel doktorluğunu yapıyordu. Ve Büyük Madam'ın sağlığında gözle görünür bir gelişme oldu."

Francis başını salladı. "Nişan balosunda, babam nasıl görünüyordu?"

Morgan kaşlarını kaldırıp Francis'e baktı. "Mösyö o gece çok keyifliydi efendim. Birkaç kadeh içki bile içmişlerdi. Eski, asker arkadaşlarıyla sohbet ettiler. Yalnız..."

"Yalnız ne?"

"Bir ara, saat ona doğru, belki de on birde, geç bir saatte, balo devam ederken, özel bir ulak tarafından babanıza bir mektup geldi."

"Mektup mu? Ne mektubu?"

"Bilmiyorum efendim, mektubu dış kapıda bekleyen uşaklardan biri getirdi bana. Ben de hemen babanıza ulaştırdım."

"Belki bir davetlinin baloya katılamayacağını bildirdiği bir özür mektubu falandı..."

"Bilmiyorum efendim, genelde davete katılamayacak misafirler nezaket gereği balo başlamadan önce gönderirler bu tip pusulaları."

"Evet, doğru söylüyorsun. Peki, babam mektubu hemen orada açıp okudu mu?"

"Hayır, efendim, ben babanıza mektubu verdikten sonra salonun girişindeki yerime döndüm. Babanızsa hızlı adımlarla kütüphaneye gitti."

"Mektubu herkesin içinde okumadı yani. Peki, mektubun üzerinde bir isim, ya da bir mühür var mıydı?"

"Hayır, efendim, imza yoktu."

Bu konu Francis'in merakını cezp etmişti. Eve döner dönmeyiz kütüphaneyi araştırmaya karar verdi.

"Yalnız bir şey daha gördüm efendim," dedi Morgan.

"Nedir?"

"Babanız kütüphaneye gittikten birkaç dakika sonra, Doktor Bernard'ın da kütüphaneye girdiğini gördüm."

"Ya, öyle mi? Peki doktor ne kadar kaldı orada?"

"Birkaç dakika sonra tek başına çıktı. Yanımdan geçerken de suratının çok keyifsiz olduğuna dikkat ettim."

"Babamı gördün mü ondan sonra?"

"Evet, o da bir müddet sonra kütüphaneden çıkıp salona geri döndü. Ama onun da yüz ifadesi çok değişmişti. Kaşları çatıktı ve düşünceli görünüyordu..."

Arabacı dizginleri çekip, atları durdurdu. Arabadan indiklerinde kapının önünde tütün içip, sinirli sinirli dolanan Doktor Bemard'ı gördü Francis.

Morgan, Annabelle ile Madam Adele'nin arabadan inmesine yardım ederken Francis, merdivenlerden çıkıp Bernard'a doğru yürüdü. Bir şey olmuştu. Doktor Bernard'ın yüzü sapsarıydı.

Francis kuşkuyla Bernard'ın yanma gitti.

"Kasabaya dönmem lazım, acil hastam olabilir, sizi böyle bir günde yalnız bırakmak istemezdim ama görevlerimi de ihmal etmemek zorundayım."

Francis anlayışla ona elini uzattı. "Rica ederim, nezaketiniz ve bizi yalnız bırakmadığınız için size ailem adma teşekkürlerimi sunarım. Sizi Joseph kasabaya kadar götürür."

Bernard da teşekkür edip başını salladı. Madam Adele'yle Annabelle yanlarına gelmişti bu sırada. Bernard onları başıyla selamladı.

Francis, Bemard'a arabaya kadar eşlik etmek için eliyle buyur etti. Beraber merdivenlerden indiler. Francis, arabacı Joseph'a emrini verirken Bernard arabaya binmek için kapıyı açıp bir ayağını basamağa atmıştı ki arkasından omzuna dokunan Francis'in eliyle duraksadı.

"Size bir şey soracağım mösyö. Geçen gece, yani o korkunç olayın vuku bulduğu gece, babamı en son ne zaman görmüştünüz?"

Bernard ayağını basamaktan indirip yere koydu ve Francis'e döndü. "Babanızın vefat ettiği gece mi? Yani nişan töreninde mi?"

"Evet."

Bernard bir an başını önüne eğdi ve düşündü. Francis'in gözünden, Bemard'ın gözünün altındaki derinin seğirdiği kaçmadı. "Hatırlayamıyorum. Galiba, kabul salonunda, davetlileri uğurlarken, saat on bir civarında..."

"Peki, onunla bir şeyler konuştunuz mu? Yani babamın neden o geceden sonra, uygunsuz bir saatte, Vert Rocky uçurumuna yalnız başma gittiğini merak ediyorum da... Babamda garip bir durum sezdimiz mi?"

Bernard başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Sezmedim."

"Onunla o gece yalnız başınıza konuşma şansı buldunuz mu peki? Genelde babalar kızlarını bir erkeğe verirken, böyle günlerde o erkeği odasma çağırıp erkek erkeğe kadeh kaldınp kutsal aile bağıyla ilgili bir iki söz söylemesi bir gelenektir. Sizi o gece yalnız başınıza odasma çağırdı mı?"

Francis, Bemard'ın tam gözlerinin içine bakıyordu. Bernard bir an duraksadı. Dudaklarını araladı ve gözleri uzaklara kaydı.

"Hayır, onu görmedim."

Sonra bir an göz göze gelip, şüphe içinde bakıştılar. Francis başını salladı. "İyi yolculuklar dilerim."

Bernard arabaya bindikten sonra Francis doktorun arkasından arabanın kapısını kapatıp camdan onu selamladı.

Araba yarım bir daire çizip gidiş yoluna döndüğünde Francis, arabanın arkasından alnını kırıştırarak derin derin baktı. Doktor Bernard, geçen gece babasını kütüphanede ziyaret ettiğini ondan gizlemişti.

Ama neden?

Araba, Blanc de Venue'den uzaklaşırken Doktor Bernard, Mösyö Frederic'in cenaze töreninden sonra eve döndüğünde, Georgette'nin odasında karşılaştığı manzaranın etkisi altındaydı halen.

Neden bu kadar kıskanmıştı Georgette'yi? Gerçekten de ona âşık mıydı?

Evet, onu beğendiğı bir gerçektir. Hem de çok beğeniyordu. Ama âşık değildi. Olmadığına inanıyordu. Çünkü onu tanıdığı ilk günden beri kafasında bir sürü soru dolanıyordu.

Mösyö Frederic'e kızıyla evlenmek istediğini söyledikten sonra, mösyö birkaç gün sonra onu yanma çağırıp, kızının teklini kabul ettiğini bildirmişti. Sonraki gün de onu yemeğe çağırıp, yemekten sonra birkaç saat Georgette'yle onu yalnız başlarına bırakmıştı.

Georgette'nin Bernard'a karşı olan soğukluğu kolay kolay eriyecek gibi değildi. Bernard'ın sorduğı sorulara kısa yanıtlar veriyor ve kaba görünmek istemediğı için olsa gerek, kendini zorlayarak ona gereksiz sorular yöneltiyordu.

Nişana kadar geçen sürede de onu yalnız başına sadece birkaç kere daha görebilmişti Bernard. Ve kafasından satır kadar keskin olan şu soruyu bir türlü atamamıştı: Georgette, âşık olmamasına rağmen neden kendisiyle evlenmeyi istemişti?

Bernard onu baştan çıkartmak için bir şey yapmamıştı. Malikânede yalnız kaldıkları o birkaç akşam, ona sadece güzelliğıyle ilgili birkaç sıradan iltifatta bulunmuştu. Ne şiirler yazmış, ne de yüreğinin mahzenlerinde yıllardır uyuyan aşk şarabını damlatmıştı sözlerine.

Çünkü...

Kalbi gerçekte Georgette için çarpmıyordu. Ona âşık delildi. Kalbi, uzun zamandır demir kapıların ardında kilitliydi.

İlk aşkı Annabelle aklına geldi. Kâhya Gilbert'in oğluyken Vert Rocky uçurumunda, onun gonca gül dudaklarından içtiği ilk aşkın tadını duyumsadı ağzında. O aşkın tatlı lezzeti halen yirmi yıldır dudaklarından silinmemişti. Evet, üzerinden çok sular akmıştı, ama Annabelle'yi tekrar gördüğünde, Annabelle'nin o gonca dudaklarından yüreğine akan aşkın şarabı, tekrar köpürüp kanlanmıştı...

Ama Annabelle'ye değil, Georgette'ye evlenme teklifi etmişti.

Çünkü...

Dertlerinden kurtulmasının tek yolu buydu. Georgette onun için bir talih kuşuydu.

Başta Georgette'nin kabul etmeyeceğini düşünmüştü. Eğer Mösyö Frederic ona kızından "evet" cevabını getirmeseydi, belki de Bernard bu işten vazgeçip kendine başka bir hedef seçer, ya da kolları sıvayıp Georgette'yi baştan çıkartmak için savaşırdı.

Ama bunların hiçbirine gerek kalmamıştı. Her şey çok çabuk ve anı olmuştu. Bir başka aksilik olmadan, Mösyö Frederic'in yası bittiğinde, Georgette ile evlenecek, her şey yoluna girecek ve amacına ulaşacaktı.

Ama Georgette'nin odasında gördüğü manzara zehirli bir ok gibi içini deşiyordu.

O okun adı Vespasien'di.

Georgette'nin eski nişanlısı, Kont Barthelemy'nin oğlu, yakışıklı ve zengin Vespasien.

Cenazeden sonra odaya girdiğinde onunla karşılaşmıştı.

Yatağında uzanan Georgette sanki kötü bir anda yakalanmış gibi irkilmişti. Ayağı yaralı olmasa belki de koşarak Bernard'ın yanına gelip, bir açıklama yapacaktı gibi gözleri

kararsız bir şüpheyle Bemard'la Vespasien arasında gidip gelmişti. Sonra kendini toparlamıştı. "Mösyö Bernard... Mösyö Vespasien de bana başsağlığı dilemek için gelmiş."

Bernard kaşlarını çatarak içeri girmişti. Vespasien camın önündeki oturduğu koltuktan ayağa kalkıp Bernard'a elini uzatmıştı.

"Bu arada pek sırası değil biliyorum ama tebrik ederim. Babamm rahatsızlığından dolayı nişana katılamamıştık. Sizlere..." Başını çevirip gergin gözlerle onları izleyen Georgette'ye bir bakış atmıştı. "Ömür boyu mutluluklar dilerim."

Bernard, kuru bir sesle teşekkür ettikten sonra genç adamın uzattığı eli sıkıp ona odanın kapısına kadar eşlik etmişti.

Georgette'yi Vespasien'den kıskanmıyordu. Onu rahatsız eden şey, bu züppe aristokratın araya girip evlilik işini bozma ihtimaliydi.

Tam işler rayına oturmuşken öyle bir şey olursa Bernard, Vespasien engelini bir şekilde ortadan kaldırmak zorunda kalabilirdi.

***

Blanc de Venue Malikânesinde cenaze yemeği hazırlıkları sürüyordu. Törenden sonra, pek çok insan akın akın malikâneye gelmişti. Taziyelerini sunmak ve Roussellarin acısını paylaşmak için gelen konuklar kabul salonunda oturuyorlar, içki içip ölüm ve edebi yaşam hakkında sohbet ediyorlardı.

Genç Francis ise, kabristandan dönerken arabada MorganTn söylediklerinden sonra o meçhul mektupla ilgili bir şey bulma umuduyla babasının kütüphanesine girmiş ortalığı araştırıyordu.

"Nişan gecesinde babanız bir mektup aldı," demişti Morgan ona. Sonra MorganTn anlattığına göre babası kütüpha-

neye gitmiş, onun ardından da Bernard içeri girmişti. Kütüpha neden çıktıklarında ise ikisinin de suratı bir karışmış...

Ne olmuştu kütüphanede?

Aralarında ne geçmişti?

Ve babasına geç vakitte gelen o mektup kimden gelmişti? İçinde ne yazıyordu?

Francis önce babasının masasındaki çekmeceleri karıştırdı. Çiftlik arazilerinin evrakları, kasabada kiraya verdiği evlerin tapuları, maliye defterleri gibi birçok dosya vardı.

Belki babası mektubu okuduktan sonra bu defterlerin arama koymuştur diye düşünerek tek tek dosyaları kanıştırdı. Ama bulamadı.

Babasının mektubu okuduktan sonra cebine koymuş olması ihtimalini de düşünmüştü ve kütüphaneye gelmeden önce, babasının kıyafetlerini soyup onu cenazeye hazırlayan uşak Geoffroy ile konuşmuştu. Genç uşak Geoffroy ona babasının üzerinden çıkan eşyaları Madam Adele'ye verdiğini söylemişti. Francis de bunun üzerine annesine gidip babasının üzerinden bir mektup çıkıp çıkmadığını sormuş ama olumsuz yanıt almıştı. Kadıncağızın acısı içine o kadar işlemiş olmalıydı ki oğlunun bahsettiği mektupla ilgili bir soru sormak akıma bile gelmemişti o an.

Mektup kütüphanede olmalıydı. Tabii babası onu gizli bir yere saklamamış ya da yok etmemişse!

İşte bu düşünceyle birlikte Frands'in bakışları birden şömineye kaydı.

Karıştırdığı evrakları masaya bırakıp, hızlı adımlarla şöminenin önüne gitti. Babası vefat ettiğinden beri kütüphaneye kimse girmediği için şömine uzun zamandır yakılmamıştı. En son, büyük bir ihtimalle babası buradayken yakılmış olan yansı yanık birkaç odun parçası ve onlardan arta kalan kül yığını şöminenin kül kutusu üzerinde duruyordu.

Francis tek dizini yere dayayıp başını şömineden içeri soktu. Üst üste konmuş yanık odunların yanında, küllerin üzerinde siyah bir şey fark etti.

Elini uzatıp dikkatle aldı. Bu yanmış küçük bir kâğıt parçasıydı ve üzerinde zor okunan bir kelime görünüyordu. "Bu çocuk..."

Francis, kalbi küt küt ederek kâğıt parçasını dikkatle şömine eğmeginin üstündeki rafa koydu.

Sonra tekrar eğilip, kafasını şöminenin içine soktu. Odunların arkasında, küllerin üzerinde, bir sürü yanık kâğıt parçası vardı. Hepsini dikkatlice tek tek dışarı çıkartıp yere yaydı.

Toplam beş parçadan oluşuyordu kâğıtlar. Üzerlerinde belli belirsiz yazılar okunuyordu. Kelime kelime. Eksik bir yapbozun parçalarını birleştirerek bir resmi tamamlamaya çalışmak gibiydi. Eksik ve kopuk kelimeleri bir araya getirerek anlamlı bir cümle oluşturmaya çalıştı ama başaramadı. Bazı kelimeler mektup yanarken bulaşan is yüzünden, bazı kelimelerse ya baş tarafı ya da son kısmı yandığı için okunamıyordu. Elindeki beş parça kâğıdı yan yana koydu ve ortaya şu kelimeler çıktı.

"...Bunu er ya da geç... sın. Ve diğer çocuk.....dasm.

..... daha ne kadar zulüm edec..... Bana acımadın.....

Yoksa tüm gerçekleri ..... Her şeyi. Yeşil tepeler.....eri nazenin selviler ve suya değen ....ğütlerle ....pli
....bert adacığı.....abalıların al..n ..rmak ded eyi, teras

bahçeli o beyaz kır evi..... **Karçiçeği Kral.....**

....ahlarını böyle güzel bir evde gizli tut.....iyordun?

Artık yorulduğum Frede.....ruldum.

Bu iş bits.....unu kabul et.....sa senin azrailin olurum. **Georges'in ruhu.....**

Bu san..... **İntikam.....**ha dokunma. Sen.....tığım ..... nefret et.....

....arardık vaktinde, **Edo.... amca** .....nie'yi
.....aşağıya attığı kayalıkta, **Vert ....ky'de** seni bekleyece-
ğim.

Gelmezsen ..... gazetele.... Şeref....kay bed..... Sonra
da seni ve aileni ölüme lanetlerim."

En son şöminenin rafına koyduğu kâğıdı alıp baktı, bıraktı.

"Bu çocuk..."

Parça parça okunan kelimelerin içinde birkaç tanesi zih-
ninde birleşmişti hemen.

"Edo... amc.." diye başlayan kelimeler, "Edouard amca"
olmalıydı.

"Vert... ky'de" yazan yerse, "Vert Rocky uçurumu!"

Francis birden ürperdi ve "intikam..." yazan kelimeye ba-
kıp tekrar düşündü.

Vert Rocky uçurumu. Babasının cesedinin bulunduğu uçu-
rumun adıydı. Aynı zamanda da, bundan belki yirmi yıl önce
babası Mösyö Frederic'in. ilk karısı, Georgette'nin annesi Ma-
dam Eugenie'nin de cesedinin bulunduğu yerdı.

Bunu tamamen unutmuştu. Babası ile onun ilk karısı Ma-
dam Eugenie aynı uçurumdan düşerek ölmüşlerdi.

Tamamlayabildiği kelimelere tekrar baktı.

"...Eugenie'yi aşağıya attığı kayalıkta... Edouard amca!"

Kim Mösyö Edouard'a amca diye hitap edebilirdi.

Ona böyle hitap edebilen iki kişi vardı bu dünyada. Birisi
Georgette idi. Diğeri de kendisi.

Sonra "...senin azrailin olurum. Georges'in ruhu..." yazan
yeri tekrar okudu.

"Aman Tanrım!" diye bir çığlık attı.

Çünkü onun hiç görmediği, Madam Eugenie ile Mösyö
Frederic'in diğer çocukları, Georgette'nin yıllar önce ölen ağa-
beyi Georges akıma geldi.

Hayattayken Mösyö Edouard'a amca diyen diğer kişi oy-
du.

Ama Georges artık yaşamıyordu. Yirmi yd önce Napol-
yon'un son savaşında hayatını kaybetmişti.

Ya da herkes böyle biliyordu...

Bunu düşünürken gözleri istemsizce "intikam..." yazan
kelimeye takıldı ve adeta cehennemin derinliklerinden gelen bir
çığlık duymuşçasına yüreğinde ürperti verici bir his alevlendi.

Francis, şöminede yarısı yanmış mektubu bulduğundan beri kütüphanede düşünüyordu. Ruhunda ateşli bir çalkantı, göğsünde ise sıkı bir yumruk yemiş gibi ağır bir acı hissediyordu. Ortada çok ciddi şüpheler vardı.

Babası, Georgette'nin nişan töreninden, yani gece yansından sonra neden Vert Rocky uçurumuna gitmişti? Şöminede yarısı yanmış mektupta okuduğu "ölüm, intikam..." gibi sözler babasına mı yazılmıştı? Birisi babasını Madam Eugenie'nin yıllar önce öldüğü Vert Rocky uçurumuna mı çağırmıştı? Öyleyse kimdi bu?

Ortada babasının bir cinayete kurban gitmiş olabileceğine dair çok önemli ipuçları vardı. Şöminede yarısı yanmış olan o mektup çok önemli bir kanıttı. Birisi babasını Vert Rocky uçurumuna çağırmıştı. Bu mektup hiç şüphesiz babasının nişan gecesinde geç saatlerde eline ulaşan ve keyfini kaçırان o mektup olmalıydı. Babası mektubu okuduktan sonra yakıp, şömineye atmıştı ama dikkatsizliğinden ya da kafası dalgın olduğundan mektubun tamamen yandığını kontrol etmeden odadan çıkmış olmalıydı. Kâğıt kötü kaliteli bir kâğıttı. Eski bez parçalarından imal edilen, küçük bir imalathanede üretilen bir kâğıttı. Bu mektubu yazan kişinin, muhtemelen maddi durumunu çok iyi değildi. Bu tip kâğıtlar kolay tutuşmaz, eğer korl  bir aleve atılmazsa çabucak sönerdi. Babası belki de hiç düşük kaliteli bir kâğıt görmediğı için ya bilmiyordu ya da bunu hesaba katmamış olmalıydı.

Şimdi sıradaki soru bu mektubu kimin yazmış olduğuydu?

Mösyö Edouard'a amca diyen birisi.

Cevap Georgette miydi?

Bir de Georgette'nin ağabeyi Georges vardı. Ama o ölmüştü. Ve ölümler mektup yazamazdı.

Mektupta ki en can alıcı sözcüğü hatırladı tekrar.

İntikam!

Birisi babasından intikam mı almak istemişti?

Neden?

Neyin intikamını?

Bir de mektupta "Karçıçeği Kral..." yazan bir yer vardı. Neydi bu Karçıçeği? Birisinin ismi miydi? Yoksa bir yerin adı mıydı?

Sinirleri bozuktu. Eğer babasının ölümüyle bu mektup arasında bir bağ varsa, babası alçakça bir cinayete kurban gitmiş olabilirdi...

Hem de Madam Eugenie'nin düştüğü uçurumda.

Bu bir tesadüf müydü peki?

Bildiği kadarıyla Madam Eugenie, oğlu Georges öldükten sonra bunalıma girmişti. Psikolojik sorunlar yaşıyordu ve sonunda kendini uçurumdan atarak hay atma son vermişti.

Bir de Doktor Bernard vardı.

Mösyö Frederic'i kütüphanede ziyaret ettiğini Francis'ten gizlemişti. Neden? Babasının aldığı ve şöminede yakmak istediği o mektupla Bernard'm bir ilgisi olabilir miydi?

Derin bir "Of" çekip babasının masasına oturdu. Ne yapacağını, ne düşüneceğini kestiremiyordu. Ama şimdilik annesinin acısını deşmemek için ona, kütüphanede bulduğu bu yarısı yanmış mektupla ilgili bir şey söylemeyecekti.

Mektubun parçalarını dikkatlice babasının muhasebe defterinin arasına koyup, çekmeceye kilitleti.

Bir süre daha kütüphanede oturup, düşüncelere gömüldükten sonra taziye ziyaretine gelen konuklarla ilgilenmek için kabul salonuna gitti.

***

Ertesi gün olduğunda, Blanc de Venue'daki cenaze töreninin ve sonrasındaki taziye ziyaretlerinin karmaşası yerini matemli bir sessizliğe bırakmıştı.

Dışarıda kuru ve soğuk bir hava vardı. Malikânedeki şömineler harıl harıl yanıyor, uşaklar ve hizmetliler sabah işleriyle ilgileniyordu.

Georgette, dün bütün gün odasından çıkmamıştı. Francis, onu dün akşamüzeri ziyaret etmiş, birbirlerine sarılıp ağlamışlardı. Bu güne de, ağlamaktan şişmiş gözlerle sabah kahvaltısını odasında yaparak başlamıştı.

Madam Adele gün doğmadan yas kıyafetlerini giymiş, taziye ziyareti için gelebilecek konukların nasıl ağırlanacağını ve onlara neler ikram edileceğiyle ilgili günlük emirlerini vermek için mutfığa inmişti.

Genç Francis'se kahvaltıdan sonra kütüphaneye çekilmişti. Gün doğarken kasabaya gidip haftalık gazetelerle dönen arabacıları Joseph'm getirdiği gazetelere göz atıyordu.

Sonra zili çalıp, bir uşağa sütlü punç hazırlamasını emretti.

İçinde bir sıkıntı peydah olmuştu. Ellerini arkasında kavuşturup, pencerenin önüne gitti. Gök kubbenin tamamı kurşun renkli bulutlarla kaplıydı ve tepelerin üzerinden esen sert rüzgâr pencerenin pervazında uğulduyor, bahçedeki yapraksız meyve ağaçlarının kuru dallarım eğip büküyor, kestane ağaçlarının tepelerinde biriken karları etrafa saçıyordu.

Francis, daha iki gün önce dışarıdaki ağaçlar gibi dimdik ayakta duran babasının, bu kemerli pencerenin önünde kendisi gibi durup dışarısını izlerken kim bilir daha yaşayacağı yıllarla ilgili ne hayaller kurduğunu merak etti. İçindeki duygular birden alevlendi, yüreğinde bir köşe sızlayıp ıstırapla inledi. Boğazında acı bir yumruk düğümlendi. Hıçkırığını içine atıp, düşüncelerini dağıtmaya çalıştı.

Bir uşak gümüş bir tepside, Francis'in dumanı üzerinde tüten sütlü puncunu getirip masaya bıraktı. Francis kederli bir ifadeyle masaya oturup punçtan bir yudum aldı. Rom, limon, tarçın, Konyak brendisi ve süt karışımından yapılmış içkisi genzinde yakıcı bir tarçın tadı bırakarak içini ısıtırken gözleri şöminede çıtırdayarak yanan odunlara takıldı. Dün şöminedeki küllerin arasında bulduğu, yansı yanmış o mektup aklına gelmişti.

Babası belki gizemli bir cinayete kurban gitmişti. Aynı uçurumdan yirmi yıl önce babasının ilk eşi ve Georgette'nin annesi Madam Eugenie de intihar etmiş, ya da kazayla düşmüştü.

Çok tuhaftı. İki ölüm de, ardmda derin ve karanlık soru işaretleri bırakacak kadar gizemliydi. Aslmda Madam Eugenie'nin ölümü hakkında pek bir şey bilmiyordu. Ona anlatılanlar sadece talihsiz bir kaza yaşamış olduğuydu. Ayrıntılarını bilmediği için Francis bu olayı hiç düşünmemişti. Sadece, Madam Eugenie ile babasının ilk çocukları, Georgette'nin ağabeyi olan Georges'ın Waterloo Savaşı'nda öldükten bir yıl sonra Madam Eugenie'nin bu talihsiz kazanın kurbanı olduğunu biliyordu.

Zavallı kadın, belki de oğlunun genç yaşta ölümünün acısına dayanamayıp, intihar etmişti. Peki, babası, Mösyö Frederic'in on dokuz yıl sonra ilk karısıyla aynı kaderi paylaşması? Hem de aynı uçurumdan düşerek?

İntihar mı?

Kaza mı?

Cinayet mi?

Şöminedeki küllerin arasmda bulduğu yansı yanmış mektupta yazan kelimeler zihninde kıvılcımlar saçarak uçuşuyordu. "İntikam... Ölüm... Şeref... Azrail..."

Bu düşünceler ve babasının ölümüyle ilgili içinde beliren karardık kuşkular bir sivrisinek bulutu gibi zihninde kümelenmişti. Daha babasını toprağa gömmelerinin üzerinden bir gün

geçmeden bu tip düşüncelerle boğuşması vicdanını sızlatıyordu. Dışarı çıkıp, kafasını dağıtması gerekiyordu. Hemen uşağa seslenip, Joseph'e arabayı hazırlamasını emretti. Annesine birkaç saatliğine kasabaya ineceğini haber vermek için ayağa kalktı.

***

Francis kasabada birkaç eski dostunu ziyaret etmiş, genelde kasabalı küçük burjuvaların iştirak ettiği müzikli bir meyhanede arkadaşlarıyla bira içip akşamüstüne doğru malikâneye geri dönmüştü.

Önce annesinin, ardından da ablasının nasıl olduklarına baktıktan sonra akşam yemeğini beklemek için kütüphaneye çekilmişti ki kapı çalındı ve içeriye bir uşak girip Francis'e Doktor Bernard'm kendisiyle görüşmek için izin istediğini haber verdi.

Francis uşağa onu içeriye davet etmesini söyleyip, masanın başına geçti. Bernard kütüphaneye girince ona "Hoş geldiniz Mösyö Bernard," diye seslendi. El sıkıştıktan sonra onu maun masanın önündeki koltuğa buyur etti.

Bernard genç adamın işaret ettiği geniş koltuğa oturup bacak bacak üzerine attı. Francis de masanın arkasındaki geniş koltuğa oturdu. İlk konuşan Mösyö Bernard oldu.

"Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim mösyö, bu acılı günlerimizde bizi ve kardeşimi hiç yalnız bırakmadınız."

"Rica ederim. Böyle zamanları iyi büirim, yalnız olmadığını hissetmek insana güç verir. Buraya bugün, hem sîzleri ziyaret etmek, hem de Madam Yolande'yle ilgili konuşmak için gelmiştim."

"Büyük annem mi?"

"Evet, belki bilmiyorsunuzdur, ben merhum babanızın isteğiyle büyük annenizin Özel doktorluğunu yapıyordum birkaç

aydır. Ve bugün normalde, Madam Yolande'yi kontrole geldiğim gündü. Ben eğer izniniz olursa madamın tedavisine devam etmek istiyorum."

Francis anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Eğer babam böyle uygun gördüyse, onun aldığı tüm kararlar halen geçerlidir."

Kısa bir sessizlik oldu. Bakışları birkaç kere karşılaştınca gözlerini hemen kaçırdılar. İkisi de sanki rahatsız edici bir konu hakkında konuşmak istiyorlar da bir türlü buna cesaret edemiyorlarmış gibi şüpheli bir kararsızlık yaşıyorlardı. Açıkça dile getirmeye cüret edemedikleri gizli ve huzursuz edici bir konunun ağırlığı asılıydı aralarındaki sessizlikte.

Sessizlik uzayınca Francis alnını kırıştırarak Bernard'a baktı. "Bir şey içer miydiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Francis şöminenin ateşinde ıslıl ıslıl parlayan gözlerini Doktor Bernard'ın gergin, siyah gözlerinden ayırmadı. İçini bir kurt gibi oyarak bir parlayıp bir sönen o soruyu sonunda sormaya karar vermişti.

"Başuşağımız Morgan bana dün, nişan töreni gecesinde, bir ara babamın arkasından kütüphaneye girdiğinizi gördüğünü söyledi." Ses tonu karşısındakine güvenmediğini hissettiren bir tonda çıkmasa da aradaki ciddiyeti koruyan meraklı bir tınıdaydı.

Bernard'ın yüz kasları belli belirsiz titredi. Gözlerini genç Francis'in şöminenin ateşinde şavkıyan gözlerinden ürkekçe kaçırdı. Adeta genç adamın gözlerinden Bernard'a doğru devasa bir deniz fenerinin ışığı yansımış, o kudretli ışığın altında Bernard'ın belki de gözlerinde sakladığı tüm yalanların aydınlanacağını ummuştu.

"E, ben evet doğru, bir ara sanırım kütüphaneye gitmiştim."

Francis tek kaşını kaldırdı. "Ama dün, merdivenlerin önünde benimle konuşurken, babamla nişan balosunda baş başa kalmadığınızı söylemişsiniz?"

Bernard dişlerini sıkı, çene kemiklerinin yanındaki güvercin yumurtası büyüklüğündeki kasları şişmişti. Yüzünü Francis'e adeta acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle çevirip dostane bir ses tonuyla konuştu.

"Ben, bakın o gece, biraz içkinin dozajını kaçırmıştım. Bunu söylemekten her zaman rahatsızlık duyarım, ama işin doğrusu, ben biraz çakırkeyif olunca ki sizi temin ederim her zaman o kadar içmem, hafızam oldukça ağırlaşır. Yani o gece saat dokuzdan sonra, üzgünüm ama ne yaptığımı pek hatırlamıyorum."

"Yani o gece burada, babamla ne konuştuğunuzu hatırlamıyor musunuz?"

Doktor Bernard konuşmaya başlamadan önce gözlerini tekrar Francis'in gözlerinden kaçırdı ve lafını bitirene kadar da yüzünü ona kaldırmadı. Sanki yüz ifadesinin doğal kalmasına gayret ediyormuş gibi sıkıntılı bir hali vardı. "Sanırım babanız beni çağırmıştı. Evet, bir uşak, ben galiba şöminenin yanında şarap içiyordum, genç bir uşak geldi ve Mösyö Roussel'm beni kütüphanede beklediğini söyledi."

"Peki, daha sonra ne oldu?"

Doktor Bernard elini havaya kaldırıp alnını kaşdı, ya olanları hatırlamaya çalışıyor ya da çalışıyormuş gibi yapıyordu. "Gerçekten çok iyi hatırlamıyorum, kütüphaneye girdim. Babanız biraz öfkeliydi ve..."

"Evet, devam edin?"

Bernard elini alnından çekip gözlerini kaygılı bir huzursuzlukla Francis'e kaldırdı. Karşısındaki genç adamın mavi gözlerindeyse acı bir merak vardı. Bernard konuşmaya başladığında sanki gözlerinin önünden kara bir bulut geçmiş gibi sesi karamsar bir tınıya dönmüştü.

("Bana, özel bir şeyler anlattı!"

"Özel mi? Ne gibi?"

"Hepsini hatırlayamıyorum. Ama hatırladıklarımın, babanızla benim arasında kalması daha ahlaklıca olur."

Doktor Bemard'ın bunları söylerken sesi otoriter ya da tehditkâr değildi ama karşısındakini susturacak bir kararlılığı vardı. Francis her ne kadar onun söylediklerine inanıp inanmama konusunda kararsız kalsa da, Bemard'ın sesinin tonundaki bir şeyler ona samimi gelmişti. O gece babasıyla Bernard arasında özel, gizli bir şeyler olmuştu sanki ve bu özel konu her ne ise Doktor Bernard bunu gizli tutmaya kararlı görünüyordu.

Ama Francis kolay pes etmeyecekti. Ellerini kavgaya hazır bir yırtıcı ifadesiyle masaya koydu.

"Bakın mösyö, benim babam, öldür..." Az kalsın öldürüldü diyecekti, ama cümlesini Bemard'ın şüphelenmesine fırsat tanımadan hemen toparladı. "Öldü! Hazin bir kaza sonucunda, 1 Bu yüzden o gece olanlar benim için çok önemli. Siz artık bu aileden birisiniz, ablamın nişanlısısınız. Bu yüzden artık bizim I aramızda, yani bu aile içinde özel bir sır olamaz!"

Bernard kaşlarını çatarak, karşısındaki heyecanlı genç adama baktı. Francis'in ondan bir şeyler sakladığını hissetmişti. "Babanızın öldürülmüş olabileceğinden mi şüpheleniyorsunuz?"

Francis hazırlıksız yakalanarak irkildi. Bunu bu kadar aptalca belli ettiği için kendine kızarak güldü. "Tanrım bunu da nereden çıkardınız?" Bunu söylerken sesi titremişti.

Bernard başını iki yana salladı. "Özür dilerim, bir an boş bulundum." Kelimeleri inkâr etse de bakışları ona karşı çıkıyordu. Alım kırıştırarak, kısık gözlerle Francis'i bir süre daha süzdü. Sonra aceleyle yeğinin içindeki kösteki saatini çıkartıp baktı.

"Ben izniniz olursa önce Matmazel Georgette'yi ziyaret etmek istiyorum. Sonra da Madam Yolande'yi ve tabii Madam Adale'yi de..."

"Rica ederim, izin sizindir."

Bernard kapıdan çıkmak üzereyken, Francis ayağa kalkıp talepkâr bir sedayla ardından seslendi. "Mösyö Bernard, çıkmadan önce sizi yemeğe davet edebilir miyim? Bu akşam yemekte bizi onurlandırırırsanız çok memnun oluruz..."

Bernard kısa ve yapmacık bir gülümsemeyle başını salladı.

"Şeref duyarım."

Doktor Bernard Georgette'nin odasına çıkarken merdivenlerin sonunda Annabelle'yle karşılaştı. Annabelle yas kıyafetlerini giymişti. Başında dantelli bir örtü vardı. Örtünün yanlarından omuzlarma dökülen sarı saçları duvardaki yağ lambalarının ışığı altında bal renginde parlıyordu.

İnsanı gözlerinden tutup ruhunun derinliklerine çeken o iri mavi gözleri, trajik ve gizemli bir olayla kaybettiği dayısının ölümünden dolayı renksizleşip yıldızsız bir gece gibi koyulaşmıştı.

Karşısında durup, buruk bakışlarını vakur bir ifadeyle Doktor Bemard'a kaldırdı. Kan kadar kızıl, gonca gül dudaklarının kenarında küçük, hazin bir gülümseme belirip yok oldu. Çünkü Annabelle için karşısındaki, seçkin kumaşlardan kesilip dikilmiş kıyafetler içindeki bu şık giyimli beyefendi, soğuk ve ulaşılmaz Doktor Bernard değil, yüzüne geçirdiği vakur maskenin altında gizlemeye çalıştığı, ürkek, sıcakkanlı ve sevecen kalbiyle ıslıl ıslıl parlayan Kâhya'nın oğlu Raoul'du halen.

Bernard, eğilip Annabelle'nin elini tuttu ve dudaklarına götürüp nazikçe öptü. Ellerini bırakmadan başını kaldırıp gözlerini Annabelle'nin, karşısındaki insanın yüreğindeki tüm duyguları okuyormuşçasına derin derin bakan melankolik göz-

lerine daldırıp bir süre orada kaldı. Annabelle'nin kalbinde tatlı bir sızı oluştu. Tıpkı yıllar önce, on dört veya on üç yaşındayken, o yürek parçalayan elem olayların yaşandığı Vert Rocky uçurumunda, karşısındaki bu yakışıklı beyefendinin sakalları çıkmadan önce, daha bir çocukken onu dudaklarından öptüğünde hissettiği gibi...

Ne kadar acı vericiydi... Raoul'la ilk öpüştüğü gün, Mösyö Edouard'm yengesini ürpertici derecede soğukkanlılıkla uçurumun kıyısından atmasına şahit olmuşlardı. Aşkları, körpecik dudaklarında filizlenip kanlanırken, karşılarında vuku bulan dehşet verici bu kanlı olay, adeta uygunsuz aşklarına bir son vermek için Tanrı tarafından onlara gösterilen ıstırap verici bir işaretti. Yetmezmiş gibi, bu olanlardan yıllar sonra, Raoul tekrar karşısına çıkmış, bu sefer de dayısı Mösyö Frederic aynı uçurumdan düşerek ilk karısıyla aynı kaderi paylaşmıştı. Tanrı gerçekten de onları birbirine uygun görmüyor olmalıydı.

Bernard, taziyesini sunma niyetiyle başını sallayıp kederle dudaklarını büzdü. Annabelle ellerine hâkim olamıyordu. Delicesine âşık olduğu, uzun ve ıssız geçen yıllarda özlemle bekleyip rüyalarında gördüğü adam, şu an onun elini tutup, şefkatle gözlerinin içine bakıyordu. Bu, yüreğindeki duyguların tekrar ateşlenmesi için belki de en uygunsuz zamandı. Ama elleri, sevdiği adamın elleri arasında heyecandan ve özleminden titriyordu. Tekrar onun müşfik kollarında olmayı o kadar uzun zaman beklemiş, o kadar arzulamış, o kadar özlemişti ki, bir an her şeyi unutup boynuna sarılmak istedi.

"Ellerin, ellerin titriyor Annabelle, hasta mısm yoksa?"

Sağır olduğu için Bernard'ın sesini duyamıyordu ama dudaklarının hareketinden hem ne söylediğini anlamış, hem de kendisine nasıl ilgiyle ve hassaslıkla seslendiğini kalbiyle duyabilmişti. Acaba o da hâlâ onu seviyor muydu? Geçen bunca yıla rağmen? Belki Georgette'ye bile rağmen?

Bernard'ın gözlerindeki sıcaklığa, derinliğe ve ilgiye baktı. Yanılıyor olamazdı.

Elini onun elinden usulca çekti. Başını önüne eğdi ve omuzları üzerinde salladı. Sonra bir elini yumruk yapıp diğerine vurdu. Sağ elini göğsüne götürüp bastırdı. Dayısı için yasta olduğunu ve bunun ona çok büyük üzüntü verdiğini ifade etmeye çalışıyordu. Bernard başını salladı ve elini hafifçe onun çenesinin altına koyup, başını yukarı kaldırdı. Gözleri tekrar buluşunca Bernard çok üzgün olduğunu söyledi.

Bu sırada koridordan bir tıkırtı duyuldu. Annabelle halen onun gözlerinin derinliklerine bakarken Bernard sesin geldiği tarafa başını çevirip baktı ve bir bastonun yardımıyla odasının kapısı aralığından onlara afallamış bir ifadeyle bakan Georgette'yi gördü.

Bernard kıpkırmızı kesilerek elini Annabelle'nin çenesinden çekti ve Annabelle'yi başıyla selamladıktan sonra, kapıyı sertçe içeriden kapatan Georgette'nin odasma doğru telaşlı adımlarla yürüdü.

Kapıyı çalıp içeriye girdiğinde, Georgette'yi yatağının kenarında asık bir suratla otururken buldu.

Bernard saygılı bir ifadeyle nişanlısının karşısına geçip başını eğdi. "Matmazel, bacağınızın durumu nasıl?"

Georgette nişanlısına bakmadan alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Mösyö, kuzenim Annabelle'yi ne kadar yakından inceliyordunuz öyle, bir başeksper gibiydiniz..."

Bernard bir an ne söyleyeceğini bilemedi, utançtan ayakuclarından gözkapaklarına kadar kızarıp kekeleydi. "Ben sadece... Kuzeninize... Matmazel Annabelle'ye üzüntülerimi ifade ediyordum."

Georgette kaşlarını öfkeyle çattı. "Ellerini öpüp onun yüzünü okşayarak mı?"

"Ben, hayır! Tabii ki böyle bir şey yapmadım."

"Siz beni hem aptal hem de kör mü sanıyorsunuz? İsa'nın rahmetine, tüm olanları kendi gözlerimle gördüm."

"Siz... Siz yanlış anlıyorsunuz."

"Hayır, çok iyi anlıyorum. Lütfen çıkar mısınız?"

"Ama... Ama ben..."

"Lütfen dedim. Odamdan çıkın!"

Bernard adeta çenesinin altına sıkı bir yumruk yemiş gibi sendeleyerek topukları üzerinde arkasına döndü. Kapının eşiğinde durdu ve başını çevirmeden hazin bir sesle seslendi. "Lanet olsun! Her şeyi berbat ediyorsunuz!"

Georgette kaşlarını kaldırıp şaşkınca Bernard'ın arkasından baktı. Onun ne demek istediğini anlayamamıştı. Kıskançlıktan burnundan soluyarak ona içinden lanet okudu.

Bernard kapıyı dışarıdan kapatmadan önce başını hafifçe nişanlısına çevirip "Sizi delicesine seven bir adamı böyle hakir görerek çok büyük yanlış yapıyorsunuz," dedi ve kapanan kapının ardında kayboldu.

Doktor Bernard utançtan ve öfkeden kireç kesilmiş bir yüzle merdivenlerden hızlıca inip, kabul salonuna yöneldi. Genç bir uşak içerdeki şamdanları, diğer bir uşak da, tepedeki avizeyi indirmiş, mumların fitillerini yakmakla meşguldü. Bernard bir an duraksadı. Etrafta dolaşan uşaklara alışkın değildi. Ama artık bu ailedendi. Halen Georgette'nin nişanlısıydı. Uşaklara aldırmadan evde rahatça hareket etmeliydi. Köşedeki içki sehпасına doğru uzun adımlarla yürüdü. Kendine bir kadeh bren-di koyup, aceleyle midesine yuvarladı.

İlk kadehi ayakta içmişti. Yandaki koltuğa oturup, hızlıca ikinci kadehi de bitirdikten sonra kendini daha iyi hissetti. Ama akıllı hâlâ Georgette'nin onu odasından kovmasındaydı. Nasıl bu kadar ihmalkâr davranabilmişti? Annabelle'yle ulu orta yakınlaşmış, birbirlerine kur yapmışlardı. Şimdi Georgette aralarında bir şey olduğunu veya olacağını düşünüyordu.

Bu yüzden ya nişanı bozarsa?

Bu fikirle birlikte Bernard'ın bel kemiğine soğuk bir bıçak saplandı. Yüreği korku ve endişe içinde cızladı.

Annabelle'yi görünce her şeyi unutuyordu. Annabelle'nin küçük bir çocuğun hassaslığına ve masumluğuna sahip yüzü, derin bakışları, hüznünlü dudakları onu derinden etkiliyordu.

Annabelle nasıl iyi niyetli, saf, alçak gönüllü, sıcakkanlı ve yardımsever bir insansa, Georgette de onun tam tersi, hoyrat, kibirli, yabani ve soğuktu. Annabelle'nin ruhu bir kaplıca gibi insanın tüm benliğini iliklerine kadar ısıtıyor, Georgette'ninki ise kış mevsimi gibi insanın içini üşütüp karartıyordu. Tıpkı karlı dağların doruklarından akan buzdan bir nehir gibi.

Ama bir gerçek vardı. Ve o gerçek Bernard'ın Annabelle'ye olan hislerini keskin ve sert bir satır gibi kesip atıyordu.

Bernard Georgette'yle evlenmek zorundaydı. Buna mecburdu. Yoksa hayatı mahvolacaktı.

Bu yüzden ne yapıp edip, kendini affettirmeli ve Georgette'nin güvenini geri kazanmalıydı.

Çünkü Georgette kıskanç, kaprisli ve tutarsız bir kızdı. Üstelik aralarında henüz bir aşk bağı yoktu. Böyle bir olaydan dolayı Georgette belki de nişanı bozabilirdi. Bu yüzden malikâneye geldiği zamanlar artık Annabelle ile arasına bir mesafe koymaya ve sadece nişanlısıyla ilgilenmeye karar verdi.

Boşalan billur kadehi sehpanın üzerine bıraktı. Dudaklarına bulaşan brendiyi diliyle yalayıp temizledi. Artık yaşlı Madam Yolande'yi görmeye çıkabilirdi.

***

Madam Yolande, son günlerde Blanc de Venue'de neler olup bittiğini bilmiyordu. Eğer birisi oğlunun öldüğünü söylemiş olsaydı bile Madam Yolande çocuklarının yıllar önce öldüğüne kendini inandırdığı için bu haber ona çok manasız gelecekti.

Ama Madam Yolande, dünkü cenaze töreni sonrasında malikâneye gelen kalabalığı penceresinden görmüş ve yanın-

daki bakıcısına bu kadar insanın burada ne işi olduğunu sormuştu.

Bakıcısı önce gevelemiş, sonra da "Matmazel Georgette'yle Mösyö Bernard nişanlandı ya, onları kutlamaya geliyorlar hanımım," diye yalan uydurmak zorunda kalmıştı.

Zaten Madam Yolande birkaç dakika sonra kalabalığı da, torunu Georgette'nin nişanlandığını da unutacaktı...

Bu yüzden Madam Yolande'ye herhangi bir konuda yalan söylemek çok kolaydı.

Doktor Bernard odaya girdiğinde Madam Yolande'yi, bacaklarına serdiği kaim bir battaniyenin altında, şöminenin önündeki dantelli koltuğa oturmuş harıldayan ateşi derin bir halde izlerken bulmuştu. Bakıcısı ise pencerenin altındaki masanın yanındaki iskemlede oturmuş, yağ lambasının ışığı altında sıkılmış bir ifadeyle sessizce dantel örüyordu.

Doktor Bernard sessizce Madam Yolande'nin yanma sokuldu. "İyi akşamlar madam."

Madam Yolande'nin suratında garip bir ifade vardı. Ateşin ışıkları gözlerinin içinde parlıyordu. Bir cevap vermedi. Ne de başını kaldırıp ona seslenen adama baktı.

Bernard kaşlarını çatarak Madam Yolande'nin yanma bir iskemle çekti. Georgette ile yaptığı tartışma canını çok sıkmasına rağmen, tuhaf bir şekilde, Madam Yolande'nin yanma geldiğinde kendini huzurlu hissediyordu. Özellikle Madam Yolande'nin kendine has o dokunaklı, ağır, mistik sesi, Bernard'ı bambaşka bir âleme alıp götürüyordu. Madam Yolande'nin melodik, yoğun sesi küçüklük hayallerinin içine götürüyordu onu. Masalsı, teskin edici bir sesi vardı madamm.

"Nasılsınız madam? Bir şikâyetiniz var mı?"

Madam Yolande'nin dudağının kenarında bir kıpırtı oldu. Doktorun sorusuna cevap vermeden önce derin bir soluk alıp hırıltılı bir sesle ağzından verdi. "Hayaletlere inanır mısınız?"

Doktor Bernard tek kaşını kaldırıp, madamın omzu üzerinden arka çaprazında kalan bakıcı kadına baktı. Elindeki tığ ile önündeki dantele eğilmiş olan kadın, Doktor Bernard'ın kendisine baktığını hissetmiş olacak ki huysuz bir tavırla başını kaldırıp omuz silkti.

"Hayır, pek sayılmaz."

"O zaman Kara Şato'nun hortlaklarını duymamışsmızdır?"

Bernard başını iki yana salladı. "Hayır duymadım."

Madam Yolande'nin kırıksıklıklarla dolu sarkık yüzünde muzır bir ifade belirdi.

"Evvel zaman önce bir ülkede zalim bir kral yaşıyormuş. O ülkede bir de Beyaz Şövalye varmış. Beyaz Şövalye, etrafı yeşil bahçelerle çevrili Ak Şato'sunda yaşıyormuş ve kralla arası hiç iyi değilmiş, çünkü Beyaz Şövalye çevresindeki herkese iyilik yapıyormuş. Kral bir gün Beyaz Şövalye'nin hâkimi olduğu topraklara kara zırhlı bir şövalye göndermiş. Bu şövalye de tıpkı kral gibi hem zalim hem de aç gözlüymüş. Topraklara gelir gelmez Beyaz Şövalye'nin üzüm bağlarını ateşe vermiş. Amacı kendisine rakip gördüğü Beyaz Şövalye'nin ülkeyi terk etmesiymiş.

Beyaz Şövalye topraklama karşı yapılan bu saldırılara önceleri ses çıkamamış. Aradan yıllar geçmiş. Kara Şövalye düzenli aralıklarla Beyaz Şövalye'nin topraklarına saldırmaya, etrafı talan etmeye devam ediyormuş.

Bu arada, Kara Şövalye'nin çok güzel bir kızı varmış. Kız bir gün bahçesinde çiçek toplarken, avdan dönmekte olan Beyaz Şövalye'nin küçük oğlu kızı görerek deliler gibi âşık olmuş ve gözyaşları içinde kara sevdaya tutulup, yatağa düşmüş.

Birkaç gün sonra Ak Şato'ya, yüzü kırıksıklıklarla dolu çok yaşlı bir falcı kadın gelmiş. Beyaz Şövalye falcıya fal açtırmış. Falcı kadın önüne attığı taşlarda kötülük görmüş. Kara Şatodan gelen kötülük, telli duvaklar içinde gelecekmiş Ak Şato'ya. Be-

yaz Şövalye'nin oğlunu Kara Şato'dan uzak tutması gerekiyor-
muş.

Ama Beyaz Şövalye'nin küçük oğlu çok asi ve cesurmuş. Babasının koyduğu yasakları dinlememiş ve Ak Şato'dan kaçıp Kara Şato'ya, prensese evlilik teklif etmeye gitmiş. Kara Şövalye'nin muhafızları genç ve asi oğlanı yakalayıp şatonun en yüksek kulesine hapsetmişler.

Bunu duyan Beyaz Şövalye derhal adamlarını toplayıp yama büyük oğlunu da alarak, küçük oğlunu kurtarmak için Kara Şato'ya at sürmüş. Ama ikinci gün yolda giderken çok susamışlar ve bir handa konaklamak zorunda kalmışlar. Handa ak saçlı, yüzü kırış kırış o yaşlı fala kadınla tekrar karşılaşmışlar. Ak saçlı fala Beyaz Şövalye'ye 'dön' demiş. 'Evine geri dönersen aalardan kurtulursun. Eğer Kara Şato'ya gidersen ölüm tüm aileni lanetleyecek' demiş. Beyaz Şövalye falcı kadını dinlememiş. Oğlu, Kara Şato'nun zindanında çürürken evine dönememiş. Ertesi sabah erkenden askerleriyle birlikte atlarına atlayıp Kara Şato'ya dörtlü at sürmüşler. Beyaz Şövalye, Kara Şato'ya vardığında Kara Şövalye'ye oğlunu bırakmasını emretmiş. Yoksa şatosunu yakıp yıkacağını söylemiş. Kara Şövalye de Beyaz Şövalye'ye 'Eğer buradan gitmezse oğlunu bir daha asla göremeyeceğini' söylemiş. Beyaz Şövalye, Kara Şövalye'ye bir gün süre vermiş. Ertesi sabah güneş karlı dağların ardında doğarken oğlunu serbest bırakmazsa şatoyu yakıp yıkacağını tekrarlamış ve o gece şatonun önünde adamlarıyla birlikte ateş yakıp çadır kurmuşlar.

Beyaz Şövalye daha tan sökmeden çadınna vuran parlak bir ışıqla gözlerini açmış. Güneşin daha doğma vaktinin gelmediğini biliyormuş ve çadırma vuran bu parlak ışığın kaynağını merak etmiş. Dışarı çıktığında Kara Şato'nun üzerinde kızıl renkli alevlerin dans ettiğini görmüş. Dehşete kapılmış bir halde şatoya doğru koşmuş. Eğer alevlerden önce küçük oğlunun

hapis tutulduğu kulenin zindanına çıkamazsa oğlu yanarak ölecekti.

Koşmuş, koşmuş, koşmuş... Ama yetişememiş. Şatoya varıncaya kadar alevler şatonun her yanını sarmış, ışıyla şafak vaktini öğle vaktine, göğe yükselen dumanlarıyla da gökyüzünü geceye çevirmiş. Beyaz Şövalye yanan şatonun önünde dizleri üzerine çökmüş ağlayarak.

Tam bu sırada şatonun içinden bir ılgık kopmuş. Babasının acısını teskin etmek için yanma gelen büyük oğlu bu ılgı-ğın etkisiyle şatoya koşmuş. Çünkü büyük oğlu çok iyi kalpli bir adammış. Arkasından bağırarak babasının seslenmesine aldırmamış ve korkusuzca alevlerin içine dalmış. Babası feryat figan oğlunun peşinden gidip onu kurtarmak istemiş. Ama adamları onu tutmuş. Çünkü şatoyu boğan alevlerin ışı o mesafeden bile yanaklarını kızartıyormuş. Büyük oğlu şatoya girer girmez alevler şatoyu sarmış. Beyaz Şövalye göz açıp kapayıncaya kadar iki oğlunun da alevlerin içinde öldüğüne tanıklık etmenin acısıyla kendini yere bırakmış. Tam bayılmak üzereymiş ki yıkılan şatonun dumanları arasından bir gölge sıyrılmış. Askerleri onu ayağa kaldırmışlar. Dumanların arasından çıkıp gelen her tarafı is içindeki bu genç adam Beyaz Şövalye'nin büyük oğlundan başkası değilmiş. Beyaz Şövalye sevinçten oğluna koşmuş. Ama koşması yarım kalmış. Çünkü oğlu kucağında, Kara Şövalye'nin kızıyla taşıyormuş.

Prensesi de yanlarına alıp Ak Şato'ya geri dönmüşler. Beyaz Şövalye küçük oğlunun ölümüne sebep olan prensesin şatolarında daha fazla kalmasını istemiyormuş. Yaralan iyileşince bir an önce şatodan ayrılması için talimat vermiş. Ama büyük oğlu bu emre karşı çıkmış. Prensesi âşık olduğunu ve onunla evlenmek istediğini söylemiş. Beyaz Şövalye buna karşı çıkmış. Oğlu o zaman prensesle birlikte şatodan kaçıp başka bir diyarda evlenmiş. Aradan yıllar geçmiş. Yalnız başına kalan Beyaz Şövalye yaptığına pişman olmuş ve haber gönderip oğluyla

gelinini Ak Şato'ya geri çağırılmış. Oğlu babasından haber alınca " buna çok sevinmiş ve karısıyla birlikte şatoya geri dönmüşler.

Birkaç yıl hepsi birlikte Ak Şato'da mutlu yaşamışlar. Ama j kötülük çok yakınlarındaymış. Bir sabah yaşlı fala kadın tekrar (şatoya gelmiş. Artık yaşlanmış olan Beyaz Şövalye'ye, prensesi hemen buradan göndermesini, yoksa ölümün lanetinin tüm ailesini yok edeceğini söylemiş. Beyaz Şövalye daha önce hep haklı çıkan falcı kadını yine dinlememiş. Ve onu şatosundan kovmuş. Gece olunca odasına gidip uyumuş. Tan vaktinde ter- * den sırlıklam olmuş bir halde yatağmda uyanmış ve etrafının alevlerle çevrilmiş olduğunu görmüş. Dehşet içinde yatağından * fırlayıp oğluna seslenmiş. Ama çok geçmiş. Alevler Beyaz Şö- î valyeyi ve Ak Şato'sunu birkaç kalp atımı sürede küle çevirmiş. i Gün ağarırken şatonun külleri arasmda bir kadm duru- l yormuş. Bu kadın Kara Şövalye'nin kızı prenesten başkası a değilmiş. İçi kötülük dolu güzeller güzeli prenses. Meğer Kara « Şövalye'nin şatosunu da yakan oymuş. Üstelik Kara Şöval- j ye'nin öz kızı da değilmiş. Kara Şövalye onu bir gün av sırasın- da ormanda bulup, şatosuna getirmiş. Bu prenses gerçekte Kral'la gizli bir anlaşma yapmış bir cadıymış. Hem Kara Şöval- i ye'nin hem de Beyaz Şövalye'nin şatolarını yakması için kral * tarafından kiralanmış. Çünkü Kral, yüreği kötü kalpli cadı ¹ prensese elmas bir kolye vaat etmiş. Kral, yaptığı bu kötülük- j lerden sonra, genç ve güzel cadıya istediği şeyi vermiş. Çok değerli, dünyada kendisinden başka benzeri olmayan kara bir j elmas. Kötü kalpli prensesin hayattaki tek arzusu, kendi yüreği { gibi kara renkli olan bu elmasa sahip olmakmış. Kral sözünü , tutmuş ve elması bir zincire takıp onun boynuna asmış. Kötü . kalpli cadı prenses mutluluktan havalara uçmuş. Şarkı söyleye- rek, danslar ederek, kendini saraym dışma atmış. Boynunda asılı duran ve güneşin tüm ışığım içine çekiyormuş gibi ıslıl ıslıl parlayan kara elmasını tutup şarkılar söyleyerek yürüyormuş. Sonra, onun sesini duyan falcı kadın karşısına çıkmış. Bu sırada

kara prenses derin bir uçurumun kenarında duruyormuş. Fala kadın ona yaklaşmış. Ona demiş ki "Her şey bu elmasa sahip olmak için miydi? O kadar masum insanın canını bunun için mi aldın? Hiç pişman değil misin?"

Prenses bir kahkaha atmış. Kalbindeki tüm kötülük bu kahkahada ses bulmuş. 'Tabii ki hayır,' demiş. 'Dünyada hiçbir şey bu elmastan daha değerli olamaz benim için,' demiş. Gözleri de kalbi gibi simsiyahmış.

Bu cevabın üzerine falcı kadın kendini daha fazla tutamamış ve içi kötülük dolu prensesi omuzlarından tutup, uçurumdan aşağıya itmiş."

Doktor Bernard, Madam Yolande'nin anlattığı masalın bazı kısımlarını dinleyememişti. Ama sonunu gayet net duymuştu. Madamın anlattığı masalın özellikle son kısımları içinde tuhaf hisler uyandırmıştı. Kafası karışmış bir halde kaşlarını çatarak düşüncelere daldığı sırada Madam Yolande muzip bakışlarını hafifçe ona doğru çevirdi.

"İnandınız mı anlattığım masala?"

"Doğrusu çok güzel anlattınız madam. Sesiniz çok büyüleyici! Masallara çok uygun, gerçek bir masal anlatıcısı sesi var sizde."

Madam Yolande ihtiyarlara özgü bir sevimlilikle kıkırdadı. Sonra yüz ifadesi birden çok ciddileşti.

"Ama anlattıklarım masal değildi. Gerçektir!"

Bernard gülümsedi. "Öyle mi?"

Madam Yolande bugün her zamankinden farklıydı. Çok fazla konuşuyordu ve bir çocuk gibi nedensizce neşeliydi. Öz oğlunun öldüğünden haberi yoktu. Zaten onun yıllar önce öldüğünü zannediyordu. Oğlunun daha yeni öldüğünü öğrense durum pek değişmezdi belki de...

"Evet, tabii ki gerçek. İnanmıyorsunuz ama size kanıtlatabilirim. Bir zamanlar Kara Şato olarak bilinen yerde şimdi

Raisin Branche Malikânesi duruyor. Orada kime sorsanız bu masalı bilir."

Bakıcı kadının birden irkildiğini fark etti Bernard. Şüpheli bir ifadeyle kaşlarını çatıp, madamın omuzları üzerinden ona baktı. Kadın ördüğü dantelden başını kaldırmış soğuk ve korkulu bir bakışla Madam Yolande'ye bakıyordu. Bemard'ın kendisine baktığını fark edince gözlerini kaçırıp, tekrar danteline eğildi.

Bemard'ın o sırada aklına bir şey geldi. Madam Yolande'ye daha önce oğullarıyla veya diğer aile üyeleriyle ilgili sorular sormuştu. Madam Yolande küçük torunu Francis ve onun annesi Madam Adele dışında herkesin öldüğünü sanıyordu. Georgette'yi ise hiç hatırlamıyordu. Adeta zihninde hiç var olmamış gibi. Bernard ona daha önce Mösyö Frederic'in ilk eşi Madam Eugenie ile ilgili bir şey sormadığını hatırladı. Madam Eugenie de tıpkı oğlu Frederic gibi, yıllar önce Vert Rocky uçurumundan düşüp ölmüştü. Daha doğrusu Bernard, Annabelle ile birlikte, onun Frederic'in öz kardeşi Mösyö Edouard tarafından uçurumun kıyısından aşağıya atıldığını görmüştü.

"Madam, size bir şey soracağım. Madam Eugenie'yi hatırlıyor musunuz?"

Madam Yolande'nin yüzü birden taş kesildi. "Kim o?" diye sordu.

"Oğlunuz Frederic'in eşiydi... Yıllar önce Vert Rocky uçu..."

Ama Madam Yolande birden parlayıp, onun sözünü kesti. Garip bir şekilde ruh hali aniden değişmiş, demin masal anlatırken takındığı o çocuksuluktan eser bile kalmamıştı. "O kadın benim oğlumun eşi değildi! Hiçbir zaman da eşi olmadı! Ve ben yaşadığım sürece de o cadı asla Frederic'imın eşi olmayacak!"

Sonra da dudaklarını büzüp burnundan soluyarak barut yüklü bakışlarla arkasına yaslandı'

Ortama ölüm yüklü, buz gibi bir sessizlik çökmüştü.

Annabelle, merdivenlerin başında Bernard'la görüşmesinden sonra ters giden bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı. Bernard bir anda ondan ayrılıp endişeli bir yüzle Georgette'nin odasına yönelmişti. Kuzenini iyi tanıyordu. Eğer Bernard'ın kendisinin elini tuttuğunu, çenesini okşadığını gördüyse kıskançlık kriziyle sinir küpüne dönmüş olmalıydı.

Mutfakta biraz oyalandıktan sonra Georgette'nin odasına çıkıp onu ziyaret etmeye karar verdi. Georgette bahçeye çıkmasına izin verilmediği için, ailesine küsüp kollarını göğsünde kavuşturmuş bir çocuk gibi somurtarak ayaklarını uzatmış, yatağında oturuyordu.

Annabelle her zamanki yerine, yatağın karşısında duran, uçları dantelli kırmızı kadife koltuğa oturup onunla sohbet etmeye çalıştı ama şömine ateşi dışımda odayı aydınlatacak bir kaynak olmadığı için yarı loş bir ortamda Georgette onun hem el hareketlerini göremedi, hem de görmek istemediğinden pek o tarafa bakmadı.

Georgette'nin bakışları o kadar soğuktu ki Annabelle onun kendisine kızdığını anlamıştı. Karanlığın içinde iki keskin hançer gibi parlıyordu. Hassas kuzeninin kınlan kalbini tamir etmek kolay olmayacaktı. Nişanlısını elinden almaya çalıştığını düşünüyor olabilirdi. Ya da, belki de nişanlısıyla başka bir konuda tartışmışlardı. Annabelle boşuna kuruntu yapıyor olabilirdi. •

Anabelle, orada biraz daha kalıp sevgili kuzeninin derdini anlamak için onun bukleli sarı saçlarını tarama bahanesiyle, yan taraftaki makyaj masasına yöneldi ama Georgette buna izin vermedi.

Annabelle, yan duvara dayanmış geniş makyaj masasının üzerinden aldığı altın kakmalı fırça tarakla ayakta kalakaldı.

Georgette istemediğini belli ederek bir elini satır gibi tutup iki yana salladı.

Annabelle başını üzgünce önüne eğdi. Dudaklarını ıslatıp alnını kırıstırarak Georgette'ye baktı. Georgette'nin bakışları, kenarlarına kırmızı kaytan dikilmiş perdeleri açık pencerenin dışındaki akşamın derin karanlığına doğru dalmıştı.

Annabelle fazla üstelemedi. Tarağı yerine koyup başı önünde odadan çıktı. Kapıyı kapatırken boğazına acı bir şeyler düğümlendiğini hissetti. Georgette ile aralarında uzun yıllardır ilk kez böyle bir soğukluk yaşıyordu.

Georgette, eskiden çok üzgün olduğu anlarda bile Annabelle'ye koşup onun sıcaklığına, kokusuna ve şefkatine sarılıp kırılan gönlünü tamir etmeye çalışırdı. Annabelle'nin sessiz ve anlayışlı dostluğunda, vakur ve sıcak yakınlığında ruhundaki tüm çalkantılar durulurdu.

Demek ki durum bu sefer Annabelle'nin korktuğu kadar ciddiydi. Georgette, gerçekten de Annabelle'yi şimdi kendisine bir rakip olarak görüyor olabilirdi.

Peki, Annabelle, Bemard'ı Georgette'nin elinden alıp tekrar kendisine âşık olmasını isteyecek kadar seviyor muydu? Georgette'ye, sevgili küçük kuzenine bu kötülüğü yapabilir miydi? Hayatı boyunca sevdiği, yıllarca rüyalarından hiç çıkmayan adamı Georgette'ye değişebilir miydi?

Uşaklardan birisi evin içinde dolaşarak akşam yemeği çanını çalarken Annabelle odasında halen bu düşüncelerle boğuşmaktaydı. Yemek salonuna indiğinde sofrada Bemard'ı da görünce, eğer dilsiz olmasaydı, küçük bir çığlık atabilirdi. Diğer kuzeni Francis'in yanında oturmuş onunla brendi içerek sohbet ediyordu. Annabelle başı önünde sofraya otururken Francis ve Bernard sohbeti kesip kibarca başlarını sallayıp onu selamladılar.

Georgette, sakatlanan ayağı yüzünden merdivenlerden inip çıkması zor olduğu bahanesiyle akşam yemeğini odasında

yemeyi tercih etmişti. Madam Adele, ağlamaktan şişmiş gözlerle her zamanki yerinde, Mösyö Roussel'in boş bırakılan baş uçtaki yerinin tam karşısında, masanın diğer ucunda oturuyordu. Gün boyunca, zaman zaman bazen kabul salonundaki şöminenin karşısında, bazen de odasında ağlayarak yas tutmuştu.

Yemek sırasında Annabelle sık sık Doktor Bernard'a bakmıştı. Ama Bernard onun varlığından habersiz gibi sadece yemeğiyle ilgilenmişti. Yemekten sonra Francis'le birlikte birer kadeh daha şarap içmişlerdi. Bernard, Francis'in konuşmalanna karşılık verse de bunu nezaket gereği yaptığı her halinden belli oluyordu. Gözlerinden, tıpkı Georgette gibi onun da canını sıkan bir şey olduğu belliydi. Epey düşünceli ve dalgın görünüyordu. Georgette ile yaptıkları tartışma yüzünden olmalı diye düşünüyordu Annabelle. Yemeğini bitirince sessizce ayağa kalkıp içine peydah olan huzursuz hisler eşliğinde odasma çekildi.

Georgette ile yaşadığı tatsızlık halen içinde bir kurt gibi dolanıyordu. Komodinin üzerindeki mumu yaktı ve kafasını dağıtmak için yatağına uzanıp, eline bir kitap aldı.

İkili şamdandaki mumlar neredeyse yarıya gelmişti ama Annabelle elindeki kitaba bir türlü kendini verememiş, okudukları kurduğu kötümser hayaller yüzünden sık sık bölünmüştü. Bernard'ı akimdan bir türlü çıkaramıyordu. Onu düşünmek içine bir an huzur veriyor, ama hemen ardından kuzeni Georgette aklına geliyor ve ona ihanet ettiğini düşünerek vicdanı ıstırap dolu bir yanmayla cızlıyordu.

Canı sıkılarak kitabı komodinin üzerine bıraktı. Gerindi. Gece yarısına iki saat vardı ama gözlerinde bir damla uyku yoktu. Ayağa kalkıp, şömineye iki odun daha attı. Sonra pencerenin önüne gitti.

Odası malikânenin kuzey uçundaydı ve dayısı Mösyö Frederic'in, oğlu Georges için yıllar önce yaptırdığı arduaz taşı

anıt mezarın etrafında parlayan, üzerleri pirinç kapaklı dev meşalelerin alevlerini görebiliyordu.

Bu meşaleler neredeyse yirmi yıldır, yaz kış, her gece, bahçıvan tarafından güneş batar batmaz yakılırdı. Meşalelerin üzerinde dalgalanan alevlerin ışıklarıyla çevredeki ağaçların gölgeleri kuru zeminde eğilip bükülüyor, ürkütücü şekiller meydana getiriyordu.

Annabelle'nin bakışları istemsizce sağ uçtaki meşaleye dikmişti. Adeta bir şeyler hissetmiş gibi. Derken bir şey oldu. Meşalenin önünden rüzgâr hızında koyu bir gölge geçti. Arkasındaki siyah pelerini rüzgârda dalgalanan ve uzun adımlarla ağaçların arasına dalan bir gölge...

***

Bayan Huguette, Blanc de Venue Malikânesi'nde çahşmaya henüz on dört yaşındayken başlamıştı ve yaklaşık yirmi altı yıldır da mutfaktaki görevini layığıyla devam ettiriyor, aynı zamanda da Başhizmetçi Vienne Hanım'dan sonra malikânenin en eski çalışanı ününü elinde bulunduruyordu.

Hiç evlenmemişti. Ailesi eskiden, devrim öncesinde Rousselları'nın sahip olduğu sayısız köylerin birinde yaşıyordu. Ataları da ömürleri boyunca Rousselları'nın tarlalarında rençberlik yaparak onlara hizmet etmişti. Ailesi Katolik inana-na derinden bağlı, dürüst ve çalışkan insanlardı. Ama yıllar içinde hem annesini hem de babasını kaybetmişti.

Ailesinin hiçbir ferdi ülkeyi kasıp kavuran o kanlı devrim günlerinde devrimcilerin yanına katılıp, doğup büyüdükları topraklara ve efendilerine ihanet etmemiş, köylerinden ayrılmamış, yağmalamalara katılmamıştı. Kardeşleri halen namuslanyla ırgatlık yapmaya devam ediyordu.

Jakoben iktidarı yerini ılımlı Beşyüzler Meclisi'ne bıraktığı ve Rousselları'nın ülkeye döndüğü yılda doğmuştu Bayan Huguette. On dört yaşına bastığı yıl, yani Fransa ile ittifak güç-

leri arasındaki beşinci koalisyon savaşının başladığı 1809 yılı nisanında babasıyla birlikte Pazar ayinine katılmak için kasabadaki kiliseye gitmişlerdi. Kasaba papazı, kürsüden pirinç bir zincirle bağlı duran büyük bir incilin kopyasından dualarını okuyup vaazını verdikten sonra, kilise cemaatine Blanc de Venue'ye yeni ve genç hizmetçilerin alınacağını haber vermişti. Bayan Huguette'nin babası da kiliseden çıkar çıkmaz kızını kolundan tutup Madam Yolande'nin karşısına getirmişti.

Madam Yolande, yaptığı mülakatta, eskiden sahibi oldukları, ama devrimden sonra komitenin ellerinden aldığı eski köylerinde çalışan bu ailenin nesiller boyunca onlara sadakatle ve minnetle hizmet ettiğini öğrenince, fazla düşünmeden, genç kızı, yemek yapma konusunda maharetli olduğunu söyleyen babasının sözüne güvenerek mutfakta denemek için işe almıştı.

Mutfağa ayağını attığı ilk günü hiçbir zaman unutamamıştı Bayan Huguette. İlk günler çok sıkıntı çekmişti. Diğer hizmetçilerin alaylarını, onu eğitmekle yükümlü aşçı kadının tokatlarını, malikâne sahipleri hakkında diğer hizmetçilerin kaldıkları odada arkadaşlarıyla gizli gizli yaptıkları dedikoduları...

Bayan Huguette bu malikânede çok şey görmüş, duyup geçirmişti. Mösyö Frederic'in ilk eşi Madam Eugenie'den doğan büyük oğlu Georges'ın savaşta ölümünü ve ondan bir yıl sonra da Madam Eugenie'nin genç yaştaki talihsiz kazasını; Mösyö Frederic'in karısının ölümünden sonra aasını unutmak için Avrupa'ya çıktığı matem seyahatinden bir buçuk belki iki yıl sonra Madam Adele ile evlenerek dönmesini ve Madam Adele'nin, onları karşılamak için Madam Yolande'nin emriyle sahanlıktan merdivenlerin son basamağına kadar dizilen evin tüm çalışanlarının şaşkın bakışları arasında kucağında taşıdığı Francis'le Blanc de Venue'nin kapısından girmesini daha dün gibi hatırlardı. Zaman ne de çabuk geçiyordu.

Şimdi de koca Mösyö Fr[^]döric göçüp gitmişti. Hem de korkunç bir şekilde. İlk karısı Madam Eugenie gibi talihsiz bir

kazayla. Hem de söylentilere göre Madam Eugenie ile aynı yerden düşmüştü. Yıllarca malikâne çalışanları Madam Eugenie'nin, büyük oğlu Georges'ın ölümünün verdiği ıstıraba daha fazla dayanamayıp, intihar ettiğine inanmıştı. Ya şimdi Mösyö Frederic? O da mı intihar etmişti? Hem de asabi ve asi yaratılışı yüzünden evde kalacağından korkulan kibirli kızı Georgette'nin nişanlandığı gece mi?

Vert Rocky uçurumu. Blanc de Venue'nun lanetli uçurumu. Zavallı Madam Eugenie'den yirmi yıl sonra Mösyö Frederic'i de yanına almıştı.

Ürkütücü, şüpheli, tuhaf şeyler oluyordu. Bir yıl önce, tıpkı Blanc de Venue gibi sapasağlam, yıkılmaz duran Madam Yolande'ye gece yansı aniden inme inip yatalak olmuştu. Zavallı ihtiyar kadıncağz bir yıldır yukarı kattaki odasından dışarıya adımını bile atamamış üstüne üstlük de tam anlamıyla bunamıştı. Bayan Huguette o günden beri onu hiç görememişti. Haberlerini ona bakmakla yükümlü olan hizmetçilerden alıyordu.

Kendinden bir önceki aşçı kadın on yıl kadar önce ölünce Bayan Huguette malikânenin baş aşçısı olmuştu ve o günden beri her gece yatmadan önce mutfığı son bir kez kontrol etmeden odasına gitmezdi.

Mutfığa girdiğinde neredeyse sinirden bir çılgılık atacaktı. O gece akşam yemeğinden sonra mutfaktaki çöpleri dökme sırası genç hizmetçi Jasmine'deydi. Ama şaşkın kız odasını pavlaştığı diğer hizmetçi kızlarla çene çalmaktan bu görevini yine unutmuş olmalıydı. Bayan Huguette, Jasmine'in kaldığı hizmetçi odasına baskın düzenleyip, kızı iyi bir haşlamayı düşündü önce. Ama kızların kaldığı oda malikânenin öbür uçundaydı ve bu soğukta yorgun argın oraya kadar gitme zahmetine katlanamayacaktı. Ne de olsa sabah olduğunda o şaşkın kızı haşlayacak bol bol vakti olacaktı.

Çöplerin koyulduğu iki çuvalın ağzını da ellerine dolayıp binanın yan bahçesine açılan hizmetli girişine götürdü. Cebindeki anahtarı çıkartmak için çuvalları kapının önüne bıraktı. Kilerin, hizmetli girişinin ve değerli birkaç eşyasını sakladığı odasmdaki küçük sandığın anahtarının da bulunduğu cebindeki anahtar halkasını çıkarttı. Sol baştaki anahtarla kapıyı açtı. Açar açmaz da gecenin buzlu soğuşu çelik gibi yüzüne çarptı. Ürpermiş bir halde çuvalları alıp aceleyle merdiven başındaki sütunun yanına götürdü. Çöp çuvallarını sabah olduğunda götürmek bahçıvanın oğlu Alban'ın göreviydi.

İçeri girmek için arkasına dönmüşü ki, kapının yanında bir gölge fark etti. İrkilerek başını kaldırdı.

Bir an gördüğü yüzün gerçek olup olmadığını anlayamadı. Birkaç kalp atımı süre sonra gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. Gölgenin sahibinin yüzünü hatırlayınca malikânenin öbür yakasından dahi duyulabilecek korkunç bir çığlık atı!

Francis, Doktor Bernard'ın evden ayrılmasından bir saat kadar sonra, kabul salonundaki büyük şöminenin karşısında oturmuş şarap içerek hayallere dalmışü ki aşağı kattan gelen o çığlığı duydu.

Hemen elindeki şarap kadehini bir kenara fırlattıktan sonra karşı duvarın dibindeki, babasının silah koleksiyonunu sergilediği gül ağacı büfeye koşturdu. Büfenin camlı kapağını açıp, eline geçen bir tabancayı alıp, içine barut ve kurşun doldurmak için beklemeden koridora koştu. Elindeki tabanca boş olsa bile en azından karşısına çıkacaklar için caydırıcı olabilirdi.

Koridora çıkışında hangi yöne gideceğini bilemedi. Sonra içgüdüsel olarak galeriden aşağıya, dış kapının olduğu bölüme koştu. Sahanlığa vardığında gecelik entarisi içinde, elinde bir şamdan ve ürkmüş bir yüzle dolaşan Başuşak Morgan'ı gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Francis.

"Bilmiyorum efendim. Tam yatmak üzereydim ki bir çığlık duydum, ama nereden geldiğini anlayamadım." Sonra sağ taraftaki, koridorun sonundaki hizmetli girişinin kapısının sonuna kadar açık olduğunu fark etti. "Buradaki kapı açık efendim."

Birlikte kapıya doğru hızla yürüdüler. Dışarıda, merdiven sahanlığındaki soğuk betona sırt üstü uzanmış hareketsizce yatan Bayan Huguette'i gördüler.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Morgan.

Francis, elindeki tabancayla koşup, zavallı kadının yanında dizleri üzerine çöktü. Morgan'sa şamdanı kadının yüzüne doğru tutup, endişeli bir sesle sordu.

"Ölmüş mü efendim?"

Francis kadının şah damarına elini koydu.

"Hayır, bayılmış. Bayan Huguette, iyi misiniz? Uyanın!"

Eliyle kadının yanaklarına hafifçe bir iki şaplak indirdi.

"Bayan Huguette, uyanın."

Yaşlı kadın titreyen gözkapaklarını aralayıp başının üzerine eğilmiş bulanık suratlara gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Bayan Huguette, iyi misiniz? Ne oldu?"

Hırıltılı bir sesle "Francis," diye inil dedi kadın.

"Evet benim. Ne oldu?"

"Gördüm onu efendi Francis, gördüm onu."

"Kimi gördünüz?"

"Georges, geri geldi..."

Ertesi gün, sabahın erken saatlerinde Francis, Blanc de Venue Malikânesi'nin küçük bir odasında, Bayan Huguette'yi yanına çağırtmıştı. Aralarında huzursuz edici bir konuşma geçiyordu.

Francis, halen dün gece gördüğü sanrının etkisinde olan aşçı kadına bunun bir hayal olduğunu kabul ettirememenin yılgınlığını yaşıyordu.

Başını önüne eğmiş olan aşçı kadın Huguette, saygılı bir sesle sözlerini yeniledi.

"Efendim, gördüm onu, hayal değildi. Soğuk havada bur-nundan çıkan buharı bile hatırlıyorum. Simsiyah giyinmişti. Upuzun, sanki geçmişten gelmiş bir kont gibi, upuzun bir pele-rini vardı. Başını da pelerininin kapüşonuyla örtmüştü. Ama yüzünü gördüm, unutmam mümkün değil. O yüz, ruhları şad olsun, Mösyö Frederic ile Madam Eugenie'nin oğullan Georges'in yüzüydü!"

"Lütfen Bayan Huguette, tekrar söylüyorum, böyle bir şev mümkün değil! Çünkü babamın en büyük oğlu, saygı değer Georges, yıllar önce öldü. Hatta ben doğmadan önce! Bakın, yorgunluktan veya yaşınızın verdiği sıkıntılardan bir hayal gördünüz. Hepsi bu!"

Madam Huguette yüzünü kızgın bir ifadeyle bir an Francis'e kaldırdı. Sonra tekrar bakışlarını önüne eğip, inatçı bir sesle devam etti.

"Efendim gördüm ama! Tanrı babamızın ve onun oğlunun ulvi ruhunun şahitliğinde cenazeme hiçbir sevenim katılmasın ki yemin ederim, gördüm onu, o, o..." Bir an susup gözlerini kocaman açtı. "Georges'in hayaletiydi!"

"Yeter!" diye bağırdı Francis. Bir elini tehditkârca kaldırıp yaşlı kadına kızgın bir ifadeyle baktı. Madam Huguette'in gözleri dolmuş, önünde kavuşturduğu elleri titremeye başlamıştı. Francis fazla sert davrandığını düşünerek sesini yumuşattı.

"Madam Huguette, dün gece ne gördüyseniz artık unutmamanızı emrediyorum. Böyle bir olay yaşanmadı. Zaten zor ve acı dolu günler geçiriyoruz. Babamın mateminin böyle saçma sapan bir hortlak hikâyesiyle lekelenmesini siz de istemezsiniz herhalde. O yüzden artık bu konu kapanmıştır. Babamın hürmetine ağzınızı sıkı tutacağınıza ve yersiz dedikodulara mahal vermemek için bu konudan kimseye bahsetmeyeceğinize güveniyorum. Özellikle de gördüğünüz bu hayal ürünü sahneden acılı annemin hiçbir şekilde haberi olmayacak. Bu konuda kati hassasım. Annem, belki de hepimizden çok acı çekiyor şu anda. Onun ıstırap yüklü yüreğine, bir de böyle hurafe hikâyelerle daha fazla yük olmayalım."

Sonra ayağa kalktı ve kendisinden neredeyse üç karış kısa olan yaşlı kadına iyice yaklaştı. Yumuşak bir sesle tane tane konuştu.

"Babamın hürmetine saygınız varsa ve neredeyse ömrünüz boyunca çalıştığınız bu malikânede halen çalışmaya devam etmek istiyorsanız, bu konuyu unutun ve bir daha açmayın. Anlaşıldı mı?"

Yaşlı kadm, Frands'in hiç düşünmeden sarf ettiği bu tehditten sonra göğsüne bir hançer saplanmış gibi irkilerek dudaklarını araladı ve titreyen gözlerle şaşkınca genç mösyöye baktı. İçindeki öfkeyi ve hayal kırıklığını güçlkle bastırdıktan sonra bakışlarını tekrar yere eğdi ve vakur bir ifadeyle başını salladı.

"Emredersiniz efendim."

Kahvaltıdan sonra Blanc de Venue Malikânesinin mutfağında tüm personel *Le dejeuner*² için hazırlanıyordu.

Mutfak yardımcılarında genç Ghislaine, tezgâh masası üzerinde salata için yaprakları doğrarken diğer bir yardıma olan Toinette, onun karşısında koyun etlerini doğruyordu.

"Sen de duydun mu?" diye sessizce söze başladı Ghislaine.

"Neyi?"

"Bütün malikâne çalkanıyor duymadın mı?"

Diğeri doğradığı etlerden başını kaldırıp, şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

"Yoo!"

Salata hazırlayan Ghislaine, başaşçının yakınlarda olup olmadığını kontrol ettikten sonra yüzünü arkadaşına doğru yaklaştırdı. "Bayan Huguette dün gece bayılmış."

"Aa, duymadım; yorgunluktan mı?"

"Hayır. Akşam hizmetli girişindeki merdivenlerde Mösyö Frederic'in yıllar önce ölen oğlunun hayaletini görmüş."

"Ne?"

"Şşt, sessiz ol!"

"Ne oluyor orada?"

Madam Huguette kızların dedikodu yaptığını anlayıp, hemen yanlarında bitivermişti.

"Bırakın çene çalmayı da işinizle ilgilenin. Eğer vaktinde yemeği yetiştirmesek hepinizi kazana katar haşlarım! Anladınız mı? Çenenizle değil elinizle çalışın!"

Genelde tatlı sert olan Madam Huguette'in bugün keçileri üstündeydi. Kızlar, yanakları kızarmış bir ifadeyle susup, önlerindeki işlerine döndüler.

Bayan Huguette oradan uzaklaşınca Toinette diğerine kısık sesle seslendi.

² Öğle yemeği. Fransa aristokrasisi kültüründe öğle yemekleri genelde iki saat kadar sürer ve sofraya zengin bir mönü getirilirdi. (Ç N)

"Hayalet mi? Anlatma bana böyle şeyler, çok korkarım!"

"Gerçek ama! Geçen gece de Jasmine yatmadan önce gece yansı candan, Georges'in anıt mezarının etrafında dolanan siyah kıyafetler içinde bir karartı görmüş."

"Hii! Doğru olamaz!"

"Kız yemin ediyor. Neden yalan söylesin ki? Hem Madam Huguette de görmüş işte. Mösyö Francis'le sabahleyin misafir odasında konuşurlarken, Sylvie kapıdan gizlice dinlemiş onları."

Toinette korkudan fal taşı gibi açılmış gözerle Ghislaine'a bakakaldı.

"Kapıyı mı dinlemiş?"

"Evet, biz tanımıyoruz, Matmazel Georgette'nin eski dadısı Angele Hanım ölmeden önce Georges'in savaşta öldüğüne inanmadığını ve bir gün malikâneye geri geleceğini söylemiş. Düşünsene, ölmeden önceki son sözü bu olmuş. Bence bunu ona Tanrı Baba'nın kutsal melekleri söyletmediyse kim söyletmiş olabilir?"

"Melekler mi?"

"Tabii ki melekler. Şimdi bu kehanet veya daha doğrusu lanet gerçekleşiyor. Georges'in hayaleti evine geri döndü işte!"

"Ah söyleme böyle dedim, yoksa gerçekten gelirler."

Ghislaine kıza ürkütücü bir bakış attı.

"Geldiler bile. Bu iyi günlerimiz. Bu malikânenin yıllardır lanetli olduğu söylenip dururdu. Mösyö Roussel'ın ilk eşi Madam Eugenie o uçurumdan düşüp öldüğünden beri. Hâlâ anlamıyor musun? Bu olanlar tesadüf olamaz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bundan yirmi yıl önce Madam Eugenie öldü. Şimdi de Mösyö Frederic. İkisi de aynı şekilde öldü, o lanetli uçurumdan düşerek. Ve şimdi etrafta, hepsinden önce ölen, Madam Eugenie ile Mösyö Frödöric'in ilk çocukları Georges'in hayaleti dolaşiyor. Bu sence tesadüf mü?"

**"Madam ile mösyöyü Georges'ın hayaleti mi öldürdü ya-
ni?"**

"Hayır, ne safsın." Ghislaine kaşlarını çatarak sesine gizemli ve korkutucu bir ton verdi. "Georges'ın hayaleti bir anda ortaya çıktı çünkü annesi Madam Eugenie ile babası Frederic'in sır dolu ölümlerini aydınlatıp, gerçek suçlulara cezasını vermek istiyor!"

Genç Francis kahvaltıdan sonra hava alıp düşüncelerini toplamak için malikânenin bahçesinde bir yürüyüşe çıkmıştı. Kapa-
lı, kuru ve sisli bir hava vardı dışarıda. Francis böyle havalan hiç sevmezdi.

Aklı halen sabah Madam Huguette ile yaptığı o huzursuz edici konuşmadaydı. İnatla Georges'ı gördüğüne yemin etmişti aşçıbaşı kadın. "O siyahlı hayalet Georges'tı efendim, o geri geldi!"

Sonra şöminede bulduğu yarısı yanmış mektupta yazan kelimeler, ardı ardına patlayan silah sesleri gibi zihninde yankı-
lanmaya başladı.

Yanmış mektupta okumayı başardığı cümlelerden bir tane-
si de "Edouard amca" idi. Ve "Georges'ın ruhu" diye devam ediyordu bir yerinde. Sonra mektupta okuyabildiği başka keli-
meler gözlerinin önüne geldi. "İntikam! Nefret! Lanet!"

Mektupta yazan bu kelimeler, Madam Huguette'nin dün gece kapı ağzında gördüğünü iddia ettiği Georges'm hayaletiy-
le birleşince içinin ürpermesine neden oluyordu.

Ama hayır! Francis aklı başında birisiydi. Hayalet masalla-
rına ya da hortlak hikâyelerine inanmazdı. İnsanların gördüğü-
ne inandığı hayaletler, ya sarhoş kimselerin ya da hurafelerle
korkutulmuş cahil insanların gördükleri sanrılardı. Bir insan,
güneş batıp da ortalığa karanlık çöktüğünde gördüğü eğri büğ-
rü gölgeleri ya da karartının içindeki cisimleri rahatlıkla haya-

letlere benzetebilirdi. Bunların hepsi de inançlarla, korkularla ilgiliydi. Gece yarısı mezarlıkta gördüğü bir heykeli hayalet sanan inançlı birisine sabah güneş doğduğunda mezarlığa götürüp, aynı heykeli gösterdiğinizde size "Evet, bu bir heykel ama benim gördüğüm bu değildi" demesi gibi, korkularıyla dünyayı yorumlayan insanlara asla gerçekleri kabul ettiremeyeceğinin farkındaydı.

Madam Huguette'nin gördüğünü sandığı Georges'ın hayaletinin de, şöminedeki mektupta yazılanların da mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Madam Huguette, kafası hurafelerle dolu cahil bir köylüydü. Georges hakkında duyduğu ürkütücü bir hikâyenin sonucunda zihni, tüm gün mutfaktan dışarı çıkmayıp, üstü başı yağ ve yemek kokan ve çevresinde yapılan dedikodular dışında hiçbir şeye inanmayan bir kadına ürkütücü bir oyun oynamıştı. Belki gerçekten merdiven sahanlığında birisiyle karşılaşmamış ama cahil kafası ona gördüğünü değil, görmekten çok korktuğu bir şeyin şeklini göstermişti. Ya da çevredeki ağaçların veya merdiven sütununun gölgesini görüp, korkup bayılmıştı. Baygınken de bir rüya görmüş, ayıldığında da duvarda gördüğü o gölgenin Georges'ın hayaleti olduğunu sanmıştı. Akıl bazen insana böyle oyunlar oynardı. Özellikle de o insanın aklı dogmalarla dolu, cahil ve basit bir kimsenin aklıysa...

Şöminede bulduğu yansı yanmış mektupta yazılanlarsa, kötü bir şaka olabilirdi ancak. Nedense babası Frederic'i korkutmak isteyen ve kendisine Georges'ın hayaletiymiş süsü veren birisi tarafından kaleme alınmıştı.

Ama sonra aklına mektupta okuduğu diğer kelimeler geldi. "Vert Rocky uçurumu" ve "intikam..." yazan kelimeler sanki kalbinin ortasına batırılmış bir kılıç gibi göğsünü acıyla cızlattı.

Georges'ın hayaleti kesinlikle bir hayaldi. Francis'in bu konuda hiç şüphesi yoktu ama mektupta yazılanları tatsız bir şaka

gibi göremezdi. Çünkü babası mektubu aldığı gece yarısından sonra Vert Rocky uçurumunun dibinde kanlar içinde bulunmuştu.

Francis birden durdu. O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki nereye geldiğini son anda fark etti. Ayakları istemsizce onu belki de tüm kanlı sırları içinde barındıran yere getirmişti.

Ağaçların arasındaki Vert Rocky uçurumuna...

Genç hizmetçi Sylvie ağzına kadar dolu bir çamaşır leğeni içinde, Georgette'nin odasına yıkanan çamaşırları getirmiş, dolabına yerleştiriyordu.

Georgette ise o sırada sargılı ayağını uzatmış, babasının vefatının verdiği acıyı sindirip, kafasını dağıtabilmek için yatağında dantel örüyordu.

Kötü bir şaka gibiydi her şey. Bir türlü kabul edemiyordu. Babası Frederic daha üç gün önce sapasağlam ayaktaydı. Şimdi ise, aile kabristanında yatıyordu. Hayat korkunç sürprizlerle doluydu. Daha geçen gece aşağıdaki büyük salonda Bernard ile nişan törenleri için davet veriyorlardı. Babası, sonunda kızının evlenmek için kendi istediği gibi olgun bir beyefendi ile anlaştığı için çok sevinçliydi. Bu, balo boyunca ışıldayan gözlerindeki parıltıdan belliydi. Ama sonra...

Ne olmuştu?

Babası neden gece yarısından sonra gizlice annesinin villar önce düştüğü uçurumun kenarına gitmişti?

Yoksa ilk eşinin öldüğü yere gidip, kızlarının yaptığı umut vaadeden nişan töreninin verdiği mutluluğu eşinin erken yaşta bu dünyadan göçüp giden sancılı ruhuyla paylaşmak mı istemişti?

Peki, sonra ne olmuştu? Ayağı kayıp düşmüş müydü? Yoksa aşağı mı atlamıştı? Ya da birisi onu...

"Hanımım dün gece olanları duydu mu?"

Sırlar Uçurumu

Soruyu soran hizmetçisi Sylvie idi.

Georgette, bölünen düşüncelerin karanlık etkisi altında kaşlarını çatarak dalgınca genç kıza baktı. Sylvie o sırada Georgette'nin gösterişli bir ipek elbisesini askılığa asmakla meşguldü.

Georgette'den bir tepki gelmeyince Sylvie yüzünü ona çevirip, baktı. "Dün gece Madam Huguette'nin başına gelenler matmazel. Çok ürkütücü."

"Ne dedin? Anlamadım, ne olmuş?"

"Oh hanımım, Tanrı Baba ve kutsal azizleri ruhlarımızı esirgesin!" Sylvie heyecanlı bir ifadeyle Georgette'nin yatağının yanına kadar gelip başucunda durdu. "Korkunç bir şey gerçekten de!"

"İsa'nın rahmetine! Sylvie! Söyle artık, korkunç olan ne?"

Sylvie kederli bir ifadeyle başını önüne eğip, ellerini önünde kavuşturdu. "Oh hanımım, Madam Huguette dün gece yan çıkışın sahanlığında o şeyi, yani ağabeyiniz Mösyö Georges'm hayaletini görmüş!"

Georgette bir an irkildi. Zihni birden hızla üç ay öncesine, kasabadaki o parkta gördüğü siyahlı adama gitti. Yani Georges'a... Gönderdiği son mektuptan sonra ortalıktan kaybolmuştu oysaki...

"Aman Tanrım!"

"Evet, hanımım korkunç bir şey. Hayaletler normalde beyaz ışıktan bir kıyafetle dolaşırken ağabeyinizin hayaleti siyahlar içindeymiş. Kardeşiniz Mösyö Francis, Madam Huguette'ye gördüğü şeyin bir hayal ürünü olduğu konusunda çok ısrar etti ama Madam Huguette onu dinlemedi. Georges'm hayaletini gördüğüne yemin ediyor!"

Georgette dalgın ve ürkmüş bir yüzle elindeki dantel kasnağını yan tarafa bırakıp titreyen eliyle göğsünden istavroz çıkarttı. Aylar süren sessiz bekleyişinden sonra işte tekrar ortaya çıkmıştı. Siyahlı adam, malikâneye kadar gelmişti sonunda.

Eğer bir başkası da görebildiyse Georgette artık gördüğü yüzün bir hayal ürünü olmadığına emindi. Babasının sözlerini hatırladı sonra. Georges'ın öldüğünü sandıkları o savaştan sonra aslında cesedinin asla bulunmamış olduğunu...

"Yüce baba, ruhuma ve aklıma merhamet et!"

"Amin hanımım hepimizin. Özellikle de sizin. Ne kadar zor günler geçirdiğinizin farkındayım. Siz çocukken ağabeyiniz vefat etmiş, ardından anneniz ve şimdi de babanızın daha naaşı soğumadan... Ah özür dilerim hanımım neler söylüyorum, şaşkın ve korkmuş bir haldeyim. İnsanlar lanetten bahsediyorlar!"

Georgette kaşlarını çattı. Alnındaki çizgiler birer oluk gibi derinleşti.

"Ne lanetinden bahsediyorsun sen?"

"Ah bu insanlar, benim dışımda malikânedeki çalışan hizmetçiler ne kadar dedikoducudurlar siz bilmiyorsunuz hanımım. Sizin, ailenizin, ah Tanrı Baba bu kötücül dedikodular yapanların dillerini kızgın korlarla yaksın, sizin ailenizin lanetlendiğinizi söylüyorlar."

"Lanetlenmek mi?"

"Evet hanımım, çok üzgünüm, önce ağabeyinizin ölümü, sonra annenizin o uçurumdan düşerek korkunç bir şekilde ölmesi ve şimdi de aynı kaderi babanızın paylaşması. Geriye sadece..."

"Ben kaldım."

"Evet..." Sylvie bir an durup ağzını şaşkınca araladı. Bunları nasıl söyleyebildiğine, nasıl bu kadar boşboğaz olabildiğine kendisi de şaşırmıştı. "Şey, özür dilerim hanımım boş bulundum." Utançtan kızarmış yüzünü yere eğdi. "Ben sadece insanların ne kadar dedikoducu olduklarını söylüyordum. Ama o insanlar, anneniz Madam Eugenie ile babanızın evliliğinin lanetlenmiş olduğuna inanıyorlar. Ama neden lanetlenmiş olsun ki? Kim istesin ki böyle bir şeyi? Ve neden?"

M-**

Georgette'nin büyük annesi Madam Yolande'nin içinde, dün gecedan beri is gibi sinen, bir huzursuzluk vardı.

Doktor Bernard'ın, dün gece Madam Eugenie ile ilgili sorduğu sorudan sonra kafası allak bullak olmuş, geçmişinin karanlık ve puslu sandıklarına gömdüğü tatsız anılar anlam veremediği bir şekilde yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

Çevresindeki insanları unutmuştu. Gördüğü bir yüzü tekrar hatırlamıyordu. Ama o kadim unutamamıştı. Eugenie Valvert'in yüzü gözlerinin önüne gelince tüm tüyleri diken diken oldu.

Sonra alevlere bürünmüş bir malikânenin kokusunu duydu. Canhıraş ıgıllar atarak alevlerden korunmaya çalışan burjuvaları... Sonra o alevlerin malikâneyi yakışını uzaktan izleyen bir subayın tatminkâr ve acımasız yüzünü gördü.

Ardından aynı subayın, kalabalık bir meydanın ortasında, giyotinle kafasının gövdesinden uçuşuruluşunu hatırladı ve yüreği sancıyla sızladı.

Tekrar o ıgılları duydu. Vert Rocky uçuşumunun derinliklerinden gelen lanetli ıgılları.

O kahrolası ismi içinden ilenme ile tekrar andı. "Eugenie Valvert!"

Hayatı boyunca Valvertlerden nefret etmişti.

O kızm, Blanc de Venue'ya gelin olarak gelmesinin lanet getireceğini biliyordu, her zaman bilmişti. Ama oğlu Frederic i ne yaptıysa bu evlilikten vazgeçirememişti.

Ve daha önceden uyardığı lanet, o pislik kızın eve gelin olarak gelmesinden sonra gözlerini açmış, Blanc de Venue'yu kana bulamıştı.

Önce büyük torunu Georges ölmüşü. Hemen ardından lanetini bu güzel malikâneye bulaştıran o sürtük kadının kendisi

ölmüştü. Sonra da l'rüdöric. Ama lanet henüz bu malikâneden çekilmemişti.

Madam Yolande bunu damarlarında akan sıcak kan gibi hissediyordu.

Lanet, kınından sıyrılmış ölümcül bir kılıç gibi Blanc de Venue'nin üzerinde sallanmaya devam ediyordu.

Gözlerini kapattı ve yirmi yıldır susturmaya çalıştığı o çığlıkları tekrar duydu. Vert Rocky uçurumundan düşen Eugenie Valvert'in attığı korkunç çığlıklar halen kulaklarında cınlıyordu.

Ve o çığlıklar, lanetlediği son kişiyi de yanına alana kadar susmayacaktı!

Francis, önce babasının ilk eşi Madam Eugenie'yi, ardından da babasını alan Vert Rocky uçurumunun kıyısına kadar gelmişti. Ayaklarının altından aşağıya kayan birkaç çakıl taşının sesini duydu. Aşağıya bakıp korkuyla geri çekildi.

Uçurum aşağıya doğru on metre kadar dik iniyor, sonra öne doğru çıkıntı yapmış sivri ve sarp kayalıklarla derinleşmeye devam ediyordu.

Bu yükseklikten aşağıya düşen birisinin yaşama şansı kalmazdı. Kafasını gökyüzüne doğru kaldırdı. Karanlık bulutlar, içindeki kötücül duyguları dışarı yansıtıyormuş gibi günün erken saatlerinde güneşi arkasına hapsetmiş, yeryüzünü uğursuz gölgelere boğmuştu.

Karşıdan, üzerleri geçen gün yağan karlarla beyazlaşmış ağaçlıklı tepelerden esen sert bir rüzgâr yüzüne çarptı. Hızlı hızlı yürüdüğü için durana kadar soğuğu hissetmemişti. Ama şimdi kulak memeleriyle el ve ayakuçlarının donduğunu hissediyordu.

Şapkasını çıkartıp uzun saçlarını geriye doğru attı. Sıkıntılı bir şekilde derin bir iç çekti. Malikâneye geri gitmek için topuk-

lan üzerinde geriye dönmüştü ki sol tarafındaki çalıların dibinde gözüne bir şey çarptı.

Bir an ne olduğunu fark etmeyip yürümeye devam etti. Birkaç adım sonra durdu. Merak ederek çalılığın yanına gitti. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde eğilip yerdeki o nesneyi eline aldı.

Bu bir tabancaydı. Kabzasına da "F.R" harfleri kazınmıştı.

Bu tabanca yıllar önce babasına ordudan zorunlu emekli edildikten sonra subay arkadaşları tarafından hediye verilen, Belçika yapımı, kapsüllü, yarım kundaklı düello tabancasıydı. Kabzasındaki harfler de onun isminin baş harfleriydi. "Frederic Roussel"

Ayağa kalkıp başka bir şeyler bulma umuduyla etrafına bakındı. Ama herhangi bir iz bulamadı.

Eğilip tabancaya tekrar baktı. Bu tabanca buraya nasıl gelmişti?

Dolu olup olmadığını anlamamanın tek bir yolu vardı. Horozunu kaldırdı. Eğer silah doluysa ve içindeki barut nemlenmemişse silah patlayacaktı.

Namlusunu göğe doğru çevirip tetiğine bastı.

Patlayan silahın çıkardığı korkunç gürültünün yankısı birkaç saniye etrafta cınladı.

Francis, nefesi kesilmiş bir halde dumanı tütmekte olan tabancanın namlusunu aşağıya indirdi.

İki gün önce, babasının cesedinin bulunduğu uçurumun kıyısında onun tabancasını bulmuştu. Hem de dolu olarak. Bu ne anlama geliyordu?

Bu tabancayı yanında babası mı getirmişti? Öldüğü gece?

Sonra zihninden gözlerinin önüne, gökten düşen yağmur damlaları hızında son birkaç gün içinde olan olaylar akmaya başladı. Doktor Bemard'ın nişan gecesini Mösyö Frederic'le aralarında geçtiğini söylediği özel konuşma; aşçı kadının merdiven sahanlığında gördüğünü söylediği Georges'ın hayaleti; şömi-

nede bulduğu, büyük bir kısmı yanmış mektup, hem de Edouard'a amca diyen birisi tarafından yazılmış bir mektup.

İçi karanlık ve huzursuz edici düşüncelerle dolarken elindeki tabancaya tekrar baktı. Soğuk havayı yararak ağzından bembeyaz bir duman çıkartmakta olan tabanca ona bir şey söylüyordu.

Babası bu tabancayı kurşunla doldurup kendine o mektubu yazan gizemli kimseyle buluşmak için buraya gelmişti.

Ama tabancasını ateşleyecek fırsatı bulamamıştı.

Çünkü katil onu uçurumdan atmıştı!

Georgette, hizmetçisi Sylvie'nın, aşçıbaşı kadının dün gece Georges'in hayaletini görmesi ve annesi Madam Eugenie ile babası Frederic'in evliliklerinin lanetli olduğu konusunda yaptığı yakışksız sohbetten sonra odasında bir süre yalnız kalmıştı.

Ağabeyi Georges'in hayaletini düşünüyordu. Aşçıbaşı Madam Huguette de görmüştü demek onu.

"Yüce Tanrım ne oluyor? Neden bu olanları yaşıyorsun bize? Önce Georges'in hayaleti ortaya çıkıyor, sonra da babam ölüyor! Tanrım ruhuma merhamet et, yalvarırım ruhuma *act*"

Sonra tekrar Sylvie'nın annesiyle babasının evlilikleriyle ilgili söylediklerini hatırladı. Georges ölmüştü. Annesi ölmüştü. Babası ölmüştü. Geriye bir tek kendisi kalmıştı.

O düşük çeneli Sylvie, babasıyla annesinin evliliğinin lanetlenmiş olabileceğini söylemişti. Sonra birden akıma büyük annesi Madam Yolande geldi. O ihtiyar cadı çocukluğundan beri Georgette'den uzak durmuştu. Gerçi o kadın kimi sevmişti ki? Annabelle'ye de hep mesafeli ve soğuk davranmıştı. İhtiyar kadının geçen sene inme geçirip, yatağa düşmeden önce ortalarda dolaşırken, ona ve kendisine tiksintiyle bakan o parlak gözlerinin nefret dolu ışıltısını hatırlayınca içine soğuk bir ürperti geldi. Annabelle ile yakınlaşmalarının büyük bir nedeni de büyük annelerinin kendilerine sanki bu aileden değillermiş gibi yıllarca yabana davranmasıydı. Georgette bunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Büyük annesi neden Annabelle'ye ve Georgette'ye karşı bu kadar ilgisiz ve soğuktu? Francis'e karşı da, Georges'a karşı da böyle mi davranmıştı acaba?

Georgette bunun cevabını bilemiyordu ama son günlerde yaşadığı acıların üzerine bir de Sylvie'mn anlattıkları eklenince kaburgalarının arasında korkunç bir sızı hissetti. Kendini daha fazla tutamayıp, hıçkırarak hıçkırarak gözyaşlarına boğuldu. Yüreğini kasıp kavuran acı, gözlerinden sağanak bir yağmur gibi boşalmaya başlamıştı. Ağladıkça ağladı. Gözlerinden akan yaşlar, adeta yüreğini kaplayan acıyı yıkayıp dışarı atıyordu. Sonunda gözlerinden akan yaşlar, bir bahar yağmuru gibi azalıp dindi.

Tam o sıra çalan kapının sesi onu kendine getirdi. Gözyaşlarını silip toparlandı.

Kapıya tekrar vurulunca, çatallı bir sesle seslendi. "Girin lütfen."

Kapının aralığında eski nişanlısı Vespasien'in meraklı yüzü belirdi. Başım nezaketle eğip selamladıktan sonra yumuşak bir sesle konuştu.

"İyi günler mileydi, rahatsızlık verdiğim için özür dilerim, yakınlardan geçiyordum da, hem ayağınızın durumunu, hem de..." Sözüünü yarıda bırakıp kaşlarını çatı. "Siz, siz ağlıyor muydunuz?"

"Lütfen mösyö, içeri girin."

Vespasien kapıyı usulca kapatıp, yatağın karşısındaki kırmızı kadife koltuğa oturdu. Üzerinde vücut batlarını saran çift sıra düğmeli koyu renk bir redingot, fırfırlı beyaz bir gömlek ve boynunda erguvan renkli ipek fular vardı.

"İyi misiniz? Ah özür dilerim akılsızca bir soru."

Georgette burnunu çekip, yanaklarını mendiliyle sildi, j
"Teşekkür ederim."

"Ayağınızın durumu nasıl?"

"Daha iyi sayılır. Hâlâ basamıyorum üzerine ama şu an acısı yok."

Bir süre sessizlik oldu. Vespasien gözlerini gergin bakışlarla odamn içinde gezdiriyordu. Georgette de mahzun yüzünü

göğsüne eğmiş, içini hüznle yakan duygularını dindirmeye çalışıyordu.

"Nişanlınız nasıllar?"

Soru karşısında Georgette birden irkildi. Kaşlarını yay gibi kaldırarak Vespasien'e baktı. O an, onun buraya arkadaşça duygular içinde gelmediğini anladı. Diğer bacağının üzerine attığı ayağını tedirgince sallıyor, çatık kaşlarının altındaki gözlerini suçlayıcı ve kıskanç bakışlarla Georgette'nin üzerinde gezdiriyordu.

"İyi sanırım mösyö, iyi."

Vespasien dudaklarını sıkıca kapatıp, başını salladı ve gözlerini yan tarafta yanan şöinedeki odunların üzerinde dans eden alevlere çevirdi.

"Siz, siz bana bir şey mi söyleyecektiniz?"

Bu sefer irkilme sırası Vespasien'deydi. Hemen cevap veremedi. Kaçamak bir sesle "Yo hayır, dediğim gibi, halinizi hatırlınızı sormaya gelmiştim ve..." Bir an duraksadı. Ağzının başka bir şey soracakmış gibi aralayıp bir an nefesini tutarak düşündü. Sonra vazgeçti. "Evet ve halinizi öğrendiğime göre şimdi işim bitti. Ben sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim."

Ayağa kalktı. Nezaketle başını eğip, Georgette'yi selamladı. Sonra eski nişanlısının şaşkın bakışları altında kararsız adımlarla kapıya doğru yürüdü. Elini kapının koluna uzatmıştı ki durdu. Başını birden Georgette'ye çevirdi.

"Matmazel size nişanlınız Bernard ile ilgili çok önemli bir şeyi söylemek zorundayım. Lütfen beni çok iyi dinleyin. Tehlikedesiniz."

***

Doktor Bernard kasabadaki işlerini erken bitirmişti. Muayenehanesinde ciğerleri iltihaplanmış iki hastaya bakmış, ağzının içine cerahet kesesi toplanmış bir hastaya neşterle müdahale etmiş, sonra da oradan bir buçuk saat mesafedeki Treon Kö-

yii nde bulunan, bacağını kırmış bir hastanın evine gidip gerekli müdahaleyi yapmıştı.

İreon Köyü'nden dönüşte de, geçen hafta Rambouillet'ten yüz elli frank ücretle getirttiği kestane renkli Norman kısırağına binmiş, elindeki kauçuk sopayı kullanarak rahvan yürüyüşteki atının yönünü Blanc de Venue'ya çevirmişti.

Yol boyunca içine bir is gibi çöken huzursuz hislerle b(r)ğuşmuştu. Georgette yi düşünüyordu. Dün Annabelle'nin yavaş yavaş okşarken sevgili nişanlısına yakalanmıştı. Dışından bir lanet okudu. Her şey yolunda giderken birden tüm planlar bozulabilirdi. Dikkatli olmalıydı. Bir daha Annabelle'ye beş adımdan daha fazla yaklaşmayacaktı.

Georgette'nin ne yapıp edip tekrar gönlünü almalı, aradaki soğukluğu gidermeliydi.

Blanc de Venue'nun girişindeki bekçi kulübesinde görevli muhafıza selam vermek için atını durdurdu. Muhafız, dökme demir parmaklıklı kapının sürgüsünü kaldırıp, kanatlı kapıyı açarken Bernard gergin bir halde atının gemini sıktı. Kapı açıldıktan sonra, atım mahmuzlayıp giriş yolunun iki kenarını da kaplayan gürgen ağaçlarının arasından iki yüz metrelik yolu eşkin hızda takip etti. Yolun sonunda dizginleri tekrar sıktı. Atının huzursuzca kişnemesine aldırmadan giriş meydanındaki yuvarlak bahçenin etrafını dolaştı.

Malikânenin ana kapısı önüne geldiğinde içindeki huzursuzluk birden yerini öfkeye bıraktı. Çünkü malikânenin kapısı önünde, meşin tenteli, parlak çamurluklu, önünde ısıltılı parlayan fenerleriyle uzun ve gösterişli bir araba duruyordu. Bu arabanın kime ait olduğunu biliyordu. Bu araba, bölgenin en zengin aristokratlarından Kont Barthelemy'nin oğlu Georgette'nin eski nişanlısı Mösyö Vespasien'indi.

Bu adam iyi bir dersi hak ediyordu. Hem de bir an önce.

Zaten hassas bir ruh hali içinde olan Georgette, Mösyö Vespasien'in o tuhaf sözleri karşısında iyice gerilmiş, tedirgin olmuştu.

"Tehlikede miyim? Neden bahsediyorsunuz Tanrı aşkına siz?"

Vespasien elini kapının altın kaplamalı kolundan çekip yüzünü Georgette'ye döndü. Gözlerinde terk edilen bir sevgilinin haşın ilgisiyle, çocuğunu yabancılardan korumaya çalışan şefkatli bir babanın sahiplenici duygusu vardı.

"O adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz! Babanızı da, sizi de kandırdı o!"

Georgette kaşlarını çatıp, şaşkın bir ifadeyle dudaklarını araladı. Yaşadığı derin duygusal gelgitlerin etkisiyle sinirleri iyice bozulmuştu zaten. Gergince gülümsedi.

"Siz iyi misiniz? Nasıl kandırdı bizi? Hangi konuda?"

Vespasien uzun adımlarla Georgette'nin yatağının başucu - na kadar geldi. Dizleri üzerine çöküp ellerini dua eder gibi birbirine kenetleyerek yüzünü Georgette'ye yaklaştırdı. Sesi oldukça heyecanlıydı.

"Biliyorum. Bunları söylemenin hiç sırası değil ama... Ama şu an duygusal açıdan çok hassas bir dönemdesiniz. Ve o adam bunu kullanmayı çok iyi bilecektir. O adam sandığınız kişi değil. O adam..."

Birden sertçe açılan kapının sesiyle ikisi de korku içinde başım kapıya doğru çevirdi.

Doktor Bernard, öfkeden deliye dönmüş bakışlarla saldırmaya hazır bir kaplan gibi içeriye dalmıştı.

Kısılmış, ustura gibi keskin gözlerini bir Georgette'nin bir Vespasien'in yüzünde gezdiriyordu. Elinde tuttuğu bastonu o kadar sert sıkıyordu ki, parmak boğumları kireç gibi olmuştu.

Vespasien, tam da Georgette'nin önünde dizleri üzerine çökmüş, ellerini sanki aşk dilenir gibi birbirine kenetlemiş bir

halde görüldüğü uygunsuz durumda yakalandığı için kızarmış bir yüzle ayağa kalktı.

Yatağında uzanan Georgette ise bir süre ne söyleyeceğini bilemedi. Korku içinde açılmış gözlerle nişanlısı Bernard's bakıyordu. Bu gergin sessizlik bir süre daha devam etti.

"Doktor Bernard, merhaba," diye geveledi Vespasien. "Ben de sizleri ziyarete gelmiştim."

"Ah, e, evet," dedi Georgette titrek bir sesle kekeleyerek. "Vespasien bu yakınlardan geçiyormuş, hem ayağımın durumunu hem de nasıl olduğumuzu merak etmiş."

Dişlerini sıkmakta olan Bernard hiçbir şey söylemeden vahşi gözlerle onları süzmeye devam ediyordu.

"Evet, doğru," dedi Vespasien ürkek bir sesle.

Hayatı boyunca kavga etmemişti ve böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini de hiç bilmiyordu. Doktor Bernard ona göre oldukça iri sayılırdı ve bakışlarındaki nefret niyetinin hiç de dostane olmadığı ifade ediyordu. Vespasien, karşısındaki öfkeli adamın sert bakışları karşısında dizlerinin titrediğini ve elleriyle ayaklarının her an boşanabileceğini hissediyordu. Adeta vücudundaki tüm kan çekilmiş, korkudan yüzü bembeyaz olmuştu. Eğer Georgette orada olmasaydı bir çocuk gibi çığlığı basıp, oradan hemen kaçardı.

Georgette tehdit yüklü bir top mermisi gibi duran sessizliğin arasına girdi. "Madam Adele'yi de göreceksiniz değil mi Mösyö Vespasien? Lütfen ayrılmadan önce onu da görün."

"Tabii matmazel. Madam Adele'yi de göreceğim. Hatta ben şimdi onu görüp, buradan ayrılayım. İyi günler size, madam, mösyö."

Bernard'ın yanından hızlıca sıvışıp odayı terk etti Vespasien. Bernard küçültücü bakışlarla onun odadan çıkışını seyretti.

Vespasien kapıyı kapatır kapatmaz Georgette yapmacık bir sesle kızdı.

"Siz, siz çok kaba bir insansınız, odama böyle pat diye girip, misafirimi korkutmaya nasıl cüret edersiniz!"

Bernard dişlerini sıkarak saldırgan yüzünü Georgette'ye çevirdi. Bir şey söylemek için dudaklarını araladı. Ama vazgeçti.

Georgette, bundan cesaret alarak gergin sesiyle tekrar konuştu.

"O, o çok kibar bir beyefendidir. Ve ailesiyle ailemiz yıllardan beridir akraba gibiyizdir. O yüzden onunla, yani onlarla çok samimiyiz. Anlıyorsunuz değil mi?" Meraklı ve ürkmüş gözlerle Bemard'a baktı. Ama genç adamdan hiçbir tepki gelmeyince, bu sefer öfkeli bir sesle "Konuşsanıza, niye susuyorsunuz?" diye bağırdı.

"O adam bir daha buraya gelmeyecek! Anlıyor musunuz? Bir daha sizi ziyaret etmeyecek!"

Georgette, adeta parmağı kesilmiş gibi acıyla irkildi.

"Siz, siz kim oluyorsunuz da bana böyle bir emir..."

"Kesin sesinizi! Sizin şımarıklığınızı çekemem! Siz benim resmen nişanlımsınız. Bir daha o herifçioğlunu buralarda görürsem bu işin sonu çok kötü biter. Bir daha sizi uyarmayacağım. Gereken sözleri o herif de duyacak, bundan hiç şüpheniz olmasın."

Georgette, hiçbir cevap veremedi. Şaşkın, ürkek gözlerle Bernard'ın ateş saçan gözlerine baktı. Ve tam o an kalbinde tuhaf bir sızı hissetti. Ne kadar güçlü ve korkusuz bir adamdı. Daha önce bunu fark edememişti. O kaba sözlerini sarf ederken takındığı otoriter tavrı, kararlı ve dik duruşu ve kendine güvenen cesur bakışlarıyla karşısında adeta bir kasaba doktoru değil, muzaffer bir asker duruyordu.

"Anlaşıldı mı? Anlaşıldı mı dedim?" Bernard bu sözleri sarf ederken sesini oldukça yükseltmiş, elindeki bastonu da havada öfkeyle sallamıştı.

Georgette birden başının döndüğünü hissetti. Dudaklarını araladı ve fısıldar gibi konuştu.

"Anlaşıldı."

Kapanan kapının sesi Georgette'yi kendine getirdi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Her şeyi unutmuştu bir anda. Hizmetçisi Sylvie'nın anlattıklarını, Georges'in hayaletini, Vespasien'in demin söylerken yarım kalan tuhaf sözlerini... Hepsi de aniden çıkan güçlü bir rüzgârın önünde karanlık bulutlar gibi dağılıp gitmişti.

Şu an masmavi ve pırıl pırıl parlayan zihninde tek bir imge vardı. Bernard'ın odadan çıkmadan önceki o kızgın ve erkeksi yüzü!

O yüzün kararlı gücü altında kalbinin bir yaz güneşi gibi yanıp mum gibi eridiğini hissetti.

Öfke, küçümsenme ve karşısındakinin meydan okumasına karşılık verememesinin yarattığı şaşkınlık verici duygular içinde kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Elini, kalbinin üzerinde tuttu. Hiçbir erkek ona böyle davranmaya cüret edememişti şimdiye kadar. Çünkü hiçbir erkek onu böyle sahiplenmemiş, Georgette de bir erkeğe karşı kendini böyle savunmasız ve kırlıgan hissetmemişti.

O an, Bernard'ın deminki tavırlarının içinde uyandırdığı duyguları daha önce hiçbir erkeğe karşı hissetmediğini anlayıp korktu!

Bernard öfkeyle merdivenleri iniyordu. Doğruca kabul salondaki içki masasına gidip, midesine ardı ardına birkaç kadeh konyak yuvarladı.

İç i öfkeden fırtınalı bir deniz gibi kabarmıştı. İçkiyi çok hızlı içtiği için bir an midesi çalkalanıp başı döndü.

Az önce yukarıda, Georgette'nin odasında gördüğü Vespasien'in ismini içinden nefretle telaffuz etti. Her ne kadar

Georgette için yanıp tutuşmuyor olsa bile nişanlısının, kendisine ait olan bir kadının, odasında eski âşığıyla baş başa bulunması çok rahatsız edici bir durumdu.

Sonra, daha geçen gün, Mösyö Roussel'in cenaze töreninin ardından ikisini yine Georgette'nin odasında yakaladığını hatırladı. Yo, bu olanlara iyimser yaklaşmak büyük bir saflık olurdu. Vespasien açıkça Georgette'nin etrafında dolaşıp onun aklını çelmeye çalışıyordu.

Bu konuda bir an önce bir şeyler yapmalıydı. Yoksa tüm planları suya düşerdi.

Zili çaldı. Salona gelen uşağa Mösyö Francis'i görmek istediğini söyledi. Uşak haberi ulaştırmak için dışarı çıkınca midesine bir kadeh konyak daha devirdi. Eskiden bu kadar çok içmezdi. Ve bir kadeh şarabı bile yarım saatte bitirebilirken şimdi konyak gibi sert içkileri iki nefes arasında boğazından aşağıya yuvarlayabiliyordu. Midesinden genzine doğru yükselen buruk bir yanma hissetti. Yüzünü ekşitip, dudaklarına bulaşan alkolün sıcak tadını mendiliyle silerken az önce dışarı çıkan uşağın içeri girdiğini gördü.

"Efendim, Mösyö Francis sizi kütüphanede bekliyorlar."

Bernard ayağa kalktı. Bir an başı döndü. Üstünü başını düzeltti. Sonra bastonunu eline aldı. Her halinden içki içtiğini belli eden adımlarla hızlı hızlı kütüphaneye doğru yöneldi.

Francis, bir zamanlar babasma ait olan maun masanın arkasındaki koltukta düşüncelere dalmış oturuyordu. Vert Rocky uçurumunun kıyısında bulduğu, babasının Belçika yapımı kapsüllü düello tabancasından sonra içindeki şüphe bulutlan tamamen dağılmıştı. Artık bu konudan emindi:

Babası öldürülmüştü!

Bernard kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde Francis, bu korkunç gerçeğin keskinleştirdiği gözlerini parlak bir kurşun gibi ona doğru kaldırdı.

"Buyurun Mösyö Bernard."

Bernard içeri girmeden önce alkolün de etkisiyle ateş saçı gözlerle etrafa bakındı. O kadar hızlı hareket etmişti ki aslında Francis'e tam olarak ne söyleyeceğine karar verememiş olduğunun ayırımına yeni vardı.

"Oturabilir miyim?"

"Buyurun." Francis eliyle masanın önündeki iskemleyi işaret etti.

Bernard uzun adımlarla ilerledi. İskemleye oturup alkolün etkisiyle, ağzından birkaç defa derin derin nefes aldı.

"İyi misiniz?"

Bernard iki yana başını salladı. "İyi değilim."

"Ne oldu?"

"Kardeşiniz, yani müstakbel eşim Georgette'nin etrafında dolaşan adam yüzünden!"

"Pardon? Anlamadım, hangi adamdan bahsediyorsunuz?"

"Kont Barthelemy'nin oğlu Mösyö Vespasien'den tabii ki. Ne zaman Georgette'yi ziyarete gelsem onları kız kardeşinizin odasında baş başa buluyorum."

Frands irkilir gibi oldu. Kaşlarını çattı.

"Yalnız başlarına mı? Aralarında bir şeyler olduğundan mı şüpheleniyorsunuz?"

Bernard, öfkeden ne söyleyeceğini bilememenin verdiği acıyla yüzünü buruşturup, başını salladı.

"Mösyö Vespasien onun eski nişanlısı... Ben, ben nişanlıma güveniyorum, ama kontun oğlu, siz de fark etmişsinizdir ki çok yakışıklı ve çok zengin. Georgette'nin bu kadar yakınında olmasını tasvip etmiyorum."

"Durumu anlıyorum mösyö, ama Barthelemvler bizim çok eski aile dostlarımızdır. İki aile arasındaki dostluk ve iş ilişkisi çok eskilere dayanır. Ve siz de farkındasınız ki, şu günlerde ailemizin üzerinde kara bulutlar geziyor, elem günler geçiriyoruz. Eminim ki Mösyö Vespasien bu sıkıntılı günlerimizde acılarımıza ortak olmak için bizi ziyarete gelmiştir. Lütfen bu ko-

nuda müsterih olun. Kardeşim Georgette de artık bir çocuk değil. Babamın vefatından önce gerçekleşmiş olan bu söze sadık kalacak ve sizinle evlenecektir."

Bernard başını salladı. Ama yüzündeki ifadeden içinin tam olarak rahatlamadığı gözüküyordu.

"Kardeşimle konuşurum. Bundan sonra daha dikkatli olur. Mösyö Vespasien eğer tekrar ziyarete gelirse münasip bir şekilde, herhangi bir konuğu ağırladığımız gibi konuk odasında, benim tarafımdan ya da annem tarafından ağırlanır. Lütfen içiniz rahat olsun. Babamın vefatından önce verilen söz tutulacaktır."

Bernard, başını sallayıp, kuru bir sesle teşekkür etti. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Şöminenin önünden geçerken bir an duraksayıp duvardaki tabloya baktı.

Bu yüzden de yoluna devam edemedi. Kötü bir his onu orada tuttu. Sanki uzun zamandır görmediği, ruhunda derin izler bırakmış birinin yüzünü tekrar görmüş gibi olduğu yerde çakılı kalmıştı.

Durumu fark eden Francis, oturduğu yerden açıkladı.

"Madam Eugenie Roussel," dedi. "Babamın ilk eşi, yani nişanlınız Georgette'nin öz annesi. Daha doğrusu öz annesiydi."

Bernard, gözlerini resimden ayırmadan sordu. "Ne oldu ona?"

Frands, kaşlarını şüpheli bir ifadeyle çatarak ayağa kalktı. Ellerini cebine atıp Bernard'ın yanına kadar yürüdü. Yüzünü yanan odunlardan çıkan çatırtıların yankılandığı şöminenin üzerindeki tabloya kaldırıp baktı.

"Öldü!"

"Nasıl?"

"Çok tuhaf bir tesadüf! Bundan neredeyse yirmi yıl önce, tıpkı babam gibi o da Vert Rocky uçurumundan düşüp öldü."

Doktor Bernard yüzünü çevirip Francis'e derin bakışlarla baktı. Dudağının kenarı acıma duygusuyla büküldü. "Gerçekten de çok acı bir..."

Bernard lafını tamamlayamayınca, Francis, "Tasadüf," diye araya girdi. Alnını kırıştırarak Bernard'a döndü. "Ya da belki de..." Sözüünü yarıda kesip Bemard'ın gözlerinin derinliklerine haşin bir manayla baktı.

"Belki de?"

"Bilmiyorum. Tarif edemediğim bir his var içimde."

Bernard yüzünü Francis'ten kaçırdı. Alnında ter damlacıkları birikmişti. Vücudunun tuhaf bir hisle ürperdiğini hissetti. Francis bir şeyler hissetmiş olmalıydı.

"İyi misiniz, renginiz soldu birden?"

Bernard şöminede yanan odunlara baktı. "Ateş yüzünden, çok sıcak."

"Hiçbir ateş vicdan ateşi kadar yakıcı değildir ama!"

Bernard irkilerek yüzünü Francis'e çevirdi. Kalbi küt küt atıyordu. "Ne demek istediniz?"

Francis omuz silkti.

"Babamın öldüğü gece onunla baş başa konuşan en son kişisiniz. Ve sakladığınız bir şey var. O gece, babam öldürülmeden birkaç saat önce onunla burada ne konuştuğunuzu ısrarla tekrar sormak zorundayım."

Bernard bastonuna sıkıca sarıldı. Elleri titremeye başlamıştı.

"Siz demin, yanlış duymadıysam babanızın öldürüldüğünü mü söylediniz?"

Francis topukları üzerinde dönüp hızlı adımlarla masanın arkasına dolandı. Çekmeceyi açıp, içinden sekiz kalibrelik bir düello tabancası çıkarttı ve yirmi üç santimetre uzunluğundaki namlusunu Bernard'a doğru kaldırdı.

Doktor Bernard, gayri ihtiyari geriye doğru bir adım attı. Fal taşı gibi açılan gözlerle kendi üzerine doğrultulmuş silahın karanlık namlusuna baktı.

"Bu da ne demek oluyor?"

Francis yabanıl bakışlarla gözlerini şöminenin önünde kordudan beti benzi atmış Bernard'ın yüzüne dikti.

"Bu tabanca babama subay arkadaşları tarafından eski günlerin hatırına armağan edilmişti. Bu silah yıllardır buradaki çekmecede muhafaza ediliyordu. Ama ben bu silahı bugün Vert Rocky uçurumunda, babamın aşağıya düştüğü yerin kıyısında buldum."

"Hâlâ ne anlatmak istediğinizi anlayamıyorum! Ve şu lanet tabancayı da bana doğrultmayı kesin lütfen!"

Francis, alaya bir ifadeyle gülümsedi.

"Bu tabanca oraya, bence, babam tarafından götürüldü. İçi doluydu. Ama babam tabancasını ateşlemeye fırsat bulamadı. Çünkü katil önce davranıp, onu uçurumdan itti!"

Bernard kaşlarını çattı.

"Bu iddialarınızı bana değil, yargıca anlatmalısınız!"

"Belki de. O zaman resmi bir soruşturma açılır. Ve siz de babamla o gece burada neler konuştuğunuzu anlatmak zorunda kalırsınız. Ama benim arzum, bu olayın ailemiz içinde kalması ve çok geç olmadan, burada, babam öldüğü gece onunla ne konuştuğunuzu ve babamın bu odadan çıkınca suratının neden o kadar asık olduğunu açıklamamız yönünde!"

Bernard köşeye sıkıştığım hissetti. Şakaklarından boncuk boncuk ter damlıyordu.

"Bakın beni neyle itham ettiğinizi bilmiyorum ama bu konuda beni zorlamayın lütfen. Babanızla konuştuğum konu çok özel bir konuydu ve bu konuyu öğrenmek hiç de hoşunuza gitmeyecektir. Kendinizin ve ailenizin iyiliği için bu konuda bir daha bana soru sormayın lütfen."

"Hayır!" diye bağırdı Francis. "Bu konunun peşini bırakmayacağım. Kimin karşısında bulunduğunuzun farkında olun lütfen. Ben bir Roussel'im. Roussellarin resmi varisiyim. Bölge valisinden ordudaki generallere kadar ailemiz iltimas altındadır. Babamın ölümünü aydınlatana kadar bu iltimasların sağladığı tüm haklarımı ve imtiyazlarımı kullanacağıma emin olun. Eğer paşa paşa bildiklerinizi anlatmazsanız güçlü mercilerin vasıtasıyla peşinize düşerim. Ve tabii ki, bu konu aydınlanıncaya kadar Matmazel Georgette Roussel ile evliliğinizin de belirsiz bir tarihe kadar erteleneceğini dile getirmeme gerek yok herhalde!"

Bernard, kafasının üzerine çivi çakılmış gibi olduğu yerde kaldı. Francis, çok inatçı ve dikbaşı bir delikanlıydı. Boyundan büyük işlerin altına elini sokacak kadar da gözü kara ve aptaldı.

Bernard, kaçacak yerinin kalmadığını anladı. Bir an düşündükten sonra kararlı ve cesur adımlarla masaya doğru yaklaştı. İki elini sertçe masaya koyunca, bir elinde tuttuğu bastonun kenarı masaya sertçe çarptı. Yüzünü tehditkâr bir ifadeyle Francis'e doğru kaldırdı.

"Bunu siz istediniz mösyö! Babanızla o gece yıllardır ondan ve ailenizden gizlenen bir sır hakkında konuştum. Ve bu sır ailenizin şerefine temiz kalması için hiç de hayırlı bir sır değil."

Bu sözler Francis'i şaşırttı. Ürkek bir hale büründü bir an.

"Ne sır? Ne sırrından bahsediyorsunuz siz?"

Bernard dişlerini sıkıp, manalı bir ifadeyle başını salladı.

"O gece babanızın başına ne geldiğini, bir cinayete kurban gidip gitmediğini bilmiyorum. Ama Tann şahidimdir ki, bildiğim tek bir gerçek varsa o da babanızın ilk eşi olan Madam Eugenie'nin alçakça bir cinayete kurban gittiğidir!"

Francis, yüzünün ortasına bir yumruk yemiş gibi irkilerek bir çığlık attı.

Sırlar Uçurumu

"Ne?"

Doktor soğuk ve kendinden emin bir sesle yanıtladı.

"Madam Eugenie o uçurumdan düşmedi bayım. Aşağıya atıldı. Hem de öz amcanız Mösyö Edouard tarafından!"

"Buna inanmamı beklemiyorsunuz değil mi?" diye sordu Francis.

"Doğruyu söylüyorum. Çünkü gördüm. Oradaydım."

"Gördünüz mü?"

"Evet. Çünkü ben burada doğmuştum. Babanızın eski kahyası Gilbert Vidal'in oğluyum ben."

Francis, titreyen elindeki tabancayı masanın üzerine bıraktı. Elleriyle şakaklarını ovarak pencereye doğru yürüdü.

"Şaka yapıyorsunuz değil mi?"

"Tabii ki hayır. Böyle bir konuda neden şaka yapayım. Gözlerimle gördüm tüm olanları."

"Tanrım," dedi Francis. "Amcam Mösyö Edouard'ın, yengesini, Madam Eugenie'yi uçurumdan attığını söylüyorsunuz! Ama bu saçmalık..."

Bernard da Francis'e doğru yürüyüp, yanına kadar geldi.

"Dürüstlüğüm konusunda şüpheniz mi var? Neden böyle bir yalan söyleyeyim ki?"

"Bu korkunç bir olay! Bu bir cinayet! Eğer söyledikleriniz doğruysa... Bunu kimseyle paylaşmadınız mı peki?"

Doktor, kederli bir ifadeyle bakışlarını yere eğdi. "Babama söyledim. Babam da bu sırrı saklamamız gerektiğini söyledi."

"Neden? Ortada bir cinayet vardı ama!"

"Babam, gördüğümüz şeye kimseyi kandıramayacağımızı söyledi. Biz alt sınıftan insanlardık."

"Gördüğünüz mü? Olanları başkası da mı görmüştü?"

Bernard'ın birden yanakları pembeleşti. O gün yanında Annabelle'nin de olduğunu söyleyemezdi.

"Yo hayır yoktu, özür dilerim, dilim sürçtü. Buna başkasını inandıramazdık demek istedim."

Francis gözlerini şüpheyile kısıp Bemard'a bir bakış attı.

"Bu arada ablam, bunu biliyor mu?"

"Hayır, bu sır sadece ailemde kaldı."

"Bunu kastetmedim. Özel hayatınıza karışmak istemem tabii ama lütfen merakımı maruz görün, çünkü annelerimiz farklı olsa da Georgette ile aynı kandan geliyoruz ve nikâh öncesi ailemden bu tür gerçeklerin saklanması pek hoş karşılayansam. Ablam, sizin aslında, yani geçmişte, bu malikânede çalışan kâhyanın oğlu olduğunuz gerçeğini biliyor mu?"

Doktor Bernard'ın alt dudağı gergince titredi. "Hayır, bilmiyor."

"Peki, bunu ona söylemeyi düşünmüyor musunuz?"

"Söyleyecektim. Vicdanım rahat değildi. Zaten bu yüzden o gün, nişan gecesi babanızın yanına gidip, gerçekleri anlattım. Ablanıza da anlatacaktım ama o korkunç olay meydana geldi. Kötü günleri atlattığında bunu tabii ki ablanıza söyleyeceğim."

Francis'in aklı karışmıştı. Düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Bu daha münasip olur."

Kaşlarını çatıp, bir süre içini tedirgin eden huzursuz bir hisle pencereden dışarısını seyretti. Tekrar konuşmaya başlamadan önce yutkundu.

"Size bir şey daha sormam mümkün mü mösyö?"

"Lütfen."

"Aileniz şu an nerede?"

Doktor Bernard'ın yüzü aniden sarardı ve gözleri uzaklara daldı. Adeta uçurumun diğer kıyısından sesleniyormuş gibi sesi hafiflemişti.

"Bilmiyorum."

Francis şaşırmıştı. Kaşlarını çatarak yüzünü ona döndü.

"Ne demek istediğinizi anlayamadım mösyö!"

Bernard kederli bir ifadeyle iç çekti. Başını yere doğru eğip acı bir sesle yanıtladı.

"Onları uzun zaman önce kaybettim, çok uzun zaman önce. Neredeyse yirmi yıl oldu."

"Hepsini mi, tüm ailenizi mi?"

"Evet, maalesef..."

"Peki, ne oldu onlara?"

"Bu uzun ve acı bir hikâye! Belki bir gün anlatırım."

Doktor Bernard ailesiyle ilgili konuşulmasından açıkça rahatsız olmuştu. Francis üstelemedi. Merak etse de anlayışlı bir tavırla başını salladı.

"Geçmiş benim için çok önemli," dedi kısa ama ağır bir sessizlikten sonra. "Sizin iddianıza göre amcam Mösyö Edouard bir katil! Babamın ilk eşi, merhum Madam Eugenie'nin katili. O halde amcamı bulup bu gerçeğe yüzleştirmeliyiz!"

"Yüzleştirmeliyiz derken?"

"Bu iddiaların sahibi sizsiniz. Amcamı hayatım boyunca hiç görmüş olmasam da bu suçlamalardan aklamak ve gerçekleri ortaya çıkartmak benim görevim. Şu an burada olmayan birisinin şerefini lekelediğinizin farkındasınızdır. Bu çok büyük bir suçlama. Bu yüzden yüzleşmeniz gerek."

Bernard bir cevap vermedi önce. Başını önündeydi. "Sözlerimin arkasındayım. Doğruyu söylüyorum."

Francis'in gözleri uzaklara daldı. "Babamın cinayetiyle ilgili bir şeyler biliyor musunuz?"

"Cinayet mi? Yine cinayet dediniz! Neden ısrarla babanızın öldürüldüğünü düşünüyorsunuz?"

"Babama ait olan o düello tabancasını uçurumun kıyısında bulduğumu söylemiştim."

"Onu oraya bir başkası da götürmüş olabilir. Ya da, babanızın yanında silahla oraya gitmesi illa onun öldürülmüş olduğunu ispatlamaz!"

Francis, başını yere eğip, bir süre şüphede kaldı. Sonra ceketinin iç cebinden bir kâğıt çıkartıp doktora uzattı.

Doktor, kâğıdı katlanmış yerlerinden açıp üzerindeki yazıları okudu.

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Bernard kâğıdı Francis'e geri uzatırken.

"Bu yazıları, yarısı yanmış bir mektupta buldum." Başıyla arkadaki şömineyi işaret etti. "Babamın cenazesinden sonra... Şöminenin kül çekmecesinin içinde, küller arasında. Başuşak Morgan, nişan balosu devam etmekteyken, geceleyin geç bir vakitte özel bir ulak tarafından babama bir mektup getirildiğini söylemişti. Şöminede bulduğum yanık mektupta okuyabildiğim yazıları temiz bir kâğıda çektim ve bazı cümleleri birleştirmeyi başardım." Elindeki kâğıda baktı. "Açıkça bir tehdit mektubu. Ve bunu yazan her kimse, babamı Vert Rocky uçurumuna çağırmış. Babam da gitti. Ama geri gelmedi."

Doktor, sıkıntılı bir ifadeyle sakallarını kaşıdı.

"Ama bu not yine de babanızın öldürülmüş olduğunu göstermez! Belki notu daha önce aldı. Başka bir gün."

"İyi düşünün. Böyle bir tesadüf olabilir mi? Balonun yapıldığı gece babama mühürsüz bir mektup geliyor ve o gecenin sabahında babamın Vert Rocky uçurumunda cesedi bulunuyor. Üstelik, mektubu kaleme alan kişi açıkça alacakaranlık vaktinde babamı Vert Rocky'ye çağırmış."

Bernard düşünceli ve karanlık bir ifadeyle başını önüne eğdi. "Evet, kabul ediyorum, doğrusu oldukça şüpheli bir durum. Ama neden? Kim?"

Francis, Doktor Bemard'ın gözlerine şüpheli bir ifadeyle baktı.

"Ben de bunu düşünüyorum işte! Neden Vert Rocky uçurumu? Neden mektubu yazan şahıs onu başka bir yere çağırmadı da oraya çağırdı? Çünkü on dokuz yıl önce babamın ilk karısı da o uçurumdan aşağıya düşmüştü. Sizin iddianıza göre

ise, her ne kadar bu korkunç ve akıl almaz bir iddia olsa da, amcam tarafından aşağı atılmış!"

Bernard öfkeli bir ifadeyle burun deliklerini şişirerek derin bir nefes aldı.

"Babanızın ölümüyle Vert Rocky uçurumunda, on dokuz yıl evvel şahit olduğum o korkunç olay arasında bir bağ olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Abyssus abyssum invocat!"

"Anlamadım?"

"Latince bir deyim. Uçurum uçurumu çağırır. Yani bir hata diğerini doğurur. Babamın geçen gece öldürülmesi ve sizin korkunç iddianıza göre Madam Eugenie'nin amcam Edouard tarafından Vert Rocky uçurumdan aşağı atılması! Yirmi yıl arayla gelen, arkasında karanlık şüpheler barındıran iki habis ölüm. Hislerim, babamın cinayeti ile Madam Eugenie'nin ölümü arasında bir bağ olduğunu söylüyor. Ve bu korkunç bağın ne olduğunu çözmek, benim, babama ve soyuma karşı şeref borcumdur."

Kaşlarını kararlı bir ifadeyle çatarak Bernard'a baktı.

"Ve mösyö, Tanrı şahidimdir ki, bu gerçeği er ya da geç açığa çıkartacağıma yemin ederim!"

Doktor Bernard, kütüphanede Francis'le konuştuğundan sonra kasabaya geri dönmüştü. Francis'le yaptığı konuşma, Georgette'ye duyduğu kıskançlığın önüne geçmişti. Francis çok farklı bir gençti. Henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen olaylara çok akılcı ve olgun yaklaşıyordu. "Gerçekleri açığa çıkartacağım" derken gözlerindeki kararlı ve cesur ifadeden etkilenmemek mümkün değildi. Bundan sonra Francis'e daha dikkatli yaklaşması gerekecekti. Herhangi bir açık verirse Georgette ile evliliği suya düşebilirdi.

Nişan balosu sırasında kütüphanede, Mösyö Roussel ile yaptığı tatsız konuşma aklına geldi. Mösyö Roussel, Bernard ile ilgili tatsız gerçekleri her nasılsa öğrenmişti ve aralarında şiddetli bir tartışma yaşanmıştı. Bernard hepsini reddetmişti. Mösyö Roussel ise bu meselenin henüz kapanmadığını ve bunu araştıracağını söylemişti. Ama ömrü yetmemişti. O gece Vert Rocky, binbaşıya engel olmuştu.

Bernard, az önce kütüphanede Francis'e gerçeğin bir kısmını söylemişti. Mösyö Roussel'a, eskiden bu malikânede çalışan Kâhya Gilbert'in oğlu olduğunu ve ona Mösyö Edouard in Madam Eugenie'yi uçurumdan aşağıya atarken gördüğünü söylediğini anlatmıştı. Tabii bu söylediklerinde dürüst davranmamıştı. Bernard o gece aslında Mösyö Roussel'a bu konudan hiç bahsetmemişti. Aralarında geçen tartışma Bernard'ın, Paris'te yaşadıkları kötü anılarla ilgiliydi. Georgette veya Francis, Bernard'ın Paris'te yaptıklarını öğrenirlerse ve onun neden Georgette ile evlenmek istediğini anlarsa, nişanı kesinlikle bozarlardı.

Bu konu Bemard'ın oldukça canını sıkıyordu. Ölmeden önce Mösyö Roussel, Bemard'ın Paris'te yaptıklarını öğrenmeyi başarmıştı, bunu pekâlâ Francis veya bir başkası da öğrenebilirdi. Bu konuda bir şeyler yapmalıydı ama ne yapacağını bilemiyordu. Derin bir iç çekip "Şu evlilik bir an önce olsa," diye Tanrı'ya dua etmekten başka yapacak bir şey bulamadı.

Ertesi gün muayenehanesine genç bir adam ile eşi geldi. Adamın karısı ateşli bir hastalık geçiriyordu.

Bemard'ın muayenehanesi, kasabanın Paris yolu girişinin yüz metre içinde, iki katlı müstakil bir evin giriş katında bulunuyordu. Binanın üst katını ev olarak kullanıyordu. Muayene odasının uzunluğu topu topu sekiz adım, eni ise beş adım genişliğinde, ince uzun, basık bir odaydı. Duvarlarına rutubetten yer yer kabarmış ve çatlamış, filiz renkli çiçek desenleriyle süslenmiş açık renkli bir duvar kâğıdı kaplanmıştı.

Muayene odasında bir masa, üç iskemle, ile maun bir yatak bulunuyordu. Bir köşede, kitaplık yaptırmaya lüzum görmediği için, elden düşme getirttiği çam tahtasından çatma uzun ince bir tezgâh koymuştu. Tezgâhın bir ucuna ise Bemard'ın neredeyse tek mal varlığı olan Tıp Terimleri Sözlüğü'nü, onun yanına ise, çok fazla el değiştirdiği için ciltleri aşınmış, yaprakları sararıp buruşmuş Tıp İlimleri kitaplarının ciltlerini üst üste yığmıştı. Tezgâhın geri kalanına ise muayene çantası ve bazı araç gereçlerini yaymıştı.

Doktor Bernard genç kadını muayene ettikten sonra masasına geçti. Adamın karısı halen inleyerek yatakta yatıyordu.

"Kayıt almam gerek." Gözüne okuma gözlüğü takıp masasının üzerindeki muayene defterini açtı. Karşısında bekleyen adamın yüzüne hiç bakmıyordu. "Karınızın adı?"

"Marielle."

"Çalışıyor mu?"

"Evet. Dokuma atölyesinde işçi."

"Sizin mesleğiniz?"

Oduncuyum."

"İsminiz ne?"

"Raphael Vidal."

Soyadı duyunca doktor kafasını kaldırıp gözlüğünün üzerinden adama baktı. Doktor ilk başta dikkat etmemişti. Şapkasını eline almış, saygılı bir ifadeyle bekleyen genç adamın yüzünü dikkatli bir şekilde inceleyince birden ürperdi. Adamı tepeden tırnağa süzdü. Ormanlarda odun kırmakla geçen yorucu yılların haşmetini toplayan güçlü kollarına, geniş omuzlarına, gözlerindeki yorgun ama genç ışığa baktı. Hayatın yorucu yükü adamı olduğundan daha büyük gösteriyordu. Ama adamın yaşadığı onca keder ve talihsizlik, hâlâ yüzündeki temiz ve hayat dolu ifadeyi kazıyamamıştı. Bakışlarındaki parıltıya baktı. Her türlü güçlüğe göğüs gelecek cesur bakışları. Tıpkı...

"Bir şey mi oldu?" Oduncu sesindeki saygılı tonu bulandırmadan meraklı bir sesle sormuştu.

Doktor Bernard karışık duygular içinde doğruldu. Burnunun ucunda hüznünlü bir tuzlanma olmuş, yanakları kanncalaşmıştı.

"Siz, buralı mısınız?"

"Evet."

"Aileniz..." Bu sözcüğü söylerken dudakları titredi. "Onlar da mı buralı?"

Oduncu başım sallayarak yanıtladı.

"Babanız ne iş yapıyordu?"

"Kâhyaydı, çok eskiden?"

"Nerede?"

"Eskiden, Blanc de Venue Malikânesi'nde."

Doktor boğazının düğümlendiğini hissedip, başım eğdi. "Aileniz hayatta mı?"

Oduncu, kasabaya yeni gelen doktorun neden ailesiyle bu kadar ilgilendiğine anlam verememişti. Cevap vermeden önce

bir süre sessiz kaldı. "Hayır," dedi. Ses tonu değişmişti birden. Yüzü şüpheli ve tedirgin bir hal almıştı.

"Hepsi mi?" dedi doktor. Sesi titriyordu artık. "Hepsi mi öldü?"

Oduncunun gözlerinde birden nefret dolu bir ifade belirdi. Gözlerini doktorun gözlerinin derinliklerine¹ dikerek satır kadar keskin bir sesle konuştu.

"Evet!"

Doktor dişlerini sıktı. Başını tekrar deftere eğdi. Yüreğine adeta bir mızrak saplanmıştı. Midesi ıstırap ve pişmanlık içinde çalkalanıyordu. Acı ve beklenti dolu sessizlik uzayıp odayı gergin bir havayla doldurunca, oduncu karısını almak için yatağa yöneldi.

Hasta karısının koluna girip, kalkmasına yardım etti. Birlikte kapıdan çıkmak üzereydiler ki Doktor Bernard, genç adamın arkasından seslendi.

"Mösyö, bir saniye lütfen!"

Oduncu, kaşlarını çatarak başını omzunun üzerinden Bemard'a çevirdi.

"Paraya ihtiyacınız var mı?"

Oduncu şaşırdı. Kafası karışmış bir halde cevap arayan gözlerle hastalıktan yüzü kireç gibi olmuş karısına baktı.

"Karınızın ilaca ve taze besinlerle beslenmeye ihtivacı var Ve iyice dinlenmeli. Birkaç hafta çalışmamak. Güzelce dinlenip besleyici yemekler yemeli."

Oduncu başını salladı. İlgisiz bir sesle yanıtladı. "Ona bakabilirim, mösyö."

"Eğer paraya ihtiyacınız olursa, size ben..."

"Hayır mösyö. Teşekkürler. Ben karıma bakabilirim.

Çıkmadan önce doktora şüpheli, tuhaf bir bakış attı.

Kapının kapanma sesinden sonra Doktor Bernard gözlüğünü çıkarttı. Nefes borusuna yumruk büyüklüğünde bir acı

Sırlar Uçurumu

tıkanmıştı. Elleriyle yüzünü örttü. Ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Geride kalan ıssız yıllar, kaybettiği ailesi ve hiçbir şey söyleyemeden sessizce kapıyı çekip giden, neredeyse yirmi yıldır görmediği küçük kardeşi için ağladı...

Ve başlanna gelen tüm bu acı olaylara sebep olan o malikâneye bir kez daha lanet okudu.

Blanc de Venue Malikânesi'ne...

19 yıl önce, Blanc de Venue Malikânesi...

Blanc de Venue Malikânesinin kâhyasının on dört yaşındaki oğlu Raoul Vidal, aradan iki ay geçmiş olmasına rağmen, halen o gün Vert Rocky uçurumunda gördüğü korkunç sahnenin etkisi altındaydı. Binbaşı Mösyö Frederic Roussel'in kardeşi Mösyö Edouard, binbaşının karısı Madam Eugenie'yi kucağında getirip bir an bile duraksamadan uçurumdan aşağıya atmıştı. Tıpkı bir çuval patatesi atar gibi.

Artık Mösyö Edouard ile karşılaştıklarında Raoul tedirgin oluyor ve hemen oradan uzaklaşıyordu. Mösyö Edouard'ın bir şeyler hissettiğinden ve kendisine bir zarar vereceğinden çok korkuyordu.

Babası bu konuyu bir daha açmasını yasaklamıştı. Zaten malikânenin bitmek tükenmek bilmeyen işleri yüzünden ailecek çok çalışıyorlardı ve sohbet edecek fırsat dahi bulamıyorlardı.

Ama Blanc de Venue Malikânesi'ne lanetli bir sessizlik çökmüştü. Mösyö Edouard'ın yüzü sararıp solmuştu. Yaptığı şeyin pişmanlığını yaşıyordu belki de. Binbaşı Roussel yıkılmıştı. Sadece Büyük Madam Yolande hislerini belli etmiyordu. Her zamanki gibi soğuk ve otoriterdi.

Bu yük, on dört yaşındaki Raoul'un tek başına sırtlayamayacağı kadar ağırdı. Her ne kadar gün içinde olanları hatırlamamaya çabalasa da, akşam soğuk yatağına girdiğinde göğsünün üzerine büyük bir ağırlık biniyor, içinde korkunç bir yanma hissediyordu. Elleri ve ayakları, tarif edemediği bir hissin kontrolü altında, sıtmaya tutulmuşçasına titriyordu. Gözlerinin

önünden bir türlü Madam Eugenie'nin o durgun güzel yüzünü si içmiyordu.

Mösyö Edouard nasıl böyle bir şey yapabilmişti? Hangi delice duyguyla?

Artık Annabelle ile buluşmuyorlardı. İki ay önce gördükleri o dehşet verici sahne ikisinin arasında derin ve ürkütücü bir uçurum açmıştı. O sonbahar akşamüzeri şahit oldukları manzaranın içinde sakladığı kanlı ve sarsıcı sır, Vert Rocky uçurumunun derinliklerine gömülmek üzere aralarında sessiz bir yeminle mühürlenmişti sanki. Birbirlerini gördükleri an, kısa ama anlamlı bir bakışmanın ardından, sanki Mösyö Edouard onları yan yana görse her şeyi anlayacakmış gibi, korkuyla yönlerini değiştirip birbirinden uzaklaşıyorlardı.

Her şeyin üzerine Raoul bir de aşk acısı çekiyordu. İlk aşkını, hayatında öptüğü ilk kızm sıcaklığını böyle dehşet verici bir olay sonucunda kaybetmenin acısıyla yüreği kavruluyordu. Hayatında geçirdiği en kötü günlerdi.

Birkaç gün sonra babasıyla arasında kötü bir tartışma geçti. Babası, arazideki işçilerin pusulasını ödemek için atlara binip onunla birkaç fersah ötedeki araziye inmişti. Raoul'un ise aklı Annabelle ile doluydu. Yolda giderlerken Raoul bir şekilde pusula çantasını düşürmüştü.

Raoul'un bu hatası Mösyö Frederic'e yüzlerce frank kaybettirecekti. Gilbert çok kızmıştı. Babası işçilerin önünde ona kızıp bağırды, kalaylı küfürler etti. Raoul'un gururu incinmişti. Atının gemini çevirip, dörtlü oradan kaçtı.

Atının nefesi tükeninceye kadar o dik yokuşu duraklamadan çıktı. Son metrelerde atın ayakları ıslak toprakta kaymaya başlamıştı. Bir ara neredeyse Raoul'u üzerinden atacaktı. Raoul yokuşun sonunda atından atladı. Yeşil tepenin kıyısına gitti. Atını bağladı. Daha fazla dayanamadı. Ağlamaya başladı. Sonra karşısındaki ağacı ellerini parçalayana kadar yumruklayıp, hırsını çıkardı.

Sakinleşince atına binip eve döndü. Annesi parçalanmış eli-
ni sararken babası içeri girdi. Madam Eugenie'nin ölümünden
sonra babası da değişmişti. Daha öfkeli, daha tedirgin ve daha
sert olmuştu. Pusula çantasını düşürdüğü için halen çok öfke-
liydi ona. Raoul'un suratına bir tokat patlattı.

Raoul, parçalanmış bir gururla dışarı fırladı. Babası arka-
sından küfür ederken, dönüp bakmadı. Ayakları onu doğruca
malikâneye götürüyordu.

Hizmetli girişinden içeri girdi. Karşısına çıkan hizmetçilere
çarptı, arkasından attıkları laflara aldırmadı. Sahanlıkta gördü-
ğü uşaklardan birine acilen Mösyö Frederic Roussel'ı görmek
istediğini söyledi.

"Çok acil bir konu!"

Raoul'un üzeri kardi keten beziyle sanlı ellerine şaşkınca
bakan uşak bir an tereddüt edikten sonra dudaklarını kıvrıp
başını salladı.

"Merdiven boşluğunda bekle. Madam Yolande seni bu
halde içerde görürse, kemiklerini kırar."

Birkaç dakika sonra aynı uşak, söylediği yerde sırtını du-
vara yaslamış sabırsız bir ifadeyle bekleyen kâhyanın oğlunun
yanma geri döndü.

Başıyla kendisini takip etmesi için işaret etti.

"Ellerine ne oldu?"

Raoul bir cevap veremedi. Heyecandan kalbi küt küt atı-
yordu. Az sonra Mösyö Roussel'm yanma çıkacaktı. Ona her
şeyi gerçekten de anlatabilecek miydi? Gördüklerini söyledik-
ten sonra binbaşı nasıl bir tepki verecekti? Raoul'un elini sıkıp
ona teşekkür mü edecekti? Onu ödüllendirecek miydi? Kesin
çok üzülecekti. Belki kahrolacaktı. Ama bu sırrı sonunda açık-
ladığı için Raoul'u takdir edip, belki de onu bundan sonra el
üstünde tutacaktı.

Frederic Roussel, kütüphanede gazete okuyarak öğle ye-
meği saatini beklemekteydi. Kâhya Gilbert'in oğlunun kendisi-

ni görmek istediğini duyduğunda şaşırmıştı. On dört yaşındaki bir çocuk kendisiyle ne görüşebilirdi ki? Para mı isteyecekti? Yoksa babası bir konuda ona kızmıştı da kendisinden yardım mı isteyecekti? Aslında Raoul'u beğeniyordu. Güçlü, atik ve akıllı bir çocuktur. İlerde onun yakın adamlarından birisi olabildi. Ama öğreneceği çok şey vardı halen. Eğer değerli vaktini boş yere çalarsa, o çocuğu güzel bir paylayıp ona dersini verecekti.

Uşak, kapıyı çalıp içeri girdi. Kâhya Gilbert'in oğlunun geldiğini haber verdi. Frederic, gazetesini masanın üzerine bıraktı ve uşağa çocuğu içeri alması için eliyle işaret etti.

Genç Raoul, gergin bir ifadeyle içeri girip durdu. Uşak ardından kapıyı kapatınca, omzunun üzerinden başını çevirip kapıya baktı. Sanki odaya yanlışlıkla girmiş de bir an önce dışarı çıkmak istiyormuşçasma pişman ve utangaç bir ifadeyle yüzünü tekrar binbaşuya çevirdi.

Binbaşı eliyle masanın önüne gelmesi için genç çocuğa işaret etti. Raoul, ağır adımlarla maun masanın önüne doğru yürüdü. Frederic çocuğun ellerine sarılmış kanlı bezi görünce kaşlarını çatı. Raoul, ellerini arkasına götürüp sakladı.

"Söyle bakalım delikanlı beni neden görmek istedin?"

Raoul, ürkek bakışlarla bir an binbaşının mavi gözlerinin içine bakıp, mahcupça başım öne eğdi.

Madam Eugenie'nin cenaze törenine katılmamıştı Raoul. Cenaze sonrasında gelecek ziyaretçileri karşılamak için yapılan hazırlıklara yardım etmek amacıyla malikânede kalmıştı. Akşamleyin babası anlatmıştı. Binbaşı Frederic'in, karısının tabutu başında nasıl ağladığını. Kardeşi Mösyö Edouard ile sarılıp Madam Eugenie'nin tabutunu gözyaşlarıyla nasıl yıkadıklarını.

"O sahneyi gören herkesin yüreği parçalanmıştır. Ah zavallı binbaşı! Ah zavallı Madam! Tanrı ruhlarını esirgeyip merhamet etsin!" diye yakararak dualar etmişti babası.

Raoul, şapkasını önüne* koymuş diğer eliyle saçlarını kaşıyarak yemek masasında dövünen babasının dudaklarından dökülen bu sözleri işittiğine inanmamıştı. Sanki Madam Eugenie eceliyle ölmüştü! Sanki Raoul, dün akşamüstü Veil Rocky'de yaşananları görmemişti! Babasına daha bu sabah olanları anlatmamıştı!

Babası ya gerçekten de ona inanmamıştı ya da sabahleyin söylediği gibi, Raoul'un anlattıklarını hiç yaşamamış, sanki hiç duymamış gibi yok saymıştı.

Raoul, şimdi Binbaşı Frederic'in karşısında durmuş onun insanı delip geçen hüznü gözlerinin içine bakarken yüreği acıma duygusuyla sızlıyordu. Hiçbir şeyden haberi olmayan zavallı binbaşı! Bu gerçeği ondan gizlemek acımasızlıktı. Tanrı baba da böyle olmasını istemezdi. Günahların artık açığa çıkması gerekiyordu.

"Şey, ben, Efendi Roussel, sizinle çok önemli bir konuda... Sizin bilmediğiniz bir gerçek hakkında konuşmak istedim."

Mösyö Fredöric memnuniyetsiz bir ifadeyle kaşlarını çatıp oğlanın gözlerinin içine baktı. Raoul kızarmıştı. Bir türlü uşaklar gibi konuşmayı başaramıyordu. Hitap şekli efendilerine karşı çok kabaydı.

"Anlat!" dedi binbaşı. "Korkma. Ama çabuk ol."

Raoul gözlerini binbaşuya kaldırdı. İçindeki tüm tedirginlik ve şüphe birden silinmişti. Çünkü o korkak değildi. Tann yanındaydı. Doğru olanı yapıyordu. Papaz efendi her Pazar kilisede "Doğruluk en büyük erdemdir, Tann, dürüst insanlar kayırır ve onları ödüllendirir" demiyor muydu?

"Efendi Roussel, ben... Ben korkunç bir şey gördüm. Bunu size söylemek istedim ama bir türlü... Artık bu sırrı saklayamayacağım. Madam Eugenie, yani sizin eşiniz, o kayalıktan kendi kendine düşmedi. Onu aşağıya attı efendim. Tann baba şahidimdir ki, kutsal kilisemiz ve Yüce İsa'nın kutsal kanının kudreti aşkına, ailem, dinim ve Tanrı'mın adına yemin ederim

ki olanları bu iki gözümle gördüm efendim. Kardeşiniz, kardeşiniz Mösyö Edouard onu uçurumdan aşağıya attı!"

Mösyö Fredöric birden ayağa fırladı.

"Sen ne söylüyorsun çocuk?"

Raoul'un elleri ve sesi titremeye başlamıştı.

"Yemin ederim efendim. İsa Mesih'in kutsal kanı altında tüm günahlarım yıkansın ki doğru söylüyorum. Mösyö Edouard karınızı o uçurumdan aşağıya attı. Her şeyi gördüm!"

Binbaşı Frederic gözlerinden alevler saçarak Raoul'un yanına koştu. İki eliyle çocuğu yakasından tutup sarstı.

"Sen ne söylüyorsun velet? Ne saçmalıyorsun?"

Raoul ağlamaklı bir sesle iniledi.

"Doğru... Doğruyu söylüyorum!"

"Senin gibi bir uşak parçası, nasıl olur da benim ailemden birinin adını lekeler ha! Piç!"

Raoul, yanağıyla kulağının üzerinde hissettiği acı bir yanmayla dengesini kaybedip, geriye doğru savruldu. Şaşkındı. Ne olduğunu anlayamamıştı.

Sol kulağında bir çınlama duyuyordu. Sanki son hızla koşarken bir duvara toslamış gibi sersemlemişti. Ne oluyordu? Acıdan buğulanmış gözlerle karşısına baktı. O an binbaşının havaya kalkan yüzüklü elini görünce ne olup bittiğini anladı.

Elini korumak için yukan kaldırmaya fırsat bulamadan suratında bir tokat daha patladı. Raoul darbenin şiddetiyle iki adım daha geriye gidip sırtım duvara çarptı.

"Seni iftiracı köpek! İndir ellerini! İndir ellerini!"

Raoul, korkudan ve şaşkınlıktan elleriyle yüzünü örtmüştü. Binbaşı, indir elini diye bağırınca çocukluğundan beri ailesinden aldığı efendilerine kayıtsız itaat etme eğitimiyle emre boyun eğmek zorunda kaldı.

"Kapımda beslediğim köpek! Köpeğin oğlu! Sen nasıl böyle bir iftirayı atarsın ha? Oyun mu zannettin bunu piç?"

¶

/

Binbaşı FrcWric çadırmışçasına Raoul'u tokatlamaya devam ediyordu. Darbelerin şiddetiyle Raoul'un yanakları nar gibi kızarmış, kafasının içinde ise korkunç bir uğultu kopuyordu.

O an kasaba papazının pazar vaazlarında söyledikleri kulaklarında acı bir çan sesi gibi çınladı.

"Tanrı baba dürüst insanları kayırır. Tanrı dürüst insanları ödüllendirir."

Sonra, tuğla gibi bir tokat daha patladı yanağında.

***

O akşam Kâhya Gilbert'in kulübesinde huzursuz bir sessizlik hâkimdi. Raoul, binbaşidan yediği dayaktan sonra kendini odasına kapatmıştı.

Gilbert de zaten sabahtan oğluna kızgın olduğu için onu yemeğe çağırmaya bile gerek görmemişti. Oğluna vurduğu için içinde bir parça pişmanlık vardı. Çünkü ilk defa böyle bir şey olmuştu. Ama gene de ondan özür dilemeyi düşünmüyordu. Raoul, ergenlik çağımdaydı. Bu yaşlarda yaptığı aşırılıklar ve uygunsuz davranışlar kesinlikle hoş karşılanmamalıydı. Yoksa ipleri elinden kaçırırdı.

Sofrada eşi Margaux, kızı Rachel ve beş yaşındaki küçük oğlu Raphael de vardı. Raphael'in kamını doyurmak için annesi onu yanına oturtmuştu. Masanın üzerinde soğanlı çorba ve yulaf ezmesi vardı.

Çalınan kapının sesi, sessizlik içinde süren yemeğin havasını bozdu. Rachel kapıyı açmak için sofradan kalktı.

On beş yaşındaki kız kapıyı açınca, karşısında elinde bir petrol lambasıyla bekleyen Binbaşı Frederic'in uşaklarından birini buldu. Kapının açılmasıyla birlikte gecenin tüm soğuğu içeriye hücum etmiş, küçük kulübenin içindeki tüm sıcaklığı birden dışarı kaçırmıştı.

Elinde tuttuğu petrol lambasının ışığında parlayan yanakları soğuktan morarmış olan uşak, konuşurken ağzından buhar çıkartarak, "Mösyö Roussel, acilen Kâhya Gilbert'i malikâneye çağırıyor," dedi.

Gilbert kapının ağzında duran uşağın sözlerini işitir işitmez, ağzındaki lokmayı çiğnemedi yutarak sofradan kalktı. Hiçbir şey söylemeden, duvarda asılı duran paltosunu ve şapkasını giyerek, uşakla birlikte malikâneye gitmek için dışarı çıktı.

Rachel, apar topar dışarı çıkan babasının ardından kapıyı kapattı. Soğuktan ürperen vücudunu ısıtmak için şöminenin yanına gitti ve ateşin üzerine bir odun parçası daha attı.

***

Ertesi sabah gün doğmadan Kâhya Vidal ailesindeki herkes sıcak yataklarından kalktı ve sessizce eşyalarını topladılar. Sadece Raoul onlara yardım etmiyordu. Çünkü evde yoktu. Tüm gece gözünü bile kırpmadan düşünmüş ve çok daha erken bir saatte sessizce kulübeden ayrılmıştı.

Yulaf ezmesi ile karınlarını doyururlarken sofrada kimse den ses çıkmamıştı. Sadece bir kere karısı endişeli bir sesle "Raoul hâlâ gelmedi, ya gelmezse?" diye kocasma sormuş, Gilbert ise hırçın gözlerini karısının gözlerine dikip omuz silkinişti.

Kâhya Gilbert'in neredeyse yirmi yıldır çalıştığı Blanc de Venue Malikânesindeki işine dün gece son verilmişti. Mösyö Roussel dün gece onu yanma çağırtmış ve eline bir yıl yetecek kadar yüklü bir para ile bir referans mektubu verip ertesi sabah erkenden ailesiyle birlikte malikânedi ayrılmalari ve başka bir kente taşınmalarını emretmişti. Eğer Gilbert ailesiyle birlikte bu kenti terk edeceğine dair ona şu an söz vermezse Mösyö Roussel bu parayı da vermeyeceğini söylemişti.

Gilbert, Mösyö Roussel'a bunun nedenini sormuştu ama Roussel sert bir ifadeyle bunu ona açıklamak zorunda olmadığını, sadece herkes için en iyisinin bu olacağını söylemişti.

Gilbert, kafası karışmış, çaresiz bir ruh haliyle kulübesine dönerken oğlu Raoul'un Madam Eugenie'nin ölümü ile ilgili olarak anlattığı o korkunç iddiası aklına gelmişti.

Ama eve gidince oğluna bir şey sormamıştı. Çünkü olan olmuştu artık. Kendilerine yaşayacak yeni bir kent ve yeni bir iş bulmaları gerekiyordu. Ellerinde yüklü bir miktar para vardı Bu para onlara aylarca yetebilirdi. Bu süre zarfında da kendilerine başka bir malikânede iş bulabilirlerdi. Fransa büyük bir yerdi ve kendilerine ya da yeni evlenen çocuklarına malikâneler yaptırtan pek çok zengin vardı. Gilbert'in ve eşinin Blanc de Venue'ya 10 km. uzaklıkta bir köyde ırgatlıkla geçimlerini sağlayan akrabaları vardı ama onların yanına gidemezlerdi. Hem binbaşı Frederic o parayı, onlarm eyaletten ayrılmalan karşılığında vermişti hem de Gilbert bu yaştan sonra ırgatlık yaparak yaşayamazdı.

Binbaşı, arabacıyı, onları yük arabalarından biriyle kasabaya kadar götürmesi için görevlendirilmişti. Mösyö Roussel kimseyle vedalaşmalarını istememişti. Sessizce malikâneden ayrılmasını emretmişti.

Az sayıdaki eşyalarını yalnız başlarına arabaya yüklerlerken Raoul çalıların arasından koşarak nefes nefese yanlarına geldi. Babasıyla bir an bakiştılar. Sonra babası, eşyaları taşıma lanna yardım etmesi için başıyla sert bir hareket yaptı.

Gilbert, arabacının yanına bindi. Ailesi ise arabanın arkasına, birkaç bohçalık eşyanın arama yerleştiler.

Araba malikânenin kemerli, demir parmaklıklı çift kanatlı kapısının altından geçerken, Raoul'un annesi Margauy, sessizce yanağını kucağındaki küçük oğlu Raphael'in başına dayayıp ağlamaya başladı.

Raoul, öfkeden dişlerini sıkarken annesinin yanında oturan ablası Rachel ile göz göze geldi. Rachel ona öyle bir bakıyordu ki adeta her şeyi hissetmişti.

Başlarına gelenler Raoul'un suçuydu. Babasını dinlememişti ve iki ay kadar önce Vert Rocky uçurumunda gördüğü korkunç sahneyi, gidip Mösyö Roussel'a anlatmıştı. Rachel'in suçlayıcı gözlerinden bakışlarını kaçırıp, arabanın arka tarafındaki açıklıktan, git gide ağaçların arasında kaybolmaya başlayan Blanc de Venue Malikânesi'ne son bir bakış attı.

Raoul, dün gece yatağında uzanmış gözlerini kırpmadan Mösyö Roussel'dan yediği dayağı düşünmekteyken, yemek masasında, olanları karışma anlatmakta olan babasının tüm söylediklerini duymuştu.

Ve sabah erkenden kalkıp Annabelle ile vedalaşmak için gizlice malikâneye girmişti. Onun odasını bulmuş ve işaretlerle bir gün geri dönüp, onunla evleneceğine söz vermişti.

Arabanın arkasındaki açıklıktan Blanc de Venue kaybolmak üzereyken, Raoul, gözlerinde nemli bir öfkeyle kendi kendine bir yemin daha etmişti.

Bir gün Blanc de Venue'ya geri dönecekti!

Ve başlarına gelen bu olaylar yüzünden Mösyö Roussel'dan intikamını alacaktı!

***

Arabacı, onları kasaba merkezine yakın bir hanın önünde bıraktıktan sonra iyi şanslar dileyip yoluna devam etti.

Kâhya Gilbert, ailesini hana yerleştirip, onları bu şehirden götürecek bir araba kiralamak için tek başına arabacılar alanına yürüdü.

Yaklaşık iki buçuk saat kadar sonra hana geri döndüğünde sarhoştur. Karısına ertesi sabah yola çıkacaklarını söyledi. Karısı "Peki nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Hele şu kentin sınırlarından bir çıkalım, elbet Tanrı bize yol gösterir."

Odadan tekrar çıkmadan önce dşeğin üzerinde zgnce oturmakta olan oğlu Raoul'a ters bir bakış atıp, tekrar içki içmek için aşağı kata indi.

Ertesi sabah Gilbert'in kiraladığı atlı araba, kaldıkları harın önüne geldi. Yanlarında taşıdıkları birkaç parça eşyayı arabaya yükledikten sonra hüzünlü yolculuk başladı.

nce eyaleti terk edecekler ve batıya yol alarak diğer eyalette, Pays de la Loire'e gideceklerdi. Burası, Fransa'nın en kalabalık nüfusuna sahip eyaletlerinden birisiydi. Buradaki kentlerde, Eure-et-Loir'deki gibi altı bin-yedi bin kişi yaşamazdı. En تنها ili olan Mayenne'nin nüfusu bile  yüz binden fazlaydı. evresinde bir sürü malikâne, çiftlik ve arazi vardı. Gilbert buralarda ailesiyle birlikte çalışabileceği bir yer bulacağına emindi. Eğer işleri planladığı gibi yürümezse, başka bir eyalete gideceklerdi. Fransa büyük bir yerdi.

İki gün sonra eyalet sınırını açıp Sarthe'ye vardılar. O kadar sıkı giyinmelerine rağmen yol boyunca hepsinin soğuktan dişleri takırdamıştı. Yolda sadece, dün gece bir handa yemek yiyip geceyi geçirmek için durmuşlar bunun dışında zorunlu ihtiyaçlar dışında iki dakikalığına bile yola ara vermemişlerdi.

Arabacı onları şehrin La Fleche mahallesinde bulunan ucu. bir hanın önünde bıraktı. Gilbert hemen içeri girip bir oda kiraladı. Eşyalarını yukarı kattaki odaya taşıdılar ve koca bir gün boyunca süren soğuk ve sarsıntılı yolculuğun acısını çıkarabilmek için hemen yataklarına girip, güzel bir uyku çektiler.

Bayan Margaux, kk oğlu Raphael ve kızı Rachel üzerlerine kalın bir yorgan atıp sarmaşarak, dipteki dşeğin üzerine kıvrıldılar. Gilbert ve Raoul ise pencerenin önündeki yatakta yatıyorlardı.

Raoul, babasıyla yatmaya alıştı. Daha birkaç sene öncesine kadar yemekten sonra ateşin önündeki döşeğe uzanıp, beraber kestiriyorlardı.

Geçen gün aralarında vuku bulan tatsız olay yüzünden halen konuşmuyorlardı. Raoul, kendisi yüzünden Blanc de Venue'den kovulduklarını biliyordu. Ve babasının bunu ne zaman yüzüne vuracağını tedirgin bir halde bekliyordu. Ama görünüşe göre babası şimdilik bu konuyu açmayı düşünmüyordu. Belki de önce kendilerine sığınacak bir çatı bulma derdindeydi. Yanı başında sırtını ona dönüp horlamasından bu sonucu çıkarmıştı Raoul.

Ertesi sabah erken saatlerde Gilbert, yataktan kalkıp giysilerini giydi. Şafak henüz yeni sökmüştü.

Cebinden birkaç frank para çıkartıp Raoul'a uzatırken sabah mahmurluğunun verdiği bet sesiyle konuştu. "Sen burada onlarla birlikte kal. Ben çevredeki malikâneleri gezip bize uygun bir iş arayacağım. Akşam geç dönebilirim. Gerekecekçe odadan dışarı çıkmayın. Yabana bir yerdeyiz."

Raoul, bir eliyle gözünü ovalarken, babasının uzattığı paraları aldı. Kapanan kapının sesiyle birlikte karşı uçta halen uymakta olan diğerlerine baktı. Rachel yataktan başını doğrultup etrafına bakındı. Raoul'la göz göze geldi.

"Açlıktan ölüyorum," diye seslendi. "Bize yiyecek bir şeyler getirsene Raoul."

Raoul, başını salladı. Giyinmek için ayağa kalktı. Odadan çıkmadan önce kardeşine başını çevirdi.

"Kapıyı ardından kilitle ve kimseye açma."

***

Aradan dört gün geçmişti. Çaldığı her kapı Gilbert'in yüzüne kapanıyordu. Her geçen gün siniri ve morali daha çok bozuluyordu.

O gün kendisine izin verdi ve çevredeki meyhanelerde içki içerek zaman öldürdü. Bir yandan da meyhanede tanıştığı kimselerle muhabbeti koyulaştırıp, civardaki malikâneelerde çalışana ihtiyaç olup olmadığını sorguluyordu.

Akşamın geç saatlerinde kapı çalındı. Raoul kapının önüne gidip seslendi.

"Kim var orada?"

Kapının arkasından gelen ses bitkindi.

"Aç Raoul, benim."

Raoul kapıyı açmca yüzü gözü kan revan içinde kalmış babasıyla karşılaştı ve sessiz bir çığlık attı.

Hemen koluna girip, içerdeki iskemleye oturmasına yardım etti. Karısı ve Rachel hemen yanma koştular.

"Baba ne oldu sana?"

"Gilbert kim yaptı bunu sana?"

Gilbert, aldığı darbelerle yarılmış olan kanlı kaşlarının alından hüznü gözlerle karışma baktı.

"Heba olduk!"

Karısı hissetmiş olacak ki bir çığlık attı. "Ne?"

"Tüm parayı çaldırdım Margaux. Hanın çıkışında tüm parayı hırsızlara kaptırdım! Beş paramız yok artık!"

***

Aradan on gün geçmiş, çetin ceviz soğuklar başlamıştı.

Karınlarını doyurmak ve kaldıkları hanın kirasını ödemek için Gilbert ve oğlu odun kırma, hamallık gibi günlük işlerde çalışıyorlardı. Gilbert'in karısı da kaldıkları handa karın tokluğuna bulaşık yıkıyordu. Rachel ise beş yaşındaki küçük kardeşi Raphael ile ilgileniyordu. Bu sayede günde bir öğün de olsa karınlarını doyurup, hanın kirasını ödeyebiliyorlardı.

Birkaç hafta sonra, Gilbert'in eşi Margaux ateşli bir hastalığa yakalandı. Her kış buna benzer ateşli bir rahatsızlığa yakalandıkları için bunu doğal karşıladılar. Zaten doktor çağırarak

paraları yoktu. Bu yüzden Gilbert, eşinin odada yatıp dinlenerek bu hastalığı atlatacağını düşündü.

Kara kış bastırmış her taraf karlar altında kalmıştı. Dışarıdaki çetin kış tüm kenti dişleri arasına almış her yanı soğuktan kınp geçiriyordu. Raoul ve Gilbert, bazen tüm gün mahalle mahalle gezmelerine rağmen para kazanacak bir iş bulamıyorlardı.

Gene beş para kazanamadan hana döndükleri bir akşam Margaux'u bir köşede uzanmış ateşler içinde titreye titreye sayıklarken buldular. Rachel çok korkmuştu. Üstelik annesinin hastalığı ona da bulaşmıştı. Kuru kuru öksürüyor ve kendini halsiz hissediyordu.

Raoul "Baba, doktor çağırmalıyız!" dedi.

Her şey üst üste gelmişti. Ceplerinde beş para yoktu. Gilbert binbir dil döküp yalvararak hancıdan borç para aldı ve gece vakti koştura koştura doktoru tutup, hana getirdi.

Doktor, Margaux'u muayene ettikten sonra Gilbert'e neler yapılması gerektiğini söyledi. Margaux'un hastalığı bulaşıcıydı. Mümkünse onun ve kızının odasını ayrı tutmaları ve iyi beslenmeleri gerekiyordu.

Gilbert'in yüzü asıldı. Hanaya zaten borçluydular. Eşi ve kızı için ayrı oda tutamazdı.

Doktor gittikten sonra çaresizce bir köşeye çekildi. Umutsuzluk ve çaresizlik sinsi bir kurt gibi içten içe onu kemiriyordu. Boğazma sert bir şey düğümlendi. Ümitsizlik, ateşten bir zincir gibi yüreğine dolanmış ruhunu boğup zehirliyordu.

Ertesi sabah erkenden paltosunu giyip iş bulmak için kendini kentin karlar altındaki sokaklarına attı. Bu sefer şansı yaver gitmişti. Birkaç saat gezdikten sonra bir lokantanın önünde bir araba dolusu odun gördü ve hemen lokantacıyla konuşup iki frank ve öğle yemeği karşılığında odunluğa taşımak için anlaştı.

Öğleden sonra işini bitirince akşama kadar gene sokak sokak dolaştı ama başka iş bulamadı. Gene de mutluydu. Cebinde iki frank vardı ve bu paranın yarısıyla ailesinin karnını doyurup geriye kalanla hancıya olan borcunun bir kısmını ödeyebilirdi.

Günü kurtarmış olmanın verdiği rahatlamayla hana döndüğünde Rachel ile Raoul'u bir köşeye sinmiş hüngür hüngür ağlarken buldu.

"Ne? Ne oldu?"

Raoul gözyaşlarını sildi. "Annem, öldü!"

Gilbert buna inanmayıp çocuklarını azarladı.

"Ne saçmalıyorsunuz siz?"

Sonra köşedeki döşekte yatan karısının yanı başına gitti.

"Margaux kalk haydi neyin var?"

Derin bir uykuda gibi görünen karısının yanağına dokundu. "Haydi üşümüştün uyan, bak para kazandım bu gün. Güzelce kamımızı doyuralım. Aç gözlerini haydi..."

Ama Margaux'tan hiçbir tepki gelmiyordu. Gilbert onu omuzlarından tutup sarstı. Rachel, ağlayarak babasının yanına geldi. "Baba, babacığım."

Gilbert daha fazla dayanamadı. Gözyaşlarına boğularak karısının üzerine kapaklandı. Rachel de dizlerinin üzerine çöküp, babasına sarıldı.

Raoul'sa odanın diğer ucunda, annesinin neden konuşmadığını anlamasa da diğerleri gibi ağlayan küçük kardeşi Raphael'e sarılmış ağlıyordu.

Gilbert'in ağlama krizi geçince birden ayağa kalktı. Gözlerinde korkunç bir öfke ateşi vardı. Hışımla oğlu Raoul'a döndü

Raoul, babasının gözyaşlarından ıslanmış yüzünün altındaki parlayan kederli ifadenin ne anlama geldiğini hemen anlamıştı. Kucağında hıçkıran kardeşi Raphael'i kendinden uzaklaştırdı.

"Senin yüzünden oldu! Lanetine sıçtığının çocuğu, senin yüzünden oldu!" diye ağzından köpükler saçarak haykırdı ve Raoul'un üzerine doğru atladı.

Rachel'in babasını durdurmak için gözyaşlarıyla yalvararak araya girmesi, fayda etmedi. Gilbert oğlunu tekme tokat döverek odadan dışarı attı. Bu sırada çıkan gürültüyü duyan hanın sahibi uşağıyla birlikte eline bir sopa almış yukarı kata koşuyordu. Raoul, peşinden küfürler yağdıran babasının önünden taş basamakları uçarcasına indi. Hanın sahibini ve uşağının şaşkın bakışları arasında, onları iterek kendini dışarı attı.

Kar başlamıştı. Yoğun bir şekilde yağan karın beyazlaştırdığı karanlık ve kaygan sokaklarda şuarsuzca koşturdu. Annesinin acısından, babasının şiddetinden ve gurur kırıklığından nefesi kesilinceye kadar koşturdu. O kadar hızlı koşuyordu ki göğsü bir körük gibi inip çıkıyor, boğazı alev alev yanıyordu. Gökten inen kar taneleri lapa lapa yüzüne yapışıyor ve gözlerine batıyordu.

Nasıl olmuştu bunlar? Kasaba papazı, Pazar vaazlarında cemaate bir smavda olduklarını söylerdi.

"Tanrı baba bizi sınıyor. Tıpkı Golgotha'da çarmıha gerilen mukaddes İsa gibi, bizi ıstırapla, acıyla, çileyle sınıyor! Dayanmalıyız, birlikte durmalıyız, acılarımızı paylaşmalı ve bize bu kutsal hayat ışığını gönderen Tanrı'ya kalpten dua etmeliyiz!"

Daha on beş gün önce Blanc de Venue Malikânesi'ndeki kulübelerinde ailesiyle birlikte yorgun ama tok bir havadan vardı. Çalışıyorlardı, karınlan doyuyordu ve akşamları sıcak yataklarında uyuyorlardı.

Şimdi, evlerinden ve işlerinden olmuşlardı. Annesi ölmüştü. Babası ondan nefret ediyordu.

Tüm bunların nedeni ise Raoul'un Vert Rocky uçurumunda gördüğü o sahneyi Mösyö Roussel'a anlatmasıydı.

"Benim yüzümden!" dedi Raoul hıçkırığı boğazında düğümlenirken.

Koşmaktan göğsü yanıyordu. Koca bir kar tanesi gözüne girdi. Bir saniyeliğine de olsa gözlerini kapattı.

Ne atların sesini duyabildi ne de Arnavut kaldırımlarında takırdayarak dönen güçlü tekerlek seslerini.

Kavşağın sol yönünden yokuş aşağıya son hızla gelmekte olan arabanın üzerinden geçtiğini anlayamadı bile...

***

Karanlık, soğuk ve ürpertici kâbuslar görmüştü Raoul. İnsanın aklını kaybetmesine neden olacak kadar korkunç karabasanlar.

Tenin her tarafını sivrisinekler ısırılmıştı sanki. Aç ve obur kurtçuklar, çürük etleri nasıl delik deşik ederse kollarını ve bacaklarını de öyle oymuşlar, kanlı kanlı delikler açmışlardı. Günlerce gözkapaklarını açmadan o uğultulu karanlığın içinde kanının azar azar etinden çekildiğini hissetmişti. Şimdi de teninde binlerce karmca geride korkunç bir kaşmtı bırakarak delice hareket ediyordu.

Yüzünde bir serinlik hissetti. Gözkapaklarını güçlkle, ağır ağır araladı. Gözlerine sisli bir perde gibi inen buğunun içinde bir yüz gördü. Babası, annesi, Annabelle, Rachel...

Hayır. Başka birisiydi. Kadın mı, erkek mi belli değil. Ama kötü niyetli birinin yüzü değil. Kalbi hissediyordu.

Doğrulamak istedi, yapamadı. Ellerini kaldırmaya yeltendi onu da başaramadı. Bir tabuttaydı sanki.

"İyi olacaksın merak etme."

Gene o ses. Hayatında ilk defa duyduğu ama çok tanıdık ve samimi gelen bir ses.

"Ne diye öyle delice koşuyordun ki evlat? Ölebilirdim Tanrı büyük, hayatta kalmayı başardın. "

Raoul, gözlerini kırptırdı. Ama sis dağılmadı. Hâlâ her şey bulanıktı. Ağzını araladı. Konuşmaya çalıştı. Sanki kendi sesini duysa, gerçekten hayatta olduğuna inanacaktı. Ama başaramadı.

Onun yerine sisin içindeki o ses tekrar konuştu. Sanki Raoul'un söylemek istediklerini anlamış gibiydi.

"Biliyorum evlat. Biliyorum. Üzerinden iki tane üç yüz kiloluk beygir geçti. Ama hayattasın işte. Tanrı seni seviyormuş!"

Tanrı seni seviyormuş?

Birden zihni yerine geldi. Mösyö Edouard'ın uçurumdan aşağıya attığı zavallı Madam Eugenie'yi hatırladı. Sonra annesinin o soğuk han odasındaki ölümünü...

Vert Rocky uçurumunda gördüklerini Mösyö Roussel'a anlattığı için Blanc de Venue'den kovulduktan sonra izbe bir hantada hastalıktan inim inim inlerken aç kamına ölen annesinin o solgun ve bitkin yüzü gözlerinin önüne geldi.

Ve Tanrı hiçbir suçu olmayan annesini değil, onu seviyordu...

Hem de Tanrı onu öyle bir seviyordu ki üç yüz kiloluk beygirlerin altından sağ çıkmasını bile sağlamıştı.

"Uyu şimdi evlat. Uyu. Tüm acıların geçecek."

Rüya görüyor olmalıydı. Bunların hiçbirisi olmamıştı. Evet, halen bir rüyadaydı. Gözlerini açtığında kendini Blanc de Venue'deki sıcak kulübelerinde bulacaktı. Sisın içinden gelen sesin söylediğini yaptı.

Ve uyumaya devam etti.

***

Aradan beş gün geçti. Raoul'un bir kolu ve bir bacağı alçıya alınmıştı. Kaburgalarında da kırık ve çatlaklar vardı. Bu yüzden hareket edemiyordu. Yatakta hep aynı pozisyonda yatmaktan kafasının arkasına ağrı girmişti.

Günlerce baygın bir halde yattıktan sonra dün sabah kendine gelebilmişti. Başında bir hizmetçi kız duruyordu. Gözlerini açıp, neredeyim ben diye mırıldanınca kız hemen koşarak dışarı çıkmıştı. Birkaç dakika sonra şık giyimli bir beyefendi odaya girmişti.

Bu kişi onun hayatını kurtaran Doktor Jeannot Riquin'di.

Annesinin öldüğü akşam babasından yediğı dayak yüzünden sokaklarda ağlayarak koşarken Doktor Jeannot Riquin'in, acil bir hastaya yetişmek için dörtmala giden arabasının altında kalmıştı Raoul.

Araba durunca, Doktor Jeannot Riquin aşağıya inmiş ve kanlar içinde, sokağın ortasında yatan çocuğun yanına koşmuştu. Çocuk hayattaydı. Ama kötü yaralanmıştı. Arabacısının yardımıyla onu arabaya taşımışlardı.

Bu doktor için çok zor verilecek bir karardı. Çok yaşlı ve çok hasta durumda bir hastasına yetişmesi gerekiyordu. Ama hastaya yetişmek için son sürat sürdüşdüğü arabası bir çocuğu çiğnemişti. Hemen müdahale ederse, çocuğu kurtarabilirdi. Fakat bunun için çocuğu düzgün bir yatağı yatırıp, gerekli alet edevatıyla yaralarını dikmesi, kırık kemiklerini yerine oturtup alçıya alması gerekiyordu. Tüm bunları yapsa bile çocuğun bir şansı olmayabilirdi. İlk tetkikine göre çocuğun kafatasında bir zedelenme yoktu. Ama iç organları zarar gördüyse çocuk için bir mezar kazmak daha akıllıca olurdu. Fakat önce çocuğu muayenehanesine götürmeliydi. Yoksa çocuğun o azcık şansı da y itecekti.

Diğer tarafta, şehrin öteki ucunda bekleyen yaşlı ve ağır hasta bir kadın onu bekliyordu. Altmış yaşını devirmiş, bu hayatta uzun süre nefes almış ve artık bir ayağını cennete uzatmış bir kadın. Doktor onu kaç yıl daha hayatta tutabilirdi ki? Bir mı iki mi? Bir de önünde, kollar arasında gencecik, belki daha on beşine bile basmamış bir çocuk vardı. Çocuğun önünde ise daha yaşayacağı upuzun yıllar vardı. Tabi gerekli müdahaleyi zamanında yapabilirse...

Kararlı bir ifadeyle başını kaldırıp, arabacısına emrini verdi.

"Muayenehaneye geri dönüyoruz."

Bu sözler Raoul'un hayatını kurtaran sözlerdi. O akşam doktorun yetiştirmeye çalıştığı yaşlı hastası ölmüştü. Ama Raoul'un hayatını kurtarmıştı.

"İyi uyuyabildin mi evlat?"

"Evet mösyö."

Doktor gülümseyerek Raoul'un yanı başına geldi. Elini alnına koyup ateşine baktı.

"Uyurken ağrı hissettin mi?"

"Hayır mösyö, verdiğiniz ilaçlar beni çok güzel uyuttu. Ama şimdi göğsümde bir sızı hissediyorum."

"Hizmetçim yemeğini yedirdikten sonra tekrar sana ağrı kesici vereceğim."

Doktor odadan çıkmak için kapıya doğru yönelmişti ki Raoul arkasından seslendi.

"Mösyö? Dün gece hana gittiniz mi?"

Doktor durup, başını Raoul'a çevirdi. Yüzünde kederli bir ifade vardı.

"Evet, evlat gittim. Ama aileni orada bulamadım. Hancı o akşam onları kovmuş. Nereye gittiklerini bilmiyormuş."

Raoul'un yüreği cızlamıştı. Gözleri yaşararak sordu.

"Peki, peki annem, ona ne yapmışlar."

Doktor Jeannot cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Hancı onu ertesi sabah fakir mezarlığına gömdürmüş. Hatta bu ona bir 90 *centimes*'e mal olmuş. Çıkarıp ona iki frank verdim."

Raoul'un elleri titremeye başlamıştı. Annesini fakir mezarlığına gömmüşlerdi. Yani annesinin bir mezar taşı bile yoktu.

"Size..." Raoul'un sesi titriyordu. "Size borcumu ödeyeceğim."

"Bana borcun falan yok evlat. Senin bu halde olmanın nedeni benim. Şimdi dinlen. Babanı ve kardeşlerini bulacağız. Sana söz veriyorum. Bu gün özel uşağım kentteki tüm hanları

gezecek. Daha sargılarını açmadan onları bulacağız. Söz veriyorum."

Böyle söz vermişti Doktor Mösyö Jeannot Riquin. Ama sözünü tutamamıştı.

Raoul'u bulduğunda Doktor Jeannot Riquin kırk bir yaşındaydı. Bir kez evlenmişti ve karısını yıllar önce kaybetmişti. Karısından ona kalan tek şey on yaşındaki kızıydı.

Raoul'un başına gelenler onu çok etkilemişti. Ayrıca Raoul'da çok farklı bir şey vardı. Onun ruhunun derinliklerinde yaşadığı onca kahredici deneyime rağmen kadere boyun eğmeyen etkileyici bir kuvvet ve çarpıcı bir saflık hissetmişti.

Kader onların yollarını birleştirmişti. Bu bir tesadüf değildi. Bu yazgıydı. Doktor Jeannot eğer evden birkaç dakika geç çıksaydı belki Raoul'a arabasıyla çarpmayacaktı. Ve onunla hiç karşılaşmayacaktı. O zaman Raoul'un hali ne olacaktı? Belki Raoul hana geri dönecekti ve ailesiyle birlikte karanlık ve ümitsizlik içinde yaşamaya devam edecekti.

Ama şimdi ailesi kayıp olmuştu. Ve Raoul aldığı yaralar yüzünden sakat kalabilirdi.

Bu yüzden o gün kendi kendine bir söz vermişti Doktor Jeannot. Raoul'un babasını buluncaya kadar ona bakacak ve tüm ihtiyaçlarıyla ilgilenecekti.

Fakat babasını hiçbir zaman bulamadı.

Raoul'sa ailesinin izine ancak aradan yirmi yıl geçince ulaşabildi. Daha doğrusu küçük erkek kardeşi Raphael'in izine.

Sessizce muayenehanesinden çıkıp giden kardeşi Raphael'in arkasından bakan Doktor Bernard, yirmi yıl önce yaşadığı bu olayları korkunç bir azap ve öfke içinde tekrar hatırlamıştı.

Ertesi gün Francis, Paris'e döndü. Ardından bir araba kiralayıp, Paris'in 45 km. doğusundaki, küçük bir kasaba olan Crecy-la-Chapelle kasabasına doğru yola çıktı.

Bu kasaba, yeşil kırları, tarihi kiliseleri, küçük asma köprüleri, dereleri ve tenhaliğıyla Paris sosyetesinin romantik âşıklarının tatlı bir kaçamak için ziyaret ettikleri, Fransa'nın küçük Venedik'i olarak tanınırdı.

Romantik ve hovarda Edouard için bundan daha uygun bir yer de olamazdı. Madam Eugenie'nin ölümünden sonra, on dokuz yıl önce burada bir malikâne satın alıp, Blanc de Venue'den taşınmıştı.

Yolculuğun başında Francis, iki gün önce Doktor Bemard'la kütüphanede yaptığı konuşmayı düşünüyordu.

Doktor Bernard iki önemli şey söylemişti ona. Birincisi, kendisinin Blanc de Venue'nün kâhyası olan Gilbert Vidal'in oğlu olduğu gerçeği...

İkincisi ise Frederic Roussel'in öldüğü gece onunla kütüphanede konuştuğunu iddia ettiği konu.

Yani Madam Eugenie'nin Mösyö Edouard tarafından Vert Rocky uçurumundan aşağıya atıldığını gördüğünü söylemesi...

Bu suçlama Doktor Bemard'ın itiraf ettiği diğer konudan daha ciddi ve tehlikeli bir konuydu.

Amcası, soylu bir asilzade olan Edouard Roussel, ağabeyinin karısını mı öldürmüştü?

Ve bu sır neredeyse yirmi yıldır herkesten saklanıyordu?

Doktor Bemard'ın ya da gerçek ismiyle Raoul Vidal'in iddialarını ispat etmenin tek yolu vardı. O da Francis'in amcası

Edouard'ı bulup, ona gerçeği sormasıydı.

Amcası hakkında eskiden beri hem malikâne çalışanlarından hem de kasaba halkından birçok şey işitmişti. Mösyö I Edouard, Roussel ailesi ve dedikoducu kasaba halkı için lanetli bir adam, ama onların düşüncelerinin tam tersine bekâr, dul veya aşka susamış evli hanımlar içinse bir masal kahramanıydı. Hem romantik hem de karanlık, çekiciliğine karşı konulamayacak türden gizemli bir erkekti.

Kısacası Eure-et-Loir eyaletinin Don Giovanni'siydi.³

Dreux'da yaşadığı dört yıllık zamanda, yan efsane yan gerçek maceraları arasında evli kadınları baştan çıkarttığı, büyük bahislerin döndüğü kumar partilerine katıldığı, Paris'ten getirttiği fahişelerle kırlarda seks ayinleri yapıp, kızların kafasına şarap şişesi koyarak ateş ettiği, hatta bu yüzden bir fahişeyi öldürüp ormana gömdüğü bile söylenmişti.

İşte şimdi genç Francis, ahlaksız ve karanlık hikâyelerini yıllarca dinlemesine rağmen hiç tanışma fırsatı yakalayamadığı efsanevi amcasının yanına, Doktor Bernard'm iddiasıyla yüzleştirmek için gidiyordu.

Francis'in yolculuk sırasında düşündüğü konulardan birisi de şöminede bulduğu mektuptu. Bernard'm kütüphanedeyken yaptığı açıklamalardan sonra mektubu önüne açıp tekrar düşünmüştü.

Mektupta kafasını en çok kurcalayan yerlerden birisi "Edo.... amca.....nieyi ..... aşağıya attığı kayalıkta, Vert ....ky'de..." yazan yerdi.

Bu eksik yerleri birleştirince "Edouard amcanım Eugenie'yi aşağıya attığı kayalıkta," diye tamamlayabilmişti.

Peki, bu mektubu Bernard yazmış olamaz mıydı? Gördü-

³ Don Juan: Ünlü İtalyan oyun yazarı Carlo Goldoni tarafından 1736'da Don Juan (Don Giovanni Tenorio, ossia 11 Dissoluto) isimli bir oyun yazılmıştır. Bu oyunun gösterildiği ülkelerde Don Juan, Don Giovanni ismiyle bilinirdi. (Ç.N)

günü iddia ettiği bu korkunç olayı başka kimseye anlatmadığım söylemişti. O zaman kendi kendini itham ediyordu. Eğer merhum Madam Eugenie'nin Edouard tarafından aşağıya atıldığını kendisinden başka kimse görmemiş ve bu iddiayı herhangi bir şekilde duymamışsa, bu mektubu Bemard'tan başkası yazmış olamazdı!

Ama neden böyle bir mektup yazsın ki? Hem de Georgette ile nişanlandığı gece neden babasına göndersin ki?

Üstelik mektupta açıkça "Edouard amca" yazıyordu.

Edouard sadece üç kişinin amcasıydı. Kendisinin, Georgette'nin ve merhum Georges'ın.

Sonra, geçen gece hizmetli çıkışındaki merdiven sahanlığında Georges'm hayaletini gördüğünü söyleyen Bayan Huguette geldi aklına...

Gördüğü hayalet için *"Siyahlar içinde bir hortlak"* demişti aşçı kadın. *"O siyahlı hayalet Georges'ın ta kendisiydi. Hem de yirmi yıl önce Napolyon'la savaşa giderken nasılsa öyleydi. Hiç yaşlanmamıştı!"*

Tuhaf şeyler oluyordu. Kütüphanede bulduğu o garip mektup, babasının bir cinayete kurban gittiğine dair inancı, malikânede dolaşan Georges'm hayaleti ve şimdi de Doktor Bernard'm anlattığı o tüyler ürpertici hikâye...

Tüm bunların arkasında ne vardı?

Bir de tabii mektupta "Karçıçeği" lafının geçtiği bir yer vardı. Kimdi bu Karçıçeği? Ya da neresi?

Tüm bu gizemin birbiriyle bir bağlantısı olup olmadığını bilmiyordu. Ama bu sırlardan bir tanesini çözmeye çok yakın olduğunu hissediyordu.

Madam Eugenie'nin ölümünü!

Yirmi yıldır saklanan bu sırrı aydınlatacak olan amcası Edouard ile arasında sadece bir günlük mesafe vardı artık...

37 yıl önce.,,

Genç Frederic yirmi yaşındaydı ve Napolyon'un süvari alayında çiçeği burnunda bir teğmendi.

Babası, Mösyö Roussel geçen sene vefat etmişti. O günden sonra, Blanc de Venue'yu devrimden önceki şaşalı günlerine ve saygınlığına tekrar kavuşturmak için Madam Yolande var gücüyle işe koyulmuştu. Çünkü kocasının vasiyetine sadık kalıp malikânenin ve çocuklarının geleceğini güvence altına almak istiyordu. Devrimden sonra kaybettikleri mal varlıklarını geri kazanıp Blanc de Venue'yu hak ettiği yere ulaştırmayı arzulu yordu.

Napolyon'un devrim ordusu İsviçre'yi işgal etmiş ve yeni İsviçre hükümetine zorla yeni bir anayasa kabul ettirip İsviçre'yi Fransa hükümetinin esaretine almıştı. Bu başarılı işgal yüzünden Napolyon Bonapart, Saint Romain panayırı için ekim ayında subaylarının çoğuna iki haftalık izin vermişti.

Genç Frederic bu izinden faydalanarak soluğu Blanc de Venue'de aldı. Bu sefer eve dönerken yaşadığı heyecan ve mutluluk her zamankinden daha fazlaydı. Çünkü annesine yüreğini sımsıcacık eden müjdeli bir haber verecekti.

O akşam Madam Yolande ailenin gurur kaynağı olan oğluna enfes bir "hoş geldin" ziyafeti verdi. Yemek için Frederic'in en sevdiği yiyecekleri ve tatlıları hazırlatmış, normalde hiç yapmamasına rağmen gün içinde sık sık mutfağa inip yapılan hazırlıkları kendi gözleriyle kontrol etmişti.

Yemekte, o zaman henüz on üç yaşında olan Frederic'in küçük kız kardeşi Carolina ve on altı yaşındaki erkek kardeşi

Edouard da vardı. Ağabeyleri onlar için tarifsiz bir mutluluk ve gurur kaynağı olmuştu. Napolyon'un orduları zafer üstüne zafer kazanıyor, ülkeyi sevince boğan bu tarihsel zaferlerin içinde ağabeylerinin de yer alıyor olması onlara daha büyük bir gurur yaşıtıyordu.

Edouard, en çok da muharebe alanlarını merak ediyordu. Ağabeyine yemek sırasında sayısız soru sormuştu. Onun kaç düşman öldürdüğünü, düşmanları öldürürken daha çok kılıcını mı yoksa tabancasını mı kullandığını, top güllerinin düşünce gerçekten de deprem olmuş gibi yeri sallayıp sallamadığını, Napolyon Bonapart'ı kaç kez gördüğünü, bunun gibi pek çok soru sormuştu.

Ağabeyi konuşmaktan sıkılsa da heyecan içindeki kardeşini kırmayıp ona mümkün olduğunca sade ve dürüst cevaplar vermeye çalışmıştı; ama Edouard'm merakı hiç bitmeyecek gibiydi. Her genç Fransız erkeği gibi savaş onun birinci ilgi almıydı. Çok geçmeden Madam Yolande küçük oğlunu tatlı bir ■ dille uyanp, yemekte bu tür konuların konuşulmasının doğru olmayacağını söyleyerek Frederic'i kardeşinin soru salvolann- ,> dan kurtarmıştı.

Yemekten sonra Frederic gülümseyerek annesine baş başa konuşma talebinde bulunmuştu.

Madam Yolande yemek sırasında Frederic'in çok heyecanlı olduğunu zaten fark etmiş, yüreğinde onu çok mutlu eden güzel bir duygunun kıvılcımlarının alevlendiğini hissetmişti.
? Birlikte kütüphaneye geçtiler.

Frederic annesini yanan şöminenin karşısındaki koltuklarından birine oturttu. Sonra kendisi de karşı koltuğa geçip annesine doğru eğildi. Yüzünde annesinin daha önce hiç tanık olmadığı çocukça bir mutluluk vardı.

"Anne, sana sevindirici bir haber vermek istiyorum. Ama .* önce tahmin etmeye çalış bakalım."
f "Orduda terfi mi aldın?"

"Hayır hayır, başka bir konu."

Annesi gülümseyerek oyuna katıldı. Başını yukarı kaldırıp 1 düşündü. "Hımm, benim cesur subay oğlumu bu kadar mutlu ' eden ne olabilir acaba... Bir düşüneyim. Ah, buldum galiba, ufukta bir aşk mı görünüyor?"

Frederic utangaçça gülümseyip başını salladı.

"Evet, anne bir aşk. Hem de şu güne kadar hiç tatmadığur. kadar gerçek ve derin bir aşk."

Annesi uzun zamandır Tanrı'dan oğlunun kalbini fethedecek şanslı kadını karşısına çıkarmasını bekliyordu.

"Ah Frederic, tatlım... Çok, çok sevindim buna."

Annesi, yüzünde gülücükler açarak elini oğluna doğru uzattı. Frederic, annesinin elini ellerinin arasına alıp, öptü.

"Seni kutlarım. Uzun zamandır bu eve bir gelin gelmesini bekliyordum. Keşke baban da bugünü görebilseydi. Çok, çok mutlu ettin beni Frederic. Ee, peki kim bu talihli güzel kadın?"

Frederic gülümsedi. "İsmi Eugenie, Matmazel Eugenie Valvert."

Frederic bir an elleri arasında tuttuğu annesinin elinin irkildiğini hissetti. Annesinin yüzü birden düşünceli bir hal aldı. "Hım, Valvert, pek bilindik bir soyadı değil. Bu civardan değil sanırım."

"Değil, ama çok saygın bir aileden geliyor."

"Babası kimmiş?"

"Babasını maalesef uzun bir süre önce kaybetmiş. Şimdi amcasının yanında yaşıyor. Le Boullay yakınlarında bir çiftlikleri var."

"Adı neymiş? Babasının?"

"Jean Baptiste Valvert."

Madam Yolande sanki kızgın bir maşayı tutmuş gibi elini aniden oğlunun ellerinden çekti. Yüzünü karanlık ve puslu bir ifadeyle başka tarafa çevirdi.

"Anne, neyin var ne oldu?"

Madam Yolande bir cevap vermedi. Başını eğip elini alına götürdü.

"Meryem Ana sen ruhumuzu esirge. Bunun gerçek olmadığını söyle bana?"

"Anne, neden Meryem Ana'ya dua ediyorsun. Eugenie'nin babasının adını duyunca neden ürperdin?"

Annesi eleriyle yüzünü örttü. Duyduklarına inanamıyormuş gibi başını sağa sola sallıyordu.

"Bu, bu olamaz, olamaz!"

"Anne?"

Madam Yolande ellerini yüzünden indirip, yalvaran bakışlarla oğluna baktı.

"Oğlum, bu kadınla evlenmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

Frederic annesinin sorduğu soru karşısında şaşkındı.

"Anne, tabu ki evlenmeyi düşünüyorum, bu yüzden bu konuyu sana açtım."

Birden "Hayır!" diye bağırdı Madam Yolande. "Bu evlilik olamaz."

Normalde annesinin yüksek sesli konuşmasma ya da kızınca bağırıp çağırmasına alışkın olmasına rağmen neden bu konuda böyle aşın tepki verdiğini bir türlü anlayamayan Frederic'in gözleri endişeli bir halde kocaman açılmıştı.

"Anne, bağırma lütfen, neden böyle söylüyorsun?"

"O kadın bizim soyadınıza layık değil."

"Nedenmiş o? Gelirleri çok iyi ve ailesi çok saygınlardır."

"Ama... Ama..." Annesi kekelemeye başlamıştı. Sanki bir şey biliyor da saklamaya çalışıyormuş gibiydi. "Ama o kadın, o kadın bizim ailemize layık değil diyorum işte..."

"Nerden tanıyorsun onu?"

"Duydum biliyorum, o kadınla ilgili dedikodular dolaşıyor. Soyu soppu belli olmayan bir kadınla evlenemezsin."

"Kim böylesine utanmazca dedikodular uydurur?"

"Kimse kim, biliyorum, duydum işte. Böyle hafif meşrep bir kızla evlenemezsin."

"Hafif meşrep mi? Eugenie daha on yedi yaşında. Ve onu çılgınlar gibi seviyorum anne."

"Hayır!" diye bağırdı annesi tekrar. "Sakın o lafı bir daha tekrarlama. Bu evde olmaz, benim yanımda olmaz."

"Anne neler söylüyorsun?"

Annesi haşın gözlerle oğluna baktı. Gözlerindeki ifade çok şey anlatıyordu.

"Derhal o kızla olan tüm muhabbetini keseceksin ve onu bir daha kesinlikle görmeyeceksin."

Frederic şaşırılmış ve hayal kırıklığına uğramış yorgun bir ifadeyle arkasına yaslandı. Başım omuzları üzerinde salladı. "Yüce Tanrım! Neler işitiyorum anne? Bir şey saklıyorsun sen! Anne ne saklıyorsun, itiraf et Tanrı aşkına!"

"Bu evlilik olamaz Frederic. Ben nefes aldığım sürece olmaz."

"Neden?"

"Çünkü onlar... O aile lanetli bir aile. Ve o lanetin bizim evimize de bulaşmasını istemiyorum."

"Anne saçmalıyorsun. Bunlar aptalca söylentiler. Bunlara inanamazsın."

"İnanıyorum. Onlar lanetli. O kadın lanetli. O fahişeyi gelin olarak getirmeyeceksin."

Frederic birden ayağa fırladı. Sesi artık sohbetin başındaki gibi nazik ve saygılı değildi.

"Anne! Onun hakkında kötü söz söyleme!"

"Haklıysam, söylerim. O kadım bu eve gelin getirmeyeceksin!"

"Getireceğim anne!"

"Bana karşı mı çıkıyorsun?"

Frederic bir an duraksadı. Sinirden parmakları titremeye başlamıştı. Sonunda derin bir nefes aldı ve titreyen dudakları arasından fısıldadı.

"Evet, gerekirse bu aşk için bütün dünyayı karşıma alırım!"

Madam Yolande bu söz üzerine adeta çıldırdı.

"Bu evlilik olmayacak!" diye bağırdı. Kontrolünü kaybetmişti. İşaret parmağını tehdit dolu bir ifadeyle bıçak gibi havada salladı. "O lanetli kadınla evlenmeyeceksin!"

"Evlenirsem?"

Bir an satır kadar sert bir sessizlik düştü araya. Ana ve oğul birbirlerine sanki iki ezeli düşmanmış gibi öldüresiye duygularla baktılar. Madam Yolande nefesini tutup gözlerinden ateşler saçarak son sözünü söyledi.

"O kadını öldürürüm!"

***

İki hafta sonra, yağmurlu bir sonbahar sabahı Frederic atını Puisseux Köyü ile Le Boullay arasındaki Adorlee çiftliğine doğru sürdü.

Gerçeği sevgilisinden öğrenmişti. Neden annesinin Valvertlerden nefret ettiğini ve bu evliliğe neden karşı çıktığını.

Frederic dün gece sabaha kadar düşünmüş ve kararını vermişti. İsviçre'deki kışlaya dönmeden önce, üç saatlik, yorucu, ıslak ve duraksız bir yolculuktan sonra Eugenie'nin amcasıyla yaşadığı eve neredeyse varmıştı.

Gökyüzü yarılmış, bardaktan boşanırcasına şiddetli bir yağmur yağıyordu. Atını, evin karşısındaki yeşil tepenin üzerinde durdurdu. Atı yorgunluktan ağzından buharlı soluklar verirken, Frederic ciğerlerine derin bir nefes alıp haykırdı.

"Matmazel Eugenie Vavert! Matmazel Eugenie Valvert! Duyuyor musun beni!"

Atı kendi etrafında huzursuzca bir tur attı. Frederic aşağıdaki evin pencerelerinde gözlerini gezdirdi ve ağız dolusu tekrar haykırdı.

"Eugenieeeee! Ben Teğmen Frederic Roussel. Tanrı şahidimdir ki, hayatım boyunca seni bekledim. Nereye gidersem gideyim, başıma ne gelirse gelsin, kalbim attığı sürece her zaman seni seveceğim! Duyuyor musun beni!"

Evin alt katındaki pencerelerden birisinin perdesi aralandı. Eugenie'nin amcası, camın arkasından kaşlarını nefretle çatarak Frederick izliyordu. Elinde ise içi barut ve kurşunla doldurulmuş çakmaklı bir tüfek vardı.

Subay kıyafetleri üzerine siyah renkli muşamba yağmurluk giymiş olan Frederic karşı tepenin üzerinden tekrar bağırdı.

"İsterse tüm dünya karşımda dursun! Ne Türklerin keskin kılıçları, ne de İngiliz bataryaları sana ulaşmama engel olamayacak!"

Atı tekrar huysuzlanıp kendi etrafında bir tur daha attı ve terli ağzından öfkeli bir homurdanma duyuldu.

Amcası pencereyi açtı. Tüfeğini sertçe omzuna dayayıp horozunu kaldırdı ve namlusunu Frederic'e doğrulttu.

"Beni bekle Eugenie, ne olur beni bekle! Ölüm bile sana dönmeme engel olamayacak! Bizi hiçbir şey ayıramayacak!"

O sırada Eugenie koşarak salondan içeriye girdi. Ağlayarak diz çöktü ve amcasının bacaklarına sarıldı.

"Ne olur," diye hıçkırdı. "Yapma amcacığım. Ne olur acı. Yalvarırım! Beni öldür, ama ona zarar verme! Yalvarırım!"

Amcası, nefesini tutup bir gözünü kapattı. Parmağıyla vavaş vavaş tetiği ezip, boşluğunu aldı. Bir milim daha çekse tetik yayı düşecekti. Ama yan baldırında hissettiği küçücük bir darbe onu durdurdu. Bacağında hissettiği bu kıpırtı Eugenie'nin sevdiği için can havliyle çarpan kalbinin sesiydi. Hayatın bahrındaki genç ve güzel yeğeninin kalbi bir serçe yavrusu gibi çırpınıyordu.

Amcası, o anda Öldürmekten usanmış yaşlı ve yorgun bir ava gibi ciğerlerinde tuttuğu nefesi geri verdi. Ayakları dibinde sessiz sessiz ağlayan acı içindeki Eugenie'ye başını eğip baktı. Kalbi aama hissiyle dolarken aklından bir sürü düşünce geçiyordu. Tatlı yeğeni Eugenie'nin ne suçu vardı? Ya Frederic'in? Bu gençlerin birbiri için çarpan sevgi dolu kalplerinin ne suçu vardı?

Frederic atının gemini çevirip tepenin ardında yok olurken Eugenie'nin amcası da tüfeğini omzundan indirip dipçliğini yere dayadı. Derin bir iç çekip diğer eliyle genç ve güzel yeğenin başını okşadı.

Eugenie hıçkırıkları arasında fısıldadı.

"Teşekkür ederim amca, sana çok teşekkür ederim."

Amcasının yüreği parçalanıyordu. Ama bu aşkı onay layamazdı. Bu evliliğe izin veremezdi.

Kardeşinin ruhuna, Eugenie'nin babasına ihanet edemezdi.

***

Frederic, birkaç ay sonra özel bir ulak vasıtasıyla sevgilisinden bir mektup alınca, hemen atma atlayıp kışlayı terk etti.

Eugenie, mektubu üç gün önce yazmıştı ve amcasının onu birkaç gün içinde, adım söylemediği bir yere göndereceğini yazmıştı.

"Beni kurtar Frederic, sensiz yaşamaktansa ölmeyi seçerim!" yazıyordu mektupta.

Frederic, yetişemeyeceğini düşünerek atını dörtnala Adorlee çiftliğine sürdü. Atım çitlerin üzerinden atlatıp evin avlusuna daldı.

Kapıyı kırıp içeri girdi. Aşkmı kaybetme korkusu gözünü karartmıştı.

"Eugenie!" diye haykırdı içeri girince.

Kadın bir hizmetçi, elinde şamdanla içerdeki odaların birinden çıktı ve bir çığlık attı. Frederic tabancasını çıkartıp kadına doğrulttu.

"Matmazel nerede?"

Kadın korkudan titreyerek başını merdivenlere doğru çevirdi. Frederic koşar adım merdivenlerden çıktı.

Tek tek yukarı kattaki odalara girip baktı. Koridorun sonundaki odaya dalınca Eugenie'nin amcasını tek başına, köhne bir iskemlede otururken buldu.

Mösyö Arthur Valvert, duvardaki köşebendin üzerinden yayılan zayıf bir mum ışığının altında, pencerenin önündeki iskemlede kederli bir ifadeyle oturmaktaydı. Yanındaki masada yarısı boşalmış bir konyak şişesi vardı.

Frederic, kendine güvenen subaylara özgü bir yürüyüşle topuklarını sertçe yere vurarak, Mösyö Valvert'in karşısına geçti.

"Eugenie nerede?"

Mösyö Valvert, içtiği konyağın etkisiyle ağırlaşan göz kapaklarını açarak, yorgun başını hafifçe Frederic'e kaldırdı. Sonra hiçbir tepki vermeden ıstırap yüklü yüzünü umarsızca önüne eğdi.

Frederic, elinde tuttuğu tabancanın ağzını Mösyö Valvert'in alnına dayayıp, diğer eliyle horozunu kaldırdı.

"Eugenie nerede?"

Mösyö Valvert'in ruh hali çok kötü gözüküyordu. Sanki derin ve öldürücü bir pişmanlığın tesiri altındaymış gibi vüzu kederle kaplıydı.

Eliyle Frederic'in alnına dayadığı namluyu kavradı. Gözlerini bıçak gibi bir ifadeyle Frederic'e dikti.

"Beni öldürebilirsin evlat! Bundan korkmuyorum. Ama o gidince, içimde, bir şeylerin eksildiğini hissettim."

Namluyu korkusuzca alnından indirdi. Fn'-deric ateşlemeyi asla düşünmediği beylik silahıyla bu yaşlı ve cesur adamı korutamayacağını anlamıştı.

"O nerede?" diye yineledi sorusunu.

Mösyö Valvert, göğsüne doğru başını salladı.

"Onu gerçekten seviyorsun genç adam. Onu gerçekten sevdiğini kanıtladın."

"Bana yerini söyle!"

"Le Havre Limanı'ndan yarın kalkacak gemiye binecek. Onu, Belçika'daki kuzenlerinin yanına gönderiyorum."

Frederic topukları üzerinde dönüp hızla kapıya doğru yönelmişti ki Mösyö Valvert arkasından seslendi.

"Frederic!"

Frederic durup başını çevirdi.

Mösyö Valvert hüznün dolu gözlerle ona bakıyordu. Sesi de keder yüklü bir kehanette bulunur gibi acı dolu bir fısıltıya dönüşmüştü. "Bu sevgi size mutluluk getirmeyecek evlat? Bu imkânsız."

Frederic koşarak evden çıktı ve Mösyö Valvert'in sarf ettiği son sözler kulaklarında çınlarken atma atlayıp, doludizgin tepenin ardına doğru sürdü.

Sabaha kadar at sürdü. Üç gündür at sırtındaydı ve gözlelerinden uyku boşanıyordu ama direndi. Açlığa, susuzluğa, soğuğa, yorgunluğa demirden bir adam gibi direndi.

Çünkü yüreği damarlarına kan akıtmıyordu, Eugenie'nin aşkını kanatıyordu.

Kauçuk binici sopasıyla, çılgınlar gibi kamçılardı atını. Portakal renkli güneş, karlı ve soğuk tepelerin üzerinde ağır ağır yüzünü gösterirken, Frederic hâlâ kente çok uzaktı. Atı, adeta ona isyan edercesine homurdanarak, sahibinin acımasız kamçıları yüzünden hiç durmadan dörtnala koşmaya devam etti. Saatin yelkovanı dokuzaya gelirken, armatörlerin üç katlı evleriyle ünlü, halk arasında la Porte Ocöane, yani Okyanus Limanı,

olarak bilinen, transatlantik geçişi yapan denizcilerin uğrak yeri I olan Le Havre kentine giriş yaptı. I

Yeni güne çoktan başlamış olan liman halkının doldurdu-1 ğu, çöp birikintileri, dışkı ve yosun kokan ara sokaklardan in- I sanların şaşkın ve meraklı bakışları altında atıyla kendine yol] açarak geçti.

Kalbi siperlerde ardı ardına patlayan top bataryaları gibi korkulu bir heyecanla atıyordu. Eğer gemiyi kaçırırsa biricik aşkı Eugenie'yi bir daha asla göremeyecekti! Bu korkunç düşünce göğsüne bir top güllesi çarpmış gibi yüreğini darmadağın etti.

Sonunda denizle karanın arasından upuzun bir şerit gibi geçen Foch Caddesi'ne girdi.

Atadan indi. Dizginini eline alıp, yorgunluktan homurdanan atını peşinden sürükledi. Liman görevlisini buldu. Adam akşamdan kalma bir kafaya sahipmiş gibi bitkin gözlerle karşılarındaki genç subayı süzdü.

"Belçika'ya kalkacak gemi hangisi?"

Adam sanki bir alacaklısına yakalanmış gibi korkuyla Frederic'e baktı. "Ne dediniz mösyö?"

"Belçika'ya kalkan gemi hangisi?"

Adam, anlamakta güçlük çekiyormuş gibi bir süre daha yüzünü buruşturup, derin derin Frederic'e baktı. Sonra alkol ve sarımsak kokan nefesini Frederic'in yüzüne boşaltarak, elivle ufukta uzaklaşmakta olan bir gemiyi işaret etti.

"Orada işte mösyö, sorduğunuz gemi orada."

Frederic, duvara çarpmış gibi sarsıldı. Liman görevlisi sarımsak adımlarla yanından uzaklaşırken Frederic olduğu yerde çakılı kaldı ve çıldıran bakışlarla denizin ortasındaki gemiye baktı.

Uzaklardan bir gök gürültüsü koptu ve bulutlar sanki Frederic'in haline ağhyormuş gibi yaşlarını boşaltmaya başladı. Frederic dizleri üzerine çöktü. Elleriyle yüzünü örttü. Nefes

alamadığını hissetti bir an. Yüreği infilak etmek üzere olan bir cephanelik gibi acıyla dolmuştu. Gökyüzünden inen yağmur damlları gözlerinden akan yaşlara karıştı.

Acıyla inleyerek Eugenie'nin adını hıçkırdı. Yapamazdı. Onsuz yaşayamazdı. Bu dünyanın sonuydu.

"Mösyö Roussel."

Arkasından gelen o sesle, aniden hıçkırmasını kesti. Yabana bir adamın sesi adını söylüyordu.

"Mösyö Roussel!"

Frederic yanma gelen adama başını kaldırdı. İyi giyimli genç bir adam vardı yanında.

"Siz Teğmen Frederic Roussel mısınız?"

Frederic, gözyaşlarını silerek başını salladı.

"Benimle gelin lütfen."

"Nereye?"

"Soru sormayın, fazla vaktimiz yok. Beni takip edin."

"Ama nereye? Siz de kimsiniz?"

"Beni Mösyö Valvert gönderdi efendim. Onun yeğeniyim."

Frederic birden ayağa kalktı. Şaşkın ve meraklı bir ifadeyle genç adamı izlemeye koyuldu. Birkaç sokak ötede orta halli bir liman otelinin önünde durdular.

Genç adam, sonunda sessizliğini bozdu.

"Yukarı kata çıkın. Dokuz numaralan oda."

"Neden?"

"Siz söylediğimi yapm. İyi şanslar."

İyi giyimli genç adam, bu sözünün ardından kalabalığa karışıp gözden kayboldu.

Frederic şaşkın ve meraklı adımlarla otele girdi. \ ukan kata çıkıp dokuz numaralı kapının önünde durdu.

Kapıyı tıklattı.

Kısa sürede kapı açıldı.

Fröd^ric bayılmamak için kendin zor tutuyordu. Yüreğinde patlayan bir volkan, coşkulu bir mutlulukla tüm kanına yayıldı.

Karşısında güzeller güzeli sevgilisi Eugenie vardı.

"Eugenie!"

Öyle güçlü kucaklaştılar ki onları görenler ömürleri boyunca birbirlerinden hiç ayrılmayacaklarına yemin edebilirdi.

Hayretten, aşktan ve mutluluktan "Taptığım, yüreğimin sahibi," diye fısıldadı Eugenie.

"Seni kaybettiğimi sanmıştım."

"Buradayım. Gitmedim gönül bağım. Kuzenimi razı ettim Senin beni kurtarmaya geleceğini biliyordum."

Ertesi gün Le Havre Kilisesi'nin çanı bir evliliği müjdelemek için çalıyordu.

"Eure-et-Loir'lu Mösyö Frederic Roussel, Matmaze: Eugenie Valvert'i kutsal kilisemizin törelerine uygun olarak, yasal nikâhlı eşiniz olarak kabul ediyor musun?"

"Evet, ediyorum."

"Siz Eure-et-Loir'lu Matmazel Eugenie Valvert, Mösvö Frederic Roussel'ı kutsal kilisemizin törelerine uygun olarak, yasal nikâhlı eşiniz olarak kabul ediyor musun?"

"Evet efendim, ediyorum."

"Lütfen, sağ ellerinizi birleştirin. Tann'nın ve yasaların önünde sizleri kan koca ilan ediyorum."

Balaymdan sonra Frederic kışlaya geri dönmek için hazırlandı. Bu sırada annesine durumu bildiren kısa bir mektup yazmıştı.

Görev yaptığı kışlasına yakm bir kentte ev tutup Eugenie'yle orada yaşamayı düşünüyordu. Bu yüzden düğünden sonra hemen ev aramaya başlamıştı.

İki hafta sonra Blanc de Venue'ya bir postacı geldi ve Frederic'in yazdığı mektubu getirdi. Madam Yolande mektubu kabul odasında okudu ve öfkeden deliye döndü.

Acı bir çığlık atarak, duvar dibine uzanan süs masasının üzerindeki gümüş ve porselen kaplı çok değerli eşya koleksiyonunu elleriyle etrafa saçtı.

Kopan gürültüden heyecana kapılan hizmetçi ve uşaklar koşarak odaya girdi.

Madam Yolande'yi hiç böyle görmemişlerdi. Arkasında topuz yaptığı kıvrıkcık saçları dağılmış, elleri kan içinde kalmıştı. Bu haliyle, ayin töreninde yakalanmış bir cadıya benziyordu.

Kendisine korku dolu gözlerle bakan çalışanlarına bağırıp onları odadan kovdu. Sakinleşmek için ellerini masanın üzerine koydu. Göğsü, hızla şişip iniyordu.

"Şeytan," diye inledi. "O şeytan bu aileye girmemeli! Onun kanıyla ailemizin kanı karışamaz!"

O sırada kapı tarafında duran birinin varlığını hissetti.

Öfkeden gül kızılma dönmüş gözlerle kapıya baktı. On altı yaşındaki oğlu Edouard, annesine korku dolu bakışlarla bakıyordu.

***

Madam Yolande, oğlunu kaybetmek istemiyordu. Frederic'in mektubuna bu yüzden hemen bir cevap vermedi. İyice düşünüp taşındı.

İki ay sonra Frederic'in görev yaptığı karargâha Blanc de Venue'den bir mektup geldi. Annesi kendi el yazısıyla yazdığı mektubunda Eugenie'yi gelini olarak kabul ettiğini söylüyordu. Üstelik bununla da bitmiyordu. Onları Blanc de Venue'ya davet ediyordu.

Frederic bunu hiç beklemiyordu. Eugenie'yle birlikte yaşamak için küçük bir ev kiralamıştı bile. Ama annesine karşı çıktığı için maddi olarak sıkıntıya gireceğinden ve Eugenie'ye hak ettiği hayatı sağlayamayacağından çok korkuyordu. Askerlikten kazandığı maaş ancak karınlarını doyurmalarına yeterdi. O yüzden bu mektup onu çok sevindirmiş, omuzlarından büyük bir yükün kalkmasını sağlamıştı.

Ertesi gün karargâha Napolyon Bonapart'tan üst düzey bir emir gelmişti. İsmi yazılı olan on altı subayın iki hafta içinde

acilen Mısır'da olması gerekiyordu. Çünkü Napolyon, Osmanlı seferi için Mısır'dan Suriye'deki Akka vilayetine yürüyüşe hazırlanıyordu ve kayıplarını telafi etmek için rütbelilere ihtiyacı vardı. Bu kişiler arasında Frederic de bulunuyordu.

Frederic, emir kâğıdını alır almaz albayından izin aldı ve genç karısını Blanc de Venue'ya götürmek için karargâhtan dörtmala ayrıldı.

Çiçeği burnunda, iki aylık evli çift mart başında Blanc de Venue'ya ayakbastı. Yol boyunca Frederic genç karısına uzun uzun yaşadığı malikâneyi, o büyük bahçelerini, atlarını, arabalarını, kardeşlerini ve annesini anlatmıştı. Annesinin çok sert ve otoriter bir insan olduğunu ama kısa zamanda birbirlerini çok seveceklerinden emin olduğuna inandığını söylemişti.

Madam Yolande, "Eğer bu eve getirirsen onu öldürürüm" dediği on yedi yaşındaki gelinini tıpkı Frederic'in bahsettiği gibi çok soğuk bir resmiyetle karşıladı ve gelinine tek bir kelime dahi etmedi.

Frederic'in on üç yaşındaki küçük kız kardeşi Carolina, annesinin etkisinde olsa gerek yengesiyle kıskanç ve düşman bakışlarla tanıştı.

Bir tek umursamaz ve asi yaratılışıyla bilinen Edouard kendinden bir yaş büyük olan yengesini sevgi ve hayranlıkla karşılamıştı.

Frederic, bu duruma çok sevinmişti. Annesinin soğukluğuna karşı kardeşi Edouard, kendi yokluğunda Eugenie'ye arkadaşlık yapabilir ve onun canının sıkılmasına engel olabilirdi.

Birkaç gün sonra Frederic izni bitince Blanc de Venue'den ayrılmak için son hazırlıklarını yaptı.

Onu geleneksel uğurlama töreniyle yolcu etmek için evin tüm çalışanları ve sahipleri avluda toplandı.

Frederic herkesle vedalaştı. Her zamanki gibi, kendi adına yakışır şekilde asil ve saygındı. Kardeşleriyle sıkıca kucaklaştı. Karısını öpüp kokladı.

En son merdiven sahanlığında bekleyen annesinin yanına çıktı. Kısa bir an bakiştılar. Sonra annesinin uzattığı elini öpüp ona sarıldı. Ve ayrılmadan önce annesinin kulağına bir şey fısıldadı.

"Ona iyi bak anne. Çünkü karnında torununu taşıyor?"

İki yıl sonra...

Frederic, bir ay önce Napolyon komutasındaki Fransız ordusuyla birlikte Güney Avrupa fethine çıkmıştı. Sık sık annesine ve karışma mektuplar yazıyordu. Annesi ile Eugenie'nin ilişkisi korktuğu gibi olmamıştı. İlk zamanlar annesi oldukça soğuk davranmıştı Eugenie'ye. Ama Georges doğunca tüm soğukluk, yaz güneşi altındaki buz parçası gibi eriyip gitmişti. Georges, bir melek gibi düşmüştü aralarına. O, Madam Yolande'nin kindarlığıyla Eugenie'nin ailesinin kanlı geçmişi arasında kutsal bir barış bağı olmuştu.

MAPAM YPLANPE RPUSSEL'A

9 Haziran 1800

Anne, zorlu bir yolculuktan sonra Alpter'i geçmeyi başardık. Nasıl Kartacalı korkunç kumandan Hannibal, filleriyle önüne çıkan kayaları yara yara ordusuna geçit açtıysa, biz de Napolyon'un kararlılığı ve gücüyle dağları aşmayı başardık.

İnanır mısınız, dağların doruklarında hâlâ diz boyu kar vardı. Hava çok soğuktu. Isınmak için geceleri çadırlarımızda askerlerle birbirimize sarılıp uyuduk. Tek korkumuz, Hannibal'm ordusunu kırıp geçiren hastalıklara yakalanmaktır. Tanrı bizim yanımızda oldu. Doksan bin askerden sadece birkaç askerimizi kaybettik.

Atiik

o MQbur zeyh'n ağaçlarıyla kaplı yefil

b<ıqıH<uı önümüzde seulıyor. Haftalar süren yorucu ve soğuk
ğfÇtn yolculuktan Sonra bu sabah karınlarımızı ılık zeytin
ağaçlarının gölgesinde doyurduk. Hava çok güzel.

Ruslarla Avusturyalıları hazırlıksız yakalamayı umuyoruz.
Koalisyon güçlerinin Milano yakınlarında konuşlandığını bili-
yoruz. Onlar da bizim Alpler'i geçtiğimizi duymuş olmalı
Yakında onlarla savaşacağız. Ordumuzun morali yüksek. Na -
polyon'un inancı tam. Daha önce onları birçok kez yendik.
Çene yeneceğiz!

Akka'da Türklere karşı çok ağır kayıplar vermiştik. Bu
hatayı bir daha tekrarlamayacağız. Napolyon bu sabah yaptı-
ğı konuşmada bir ordunun gücünün o ordudaki en zayıf asker
kadar olduğunu söyledi. Savaş planını kurmaylar ordumuzun
en zayıf birliklerine göre hazırladı. Hiç şüphem yok. Zaier
bizim olacak.

Malikânede her şey yolunda mı? Oğlum nasıl? Ya karım?
Kardeşlerim? Sizleri çok özledim.

Hepinize yürek dolusu buseler.

Oğlun Fredenc

TECMEN FREDERIC ROUSSEL'A

8 Ağustos 1800

Oğlum, Frtd&ric'im, mektubunu bugün büyük bir sevinçli
aldım ve sana cevap olarak bu sözleri yazıyorum.

Blanc de Venue'nun yıldırımını, hiç batmayacak olan gü-
neşi, hepimiz seninle gurur duyuyoruz ve Çok özlüyoruz. Mali-

kânedeki hayat bildiğim gibi. Yeni haber, ailemize yeni bir üye katıldı. İngiliz kısrakın doğum yaptı. Yaovrunun da annesinin de durumu iyi. Kiracılarımızın bazılarıyla sorunlarımız var, borçlarını ödemek için sık sık vadeyi uzatmamızı istiyorlar. Bunun dışında her şey yolunda.

Birkaç hafta önce, ordumuzun İtalya'da düşmanla karşılaştığını ve bu savaştan zaferle çıktığını duyduk. Ama savaştan sonra senden bir haber gelmedi. Senin için endişeleniyorum. 9 Haziran'da yazdığın mektup yeni elime ulaştı. Senden yeni haberler bekliyoruz Frederic. Umarım iyisindir ve bir yara almamışsındır.

Edouard, geçen hafta on sekiz yaşına bastı. Yöredeki turn genç kızlar onun aşkı için yanıp tutuşuyor. Ve bu durum açıkçası beni biraz korkutmaya başladı. Sen gittikten sonra adı birkaç aşk dedikodusuna bulaştı bile. Üstelik adının anıldığı hanımlar da kendisinden yaşça büyük. Birkaç kez onu uygun bir lisanla uyardım ama genç ruhu, delibozuk bir fırtına gibi esiyor, durulacak gibi değil. Bu rüzgârın başına bir bela getirmeden dinmesi için Tanrı'ya her gün dua ediyorum.

Carolina, bildiğin gibi. Sessiz sedasız ve ağırbaşlı. Sürekli yanımda oturuyor. Yalnız sen gittiğinden beri biraz daha boyu uzadı. Çok hızlı büyüyorlar gerçekten de.

Minik Georges, gayet iyi. Geçen gün kucağıma aldım. Nasıl da güçlü ellen var. Tıpkı sana benziyor. İlerde o da babası gibi çok güçlü ve büyük bir adam olacak.

Madam Eugenie'yi sormuşsun. Gayet iyi. Geçen haftalarda rahatsızlanmıştı. Bahar nezlesi. Doktorumuz onunla ilgilendi ve kısa sürede ayağa kalktı. Kardeşin Edouard ile birlik-

te bol bol geçiriyorlar. Bazen saatlerce korulukta baş başa yürüyüşlere çıkıyorlar.

Hepimiz seni bekliyoruz. Bize zaferlerle dör oğlum. Ve kendine çok dikkat et. Kahraman olmak için kendiri tehlikelere atma.

Sonsuz sevgi ve saygımla kucaklıyorum sem oğlum.

Ar.nrn

MAPAM YOLANDE ROUSSEL'A

2- Temmuz 1800

Saygıdeğer ve sevgili anneciğim. Bu mektubu artık turenen sıfatıyla değil, yüzbaşı sıfatıyla yazıyorum.

Bu mektup size ulaşmadan önce haberini çoktan duymuş olacaksınız zaten. 14 Haziran'da koalisyon kuvvetlerim Marengo'da mağlup ettik. İlahi, mucizevî bir savaştı. İlerleyiş sırasında piyade birliklerimiz çok ağır kayıplar verdi. Avusturya bataryaları üzerimize nefes almadan kan ve gülle kusu-yordu. Birliklerimizi püskürtmüştü. doz gözü görmüyordu Burasını tahmin bile edemezsin anne. Toprak, top güllelerimi açtığı yaralarla delik deşik olmuştu. Toz, toprak ve kurşun fırtınası yağıyordu üzerimize. Bir ara gerçekten de kaybettiğimizi düşünmüştük, ama General Desaix komuta*.*daki atlı birlikler bir kartal gibi kanatlardan düşman hattın daldı ve onları geri püskürttük. Koalisyon güçlen şimdilik dağıldı. Ama tekrar toparlanabilirler, ılerıkı günlerde ne ol-ıf bekleyip göreceğiz.

Zeytin ağaçları gölgesindeki İtalya fethedilenden deniliyordu. Anda İtalya'yı fethettik anne. Milano tekrar bizim. Napolyon gibi bir komutan bu dünyaya bin yılda bir gelir. Onunla aynı cephede savaşmaktan gurur duyuyorum

Zaferden sonra pek çok subay üstün hizmet ve başarılarından dolayı terfi aldı. O subaylardan biri de benim. Artık karşınızda bir yüzbaşı var. Rütbemi Milano Dükası'nın sarayındaki törenle bizzat Napolyon'un kendisinden aldım. O çok yüce ruhlu ve zeki bir insan anne. O varken hiçbir savaşı kaybetmeyiz. Keşke Fransa'yı onun gibi biri yönetebilse.

Oğlum nasıl? Eşim? Kardeşlerim?

Zeytin bahçelerine ayak bastığımızda size bir mektup yazmıştım. O mektup elinize ulaştı mı? Sizden bir cevap gelmedi hâlâ... Umarım bu mektup en kısa zamanda elinize ulaşır ve sizden haberler alabilirim.

Hepinize binlerce buse gönderiyorum. Özellikle de Georges'a. Onu ne olur benim için yatmadan defalarca öp anne.

Ve ruhuna öldüğüm, şayanı perestiş aşkım Eugenie'ye onu çok sevdiğimi söyleyin lütfen.

Tanrı sizleri ve Fransa'yı korusun.

Oğlunuz Yüzbaşı Frederic Roussel

YÜZBAŞI FREDERIC ROUSSEL'A

2-S Ekim 1800

Oğlum, mektupların elimize çok geç ulaşıyor. Bizimkiler ise sana ulaşıyor mu bilmiyorum.

Mektuplarını büyük bir gururla okuyoruz. Sen bizim yıldızımızsın. Napolyon, nasıl bu topraklar üzerinde doğmuş pırıl pırıl bir güneşe, sen de onun elinde tuttuğu parlak 1 keskin bir kılıçsın. Cesaretin, başarıların, bağlılığın bizlea şeref ve ışık veriyor.

Malikânede herkes seni konuşuyor. Tatlı oğlun Georges nasıl evin neşe kaynağıysa, sen de gurur kaynağısın. Özellikle de Edouard sana tapıyor. Keşke o da senin yolundan gitseydi. Onu çok seviyorum ama bazen gerçekten de çok düşüncesizce davranıyor.

Geçen gün icra memuru Mösyö Felicien geldi ve kızının Edouard'dan kamile kaldığını, bizim bu lekeyi temizlememizin bir şeref mevzusu olduğunu söyledi. Tabii ki buna karşı çıktım. Bunun kötücül ve habis bir iftira olduğunu söyledim. Neyse adam anlayışlı çıktı. Uygun bir kefaret ödedim ve ağızlarını sıkı tutup, çocuğu aldirmaları için onu Paris'te güvenilir bir doktora yönlendirdim.

Ama Edouard'm sorumsuzluklarını daha ne kadar sırtlayabilirim bilmiyorum.

Carolina da iyice büyüdü. Biliyorsun on beşini bitirdi. Çok güzel bir genç kız oldu. Şimdiden birçok talibi evimizin yolunu arşınlamaya başladı. Ama onun evlenmesi için henüz çok erken. Taliplerini uygun bir dille, elleri boş göndermeyi şimdilik

başarıyorum. Ama ya Edouard gibi coşkun gönüllü ve kararlı bir delikanlı, kızımın kalbine aşkını saplamayı başarırsa? Şimdilik tüm derdim bunlar, Edouard'm hovardalıkları ve Carolina'nın ardı arkası kesilmeyen talipleri.

Madam Eugenie de gayet iyi. Edouard onu neredeyse hiç yalnız bırakmıyor. Sag olsun iyi kalpli evladım senin yokluğu -ftu hiç aratmıyor ona. Madam Eugenie de bu durumdan gayet mesut görünüyor, sık sık baş başa, akşam yemeklerine, balolara çıkıyorlar. Biliyorsun, kış geliyor, artık kır şenlikleri bitti, şimdi balo zamanı. Öyle görünüyor ki bu kışı da beraber balolarda geçirecekler.

Seni çok seviyoruz ve özlüyoruz oğlum. Sen bu ailenin gurur kaynağısın. Umarım iyisindir. Tez zamanda orada her şey düzene girer ve bir an önce sağ salim evine dönersin.

Annen.

Frederic bu mektupları annesinin iyi niyetle yazdığına emindi. Birkaç kez okumuştı hatta. Ama ilk okurken fark etmediği bir şey onu zamanla rahatsız etmeye başlamıştı. Annesi herhangi bir duygusal yorum yapmasa da açıkça Edouard ile Eugenie'nin birbirine çok yakın olduklarını söylüyordu.

Oysaki Eugenie'den geçen hafta eline ulaşan bir mektupta, karısı Edouard'la geçirdiği vakitlerden hiç bahsetmemişti. İşte bu durum annesinin açıklamalarından sonra giderek kafasını kurcalamaya başlamıştı.

Savaşlar yüzünden Frederic, neredeyse bir yıldır evine doğru düzgün gidememişti. Karısı çok genç ve güzeldi. Onu seviyordu. Karısının da onu sevdiğinden emindi. Ama Edouard karısından sadece bir yaş küçüktü. Asildi, yakışıklıydı, kibar ve

ince ruhliydu. Civardaki tüm genç kızların onun aşkından öldüğünü biliyordu.

Annesinden aldığı mektuplar onun içindeki, daha önce hiç tatmadığı bir ateşin canlanmasına neden olmuştu.

Kıskançlık.

Bunu kabul etmesi zordu. Ama karısını öz kardeşinden kıskanmaya başlamıştı. Bir an önce Blanc de Venue'ya dönüp karısını ve kardeşini kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Ama tüm girişimlerine rağmen üstlerinden izin kopartmayı başaramamıştı. Çünkü Fransa ordusunun bir kısmı, ikinci koalisyon ordusuna bağlı Alexandr Suvorov komutasındaki Rus birliklerini kuşatma altında tutuyordu. Diğer kısmı da Marengo savaşında dağılan ama teslim olmayı reddeden Avusturya birliklerinin peşindeydi. Bu yüzden kesin bir zafer kazanılana kadar tüm izinler iptal edilmişti.

Frederic, annesinin yazdığı son mektubun eline ulaşmasından birkaç gün sonra, 1800 yılının 3 Aralık gününde, yeniden toparlanan Avusturya kuvvetlerinin üzerine yürüyen Fransız ordusunun başındaki generallerden Jean Victor Moreaüva bağlı atlı birliklerin başında, Hohenlinden Muharebesi'ne katıldı. Sayıca az olmalarına rağmen, Avusturyalılar bir kez daha mağlup etmeyi başardılar.

Sekiz binden fazla esir, binden fazla ölü veren Avusturya birlikleri, anlaşmaya razı olarak İtalya Yarımadası'ndan çekilmek zorunda kaldı.

Artık kesin zafer Fransa'nındı.

14 Aralık'ta Yüzbaşı Frederic, bağlı bulunduğu kolordu komutanlığından iki haftalık izin alıp, evini ve ailesini ziyaret etmek için sivil kıyafetlerini giyerek Fransa'ya döndü.

***

Blanc de Venue, Yüzbaşı Frederic'i coşkuyla karşıladı. Madam Yolande, Edouard, Carolina, Frederic'in karısı Eugenie ve oğlu

minik Georges, herkes çok mutluydu. Özellikle de Eugenie, kocasının yolunu büyük bir hasret ve aşkla beklemişti.

Fransa ordusu büyük bir zafer kazanmıştı. Ve bu kahramanca zaferde pay sahibi olan askerlerden birisi de Blanc de Venue'nun en büyük erkeği Frederic'ti. Madam Yolande, oğlunun adına yakışır bir hoş geldin ziyafeti düzenledi.

Sofra, İtalya'dan yeni getirilmiş billur el yıkama kaplan, gümüş kâselere renk renk doldurulmuş çeşit çeşit yemişlerle donatılmış, Frederic'in en sevdiği meyve olan aynabakar eriği kurusu ihmal edilmemişti. Geniş sofranın ortasında tüyleri yolunmamış kaz etinden sıcak dumanlar tütüyor, avcılardan satın alınmış yağlı sülün etlerinin ve kuzu mantarının iştah açısı kokusu masanın dört bir yanını kuşatıyordu. .

Masa çiçeklerle donatılmıştı. Geniş kenarlı tabakların içine piskopos başlığı biçiminde katlanmış ipek peçeteler ve üzerlerine francala ekmekleri yerleştirilmişti. Tüm bu ziyafetten sorumlu olan sofracıbaşı ise aristokrat geleneğine uygun olarak, ayağma ipek uzun çorap, altına kısa külot, boynuna beyaz fular, üzerine ise işlemeli gömlek giymiş, yemekleri bizzat kendisi servis ediyordu.

Blanc de Venue'da adeta Roussel ailesinin özlediği, devrim öncesi günlerden kalma zenginlik ve bereket dolu bir gece yaşanıyordu.

Yemek çok coşkulu ve neşeli geçti. Edouard gene ağabeyinden savaş anılarını anlatmasını istedi ama iki sene önceki kadar meraklı görünmüyordu. Eugenie ve Carolina birbirlerine çok yakınlaşmıştı. Beraber gülüp sohbet ediyorlardı. Madam Yolande ise her zamanki gibi ağır ve temkinliydi.

Annesinin cepheye gönderdiği mektuplarda Frederic'e bahsettiği gibi kardeşleri Carolina ve Edouard kısa zamanda şaşırtıcı derecede büyümüşlerdi. On sekizine basıp koca bir delikanlı olan Edouard gene deli doluydu ama ondan iki yaş küçük olan güzel Carolina tüm neşesine rağmen genç kızlığın

getirdiği o melankolik durgunluğun tesirine çoktan girmiş görünüyordu.

Fröderic, annesinin mektuplarında üstü kapalı bir biçimde bahsettiği şeyler yüzünden içinde uyanan haseti duygularla yemek boyunca gözucuyla Edouard ile Eugnie'yi gözlemledi. Ama aralarında herhangi bir gizli, günahkâr bağ olduğuna dair kendini şüpheyeye düşürecek bir şey sezinleyemedi.

Belki annesinin mektuplarını yanlış yorumlamıştı. Savaşta gördükleri onu epey yorup yıpratmıştı. Özellikle altı ay önce İtalya'da yaptıkları ilk çarpışmada çok ağır kayıplar vermişlerdi. Kendi birliği içinde ölen onlarca genç asker görmüştü. Cesetlerin üzerinde yürümüş, kulakları, aldıkları yaralar yüzünden acı içinde çığlıklar atan askerlerin sesleriyle dolmuştu. Kafasının yanından geçen kurşun sesleriyle kalbi korkuyla çarpmış, etrafında patlayan top gülleleri yüzünden paramparça olan vücutlar görmüştü.

Onun için savaş, şerefli bir yoldu. Ama kolay hazmedilecek ve zaferle ıkılsa bile coşkuyla kutlama yapılacak bir şey değildi. İnsana gururdan çok, fazlasıyla acı ve kâbus veriyordu.

Cepheleyken bazen her şey anlamını yitirirdi. Kendim yapayalnız ve çaresiz hissettiği anlar oluyordu. Yüzlerini çok az görebildiği iki yaşında bir oğlu ve güzeller güzeli bir karısı vardı. Ama ertesini gün rastgele sıkılmış bir kurşun yüzünden bir daha onları asla gremeyebilirdi. Bu gerginlik ve belirsizlik insanın normal zamanlarda düşünmeyeceği şeyleri düşünmesine ve hissetmeyeceği endişelere kapılmasına neden olabiliyordu.

İşte bu yüzden, belki de annesinin sadece malikânede olup bitenler hakkında basitçe yazdığı mektupları yanlış yorumlayıp, boşuna öz kardeşinin ve güzel karısının günahını almıştı.

şarabın verdiği tatlı sarhoşlukla, Eugenie'ye doğru gülümseyerek kadehini kaldırdı.

"Bu güzel şarabı karım, oğlum ve sizler adına içiyorum. Tanrı hepinizi bana bağışlasın."

Uzun ve neşeli akşam yemeğinden sonra herkes odasına çekildi. Frederic, yol yorgunluğuna ve şarabın verdiği rehavete rağmen uyumadan önce karısıyla uzun uzun sevişti. Aylarca süren kan, çamur, sıkıntı ve ölümle yoğrulmuş savaş yolculuğunun verdiği tüm acıyı, güzel karısının ihtiras dolu genç ve güzel bedeninin ürpertici sıcaklığında üzerinden attı. Özlem, tutku ve şehvet dolu bir birleşmeden sonra, yorgun bedenine yayılan derin ve huzur verici bir gevşemeyle, Eugenie'nin ipeksi saçlarının kokusunu ciğerlerine çekerek deliksiz bir uykuya daldı.

Frederic, o günü takip eden iki gün boyunca gündüzleri oğluyla bol bol oyunlar oynadı, saçlarını okşadı, kollar arasına alıp havaya fırlattı, sarıldı öptü. Gece yarısı çökünce de kansıyla ilgilendi. Hasret kaldığı sıcak öpüşlerin, sarılmaların, sevişmelerin tadını çıkardı.

Ayın yirmi ikisinde, sabah kahvaltısından sonra odasındaki komodinin çekmecelerinde bir şey ararken alt çekmecedeki bir kitap gördü. Normalde pek dikkatini çekmezdi. Çünkü kansının kitap okumayı çok sevdiğini biliyordu. Ama onun dikkatini çeken şey kitabın kapağının kabarık durmasıydı. Araştırma bir şey sıkıştırılmıştı sanki. Kitabı eline alıp, ciltli kapağı kaldırdı.

Yırtık bir zarf vardı. Üzerinde de eğik ve titiz bir yazıyla

"Güzeller güzeli Prenses'ime" yazıyordu.

Zarfa elini sokup, mektubu çıkarttı.

Mektubun altında herhangi bir imza yoktu. Ama karısına yazılmış, tutku dolu bir aşk mektubuydu bu.

Frederic, sanki ense köküne sivri bir hançer saplanmış gibi acıyla sarsıldı. Diğer eliyle yüzünü örttü. İhanete uğramanın verdiği öfkeyle dişlerin sıkı.

Tam bu sırada kapı açıldı. Hafif adımlarla odaya biri girdi.

"Aşkım ben de seni arıyordum, az önce Georges'ı uykusu- 1 na yatırmıştım ki..." Eugenie birden durdu, Frederic'in yüz ifadesini görünce, endişeyle kaşlarını çatı. •

"Neyin var, iyi misin?" Birkaç adım daha atınca komodinin önünde diz çökmüş olan kocasının elinde tuttuğu mektubu gördü ve elini ağzına götürüp sessiz bir çığlık attı.

Frederic vahşi bir yırtıcı gibi keskin gözlerini karısına dikti. Birçok savaşa girmiş, defalarca ölümle burun buruna gelmiş; ama hiçbir zaman kendisini, şu andaki kadar çaresiz ve yenik hissetmemişti.

Güçlkle ayağa kalktı. Karısının karşısına dikildi. Derinlerden gelen, ıstırap yüklü bir sesle konuştu.

"Kim bu? Sana bu mektubu kim yazdı?"

Eugenie'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Bir eliyle hâlâ ağzını örtüyordu.

"Frederic ben, inan bana, bilmiyordum."

"Neyi?"

"Ben, ben ona kardeşçe yaklaştım. Ama o yanlış anladı."

Frederic'in boğazında bir şey düğümlendi. Bir an ayaklanının altından zeminin kaydığını hissetti. Ağlamaklı bir sesle konuştu.

"Ne olur, bana bu mektubu sana Edouard'm yazmadığını söyle!"

Kansı daha fazla kendisini tutamadı ve ağlamaya başladı "Üzgünüm, üzgünüm ama o yazdı," diye inledi. Ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü ve Frederic'in bacaklarına sarıldı.

"Ama inan bana, bana karşı bir şeyler hissettiğini bilm: yordum. Anlamadım. O daha bir çocuk. Farkında değil ne kıptığının!"

O an Frederic, karısının Edouard'tan sadece bir yaş büyük olduğunu ona hatırlatmak istedi ama vazgeçti.

"Aranızda bir şey geçti mi?"

Karısı daha güçlü hıçkırmaya başladı.

"Hayır, tabii ki hayır. Asla..."

Fredöric, mektubu buruşturup yere attı. Sonra da bacaklarını karısının ellerinden kurtarıp, öfkeli adımlarla aşağı kata indi. Edouard'ı salonda av tüfeklerinden birisini temizlerken buldu.

"Frederic, yarın ava çıkacağız. Sen de bizimle gelmek ister misin?"

Frederic, uzun adımlarla yürüyüp kardeşinin karşısında dikildi. Edouard, hemen ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Ne var Frederic? Neden öyle bakıyorsun?"

"Kanma o mektubu sen mi yazdın?"

Edouard'ın neşeli suratı birden asıldı. Elindeki silahı dikkatlice arkasındaki duvara dayadı.

"Hangi mektubu?"

Frederic sıkıdığı dişlerinin arasından iğrenmeyle yanıtladı.

"Çiçeğim, yüreğimde açan güllerin en güzeli, diye başlayan mektubu."

Edouard başını salladı ve suçlu bir sesle fısıldadı.

"O beni yanlış anladı."

"Tanrım!" diye haykırdı Frederic aniden. Eskiden bu kadar çabuk sinirlenip bağırılmazdı. Savaşta yaşadıkları sinirlerini alt üst etmişti.

"Sen ne biçim bir adamsın! O benim karım. İki yaşındaki oğlumun annesi!"

"Biliyorum," diye çıkıştı Edouard. Ayağa kalktı. Aralarında bir adımlık bir mesafe vardı ve ağabeyinden korkmuyordu. Gözleri ateş saçıyordu.

"Ama onu seviyorum. Elimde değil bu. Ona aşığım.

Frederic, ağlamaklı bir sesle ellerini açıp haykırdı.

"Tanrım! Yalvarırım öz kardeşimi öldürmeme engel ol! Yalvarırım sustur onu!"

"Susmayacağım, evet duy. Bu aşk için ölüyorum. Onun için her şeyi yaparım. Seviyorum onu. Çılgınlar gibi seviyorum. Bak işte..." Edouard gömleğinin yakasını ikiye ayırdı. Kopan düğmeler Frederic'in üzerine uçtu. Kalbinin üzerine ince bir bıçakla Eugenie'nin ismini deşmişti.

"Bak gördün mü? Bu yara daha önce iki kere iyileşti ve yazı kapandı. Ben üçüncü kere tekrar kanattım. Anlamıyor musun? Onun için ölüyorum! Gerekirse kendimi öldürürüm. Onu canımdan çok seviyorum çünkü. Bu aşk için her şeyi yaparım!"

Duyduklarına inanamayan Frederic kardeşine acıyarak baktı.

"Tanrım delirmişsin sen! Ne söylediğini bilmiyorsun!"

"Hayır biliyorum. O da beni seviyor. Sadece bunun farkında değil şu an."

"Seni piç!"

Frederic kendini daha fazla tutamayıp, kardeşinin suratının ortasına sıkı bir yumruk patlattı. Edouard'm burnu çatırdarken aa içinde yere yıkıldı. Özenle taranmış olan uzun temiz saçları dağılıp yüzünün üzerine düştü. Deliklerinden kan gelen burnunun kınlan kemiğini eliyle tutarken, içeriye Madam Yolande girdi.

"Frederic!" diye bağırdı. Edouard'm yanma koştı ve yanı başında çöktü. "Delirdiniz mi siz? Ne yapıyorsunuz?"

Frederic, sinirlerine hâkim olmaya çalışarak oradan uzaklaştı. Masanın yanma gitti. Kötü bir haber yüzünden ıstırap çekiyormuş gibi elleriyle yüzünü örttü.

Edouard, öfkeli bir halde annesinin yardımıyla ayağa kalktı. "Burnumu kırdın, bunun hesabını soracağım sana!" diye bağırdı. Bu arada burnundan oluk oluk kan boşanıyordu. Fırfırlı beyaz gömleği ve eli kan içinde kalmıştı.

Annesi şaşkın ve korkulu bakışlarla bir Edouard'm burnundan boşanan kana bir de Frederic'e baktı. Ağlamaklı bir sesle haykırdı.

"Ne oluyor? Neden vurdun ona?"

Frödöric, bembeyaz bir suratla annesine döndü.

"Ona sor anne, ona sor. Küçük oğlun aklını yitirmiş."

Madam Yolande, otoriter sesinin ağırıyla konuştu.

"Çabuk bana birisi neler olduğunu anlatsın!"

Frederic çıkıştı. "O bu evden gitmeli! Yo, bu evde kalamaz artık?"

"Ne?" diye çılgılık attı Yolande. "Neler söylüyorsun böyle?"

Frederic bir elini havada sallayarak sesini yükseltti.

"Anne, sevgili oğlun karıma âşık olduğunu söylüyor. Delirmiş bu!" Elleriyle saçlarını yolar gibi yaptı. "Tanrım onu öldürebilirim!"

"Ha... hayır!" diye kekeledi Yolande. "Buna inanmam, Edouard doğru mu bu?"

Edouard halen bir eliyle burnun tutarken başını salladı.

"Ama o da beni seviyor anne, eminim buna."

Frederic tekrar kardeşinin üzerine yürüdü. "Seni geberteceğim piç herif!"

Madam Yolande bir çılgılık atıp, araya girdi.

"Benim ölümü çiğnemen gerek önce! Dur diyorum sana Frederic dur! Emrediyorum sana dur!"

Frederic tekrar uzaklaştı. Öfkeden burnundan soluyordu.

"Bu evden gitmesini istiyorum! O bu evden gitmeli!"

Madam Yolande şaşkın ve korkuluydu.

"Böyle olacağını biliyordum, sana söylemiştim! O kadın bir şeytan. Onu bu eve getirme demiştim. İşte kardeşlerin arasını bozdu. Yüce Tanrım sen ruhlarımızı şeytanın kötülüklerinden ; koru."

"Anne!" diye haykırdı Frederic. "Konu burada Eugenie değil. Senin şımarık ve sorumsuz oğlun! Ona ne yaptığınıza bir bakın. Şuna bir bakın. Kılığına kıyafetine. Kendini bir prens olarak görüyor."

"Sen kendine bak!" diye karşılık verdi Edouard. "Subay kıyafetlerini giyince kendini erkek sandın. Sabahtan akşama kadar evin her yerinde, Frederic Frederic. Gören de senin tek başına savaştığını sanır. Arkanda Napolyon olmasa o savaşların hiçbirini kazanamazdın."

"Anne!" diye yardım ister gibi haykırdı Frederic.

"Edouard sus! Ağabeyin bu ailenin ve vatanının gurur kaynağı! O canını bizler için hiçe sayıyor ve herkesten çok saygıyı hak ediyor. Daha fazla ileri gitme!"

"Evet ama karısını mutlu edemiyor. Eugenie mutsuz. Mutsuz olmasaydı benimle bu kadar ilgilenmezdi."

"Seni aşağılık piç kapa çeneni!"

"Frederic!" diye bağırdı annesi. "Kardeşine karşı ağzını bozma! Sözlerine dikkat et!"

"Ne söylediğini duymuyor musun anne! Karımı suçluyor!"

"Doğru söylüyor!" diye bağırdı annesi.

"Ne?"

"Doğru söylüyor. Karın bir çocuk değil. O evli bir kadın. Davranışlarına ve çevresindeki erkeklere karşı tutumlarına dikkat etmeli. Karınla Edouard aylardan biri baş başa gezilere pikniklere gidiyor. Önceleri ben de bunları çok olağan ve masum karşılamıştım. Ama demek ki karın sadece şımarık ve doyum-suz bir kadınmış!"

Edouard'a acıyan gözlerle döndü ve yumuşak bir sesle ekledi.

"Kim bilir saf ve yakışıklı oğluma ne sözler sarf etti de onu böylesine umutlandırdı."

Frederic duyduklarına inanamıyordu.

"Siz, siz ikiniz de delirmişsiniz. İkiniz de! Tanrım canımı alsaydı da bunları duymasaydım!"

"Deli olan ve gerçekleri görmeyen sensin oğlum. O kadının karanlık dolu ruhu seni esir almış. Çok basit bir gerçeği bile

görmüyorsun. O köylü ve soysuz kadın, hem adıyla hem de yaptıklarıyla ailemizin şerefini lekeliyor."

Fröderic duyduklarına inanamıyordu. Ne kadar aptaldı! Annesi onu uyarmıştı, Eugenie'nin ailesinden nefret ettiğini ve onun bu eve gelin gelmesini istemediğini söylemişti. Ama Frederic, Georges doğduktan sonra annesinin bu nefretini unuttuğunu sanmıştı.

Artık karşı çıkacak gücü kalmamıştı. Annesinin acımasız sözlerini daha fazla dinlemek istemiyordu.

Yıkılmış bir halde, hızlıca orayı terk etti. Atına atlayıp onu dörtnala kasabaya sürdü.

Gece yarışma doğru kiraladığı bir araba, onu Blanc de Venue'ya getirdi. Frederic ayakta duramayacak kadar sarhoştı.

Merdivenlerden yukarı kata çıkarken, yere yıkıldı. Odası hemen merdivenlerin bitiminde olan Carolina sesleri duyunca dışarı çıktı. Ağabeyini sürünerek basamaklardan tırmanmaya çalıştığını görünce koşup ayağa kalkmasına yardım etti.

"Frederic ne oldu sana?"

Frederic gülerek yanıtladı.

"Sanırım sarhoş oldum. Bu basamakların bu kadar uzun olduğunu fark etmemişim."

Carolina bir an hizmetçilere seslenmeyi düşündü ama diğer ev sakinlerini uyandırmak istemedi.

"Gel, seni odana götüreyim ağabey."

"Hayır, oraya gitmek istemiyorum. Kanımı görmek istemiyorum. Annemi de. O şerefsiz kardeşin Edouard'ı da! Bir tek seni seviyorum ben Carolina. Bu ailede kalbi temiz olan tek sen varsın."

"Teşekkür ederim ağabey. Ben de seni çok seviyorum. Gel, o zaman seni misafir odalarından birine götüreyim."

Ertesi gün Frederic, korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Bir an halen İtalya'da olduğunu sandı ve neden emir subayının kendisini uyandırmadığını düşündü. Halen başı dönüyor ve

midesi sanki kızgın bir bıçakla dağlanıyormuş gibi yanıyordu. Etrafına iyice bakındıktan sonra hafızası canlandı.

Dün, karısı, annesi ve kardeşi Edouard'la aralarında geçenleri hatırlayınca, midesi bozuk bir şarap içmiş gibi çalkalandı. Karısını ve oğlunu alıp gitmesi gerekiyordu. Dün meyhanede içerken bu konuyu enine boyuna düşünmüştü ve kararını vermişti.

Kahvaltısını mutfakta, şaşkın bakışlarla onu izleyen hizmetçilerin önünde yaptı. Sonra buz gibi bir suratla karısının yanına çıktı. Emrindeki askerlerle konuştuğu gibi kısa ve net konuştu.

"Eşyalarını toparla. Bu evden hemen gidiyoruz."

Karısı dün bütün gün ağlamaktan şişmiş gözlerle başını salladı. Kocasının onu terk ettiğini sandığından yüreği paramparça olmuştu.

Frederic, başuşaktan, Edouard'ın kırılan burun kemiğini kasabadan çağrılan doktora tedavi ettirdikten sonra odasında dinlenmeye çekildiğini öğrenmişti. Uşağa, yolculuk arabasına hazırlamasını emrettikten sonra aldığı karan bildirmek için annesinin yanına çıktı.

Oğlunun söylediklerini duyar duymaz, Madam Yolande hemen buna karşı çıktı.

"Ordu maaşıyla geçinemezsin Frederic. Bu Georges için çok kötü olur. Kardeşinle aranızda geçen şeyler utanç veridvdi Ama bu yaşananları unutabilirsiniz."

Frederic, alaycı bir tavırla gülümsedi. Annesi sanki dün karısı hakkında söylediklerini unutmuş gibiydi.

"Hoşça kal anne, herkes için en iyisi bu."

"Nereye? Nereye gideceksiniz?" diye sordu annesi korku dolu bakışlarla gözlerini oğlunun arkasından kocaman açarak.

Fröderic, odadan çıkmadan önce durup annesine manidar bir bakış attı.

"Huzurlu bir yere anne, huzurlu ve güvenli bir yere."

Onları uğurlamaya Madam Yolande ile Carolina geldi. Edouard, odasından çıkmamıştı. Madam Yolande'nin gözlerinden hüznün akıyordu ama kendini tutmayı başardı. Dimdik uğurladı onları.

"Gittiğiniz yeri bana haber ver oğlum. Bana yaz!"

Böyle bir anda bile otoritesinden ödün vermeyip emrivaki yapmaktan ve duygusuzca davranmaktan vazgeçmiyordu Madam Yolande.

Frederic, başını sallayıp arabaya atladı. Kamçı havada şakladı ve homurdanan atlar ağızlarından buharlar çıkartarak tırısa kalktı. Arabanın tekerlekleri gıcırdayarak döndü ve içindeki yolcuları, kırık bir gönülle Blanc de Venue'den uzaklaştırdı.

Bu şekilde evden ayrıldığı için Frederic acı çekiyordu. Öz i kardeşi Edouard ona' ihanet etmişti. Annesi de yıllardır Eugenie'ye karşı içinde biriktirdiği kını kusarak, Edouard'a arka çıkmış ve Frederic'i yalnız bırakmıştı. Ayrılmadan önce annesine gideceği yeri bildireceğini söylemişti ama şimdi bu sözü tutmak içinden gelmiyordu.

Eugenie, yolculuk sırasında ona nereye gittiklerini sordu. Frederic her şeyi düşünmüştü. Geçici bir süre kasabadaki hana yerleşeceklerdi ve Frederic, Eugenie'nin amcasına bir mektup yazıp ondan yeğenini ve torununu yanına almasını rica edecekti. Eğer amcasından olumsuz bir yanıt gelirse, o zaman Frederic ordudaki en yakın subay dostlarından yardım isteyecek ve onların yaşadığı yerlerde uygun bir ev arayacaktı. Böylece kendisi cepheyledeyken dostlarının ailelerinin, karısına ve oğluna göz kulak olacağını umut etmişti.

Hana yerleşir yerleşmez, Frederic söz konusu mektubu kaleme alıp postaneye götürdü. Dolgun bir ücret karşılığında mektubunun bugün yerine ulaşması için özel ulak talebinde bulundu. Postaneden çıkınca, dışarıda iki yaşlı adamın hararetle bir şekilde bir şeyler tartıştığını gördü. Giyimlerinden, devrimden sonra zenginleşip, burjuva sınıfına yükselen esnaflardan

oldukları anlaşıyordu. Yanlarından geçerken bölük pörçük "Napolyon, çok kötü, kadersizdik," laflarını işitti.

Durup birden adamlara döndü. "Ne olmuş, Napolyon'a, ne olmuş?"

İyi giyimli ihtiyar adamlardan bir tanesi Frederic'e tek kaşını kaldırıp baktıktan sonra, "Suikast," dedi. "Napolyon'a l'ris'te suikast düzenlenmiş."

Frederic, bu lafı duyunca nefes almak için bile beklemedi. Hemen üniformasını giymek için hana koştu. Karısıyla ve oğluyla vedalaşıp, Paris'e gitmek için yola çıktı.

Napolyon'a düzenlenen suikast başarısız olmuştu. Napolyon yaşıyordu. Tıpkı Fredöric gibi olayı duyan pek çok subay Paris'e akın etmişti. Napolyon, subaylarının kendisine olan bağlılığından dolayı minnetlerini sundu ve onlara sevindirici bir haber verdi.

Koalisyon güçleri Fransız hegemonyasını kabul etmişti. Avusturya ve İtalya'nın ardından Hollanda ve İsveç de beyaz bayrak göndermişti. Koalisyon güçleri ile çok yakında bir anlaşma imzalanacaktı.

Savaş bitmişti.

Frederic dört gün sonra Noel'i ve Fransa'nın zaferini kutlamak için karısının yanına döndü. Eugenie'nin amcasından halen bir yanıt gelmemiş olmasına üzüldü. Frederic yarın onu görmeye gitmeye karar verdi.

Edouard'm karısına yazdığı mektubu bulduğu günden beri ilk kez karısıyla sevişti. Onu suçladığı için özür diledi. Güzel karısını öpücüklere, sevgiye ve yeminlere boğdu. Birlikte çok mutlu olacaklarını, bu kötü günleri beraber atlatacaklarını söyledi.

Ertesi gün sabah saatlerinde, kaldıkları odanın kapısı sertçe vuruldu. Frederic bu erken saatte gelenin kim olduğunu merak

ederek, içlikleriyle kapıyı açtı. Gördüğü kişi karşısında halen rüyada olduğunu düşündü.

Karşısında Blanc de Venue'nun kâhyası Gilbert Vidal vardı. Başıyla selam verdikten sonra her zamanki saygılı ses tonuyla konuştu.

Etendim, Madam Yolande şu an burada ve sizi görmek istiyor."

Frederic, gözlerini ovuşturdu. O kadar uykuluydu ki yanlış duyduğunu düşünerek "Kim?" diye sordu.

"Efendim, anneniz, Madam Yolande burada. Yukan çıkmak istiyor."

Frederic, başını salladı. Kâhya kapının önünden yok olurken Frederic şaşkınca kapıyı kapatıp üzerini giyinmek için odaya döndü.

Karısı halen uvuvordu. Sabahlan uykusu çok derin olurdu. Frederic gözlerinden uyku akarken pantolonunu ve gömleğini giydi.

Güçlkle ve öfkeyle gömleğinin son düğmesini iliklerken kapıya tekrar vuruldu. Annesi karşısındaydı.

Onu içeriye buyur etti. Madam Yolande, eliyle kâhyasına dışanda beklemesini işaret edip, içeri girdi. Küçümseyici bakışlarla etrafı süzdü. Yüzündeki ekşi ifadeden bu izbe han odasını oğluna layık bulmadığını belli ediyordu.

"Anne bizi nasıl buldun?"

"Gerçekten benden kaçabileceğini mi sanmıştın?"

Frederic köşedeki masanın yanma gitti ve çanağın içindeki suyla yüzünü yıkadı.

Yüzünü havluya silerek arkasını döndüğünde annesinin, Eugenie'nin sol yanında ona sarılmış uyuyan küçük Georges'ı izlediğini gördü.

"Sizi dinliyorum anne? Bu erken vakitteki ziyaretinizin nedenini merak ettim."

Annesi konuşmadan önce söyleyeceklerini düşündü. Sonra keskin bir soluk alıp durdu.

"Edouard gitti. Bunu haber vermeye geldim."

"Nereye gitti?"

"Paris'e gitti. Üniversiteye gönderdim onu."

Frederic, bir yorumda bulunmadı. Başı önünde, ilgisizce elindeki nemli havluyla oynuyordu.

"Oğlum, siz gidince çok düşündüm. Edouard bir hata yaptı. O daha bir çocuk. Aranızda geçenleri unutacaksınız. Zaman bu kötü olayın üzerini örtecek."

"Sadece Edouard mı hata yaptı anne?"

Madam Yolande gözlerini oğlundan kaçırdı. Oğlu bile olsa, birisinden özür dilemek onun içi çok zordu.

"Benim de, ağzımdan... İstemediğim sözler çıkmış olabilir," diye kekeledi. "Ama bunu unutalım artık. Burada söz konusu olan şey sizin ne yapacağınız. İzbe han köşelerinde mi yaşacaksın oğlum? Oğluna ve eşine sağlayacağım yaşam bu mu?"

Frederic mağrur bir ifadeyle cevap verdi.

"Başımızın çaresine bakarız anne, siz merak etmeyin!"

"Oğlum, bana haksızlık yapıyorsun. Geçen hafta, hayatımın en acı anlarından birisini yaşadım. İyi ki babanız bu günü görmedi. İki oğlum birbirini öldürmeye çalışıyordu. Yo, bir daha bunun olmasma izin vermeyeceğim. Asla! Sana söz veriyorum oğlum. Dinliyor musun? Edouard'm kulaklarını çektim. Eğer imkânlarımdan faydalanmak istiyorsa, bundan sonra kendisine çeki düzen verecek, saygın bir hayat yaşayacak. Bunu düşünmesi ve sorumluluk alması için onu Paris'e gönderdim. Ve siz, sizler de evinize geri döneceksiniz. Ne karının ne de oğlunun geleceğinin Edouard'm sorumsuzluğu yüzünden heba olmasını istemiyorum. Evinize dönün oğlum. Sizin yeriniz Blanc de Venue'dur. Orası sizin eviniz."

Frederic duygulanmıştı. Her ne kadar annesinin dudaklarından bir "özür" veya "rica" kelimesi çıkmamış olsa bile bu Madam Yolande için fazlasıyla sevgi ve saygı dolu bir konuşmaydı. Daha fazlasını istemek belki de nankörlük olurdu.

Frederic son bir haftada yaşadıklarını düşündü. Hiçbir şey istediği gibi gitmemişti. Eugenie'nin amcasından halen bir cevap gelmemişti, gelse bile belki bu cevap olumsuz olacaktı. Yeni bir şehre gidip bir ev kiralamak, eşyalar almak, orada yeni bir hayat kurmak onları çok zorlayacaktı. Üstelik ordudan aldığı maaş onların refah içinde yaşamasına asla yetmeyecekti. Annesinin desteği olmadan ne oğluna ne de karışma iyi bir hayat sunamazdı.

Annesinin yüzüne baktı. Madam Yolande'nin gözleri umutla ışıldıyordu. "Söz veriyorum oğlum sana, ben nefes aldığım sürece bir daha hiç kimse, buna Edouard da dahil, ne karma ne de oğluna senin iznin olmadan asla yaklaşılamayacak! Bundan sonra benim yanımda ikisi de güvende olacak! Söz veriyorum."

Zaman su gibi akıp geçti.

Bir ay sonra, 9 Şubat 1802'de Luneville Anlaşması ile Fransa ile Avusturya arasında ikinci koalisyon dönemi başladı.

Koalisyon güçleriyle imzalanan anlaşmadan sonra Avrupa'ya barış yeniden gelmişti. Ancak bu barış dönemi uzun sürmedi.

25 Haziran'da Kahire'deki Fransız işgal orduları, Osmanlı ordusuna teslim oldu.

27 Haziran'da Kahire, İngilizlerin eline geçti.

Fransa'nın Avrupa'daki ekonomik ve politik gücünün giderek artması, İngiltere açısından hızla genişleyen bir tehdit oluşturmaktaydı. Sonunda İngiltere, 1803 yılının mayıs ayında Fransa'ya savaş ilan etti.

1804 yılının mayıs ayında, kralcılarının bir komplosunu bahane eden Napolyon Bonapart, Notre Dame Katedrali'nde kendisini Fransa İmparatoru ilan etti. Tacı ona Papa giydirecekti ama Papa'nın elinden tacı alarak önce kendisi giydi, sonra da büyük bir aşk beslediği eşi Josephine'in başına taktı.

Bu yüzden Fransız devrimcilerden büyük tepki gördü. Onu, devrimin ruhuna karşı gelmekle suçladılar. Annesi onunla irtibatını kesti, Beethoven bestelerinden onun adını sildi ve birçok diplomat, bürokrat, devlet adamı ve asker ona sırt çevirdi.

Ama çevresinde halen onu destekleyen birçok subay, aristokrat ve en önemlisi, halkın büyük bir çoğunluğu vardı.

İzleyen aylarda, İngilizlerin çabalarıyla, Avusturya, Rusya, Napoli ve İsveç, Fransa'ya karşı yeni bir koalisyon oluşturdu.

1805 yılının ekim ayında İngiliz donanması, Fransız-İspanyol birleşik donanmasını Trafalgar Deniz Savaşı'nda yendi.

Fransız ordusunu Manş kıyılarından Orta Avrupa'ya yürüten Napolyon, Ulm ve Austerlitz Muharebesi zaferleriyle Avusturya'yı ve Napoli'yi savaş dışı bıraktı.

Avusturya ve Rusya, savaştan çekilmek zorunda kaldı. Üçüncü koalisyon savaşları da Fransa'nın zaferiyle bitti.

Frederic, binbaşı rütbesine yükseldi.

Bir yıl sonra Fransa'ya karşı Dördüncü Koalisyon ordusu kuruldu. İngiltere ve Rusya imparatorluğunun ordusuna İsveç Saksonya ve Prusya Krallığı da katıldı.

Napolyon, Eylül 1806'da Prusya ordusunu Jena Muharebesi'nde, hemen ardından da Rus ordularını Friedland Savaşı'nda bozguna uğrattı. Temmuz 1807'de Rus Çan I. Aleksandr la Tilsit Antlaşması imzalandı ve Rusya, lavaştan çekilmek zorunda kaldı. Dördüncü Koalisyon da Fransa'ya teslim oldu.

Beşinci Koalisyon, 1809'da Avusturya İmparatorluğu ve Büyük Britanya arasında kuruldu.

Napolyon savaşlarının içinde en kanlı olanıydı.

Arşidük Charles komutasındaki Avusturya ordusu 10 Nisan 1809 tarihinde Bavyera'ya saldırdı. Karşılıklı manevralar ve iki çatışmanın ardından Beşinci Koalisyon Savaşı'nın ilk sert muharebesi gerçekleşti. Napolyon kuvvetlerinin Aspern ve Essling kasabaları arasındaki Danube nehir geçişinde (köprübaşı) gerçekleşen Aspem-Essling Muharebesi, 21 Mayıs 1809 günü öğleden sonra başlayıp iki gün sürdü.

İkinci gün, Napolyon'un Avusturya kuvvetlerinin merkezine karşı giriştiği güçlü saldırı, Avusturya hatlarını yarıdı. Ancak savaş kazandıklarını düşünürken Arşidük Charles'in son yedeklerini bizzat komuta ederek, cesaretle giriştiği saldırı Fransız birliklerini geri püskürttü. Napolyon, köprübaşını kaybetti ve ağır bir yenilgi almamak için savaş alanından çekildi.

Bu savaşta Frederic, sağ bacağından ağır bir yara alıp ordudan terhis edildi.

Frederic için Napolyon Savaşları bitmişti. Hayatında yeni bir döneme girdi. Blanc de Venue'ya, bir daha oradan ayrılmamak üzere geri döndü. Bundan sonra hayatında sadece kansı, oğlu ve Blanc de Venue olacaktı.

Frederic Roussel 1809 yılının Haziran ayında malikâne ve sakat bir bacakla geri döndü ve orduya katılmadan önceki hayatına alışmaya çalıştı. Ama günler Frederic için hiç de kolay geçmiyordu. Savaş alanlarında geçen uzun ve yorucu yılların ardından Blanc de Venue'nun sakin hayatına adapte olması hiç de kolay olmadı.

Yıllarca top sesleriyle uyanmış, uykusu geceleyin acil bir durum haberiyle bölünmüş, geceler boyunca rahat bir yatak yüzü görmemiş, muharebe alanlarında yan aç yan tok bir hayat sürmüştü.

Aynca bacağını kuşatan metal bir plaka vardı ve koltuk değnekleri olmadan yürüyemiyordu. Sürekli doktor kontrolünden geçiyordu. Ağrı kesici ilaçlar ve bol bol alkol alıyordu.

Ama bacağındaki ağrı, bazım saatler boyunca ona hayatı zindan ediyordu.

İlk aylarda, Blanc de Venue'yu kuşatan ıssız ve huzurlu sessizlikle, rüyalarını bölen savaş anılarının kanlı çılgınlıkları arasında deliksiz uyuyabilmekte zorlandı. Zihni sık sık, kanlı bir gelgitle, bacağının sağlam olduğu, keskin subay kılıcını çekmiş, atının üzerinde düşmanının üzerine doludizgin gittiği savaş alanlarının içine çekiyordu onu. Birliğini, dostlarını ve muhabere-
renin o sıcak, kanlı alanlarını özliyordu.

Bacağının kangren olma tehlikesi vardı. Uzun süre bacağı-
nı kestirmemek için direndi. Kanlı ameliyatlar geçirdi. Acısını unutmak için güne alkolle başladı. Alkolle uykuya daldı. Acı-
dan inleyerek uyandığı gecelerde, komodinin üzerinde duran şişeye sarıldı ve kuruyan damağım alkolün sıcak yatıştırıcılığıyla ıslatıp, bacağının acısını bastırmaya çabaladı.

Bacağı kadar anıları da yaralıydı. Savaş onu sinirli, anlayış-
sız ve karamsar biri yapmıştı. Tek güvendiği kişi karısı Eugenie'ydi. Halen genç ve güzeldi. Dişiliğin ve üretkenliğinin en doyurucu yıllarmdaydı.

At sırtında, kurşunlar arasında geçen yılların kuraklığını, karısının aşka susamış vücudunda doyurdu. Eugenie'nin bedeni tıpkı bereketli bir tarla gibiydi, her öpücükte Eugenie'nin dudaklarında güller açıyor, göğüslerinde meyve bahçeleri yeşeriyordu.

Öfkesini, yorgunluğunu ve bacağının sakatlığım, karısının aşk için çarpan yüreğinin şefkatli sıcaklığında unuttu. Blanc de Venue'ya döndüğü zamanlardaki durgun ve çekimser geçen soğuk gecelerin ardından aralarında tekrar kıpkızıl bir aşk gulu açtı. Her şey eskiye dönmüştü. Frederic ve Eugenie, tıpkı on yıl önceki gibi, yeniden birbirlerine âşık olmuşlardı.

Savaştan döndükten bir buçuk yıl sonra Frederic in bacağı iyileşti. Bacağını kuşatan metal plakalar çıkartıldı. Koltuk de-ğ-

neklerini attı. Halen yürürken aksıyordu. Bu yüzden baston kullanmaya başladı.

Hayatları normale dönmüştü. Eve dönüşünün ikinci yılında Frederic artık eskisi gibi ordusunu özlemediğini anladı. Yaklaşık on dört yıl süren ordu macerasını da hayatının ortasına saplanan kanlı bir bıçak gibi, uzun ve acı verici bir kâbus gibi görmeye başladı. On iki yaşma basan oğulları Georges'ın ve Eugenie'nin sevgisi onu tekrar hayata tutundurmuştu.

Ta ki Edouard geri dönene kadar.

Edouard Roussel, on iki yıl önce, yengesi Madam Eugenie'ye beslediği karşılıksız aşk yüzünden annesi Madam Yolande tarafından Paris'e gönderilmişti.

Geçen bu on iki yılda, zaman zaman özellikle ağabeyi Frederic'in orduda olduğu dönemlerde Blanc de Venue'ya kısa ziyaretlerde bulunmuştu.

Çünkü taşra hayatına benzemeyen Paris'in parlak hayatı onun maceraya susamış genç ruhunu çepeçevre yakıp kavurmuştu. Annesinin sağladığı maddi imkânları sonuna kadar kullanmış, pek çok kulübe üye olmuştu. Randevu evlerinde sabahlamış, kumar masalarında borçlanmış, hayatı üzerine iddialara girmiş, pek çok dul, evli, bekâr, genç ve bakire kadının gönlünü ve yatağını paylaşmış, ihanete uğrayan kocaların, kıskanç âşıkların, öfkeli babaların hedefi olmuş, annesinin tanıştırdığı saygın ve mevki sahibi güçlü insanların hamiliği sayesinde başma ölümcül bir bela gelmesinden kurtulmuştu.

İşte aradan geçen bu maceralı ve şehvet dolu on iki yılın ardından, otuz yaşına basan Edouard, bir gün elinde valiziyle birden Blanc de Venue'nun kapısını çaldı. 1811 yılının son baharıydı.

Arkada kalan bu on iki yılda ağabeyi Frederic ile Edouard hiç karşılaşmamışlardı. Birbirlerini gördükleri en son gün arala-

nda geçen o utanç verici olayı bu geçen sürede ikisi de unut- I
maya çalışmıştı. I

Madam Yolande, Frederic'in savaştan dönünce kardeşini I
affettiğini söyleyen bir mektup yazması için onu birçok kere]
ikna etmeye çalışmıştı. Ama Frederic her defasında konuyu 1
kapatmıştı. 1

Ama bir gün kardeşiyle karşılaşacaklarını biliyordu.

İşte o gün gelmişti. Anneleri intikama yaratılıştaki oldukla-
rını bildiği evlatlarının arasının tekrar açılmasından endişeleni-
yordu. Ama korktuğu olmadı. Frederic kardeşini ağırbaşlı bir
şekilde karşıladı. Onun elini sıkıca sıkıp bir süre salondaki şö-
minenin karşısında konyak içerek sohbet etti.

Kadehlerdeki içkiler azaldıkça, geçen yılların sessizliği
ağırlığını hissettirmeye başlamıştı. İki kardeş konuşacak fazla
bir şey bulamamışlardı. Frederic, savaşta geçen yıllar içine
gömmüştü. Edouard ise Paris'te yaşadığı maceralı hayatın
renkli anılarını ağabeyiyle paylaşmak istemiyordu.

Edouard, birkaç haftalığına ziyarete geldiğini ve Paris'e ge-
ri döneceğini söylemişti ona. Ama tıpkı pek çok konuda olduğu
gibi bu konuda da sözünü tutmadı. Ziyareti çok uzun sürdü.
Yeni yıl gelip geçti ama Edouard Paris'e hiç dönmedi.

Sık sık av partilerine çıktı. Neredeyse her gün, kasaba
meyhanelerinin devamlı müşterisi oldu. Bazı geceler eve hiç
dönmedi.

Ama Frederic'in korktuğu şey gerçekleşmedi. Edouard
Eugenie'ye hiç yanaşmıyordu. Onunla hiç ilgilenmiyordu.

Onun neden Paris'e dönmediği birkaç ay içinde ortaya çık-
tı.

Kendine yeni bir aşk bulmuştu. Bu yeni aşkın adı, kasaba-
nın en güzel dullarından otuz dört yaşındaki Madam
Emma'ydı. Kocasını son koalisyon savaşında kaybetmişti ve
dokuz yaşındaki oğluyla beraber yaşıyordu. Gündüzleri do-
kuma atölyesinde çalışarak geçimini sağlıyordu. Kasabalılar,

Edouard'ı Madam Emma'nın evine girerken birçok kere görmüşlerdi.

Fakat bu aşk çok uzun sürmedi. Bahar başında Edouard Madam Emma'dan ayrıldı ve yörenin gözde genç kızlarından yirmi yaşındaki, yaşlı ve sağır babasıyla beraber yaşayan Matmazel Marthe'nin kalbini çaldı.

Edouard bahar başlarında Matmazel Marthe ile yeni çiçek açan kırlarda gizli gizli aşklarının tadını çıkartırken, Madam Eugenie de Blanc de Venue'dakilere müjdeyi verdi.

Hamileydi.

1812 yılının son baharında Frederic ve Eugenie çiftinin ikinci çocuğu dünyaya geldi. Kıvrır kıvrır san saçları, iri turkuaz mavisi gözleri olan bu güzel bebeğe, Georgette ismini verdiler.

O yıl Roussel ailesine yeni bir fert gelirken, Napolyon da tarihin gördüğü en büyük orduyla, 1812 yılının yaz sıcağında Rusya Seferi'ne çıktı.

Kalbi halen ordudaki dostlarıyla birlikte atan Frederic, Napolyon'un Rusya seferini gazetelerden takip etti. Oğlu hızla büyüyordu. On dört yaşma gelmişti. Frederic gerekli yazışmaları yaptı. Kendisinin yarım bıraktığı işi oğlunun devralması için, Eugenie'nin tüm karşı çıkmalarına rağmen, onu Napolyon'un ordusuna yazdırdı.

1814'ün baharında, Georges orduda birinci yılını tamamlarken, Moskova'yı ele geçirmesine rağmen Rus ordusunu yenmeyi başaramayan Napolyon, sefere çıkarken arkasında yürüyen altı yüz bin kişilik ordusundan geriye kalan yüz doksan bin askerle Fransa'ya geri dönüyordu.

Georgette bir yaşını doldururken, ağır kayıplar veren Fransa ordusunun yorgun ve moralsiz olmasını fırsat bilen Rus ve Prusya kuvvetlerinden oluşan koalisyon kuvvetleri, Fransa'nın doğu sınırlarını aştı. Ezeli düşmanlarının ağır bir yara aldığını öğrenen İngilizler ise bu fırsatı kaçırmayarak, Wellington komutasında Pirene Dağları'nı aşarak Fransa topraklarına girdi.

Rusya seferinin dönüşünde ordusunun büyük bir bölümü- II
nü kaybeden Napolyon'un, dört bir yandan üzerine yürüyen I®
düşman ordularını durduracak gücü yoktu. ■

6 Nisan 1814 günü Napolyon tahttan çekildiğim duyurdu 1
ve İngilizler tarafından Elba Adası'na sürgüne gönderildi. I

Napolyon'un tahttan indirilmesi, Roussel ailesinin siyasi ■
ve ticari ilişkilerini olumsuz etkilemişti. Tahta oturduğu gün- II
den beri Napolyon'un en büyük destekçilerinden olan I
Roussellar, bu olaya çok üzüldüler. İngiltere, deniz ticaretine !
ambargo koymuştu. Uzun yıllar süren savaşlar yüzünden Av- I
rupalı tüccarlar zaten zor günler geçiriyordu. Roussellar, Na- I
polyon'un teslim olmasından sonra hızla sermayelerini kay- I
betmeye başlamışlardı.

Blanc de Venue'da yaşayıp da Napolyon'la ve ticaretle ilgi- I
lenmeyen tek Roussel'sa ailenin şımarık ve sorumsuz çocuğu
Edouard'dı. Matmazel Marthe'dan da ayrılmıştı ve gözü doy- 1
maksızım bir aşktan diğerine koşuyordu. Annesi Madam
Yolande oğlunun evlenmesi için geçen iki yılda birçok girişim- i
de bulunmuş ve önüne birbirinden güzel adaylar getirmişti.
Ama Edouard ne kadar güzel olursa olsun annesinin bulduğu İ
taliplerin hiçbirisiyle ilgilenmemişti. Çünkü o, kadınların gönlü-
nü fethetmekten, onlarla evlilik düşünmeden her türlü aşk
oyunu oynamaktan sonsuz bir zevk alan romantik bir hovar-
daydı.

Napolyon, Elba Adası'nda hapis tutulurken, Edouard ile
annesinin arası, Edouard'ın kumar borçları ve aşk maceraları
yüzünden iyice açılmıştı. Annesi, ona Paris'te yaşarken yılda
200.000 Frank para gönderiyordu. Ama Edouard'ın son iki avda
kumarda borçlandığı para 300.000 Frank'a ulaşmıştı. İşleri kötü I
gittiği için, Madam Yolande bu parayı ödemeye yanaşmıyordu
ve eğer oğlu Madam Yolande'nin bulduğu adaylardan birisiyle
evlenmeyi kabul ederse düğün hediyesi olarak borçlarını kapa-

tacağının sözünü vermişti. Fakat Edouard bekârlığının üzerine kumar oynamaya yanaşmıyordu.

Borçlarından kurtulmak içinse tek bir yol bulmuştu. Anne-sinden gizli, başkalarından aldığı borç paralarla, tekrar kumar oynamaya devam etmiş ve daha da borçlanmıştı.

Yüz gün sonra Napolyon, Avrupa'ya çeki düzen vermek için toplanan Viyana Kongresi sırasında Elba Adası'ndan kaçtı ve gizlice Paris'e döndü. Fransız Devrimi'nden sonra iktidarı ele geçiren ve devrimcilere göre Fransız devriminin ruhunu yok eden bu saldırgan ve kibirli askere halk tekrar destek verdi. Çoğu kimsenin hayal dahi edemeyeceği askeri başarılarla imza atan Napolyon Bonapart, 7 Mart 1815'te tahtına geri çıktı ve bir kere daha imparatorluğunu ilan etti.

Bir ordu topladı ve Belçika'ya saldırdı. Bu savaşa ordudaki tüm genç askerleri de yanında götürdü.

On yedisindeki Genç Georges Roussel da, on dördüncü süvari alayında bu savaş katıldı.

Haziran ayında İngiliz ve Prusya kuvvetleri tarafından Fransa ordusu Waterloo'da büyük bir yenilgiye uğradı. Genç Georges, kaybolan on beş bin asker arasındaydı.

Ne cesedi bulundu ne de ailesine akıbetiyle ilgili bir bilgi geldi.

Frederic, Blanc de Venue'nun arka bahçesine oğlu için bir anıt mezar yaptırdı.

Ve tekrar içkiye başladı.

Waterloo'da savaşı kaybeden Napolyon, Paris'e döndü ve tahtına ikinci kez veda etmek zorunda kaldı. Amerika'ya kaçmak isterken, İngilizlere yakalandı. İngilizler onu 5 Ekim 1815'te Atlantik'teki Saint Helena Adası'na sürgüne gönderdi.

Tam bir yıl sonra, 1816 yılının sonbaharında, Blanc de Venue Malikânesi'nin yakınlarındaki Vert Rocky uçurumunun dibinde Madam Eugenie'nin cesedi bulundu.

Madam Yolande on altı yıl (ince handaki kiralık odada Frederic'e verdiği sözü tutmuştu. O nefes alırken gözleri önünde bir daha Eugenie'ye kimse yaklaşılamamıştı.

Fakat diğer sözünde yanıldı. İkisi de benim yanımda gü-l vende olacak demişti, ama Roussel ailesi için Tanrı'nın kanı planları vardı. Önce Georges on yedi yaşında savaşta kayboldu.

Hemen ardından bir yıl sonra da annesi Eugenie bu dünyadan korkunç bir şekilde ayrıldı.

Üstelik de ardında kapkaranlık bir şüphe bırakarak.

Bu şüphenin ortasında da kumar borçları yüzünden ölüm tehditleri alan Edouard vardı.

Çünkü Eugenie'yi uçurumdan atarken Annabelle ve Raoul onu Mösyö Edouard'ın kucağında görmüşlerdi. Bu olaydan birkaç hafta sonra da Mösyö Edouard, Blanc de Venue'dan bir daha dönmek üzere apar topar ayrılmış ve kayıplara karışmıştı.

Mösyö Frederic, karısının ölümünden sonra acısını unutmak için uzun bir Avrupa gezisine çıktı. İki yıl sonra döndüğünde evlenmişti. Ve eşinin kucağında bir çocuk vardı.

Francis.

On sekiz yıl sonra Mösyö Frederic'in ikinci eşi Madam Adele'den doğan Francis Roussel, Madam Eugenie'nin ölümündeki kanlı sır perdesini aralamak için hayatı boyunca hiç görmediği amcası Edouard'la yüzleşmek için yola çıkıyordu...

Blanc de Venue Malikânesi sakinleri o gece çığlıklarla yataklarından fırladı.

Hizmetçilerin ve uşakların kaldığı aşağı katlarda bir koşuşturmaca ve bağırış kopuyordu.

"Yangın! Yangın var!"

Hizmetli girişinin karşısındaki ahırlarda yangın çıkmıştı. Köpekler havlıyor, atlar kişniyor, insanlar çığlık çağlığa bağırarak birbirlerini uyarıyorlardı.

Bahçıvanın oğlu Albania seyis, hemen ahırdaki atlan yangından kurtarmışlardı. Atlarm bazıları ufak tefek yanıklarla yaralanmıştı. Ama ciddi bir şeyleri yoktu. Acıdan ve korkudan deli gibi kişneyip, oldukları yerde şahlanıyorlardı sadece.

Başuşak Morgan'la bahçıvan, insanları hemen organize etmişti. Tulumbadan itibaren yan yana dizilip, elden ele kovalarla yangına su döktüler. Arabacı ve birkaç uşaksa küreklerle toprak atıp yangının limonluğa geçmesine engel olmaya çalışıyorlardı. Birkaç saat sonra yangını kontrol altına alıp söndürmeyi başardılar.

Herkes yorgun argın olduğu yere çöktü. Ahırın yarısı harabeye dönmüştü. Çatısı çökmüş, yan duvarları küle dönmüştü.

Bir süre sonra bahçıvanın oğlu genç Alban, ürkek bir yüzle babasının yanına geldi. Elinde bir subay kılıcı ve tüylü bir miğfer vardı.

Yorgunluktan yere çökmüş dinlenmekte olan bahçıvan ve yanındakiler, kaşlarını çatarak Alban'ın elindekilere baktılar.

"Bunlar da ne?"

"Bunları arkadaki anıtın önünde buldum. Kılıç toprağa saplanmıştı, üzerinde de bu miğfer vardı."

Uzun yıllardır malikânede çalışan bahçıvan, eline miğferi alıp baktı.

Yanındaki yaşlı seyis, "Bu Fransız süvarilerinin miğferi değil mi?" diye sordu.

"Evet, plastron birliklerinin miğferi. Binbaşının oğlu Georges da o birlikteydi."

***

Siyahlı Adam, kasabada ucuz bir han odasında kalıyordu. Aynaya baktı. Elini yara bere içindeki yüzünde gezdirdi.

"Ben bir Roussel'im," dedi.

İçi nefretle doluydu. Bu gece ahırda çıkardığı yangın sadece bir başlangıçtı. Uğradığı aşağılanmanın intikamını alacaktı. Bunca zamandır çektiği yokluğun acısını çıkartacaktı. Yaralan daha tam iyileşmemişti. Kaburgalarındaki kırıklar yüzünden dik durmakta ve yürümekte zorlanıyordu. Ama yüreğinde ona güç veren bir ateş vardı.

"Annemin başına gelenlerin intikamını alacağım. Çektiğim onca yoksulluğun, onca sefaletin hıncını alacağım. Babam Frederic'ten intikamını alımdı. Şimdi sırada diğerleri var. Diğerleri..."

Yani Blanc de Venue'da yaşayan tüm Roussellar!

Francis, beş günlük bir yolculuktan sonra amcası Edouard'ın yaşadığı malikâneye ulaşmıştı. Ama orada umduğunu bulamadı. Çünkü amcası yıllar önce avukatı vasıtasıyla malikâneyi satmıştı. Yeni ev sahipleri Edouard'la hiç tanışmamışlardı. Ama avukatını tanıyorlardı.

Francis vakit kaybetmeden yarım günlük bir yolculuğa daha çıktı ve amcasının avukatını buldu.

Mösyö Juste, altmışlı yaşlarını yaşayan, kafasının üstünde birkaç beyaz saç kalmış, kulakları iyi duymayan, emekliye ayrılmış ihtiyar bir adamdı. Francis'e, Edouard'ı yıllardır görmediğini söyledi. Bu yanıt karşısında Francis iyice karamsarlığa düşmüştü. Belki de amcasını asla bulamayacaktı. Tam çıkmak üzereyken ihtiyar avukat, uzun ve hırıltılı bir öksürük krizinin ardından Francis'e yaşlılara özgü olgun sesiyle önemli bir bilgi verdi.

"Delikanlı, Edouard'ın bu civarda yaşayan çok yakın bir dostu var. Eskiden hiç ayrılmazlardı. İsmi Mösyö Gaspard Mongne. Kuzeyde, küçük bir çiftlikte yaşıyor. Git ona, belki o biliyordur."

Francis, ihtiyar avukata teşekkür edip, evden ayrıldı. Sürücüye kuzeye gitmesini emretti. İki saatlik bir yolculuktan sonra Mösyö Gaspard Mongne'nin karlar altındaki küçük çiftliğine ulaştı.

Adam onu sevecen bir kucaklamayla karşıladı. Sanki yıllardır Roussel ailesinden birisinin onu ziyarete gelmesini bekliyordu.

Ateşin başında, ona karısının yeni yaptığı kurabiye ve punçtan ikram etti.

"Demek yeğenisin ha. Vay be! Hey şanlı Edouard hey! Gençliğinde amma da deliydi bir bilsen."

Francis buraya amcasının gençlik anılarını dinlemeye gelmediği için lafın fazla uzamasına izin vermeden peşine düştüğü soruyu nazik bir sesle adama yöneltti.

"Mösyö Gaspard, amcam Mösyö Edouard'm nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Adam, punçundan büyük bir yudum daha alıp damağında çalkaladı. Şöminenin ateşinde parlayan gözlerinin önünde eski dostunun görüntüsü canlanmış olmalıydı.

"Edouard'la çok yakındık genç mösyö. Kardeş gibiydik. Günlerce domuz ve sülün peşinde koşardık. Kumar masalarında sabahlardık. Sabahları bizi meyhanelerden toplarlardı. Buradan Paris'e kadar tüm fahişelerle beraber olduk. Ne günlerdi ama..."

Francis nezaketini bozmamaya özen gösteriyordu ama sabırsızdı.

"Mösyö Gaspard, amcam, onunla haberleşiyor musunuz⁷ Şu an onun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Gaspard, üzgün bir ifadeyle başını salladı. Suratı birden ciddileşti. Öne doğru eğilip, eliyle yüzünü ovuşturdu.

"O buradan gittikten sonra birkaç yıl mektuplaştık. Beni Paris'e çok çağırdı. Ama gitmedim. Ne bileyim orası bana göre değil. Ben burada mutluydum."

"Yani şu an nerede olduğuna dair bir bilginiz yok."

Adam kaşlarını çatarak Francis'e baktı. "Uzun yıllar oldu. Haberleşmedik. Ama ortak bir dostumuz vardı. Onu beş-altı yıl önce Paris'te bir baloda görmüş. Hâlâ çok sağlıklıymış. Tanrının büyümlü ışığıyla yıkanmış bir heykel gibi tüm dikkatleri üzerine çekecek kadar ıslıl ıslıl duruyormuş. Bir süre sohbet et-

Sırlar Uçurumu

mişler. Sonra Edouard onu evine davet etmiş. Evinin adresini bilmiyorum. O ortak dostumuz da geçen sene vefat etti."

Francis, yakınarak başını eğdi.

"Üzüldüm. Sanırım amcamın nerede olduğunu bulamayacağım."

Mösyö Gaspard'ın bir an gözleri umutla ışıldadı.

"Dur bir dakika! Monşer bana bir kadından bahsetmişti." Alnını kırıştırıp, elini başına koydu. "Hım, dur bir dakika. Neydi adı? Tamam tamam hatırladım. Matmazel Sidonie. Paris'in en gözde sevgililerindenmiş. Sevgilileri arasında prensler, kontlar, dükler varmış. Edouard o kadının, nasıl derler, kaprisiymiş."

"Kaprisi mi? O da ne demek?"

Adam muzipçe göz kırptı.

"Genç adam, sen de hiçbir şey bilmiyorsun. Bu tip kadınlar güzelliklerinin tadını zengin insanların paralarıyla süslerler. Aynı anda birçok zenginin aşkını kabul ederler. Onların sunduğu imkânlarla, pahalı hediyelerle yaşarlar. Ama ender de olsa bu tip kadınlar bazen âşık olurlar. Âşık olduğu erkeklerle karşılıksız beraber olurlar. O erkeklere de kapris denir. İşte bizim çapkın Edouard, o kadının kaprisiymiş o dönem."

"Adı ne demiştiniz?"

"Sidonie, Matmazel Sidonie Leroy. Gerçek ismi bu mu bilmiyorum ama dostum bana o kadının Paris'in en sosyetik kadınlarından biri olduğunu söylemişti."

Francis de iki yıldır Paris'te yaşıyordu ama bu sosyetik ismi hiç duymamıştı. Kadının ismini hafızasına yazdı. En azından peşinden koşacak bir ipucu bulmuştu.

Mösyö Gaspard, bu sırada anılara dalmıştı. Kısa bir sessizlikten sonra derinlerden gelen hüznünlü bir sesle tekrar konuşmaya başladı.

"Şu Edouard, gerçekten de sürprizlerle dolu bir adam. Ne maceralar yaşadık onunla. Halen insanı şaşırtmaya devam edi-

yor. Şimdi benim, karşında böyle çökmüş bir ihtiyar gibi durduğuma bakma, gençliğimde fırtına gibi eserdim. Durumum da çok iyiydi. Kadınlara ve kumara harcadım. Şimdi elimde sadece bu küçük çiftlik kaldı."

Adam hüzünlü gözlerini birden neşeli bir parıltıyla Francis'e kaldırdı.

"Demek onun yeğenisin ha? Ona benziyorsun genç adam. Onun gibi yakışıklısın ve gözlerin de tıpkı amcan gibi cesurca parıldıyor. Hey gidi çapkın Edouard hey! Şimdi ellilerinde olmalı. Ne çabuk geçti zaman? Ne çabuk? Hiçbir şey anlamadım. Gençlik çok çabuk geçiyor genç adam, anlamıyorsun bile..."

Karısı mutfak tezgâhının arkasından bu sevimli adama laf attı. "Kepçeyi kafana yersen anlarsın. Seni azgın teke!"

Adam hırıltılı, içten bir kahkaha attı. Bu neşeli kahkahaya Francis de eşlik etti.

Gaspard akşam yemeğine kalması için Francis'e ısrar etti. Ama Francis yapacak çok işi olduğunu, en kısa zamanda tekrar ziyaretine geleceğini ve amcasıyla birlikte yaşadıkları anıları bu sevimli ihtiyarın ağzından uzun uzun dinleyeceğine söz verdi.

Adam, genç konuğunu dışarıdaki arabanın yanına kadar uğurladı.

"Şimdi nereye monşer?"

"Paris'e," dedi Francis arabanın kapısını kapatmadan önce. "Matmazel Sidonie Leroy'u bulmaya."

Araba yola doğru çıkarken Mösyö Gaspard arkasından ba-

"Edouard'ı bulursan, ona selamımı götür genç adam. Bana yazsın. Burada onun yaşadığı maceraları merak eden eski bir dostu var hâlâ!"

Doktor Bernard, geçen gün karısı için muayenehanesine gelen ve yirmi yıldan sonra ilk defa gördüğü kk kardeşini düşünüyordu.

Onun, "Ailemi yıllar önce kaybettim," sözü kulaklarında hüzünlü bir an sesi gibi yankılanmıştı.

Daha fazla kendine mani olamadı ve etrafa soruşturduktan sonra, kardeşinin yaşadığı evi öğrenip onu ziyarete gitti.

Kasabanın girişinde, derme çatma bir kulübede yaşıyordu kardeşi. Akşam saatlerinde kapısını çaldı.

Kapıyı açan Raphael karşısında doktoru görünce bir an şaşırdı ve endişeli bir sesle konuştu. "Ama sizi ben çağırmadım, Ücretinizi deyemem."

"Ee, ben buraya ziyaret için geldim, eşinizi, merak ettim durumunu. cret istemiyorum."

Saygın bir kimsenin ziyaretine alışık olmayan Raphael bir süre daha şaşkmca kapıda bekledi. Meraklı bakışlarla Doktor Bemard'ı süzerek onun niyetini anlamaya çalışıyordu.

"İçeri, içeri girebilir miyim?" diye sordu Bernard ekingen bir sesle.

Raphael başını salladı.

"Tabii girin haydi."

Ev, odunlukla kiler vazifesini birlikte gören bir ambara benziyordu daha çok. Bir köşede küflü demir parçalan, boş fıırlarla ağızları bezle bağlanmış ilerinde muhtemelen kurutulmuş yiyecekler bulanan küpler; bir uçta geniş bir tezgâh masası, üzerinde kenarları eğri büğrü bakır bir leğen, onun yanında el yıkama gğm, birkaç tane çanak kap; ocağın önünde de

köhne bir masa ve üç tane iskemle ile bir uçta iki kişilik eski bir döşek bulunuyordu.

Raphael'in eşi Marielle bu döşegin üzerinde, hasta bir halde yatmaktaydı. Bernard kadının yanına gidip ateşini ölçtü.

"Yüce Tanrım, bu kadının hâlâ ateşi var? Bana hemen bir çanak getir."

Bernard hemen çantasından bir bisturi çıkartıp kadının koluna küçük bir kesik attı. Kanını Raphael'in getirdiği çanağa akıttı.

"Neden bana haber vermedin?"

Raphael, suçlu bir ifadeyle biraz uzakta durup başını önüne eğdi.

"Paramız yok. Karım hasta olduğu için işe gidemiyor. Benim kazandığım da kamımızı doyurmamıza ancak yetiyor."

"Bir bezi ıslatıp getirsene."

Raphael, doktorun söylediğini yaptı. Islak bezle Marielle'nin kollarını silerken genç kadın gözlerini açtı. Bir an sisli bakışlarla etrafına bakındı.- Nerede olduğunu unutmuş gibiydi. "Raphael," diye sayıkladı.

Raphael yanına gelip, elini alnına koydu. "Buradayım, buradayım kadınım."

Kocasının bu dokunuşu tılsımlı bir etki yaratmış gibi kadının tekrar gözlerini kapayıp uykuya dalmasını sağladı.

"İyileşecek mi?"

Raphael'in sesi endişeli veya kederli değildi. Sanki uzun zamandır bildiği, beklediği bir gerçeğin onaylanmasını bekliyordu. O fakir bir insandı. Hayatı boyunca yokluk içinde yaşamıştı. Karşısına mucizeler çıkmayacağını, hiçbir zaman rahat ve huzurlu bir hayat süremeyeceğini kabullenmişti.

Ama Doktor Bernard cevap vermedi. Kansı için artık çok geçti. Tann, onun kaderini çizmişti. Gene de Tanrı yla Raphael arasına girmek istemedi. Tann'nın fakir insanlara acımadığını Blanc de Venue'da yaşarken çok acı bir dersle öğrenmişti. Bu

yüzden/ kimseye boş yere umut vermek istemiyordu. "Tanrı dan ümit kesilmez" lafını bu yüzden asla kullanmazdı. Umut, zenginler için sıradan bir ihtimaldi ama fakirler için ilahi bir mucizeydi.

İşini bitirince "Bir süre burada kalıp ateşinin düştüğüne emin olmak istiyorum. Bekleyebilir miyim?" diye sordu sakince.

Raphael, omuz silkti. Doktorun gözlerinin derinliklerine tuhaf bir bakış attı. Bir an Bernard onun kendisini tanıdığını zannetti.

"Aç mısınız? Çorba yapmıştım/"

Bernard başını salladı ve ellerini yıkamak için köşedeki su güğümüne doğru yürüdü.

Raphael'se bir çanağa çorba koyup masaya getirdi. Yanına da iki kuru ekmek dilimi kesmişti.

Bernard her tarafı budaklı, üzeri yama tahtalarıyla kaplı, kınk ayaklan ise paslı çivilerle birbirine tutturulmuş, her an düşüp dağılacakmış gibi gıcırdayan masaya otururken "Siz yemeyecek misiniz?" diye sordu.

"Siz gelmeden önce karıma yedirmiştim."

Bernard kaşık olmadığı için tam çanağı ağzına götürmüştü ki durdu. Anlamıştı. Raphael kendi yiyeceği çorbayı ona ikram etmişti.

"Lütfen," dedi Bernard. "Bu çorba sizin. Bunu sizin yemeniz lazım."

Raphael başını omuzlan üzerinde salladı ve gülümsemeye çalıştı. "Ben yedim, inanın bana, kamım kurt gibi doydum. Ekmekler için özür dilerim, taze ekmeğimiz yok."

Bernard ağlamamak için kendini tuttu ve çanağın kenarını dudaklarına götürüp çorbayı höpürdeterek içti.

Bernard etrafına bakındı.

"Çocuk sesi yok hiç?"

Raphael hüznü bir ifadeyle başını salladı.

"Tanrı'dan çok istedik ama bize layık bulmadı. f?r)un ju.il
ğıyla yürüyenlerin çocuklarına Tanrı şifa dağıtsın."

"Âmin."

I

Odaya bir süre karamsar bir sessizlik çöktü. Raphael ocak 1
bir odun daha attı. Tekrar Bernard'ın karşısına otu rduğurda,
doktorun çorbasına bir daha dokunmadığını fark etti.

"Geçen muayenehaneme geldiğinde aileni kaybettiğir.
söylemiştin. Kötü anılarını canlandırdıysam özür dilerim ama
merak ediyorum. Bu nasıl oldu?"

Raphael sıkınca başını önüne eğdi.

"Çok uzun zaman önceydi. Blanc de Venue Malikânesini
duydunuz mu?"

Bernard sessizce başını salladı.

"Babam oranın kâhyasıydı. Ben o zamanlar dört-beş yaşla-
nırdaydım. Bir sebepten dolayı malikâneden ayrılmak zorunda
kalmışız. Sonra başka bir kente gitmişiz. Kışın ortasında. 0
günleri hatırlamıyorum. Ama annemin nasıl öldüğünü hatırlı-
yorum."

Raoul göğsüne hançer saplanmış gibi irkildi.

"Hatırlıyor musun? O geceyi hatırlıyor musun?"

Raphael kaşlarını çatıp dikkatle doktoru süzdü.

"Geceleyin öldüğünü nereden bildiniz?"

Bernard hüzünlü gözlerini yere eğip dişlerini sıktı.

"Tahmin ettim. Devam et anlatmaya."

"Çok küçüktüm. Ama hatırlıyorum. Annemin son nefesim
verirken, bırakmayın beni diye inlediğini hiç unutmadım. So-
ğuktan titriyorduk. Bir insan ne kadar küçük olursa olsum an-
nesinin soğuktan titreyerek öldüğünü unutamıyor!"

Bernard, alt dudağını ısırdı. Yüreği acıdan paramparça o -
muştu. Kulaklarında kardeşinin söylediği son sözler acılı bir
çan gibi çınlıyordu. "Soğuktan... Soğuk...tan!"

Gözyaşlarını içine akıttı. Sesinin titremesine mani olmaya
çalışarak sessizce konuştu.

"Sonra ne oldu peki? Diğerlerine? Babana, kardeşlerine?"

"Günlerce sokaklarda yürüdük. Ta ki babam bir iş bulup tekrar karnımızı doyuruncaya kadar." Raphael, birden irkildi. Kaşlarını şüpheyile çatıp Doktor Bernard'a baktı.

"Kardeşlerim olduğunu nereden bildiniz?"

"Tahmin ettim. Herkesin bir kardeşi vardır genelde değil mi?"

Raphael başını salladı.

"Raoul, ağabeyimin adıydı. Bir de ablam vardı, Rachel."

Bernard'ın sesi iyice kısılmışta. "Peki, onlara ne oldu?"

Raphael hemen cevap vermedi. Gözleri kederli bir ifadeyle derinlere daldı.

"Ağabeyim o gece, annemin öldüğü gece kayboldu. Bir daha geri gelmedi. Bizse hayatımıza devam ediyorduk. Bir gün babam geldi ve Rachel öldü dedi."

"Onu görmedin mi? Nasıl öldüğünü?"

"Hayır. O kadar kötüydü ki her şey. Artık hatırlamakta güçlük çekiyorum. Bir ahırda kalıyorduk. Bir çiftlik evinin ahırında. Babam bir iş bulmuştu orada. Hayvanlara bakıyorduk. Rachel ise evde temizlik yapıyordu. Sonra bir gün Rachel'in öldüğünü söyledi."

"Nasıl öldüğünü söylemedi mi?"

"Hayır. Çocuktum. Ailemdeki herkesin birer birer ölmesine alışmıştım. Sonra zaman geçti gitti. Ve unuttum. Nasıl öldüğünü, babamın onu nereye gömdüğünü dahi bilmiyorum. Belki de daha fazla üzülmemem için bana olanları anlatmamıştı. Fazla merak etmedim. Bu konuyu bir daha açmadık. Geçmişini hatırlamayacağımıza, yaşadığımız bu korkunç şeyleri anımsamaya çağımıza yemin etmiştik. Hayatta kalmak için yarına bakacaktık. Kendi hayatımıza."

Doktor derin bir iç çekti. Son bir sorusu kalmıştı. "Ya baban?"

Oduncu, bir an ağabeyinin gözlerine baktı derin derin.

"O çiftlikten de kovulduk. Odunculuk yapmaya başladık. Yıllarca. Köy köy, kasaba kasaba, ekmeğimizi ağaç keserek kazandık. Kader bizi birkaç sene önce tekrar buralara sürükledi. Ben evlendim. Ve burada yaşamaya karar verdim."

"Ya baban?"

Raphael bakışlarını yere eğdi.

"O iyice yaşlanmıştı. Ona ben bakıyordum Ama beş sene önce öldü."

"Nereye gömüldü?"

Raphael içleri yaşla dolmuş gözlerini ısıltılı bir hüznle ağabeyine kaldırdı.

"Fakirler mezarlığına. Ona mezar yaptıracak param yoktu!"

Frands, ertesi gün öğlene doğru Paris'e vardı. Rue d'Antin'deki 12 numaralı binanın en üst katında oturuyordu. Evin önünde arabadan indi. Arabacının parasını ödeyip evine çıktı ve yatağına uzanıp yol yorgunluğunu üzerinden atmak için akşama kadar uyudu.

Uyumadan önce planını yapmıştı. Matmazel Sidonie Leroy'u bulmak için kiminle görüşeceğini çok iyi biliyordu.

Akşam saat yediye doğru, dinç bir şekilde yatağından kalktı. Dolabından fırfırlı beyaz bir gömlekle koyu renkli şık bir redingot çıkartıp giydi. Açık renk bir fularla boynunu süsledi. Bunu ipek bir şapkayla tamamlayıp kendini sokağa atı. Önce Palais Royal'a inip, Veriş Restoranı'nda leziz bir akşam yemeği yedi. Ardından yoldan geçen bir arabayı durdurup Hotel de Paris yakınlarındaki Kulüp Debaucher'a gitti.

Ortalardan, kapıyı rahatça görebileceği bir masa kiralayıp bir şişe şarap söyledi. Bir saate kalmadan kulübün müdavimleri etrafta belirmeye başladı. Aralarından bazıları Francis'in arkadaşlarıydı. Yanma gelip bir süre onunla sohbet ettiler.

Bu arada Francis, masasma oturan kulüp arkadaşlarından Matmazel Sidonie Leroy hakkında bilgi toplamaya çalışıyordu.

Kadm, bir zamanlar Paris sosyetesinin göz bebeği metreslerindenmiş. Paris'teki tüm önemli kişiler, bürokratlar, subaylar, kontlar, bir zamanlar onun ayaklarına servetlerini dökmüşler. Ama Matmazel Begonya, -kadının Paris sosyetesindeki lakabı buymuş ve "dikkatli olun, hayali bile yeter" anlamında kullanılan bir lakapmış bu- birkaç yıldır ortalıklarda görünmü-

yormuş. Bir dedikoduya göre bulaşıcı bir hastalığa yakalanmış ve iyileşene kadar kendini Paris'in dışına atmış.

Gece yarısına doğru, Francis'in beklediği dostu Deodat Dolomieu kulübe ayağını atmıştı. Her zamanki gibi şık bir re-dingot vardı üzerinde. Bastonunu ve şapkasını vestiyere bıraktıktan sonra o meşhur gülümsemesiyle içerdekileri selamladı. Hiç şaşmazdı. Gece yarısına doğru karnını doyurup birkaç kadeh bir şeyler içmek için mutlaka Kulüp Debaucher'a gelirdi.

Deodat Dolomieu, soylu bir kontun torunuydu. Fransız devriminden sonra tıpkı Roussellar gibi ülkeyi terk etmişlerdi. Ama Napolyon'un imparatorluğundan sonra tekrar yurtlarına dönüp eski servetlerini ve unvanlarını geri kazanmışlardı. Deodat Dolomieu'nun şu anki tek işi Paris sosyetesinin sunduğu tüm eğlencelere katılmak, bekâr kadınların ve metreslerin peşinde koşmak ve harcayabildiği kadar para harcamaktı.

Francis'i görünce, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masasına yaklaştı. Francis, ayağa kalkıp dostuyla kucaklaştı.

"Dostum, özledim seni. Babanın vefatını duydum ve çok üzüldüm, nasılsın?"

"Teşekkür ederim Deodat. Buyurmaz mısın?"

İki dost bir süre sohbet ettikten sonra Francis asıl konuya girdi.

"Monşerim, acilen Matmazel Sidonie Leroy'u bulmam lazım. Tanır mısın?"

Dostu laubali bir ıslık çaldı.

"Matmazel Begonya'yı mı soruyorsun sen? Neler oluyor?"

"Bu konu aslında hayatım boyunca görmediğim amcanda ilgili. Edindiğim bilgiye göre, amcam bir aralar Matmazel Leroy'un kaprisiymiş."

"Anlıyorum, ailevi bir konu yani."

"Öyle."

"Hım, bir düşünelim."

Garsonun masaya bıraktığı büyük bir porselen tabağın üzerindeki kaz etinden bir parça kopartıp ağzına attı. Kızarmış esmer renkli eti ağzının içinde ağır ağır çiğnerken düşüncelerini Francis'le paylaşmaya başladı.

"Matmazel Begonya birkaç yıldır Paris gecelerinde boy göstermedi. Kendine gizemli bir âşık bulduğu ve inzivaya çekildiği söyleniyor ya da bir hastalıktan dolayı taşraya taşındığı. Hım... Dur sen, ben bunu bir araştırır, sana birkaç gün içinde haberini ulaştırırım."

"Teşekkür ederim monşer. Şerefine o halde!"

Birlikte kadeh kaldırıp, bir süre daha sohbet ettiler. Deodat Dolomieu, yemekten sonra Francis'e yeni metresinin evine gideceğini söyledi ve onu da yanında eşlik etmesi için davet etti. Ama Francis bu teklifi kabul etmedi ve yorgun olduğunu bahane edip evine döndü.

İki gün sonra, sabah saatlerinde, dostu Deodat'tan beklediği haber, bir pusuluyla dostunun uşağı tarafından ulaştırıldı.

Pusula kısa ve özdü.

"Sevgili dostum, yaptığım tetkikler sonucunda Matmazel Begonya'nın izini buldum. Şu an Paris'e yarım günlük mesafedeki, Meaux'un kuzeyinde, Kont Roger Salengro'nun himayesinde, bir kır evinde yaşıyormuş ve duyduğuma göre ihtiyar kontun metresliğini yapıyormuş. Benim elimden gelenler bu kadar. Yardıma olabildiysem, ne mutlu bana. Bundan sonrasında size iyi şanslar."

Francis, hemen hazırlandı ve bir araba kiralayıp şehirden ayrıldı.

Evlekler boyunca delikler kazılıp etrafı dikenlerle kuşatılmış tarlaların arasındaki ince yollardan geçtiler. Birkaç yerde atların su içmesi için durdular. Francis, uyuşan bacaklarını açmak için aşağıya indi. Çevresindeki yapraksız elma ve armut ağaçlarının serin havada titreyen ince dallarının uğultusunu dinledi. Gökyüzü kasvetli, ıssız ve soğuk bir griye bürünmüştü.

Dört bir yan ufka kadar otsuz, çıplak kırlarla çevriliydi. Uzun bir müddet, insanın içini huzursuz eden çorak topraklarda yollarına devam ettiler. Arada sırada, birbirinin arasında epey mesafe olan çiftlik evlerinin yakınlarından geçiyorlar, yolun kenarında gezinen başıboş ineklerle karşılaşıyorlardı.

Öğleden sonra, 1422 yılında İngiltere Kralı V. Henry⁷le Fransa arasında geçen savaşa ev sahipliği yapan, havyan ve peynirleri ile ünlü Meaux kasabasına vardılar. Karşılarına çıkan ilk kişiye Kont Roger Salengro'nun evini sordular.

İnşaatına romanesk tarzında başlayıp gotik dönemde tamamlanan, Meaux Katedralinin göğe yükselen, köşeleri sivri kırk sekiz metre uzunluğundaki büyük taş kulesinin gölgesi altından geçip, kuzeye, Penchard yoluna saptılar ve çeyrek saat sonra bir kulübenin önünde durdular.

Francis, arabadan inip kulübenin kapısını çaldı. Kapıyı kasketli, orta yaşlarda bir köylü açtı. Francis, adama, Matmazel Leroy'un evini sordu.

Adam bu isimde kimseyi tanımadığını söyledi. Francis de onun bu civara yeni taşman alımlı, genç bir matmazel olduğunu söyledi. Köylü hatırlar gibi bir baş işareti yapmca, Frands kendisinin o matmazelin uzaklardan gelen küçük kardeşi olduğunu yalanım söyledi.

Adam, o zaman başım salladı. Yolu takip etmelerini, Kont Roger Salengro'nun malikânesinin önünden geçip yolun sonuna kadar gitmelerini, orada, sol tarafta, Kont Roger Salengro'nun bir kır evi olduğunu ve oraya birkaç ay önce genç bir matmazelin taşındığını, ama genç hamımn adını bilmediğini, kadının arada sırada kendi kullandığı mavi renkli tek atlı hafif bir arabayla bu sokaktan geçip kasabaya indiğini söyledi.

Francis, arabaya geri döndü ve sürücüye devam etmesini söyledi. Bir müddet sonra Kont Roger Salengro'nun malikânesinin önünden geçtiler. Dökme demir parmaklı kapının önünde

duran bir adam, kaşlarını çatarak şüpheli gözlerle arabanın geçişini izledi.

Köylünün tarif ettiği gibi yolun sonunda, sol tarafta, şirin bir kır evinin önünde arabacı atlan durdurdu. Kulübenin bacasından tüten dumanlar, Francis'e, buraya kadar boşuna gelmediğinin haberini veriyordu sanki.

Francis arabacıya beklemesini söyleyip, evin karla kaplı bahçesinden içeri girdi. Kapıyı çaldı.

Çok geçmeden kapının ardından genç bir kadının "Kimsiniz?" diye soran sesini duydu.

"Ben Paris'ten geldim. Adım Francis Roussel. Matmazel Leroy'u görmek istiyordum."

"Burada öyle biri yaşamıyor."

"Bakın, eğer siz Matmazel Leroy'sanız soy adımın sizin için bir manası olmalı. Ben bir Roussel'im, Edouard Roussel'in yeğeniyim."

Kapının ardından bir cevap gelmedi. Francis bir süre bekledi. "Matmazel, orada mısınız, lütfen, bu konu çok önemli. Amcam Edouard'la ilgili."

"Bir dakika bekleyin mösyö."

Kapının ardından, hızla uzaklaşan ayak seslerini duydu. Hava çok soğuktu. Beklerken ısınmak için olduğu yerde kollarını ve bacaklarını hareket ettirdi.

Çok geçmeden kapı usulca açıldı. Başma eşarp bağlamış kırklı yaşların sonunda bir kadın, sorgulayıcı bakışlarını tepeden aşağıya Francis'in üzerinde gezdirdi.

"Matmazel sizinle görüşecek. Lütfen içeriye buvurun mösyö, ben onun hizmetçisiyim."

Francis içeriye girdi. İçerisi karanlık ve boğucuydu. Havada sanki umutsuzluk, acı ve güvensizlik kokuyordu.

Salona girdi. Ateşin yanındaki koltukta otuzlu yaşlarında uzun boyunlu, ince yapılı, çok güzel bir kadın oturuyordu.

Düz, kumral, uzun saçlarını arkasında topuz yapmıştı. Duruşu, ancak çok seçkin aristokrat kadınlarında bulunan bir asillığe sahipti. Uzun ince bir vücudu vardı. Yüz hatları keskin ve basıktı. Kaşları, kömür kalemıyla çizilmişçesine incecik bir yay gibiydi. Barut renkli gözlerinin üzeri upuzun kirpiklerle çevrelenmişti. Burnu, ince uzun ve narin bir şekle sahipti. Yaşı otuzun üzerinde olmasına rağmen yüzünde hiçbir kırışıklık veya bozuk bir çizgi yoktu. Üzerinde koyu renkli, sade brokar bir giysi, sırtında ise uzun kaşmir bir şal vardı.

Barut renkli iri gözleriyle karşısında duran Francis'e bakıyordu. Francis, ipek şapkasını çıkartıp kibar bir sesle konuştu.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim matmazel."

"Siz Edouard'ın yeğeni misiniz gerçekten?"

"Evet matmazel, öyleyim."

"Beni nasıl buldunuz?"

"Bir dostum sayesinde. Paris'te çok nüfuslu bir dostum var. Sosyetedeki herkesten haberi olan birisi."

Kadın bir süre konuşmadı. Şarap kırmızısı ıslak dolgun dudaklarını ısırıp, bir süre gergin bakışlarla sessiz düşüncelere daldı.

"Matmazel, buraya uzun bir yoldan geldim. Ve fazla zamanım yok. Buraya amcam Edouard hakkında konuşmaya geldim."

Kadm, dalgın bakışlarını Francis'e kaldırdı. Eliyle hizmetçisine çıkması için işaret ettikten sonra Francis'e, "Lütfen genç mösyö, karşıma oturun," diye seslendi. Sesi çok kadınsı ve büyüleyiciydi. Sanki insanın içinde, önce kaybedip uzun yıllar özlemini çektikten sonra tekrar bulduğu değerli bir hâzineymiş gibi coşku verici, tanıdık bir şeyler uyandırıyordu.

Francis, koltuğa oturup hayran bakışlarla kadını seyretti.

Matmazel, yay gibi ince kaşlarından birini kaldırıp Francis'e manidar bir bakış attı.

"Edouard sizden hiç bahsetmemişti bana."

"Ah evet. Bu çok doğal. Çünkü amcam ve ben hiç karşılaşmadık."

Kadın, şaşkın bir bakış attı.

"Onun hakkında ne konuşacaktınız benimle?"

"Amcamı bulmam lazım. Yerini bilmiyorum. Ama bu konu çok önemli. Eğer onun nerede olduğunu biliyorsanız lütfen bana söyleyin matmazel."

Kadm başını önüne eğdi. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü kestirmek zordu.

"Konu çok mu önemli?"

"Evet matmazel. Tahmin bile edemeyeceğiniz kadar. Aile şerefi meselesi!"

Uzun bir sessizlik girdi araya. Francis sabırsızlanmaya başlamıştı. Kadm, Edouard'm yerini mi bilmiyordu yoksa ona söylemek mi istemiyordu merak etmişti.

Kadm bir süre sonra melankolik, derin bakışlarını yerden kaldırmadan, insanın içini cızlatan o melodik sesiyle konuşmaya başladı.

"Edouard için bir konsey üyesini terk etmiştim biliyor musunuz? Onun aşkına inanmıştım çünkü. O bu hayatta beni, sadece olduğum gibi değil, olmadığım gibi de sevmişti. Yüreğimin derinliklerini keşfettim onunla. O bana dokunmadı hiç. Saçlarımı okşarken bile, aslında ruhumun saçlarım okşuyordu. Beni öperken dudaklarımı değil, kalbimin ağzım öpüyordu. Hiçbir zaman kulaklarıma bir söz fısıldamadı, o her zaman gönlümün en derinine seslendi. Damakta egzotik bir tat bırakan, ince ve hafif bir içki gibiydi Edouard'm aşkı. Onun aşkıyla sarhoş olduğumu ve bu aşkın beni ancak öldüğümde terk edeceğini ancak ondan ayrıldıktan sonra anladım. Aşk hakkında ne biliyorsun genç adam bilmiyorum ama aşk kalbin zehridir. Öldürmez ama hayat boyu acı çektirir."

Kadının o kendine özgü büyülu sesinin duygusal tınısıyla sarf ettiğı bu sözler, hüznülu bir ezgi gibi bir süre havada asılı kaldı.

Francis yutkundu. Böylesine asil ve büyüleyici bir kadının aşkına sahip olmanın ne kadar şahane bir duygu olacağını düşündü.

Kadının sarf ettiğı etkileyici sözleri sindirdikten sonra derin bir iç çekti.

"Matmazel, aşkınıza ve anılarınıza büyük bir saygı duyuyorum. Eğer bu ani gelişimle unutmaya çalıştığınız acı hatıralarınızı canlandırdıysam beni bağışlayın lütfen."

"Her anımız mutlulukla dolu olsaydı, hatıralarımız da bu kadar kıymetli olmazdı."

Francis bu sevgi dolu kadına hayranlıkla baktı. Beğeni dolu bir iç çektikten sonra nazik bir ses tonuyla tekrar sordu. "Amcamın nerede olduğunu biliyor musunuz, güzelliğı ve ruhu takdire şayan matmazel?"

Kadının gözlerinde bir an tuhaf bir ışıık parlayıp söndü. Sonra sessizce başını aşağıya salladı.

Francis heyecanlanmıştı. "Nerede?"

Kadm yutkundu. Kuğuyu andıran o uzun boynundaki küçük yumru sanki su içiyormuş gibi yukarı kalkıp indi. Sonra gözlerini Frands'in gözlerine dikti.

"Size amcanızın nerede olduğunu söylerim. Ancak bana 50.000 Frank kefarete verirsiniz!"

Ertesi sabah Doktor Bernard, erkenden muayenehanesine* gitti. Aklında hâlâ dün gece kardeşinin evinde konuştukları şeyler vardı. Dün akşam kardeşi Raphael'in karısının ateşi iyice düştünce, evden ayrılmıştı. Ama kardeşinin söyledikleri sabaha kadar kulaklarında çınlamıştı. Özellikle de babasıyla ilgili sarf ettikleri. Beş sene önce babası ölünce kardeşi onu fakirler mezarlığına gömmüş. Babasının mezarının bir taşı bile yokmuş. Tıpkı annesi ve kız kardeşi Rachel gibi.

Öğlene kadar genellikle ateş ve öksürük şikâyetiyle birkaç hasta geldi. Tenha bir gün geçiriyordu. Yemek arası vermişti ki aniden içeriye sakallı, kuru yüzlü, gözleri yılan gibi göz çukurlarının içine gömülmüş uzun ince bir adam girip kapıyı arkasından sürgüledi.

"İyi günler Doktor Bernard! Uzun zamandır görüşemiyorduk!"

Doktor Bernard, neredeyse bir çılgılık atacaktı. Isırdığı tereyağlı, yumurtalı ekmeği masanın üzerine düşürdü.

"Yüce Tanrı, sen?"

"Evet Doktor, benim. Size Mösyö Perig Gourdin'den bir mesaj getirdim."

Bernard oturduğu yere adeta çakılı kalmıştı. Tüm eklemleri bir anda tutuldu.

Karşısındaki adam, elini ceketinin içine attı. Kapsüllü bir tabanca çıkartıp Bernard'a doğrulttu.

"Mösyö Gourdin eğer ona olan borçlarınızı ödemezseniz tabancamın içindeki kurşunu kalbinize sıkmam içim bana emir verdi!"

Bernard tabancanın namlusuna gözlerini dikti. Kalbi deli gibi atıyordu. Bu adamı tanıyordu. Şakası olmadığını biliyordu.

Sesi titreyerek heyecanlı bir halde konuşmaya başladı. "Dur, ödeyeceğim ama bana zaman vermelisin!"

Adam, alaycı bir ifadeyle sırttı. "Zaman mı? Mösyö Gourdin'in zamana ihtiyacı yok doktor. Mösyö Gourd in'in paraya ihtiyacı var!"

Bernard'ın korkudan şakakları atmaya başlamıştı. Ellerini yalvarır gibi yanlara açtı.

"Dur, dinle beni lütfen. Şerefim üzerine yemin ederim. Ödeyeceğim. Şu an bir iş peşindeyim. En fazla üç-dört ay içinde tüm borçlarımı ödeyeceğim."

Adam, bu sefer saldırgan bir ifadeyle gülümsedi.

"Üç-dört ay mı? Doktor, zaten altı aydır seni arıyoruz. Bu küçük kasabaya kaçarak bizden kurtulacağını mı sandın!"

"Hayır ben ben... ben kaçmadım." Kekelemeye başlamıştı Bernard. "Yemin ederim, buraya bir iş için geldim. Çok yakında elime çok yüklü miktarda para geçecek. Sadece biraz zaman tanıyın bana ne olur."

Adam dilini damağında şaklattı. "Zaman doldu doktor üzgünüm!"

Tabancanın horozunu diğer eliyle kaldırdı. Bernard'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın parmağı tabancanın tetiği üzerinde hareket etti. Bernard bağırarak için ağzını açtı.

Tetik boşaldı.

Bernard can havliyle "Hayır! Hayır dur!" diye haykırırken tabancanın horozu barut falyasma düştü ve horozun ucundaki çakmak taşından bir kıvılcım çıktı.

Bernard son duasını ederek gözlerini yumdu. Ama tabanca patlamadı.

Bernard'ın korkudan göğsü bir körük gibi inip çıkıyordu. Karşısındaki adam bir kahkaha patlattı.

Bernard, gözlerini açıp adama baktı.

"Amma da korktun doktor! Yüzünün halini görmeliydin?"

Bernard elini kalbinin üzerinde tuttu.

"Delirdin mi sen?"

Adam aniden ciddileşti. "Hayır, ama delirebilirim."

Silahını tekrar ceketinin içine götürdü. Burnunu çekip, <*liyle ağzını yüzünü sildi.

"Şimdi doktor, biraz iş konuşalım. Cesedin bize para getirmez. Borçlarını ödemen için sana üç gün veriyorum. Eğer parayı getmezsen, beni tekrar göreceksin ve o zaman seni öldürmem için bana yalvaracağına yemin ederim!"

"Üç gün mü? Bu çok az. O kadar parayı bulamam. Yalvarırım Alfred, bana yardım et! Bunu yapabileceğini biliyorum. Yaptığın her şeyi Mösyö Gourdin'in bilmediğini biliyorum. Aramızda anlaşabiliriz. Karşılığını sana fazlasıyla vereceğim"

"Hım, dur bakalım, çapkın doktor benimle iş mi yapmak istiyor?"

"Evet evet, buna iş de diyebiliriz."

Alfred doktorun masasının önüne gelip iskemleye oturdu. Bacak bacak üstüne attı.

"Hım, anlat bakalım ne teklif ediyorsun bana?"

Bernard, hızlıca bir şeyler düşündü.

"Dinle, Paris'e gidince Mösyö Gourdin'e beni bulamadığını söyle. Kaçtığımı söyle ya da yanlış bir izi takip ettiğini. Yaz sonunda tekrar gel. Ona olan tüm borçlarımı getireceğim. Ve şu an bana yapacağın bu yüce iyiliğin karşılığında da sana 20.000 Frank vereceğim."

Adam gene güldü. "Mösyö Gourdin'e 300.000 Frank vereceksin. Bana ise 20.000 Frank mı? Pek de cömert sayılmazsın doktor!"

Bernard'ın alnından boncuk boncuk terler dökülüyordu.

"Dur tamam o zaman, sana da 40.000 vereceğim, anlaştık mı?"

Adam bakışlarını yukarıya dikip, kısa bir süre düşündü.

"Doğrusu burada tüm kumarı ben oynuyorum. Mösyö Gourdin'e seni bulamadığımı söyleyeceğim, sense parayı getirmek için beni altı ay bekleteceksin. Eğer Mösyö Gourdin arkasından iş çevirdiğimi duyarsa, göğüs kafesimdeki tüm kemikleri kırdırıp, iç organlarımı ben hâlâ hayattayken köpeklerine yedirtir! Yo bu benim için çok riskli. Ama ama dur, şöyle yapabiliriz belki de..."

"Nasıl?"

"Sen şimdi bana 70.000 Frank verirsin. Ve ben de yaz sonuna kadar çenemi kapatırım, bu bence daha adaletli bir anlaşma olur."

"Yetmiş bin mi? Ama şu an bu kadar param yok! Bu çok fazla!"

"O zaman anlaşma da yok! Üç gün sonra 300.000 Frank'ı hazır et!"

Adam kapıya doğru yönelmişti ki "Dur, tamam tamam!" diye bağırdı arkasından Bernard. "Bana bir hafta ver. Yetmiş bini getireceğim sana."

Adam elini kapının sürgüsüne atmıştı. Başım çevirip yanıtladı.

"İki gün Doktor Bernard. Yetmiş bini getirmen için sadece iki gününüz var. Aksi halde Tanrı bile sizin yarımızda olmayacak! İyi günler doktor."

Francis, Matmazel Leroy'un yüzüne şaşkın bir ifadeyle baktı. "50.000 Frank mı dediniz?" *

"Evet, mösyö, neden şaşırdınız? Soylu bir aileye mensup olduğunuzu biliyorum. İstedğim para sizin için küçük bir meblağ olmalı. Hem, hayatınız boyunca hiç görmediğiniz amcanız birden sizin için bu kadar önemli olduysa, küçük bir bedel ödemeye hazır olmaksınız. Keza amcanızın nerede olduğunu bir tek ben biliyorum."

Francis afallamış bir ifadeyle başını yere eğdi. "Matmazel, esas mesele benim bu kadar paramın olmaması!"

"Ne diyorsunuz siz?" Matmazel Leroy çok şaşırmıştı. "Siz Mösyö Edouard Roussel'in yeğeni değil misiniz?"

"Evet öyleyim."

"Edouard'm ailesinin çok zengin olduğunu biliyorum."

"Evet doğru. Zenginiz. Ama ben babamın himayesindeydim. Babam da geçen hafta vefat etti. Henüz miras paylaşımı yapılmadı."

"Yani?"

"Yani benim 2000 Frank'ım bile yok!"

Kadm büyük bir hayal kırıklığı yaşamış gibi bir süre Francis'in yüzüne bakakaldı. Sonra ekşi bir sesle "O halde buraya boşuna gelmişsiniz, size iyi yolculuklar dilerim," d iverek kestirip attı.

"Ama, amcamın yerini söylemeyecek misiniz?"

"Üzgünüm genç adam. Amcanızın, bunca yıldan sonra, ailesinden birisi tarafından rahatsız edilmek istemediğine eminim."

"Fakat amcamı sevdiğinizi söylediniz. Ona âşıktınız?"

Kadın öfkelenmişti. "Ne olmuş yani?" diye sesim yükseltti.

"Anlamıyor musunuz? Bu konu çok önemli, aile şerefemiz için amcamı bulmam lazım."

"Aile şerefimiz beni ilgilendirmiyor bayım. Aileniz/* m<1 dem bu kadar düşkündünüz, yıllardır neredeydiniz? (*doujrd* bana, on beş yıldır ailesiyle görüşmediğini söyledi. Onun yandığını şimdi mi hatırladınız?"

"Amcamın neden onca yıldır ailesini görmediğini biliyor musunuz peki? Neden öz annesini ve ağabeyini hiç ziyarete gelmediğini?"

Kadm tuhaf bir bakış attı. Francis bir an onun gerçeklen bildiğini düşündü. Belki de Edouard ona olanları anlatmıştı. Neden Madam Eugenie'yi uçurumdan attığını?

"Bilmiyorum," dedi matmazel. "Aile meseleleriniz beni hiç ilgilendirmiyor. Edouard'la olan aşkım geçmişte kaldı. Ne o geri gelecek ne de aşkımız."

Francis, amcasına çok yaklaşmıştı. Bu şekilde oyundan çekilmek istemiyordu. Yalvarır gibi bir bakış atıp, çok ince bir sesle konuştu. "Matmazel, bana yardım edin, lütfen!"

Kadının gözleri ölü bir balık gibi donuktu. "Üzgünüm. Söyleyeceğimi söyledim. Eğer amcanızın yerini öğrenmek istiyorsanız birkaç gün içinde o parayı getirin. Yoksa beni bir daha göremeyeceksiniz!"

Francis, üzgün bir halde Matmazel Begonya'mın evinden ayrıldı. Kiraladığı arabaya binip, arabacıya Paris'e geri dönmesini söyledi.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Görünüş ne kadar da yanıltıcı olabiliyordu. O kadının asil bir ruhu olduğunu sanmıştı. Oysa başkalarının parasıyla geçinen ve kendinden başka hiçbir şey düşünmeyen bir varlıktı o. Söylediği bir sözde kesinlikle haklıydı. Böyle bir kadının aşkı insana hayat vermezdi, sadece zehirlerdi.

50.000 Frank. Şimdi amcasıyla arasındaki, daha doğrusu yirmi yıldır saklanan o karanlık sırla arasındaki tek engeldi.

Babası Paris'teki okul masraflarını karşılamak için ona yılda 100.000 Frank gönderiyordu. Francis ise o parayı daha yıl sonu gelmeden bitirirdi. Matmazel Begonya ise 50.000 Frank istemişti. Francis'in altı ayda harcadığı para. Şu an bankada sadece 10.000 Frank'ı vardı. Geriye kalan parayı nereden bulacaktı?

Yol onu çok yormuştu, ama sıkıntıdan uyuyamadı. Eve vardığında, saat gece yarısına geliyordu. Sık sık kabuslar ve ümitsiz fikirlerle bölünen, kırık dökük bir uyku uyudu. Sabahın ilk ışıklarıyla yataktan kalktı. Çok az uyuyabilmişti ve bu uyku onu dinlendirmemiş, daha da yormuştu.

Banyo yapmak için kapıcıyı çağırdı ve su ısıtıp yukarıya çıkarmasını söyledi. Uzun zamandır yıkanmamıştı ve sıcak su yorgunluğunu üzerinden atmasına yardımcı olabilirdi.

Kapıcı suyu getirene kadar, bir şeyler atıştırıp matmazelin ondan istediği parayı nereden bulabileceğini düşünmeye çalıştı.

Tek çaresi annesinden istemektir.

Banyodan sonra annesine kısa bir mektup yazdı. Acilen 50.000 Frank'a ihtiyacı olduğunu, bu parayı ne yapacağını daha sonra ona açıklayacağını söyledi. Sonra mektubu postaneye atmak için dışarıya çıktı.

Postaneye uğradıktan sonra bir süre Bois de Boulogne Parkı'nda gezdi. Ardından da Champs-Elysees'teki Le Grand Cafe'ye oturdu.

İyice dövülmüş kahveli likör söyledikten sonra Rue Lafitte gazetesini eline aldı. Gazetenin baş sayfasında, işsizliği, fakirliği ve Kral Louis-Philippe'nin muhaliflerine karşı sert tutumunu protesto eden sosyalist öğrencilerin, belediye binasının önünde, Orleans Hanedanı lehinde sloganlar atarak gösteri yaptığını ve belediye muhafızlarıyla çatışmaya girdiğini yazıyordu.

Bu haberin birkaç gün sonra kendi hayatını sonsuza kadar değiştireceğini nereden bilebilirdi ki?

Bernard, az önce odasından çıkan tefeci Mösyö Gourdin'in adamı Alfred'i düşünüyordu. Sinirleri alt üst olmuştu.

Ona iki gün içinde 70.000 Frank vermeliydi. Aksi halde...

Bunu düşünmek bile istemiyordu. Borçlandığı adam Mösyö Gourdin, Paris'in en acımasız tefecilerindendi. Parasını alamazsa, vücudundaki tüm kemiklerini unufak edinceye kadar kırdırtacağına emindi.

O adama neden borçlandığını hatırlayınca birden midesinden genzine doğru alevli bir dalga köpürdü. Öfkeden gözleri ateş gibi parladı.

Bundan iki sene önce Paris'te yalnız yaşayan ve kendine âşık erkeklerin sunduğu imkânlarla geçimini sağlayan bir kadına deliler gibi âşık olmuştu.

Onu her akşam balolara, galalara, tiyatrolara, partilere götürmüş, her gün demet demet begonyalar, kokulu aşk mektupları ve küçük ama pahalı hediyeler yollamış, sonunda doktorluktan kazandığı paranın böyle bir kadının aşkım doyurmaya yetmeyeceğini anlayınca da tefecilerden borç para almaya başlamıştı.

Fakat aldığı borçlar kısa zamanda faiziyle birlikte küçük bir servet değerine ulaşınca, Paris'teki tüm tefeciler onu kara listeye almıştı.

Aşık olduğu matmazele de parasızlık yüzünden eskisi gibi hediyeler alamayınca, kadm onu terk etmiş, tefeciler de alacaklarını tahsis etmek için Bernard'ın peşine düşmüştü.

Bernard da çareyi Paris'ten kaçıp kimsenin onu bulamayacağına düşündüğü, doğup büyüdüğü kasabaya saklanmakta bulmuştu.

Ama planlan tutmamıştı işte. Tefeciler onun izini bulmuştu.

Bernard, elleriyle yüzünü örtüp çaresiz ve tükenmiş bir ruh haliyle başını masanın üzerine devirdi.

70.000 Frank! Yüklü bir meblağdı.

Nereden bulacaktı bu parayı? Kaçarsa belki bir süre daha bu dertten kurtulurdu. Ama Georgette ne olacaktı? Onunla evlenirse, tüm dertlerinden kurtulabilirdi.

Tam bu sırada kapı açıldı. Bernard ellerini yüzünden çekip başını yorgun bir ifadeyle masadan kaldırdı. Karşısında kardeşi Raphael vardı ve ağlamaktan gözyaşlarıyla parlayan acınası gözlerle bakıyordu.

"Öldü," dedi. "Karım öldü!"

***

Raphael'in yirmi iki yaşındaki genç karısı Marielle, ertesi sabah Collegiale Saint-Etienne de Şapeli'nin arkasında bulunan mezarlığa gömüldü.

Törene, Marielle'nin kız kardeşleriyle onlann eşleri ve çocukları da katılmıştı. Bernard ve Raphael beraber tabutun üzerine toprak atarlarken, rahip, istavroz çıkartıp elindeki buhurdanlığı dua ederek mezarın etrafında dolaştırdı.

Tabut gömüldükten sonra rahip, ayrılış duasını okudu. Katılımcılar, ağır ağır mezarlıktan ayrıldı.

Bernard, kardeşinin yanından bir an olsun ayrılmadı. Zaten mezarı da o satın almıştı. Yirmi yıldır görmediği kardeşinin eşinin, edebi uykusunu tanımadığı birçok kişiyle, neredeyse üst üste yattıkları fukara mezarlığında paylaşmasına gönlü razı olmamıştı. Gururuna düşkün olan Raphael'e ise bunu bir borç

olarak kabul etmesini, daha sonra yavaş yavaş bu borcu geri ödeyebileceğini söyleyerek onu ikna edebilmişti.

Marielle'nin üzeri taze toprakla örtülü mezarına bakan Bemard'ın içi tuhaf bir boşluk hissiyle ürperdi. İnsanın gönlü umuda doyunca içinde başka açlıklar başlıyordu. Ona kader gülmüştü. Bundan yirmi yıl kadar önce anneleri izbe ve soğuk bir han odasında gözlerini hayata yumarken, Bemard'ın, daha doğrusu o zamanki ismiyle Raoul'un kaderi, acil bir hastasına yetiştirmeye çalışan bir doktorun arabasının çarpmasıyla değişmişti. Eğer o hazin gecede Doktor Jeannot Riquin'in arabası ona çarpmasaydı, belki o da kardeşi gibi, eşine mezar dahi sarın alamayacak kadar fukara biri olarak, hayatı yokluk ve sefalet içinde geçecekti.

Ama o bu şansı iyi kullanamamıştı. Ailesinin başına gelenler yüzünden her zaman Tanrı'yı suçlamıştı. Ona sırtını çevirmişti. Doktor olduktan sonra gelirini zevke ve eğlenceye harcamıştı. Şimdi ise tefeciler tarafından tehdit ediliyordu.

Peki kardeşi? Tanrı'ya her zaman inanmıştı. Gencecik yaşta toprağa verdiği karısının mezarı başında bile onuruyla ayakta durabiliyordu. Kimseye kin duymuyordu. Ne kadere, ne Tanrı'ya, ne de fakirliğe...

Peki, ama Tanrı neden onu hiç de hak etmediği böylesine acımasız bir sınava tabi tutuyordu? Gencecik yaşta bu dünyadan aldığı karışırım acısını neden çektiriyordu ona? Bu olanlar, Bemard'ın başına gelse belki bunu sonuna kadar hak ederdi. Ama ya kardeşi? Onun günahı neydi? Tanrı neden dünyaya gönderdiği ruhları bir sınava tabi tutarken onlara eşit koşullar sunmamıştı?

"Cennette," dedi Raphael başını göğe doğru yükseltip her yanı kasvetle kaplayan kurşun renkli bulutlara doğru bakarak. "Karım, cennetin en güzel bahçesinde şu anda."

Sanki bulutların üzerindeki parlak güneşte kimsenin henüz görmediği ışıltılı cenneti görüyordu.

Bernard, burnunu çekerek başını salladı. Soğuktan üşüyen ellerini paltosunun kürklü ceplerine soktu.

Raphael, başını gökyüzünden indirdi.

"Teşekkür ederim. Her şey için. Ağabey!"

Bernard, bu sözle bir an ürperdi. Dudaklarını şaşkınca aralayarak, kardeşine baktı.

"Biliyor muydun?"

Raphael başını salladı.

"Seni ilk gördüğümde bir şeyler hissetmiştim. Dün gece ise emin oldum. Ailemle bu kadar ilgilenmenden, sorduklarından ve verdiği tepkilerden."

Bernard başını salladı.

"Özür dilerim kardeşim."

"Niçin?"

"Her şey için. Yıllarca sizi aradım ama bulamadım. Ve şimdi tam seni bulmuşken, karını kurtaramadım!"

Bunu gerçekten de yüreği parçalanarak söylemişti Bernard. Elinden sadece bu gelebilmişti. Doktorluk meziyetiyle kurtaramadığı kardeşinin karışma, bir mezar yeri satın almak...

"Keşke," diye devam etti mezara bakarak, "Annemin de, Rachel'in de bir mezarı olsaydı."

Kardeşi başını salladı. "Keşke..."

"Ve babamızın da," diye devam etti doktor.

Kardeşi derin bir iç çekerek yüzünü Bernard'a çevirdi. Bakışlarında pişmanlıkla hüznün arasında boğulan nemli bir ifade vardı. Söylemekle söylememek arasında kararsız kaldı bir an.

"Babamın mezara ihtiyacı yok." Sesi çok zayıf çıkmıştı.

Doktor, başını mezar taşından kaldırıp kardeşine çevirdi. Alnını kırıştırarak şaşkın bakışlarla gözlerini kırptırdı.

"Neden?"

Kardeşinin vicdanı sızladı. Utançla bakışlarını kaçırdı.

"Çünkü babam yaşıyor!"

Birkaç gün sonra, bir gece vakti Francis'in kapısı çalındı, Francis, tam da şamdanları söndürüp yatmak için hazırlanıyordu. Kapıyı açmca, Lucinde'yle onun koluna girmiş olan hiç tanımadığı genç bir erkekle karşılaştı.

Gözleri nadide bir mücevher görmüş gibi ışıltıyla açıldı,
"Lucinde, senin burada ne işin var?"

Lucinde'nin sesi aceleciydi. "Merhaba Francis, biliyorum geç saatte rahatsız ettik. Girebilir miyiz?"

Francis kaşlarını çatarak genç kızm yarımındaki solgun yüzlü oğlana baktı. Çocuğun gözaltları şişmiş, dudakları susuzluktan çatlamıştı. Adeta yorgunluktan ayakta duramıyordu ve tüm gücünü Lucinde'ye vermişti. Francis, adamın sarhoş olduğunu düşündü.

"Kim bu?"

"Bir arkadaş."

"Binaya nasıl girdiniz?"

"Kapıcıya senin kuzenin olduğumu söyledim. Francis, bizi içeri almayacak mısın? Sorgulamanı içerde de yapabilirsin."

Francis, içeri girmeleri için kenara çekildi.

Lucinde'nin koluna girdiği kıvrık saçlı genç çocuk, kendi başma yürüyemiyormuş gibi vücudunu kıza dayayarak, birlikte içeri girdiler.

Francis, kapıyı kapatıp davetsiz misafirlerinin arkasından kaşlarını çatarak salona yürüdü. Lucinde arkadaşını ikili koltuğa oturttu. Başını örten pelerininin kapüşonunu çıkardı. Endişeli bir yüzle Francis'e döndü.

"Nesi var, sarhoş mu?" diye sordu Francis. Sesi ve duruşuyla, bu ziyaretten memnun olmadığını belli ediyordu.

Lucinde, konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Frands, yardıma ihtiyacımız var. Bana sıcak su ve temiz birkaç bez getirebilir misin?"

"Neden?"

Koltukta yan yatar pozisyonda oturan çocuk, ceketinin yanını sıyınp gömleğine bulanmış kanı gösterdi.

Francis'in gözleri kocaman açıldı. "Ne oldu?"

"Bu uzun bir hikâye Francis. Yalvanm şu an vaktimiz yok. Bize yardım et."

Francis, genç kızın yalvaran gözlerine baktı ve içi ürperdi.

Çünkü ona deliler gibi âşıktı. Tam bir yıl boyunca onun peşinden koşmuştu. Aşkını renkli masallarla süsleyerek anlatmış, ona tutkulu şiirler yazmış, çiçekler ve hediyeler göndermiş, gece gündüz onu düşünmüş, gözüne girebilmek için kızın çevresine kendisinin çok zengin bir aristokrat soyundan geldiğini bile yaymıştı.

Ama hiçbiri işe yaramamıştı. Kız, tanıştığı ilk günlerde çok gizemli, yalnız ve hüznü bir tablo çizmişti onun gözünde. Ne tiyatrolara gidiyor ne de erkeklerle geziyordu. Kızın bu melankolik tavırları Francis'in duygularını daha da kırbaçlamıştı. Ama Lucinde'nin bu gizemli hallerinin arkasında yatan gerçeği öğrendiğinde yıkılmıştı. Çünkü Lucinde bir devrimciydi ve radikal bir öğrenci grubunun liderine âşıktı.

Kızın sesi düşüncelerini böldü.

"Francis, acilen sıcak suya ve bir bıçağa ihtiyacım var. Yardım edecek misin?"

Francis, başını salladı. Kızın söylediklerini getirmeye giderken Lucinde'nin ona arkasından bir kez daha seslendiğini duydu. "Temiz bez de getir lütfen! Hem de çok."

Francis, yatağındaki çarşafı söktü. Mutfaktan bir bıçak aldı. Bir tencereye su koyup ateşin üzerindeki mazgala bıraktı. Bakır

odun kovasından bir kütük parçası çıkartıp üçgen ayaklı mazgalın altına attı.

Lucinde, maharetli elleriyle çarşafı kesti. Bıçağı Francis'e uzattı.

"Bunu lütfen ateşe koy. İyice kızması lazım." Francis bıçağı közün üzerine koymak için arkasını döndüğünde "Evinde alkol var değil mi?"

"Şarap var içer misin?"

"İçmek için değil. Yarayı temizlemek için sert bir şeyler. Konyak gibi..."

Francis içinden acıyla gülümsedi. Evinde birkaç şişe konyak vardı. Yüreği Lucinde'nin aşkıyla kavrulduğu günlerde ateşini söndürmek için sık sık konyağa başvururdu. Hayallerinde de o konyağı Lucinde'yle, gölleri ve çağıldayanıyla meşhur cennetten bir parça olan Bois de Boulogne Parkı'nda romantik bir ikindi gezintisinden sonra baş başa şömine ateşinin karşısında, Venedik işi ince ayaklı kristal kadehlerde içmek vardı.

Yüzünü onlara döndüğünde, Lucinde'nin yaralı arkadaşının üzerini çıkartmasına yardım ettiğini gördü. Bir an gözleri kıskançlık ateşiyle parladı. Lucinde'nin narin ellerinin, yaralı da olsa o erkeğin vücuduna dokunmasına dayanamadı.

Çocuğun sırtı çıplak kalınca, onu birlikte içerdeki yatağa götürdüler. Yaralı genç, yüz üstü yatağa uzandı.

Lucinde önce yaranın etrafını sıcak suya batırdığı bezle temizledi. Bu sırada Francis oğlana iki kadeh konyak içirdi. Çocuk konyak kadehlerini ardı ardına midesine yuvarladıktan sonra ekşi bir yüzle "Dostum, ellerimi bağla," diye seslendi.

Francis kaşlarını çatıp elindeki kanlı bezle arkada oğlanın üzerine eğilmiş olan Lucinde'ye baktı. Kız başını salladı.

Francis, salondaki brokar perdeyi bağladığı sırma ipi getirip, yaralı gencin öne doğru uzattığı ellerini bileklerinden bağ-

ladı. Sonra Lucinde'nin önerisiyle, çocuğun ağzına ısırması için bir bez parçası verdi.

Lucinde kızgın bıçağı yaranın içine daldırdı. Çocuk inledi ve yüzü korkunç bir acı ifadesiyle buruştu. Alnından boncuk boncuk terler döküldü. "Üzgünüm Pierre, dayanmalısın? Ne olur, benim için dayan!"

Francis geriye çekilip, kuşkulu gözlerle Lucinde'nin yaptıklarını izliyordu. Kız kendinden o kadar emindi ki sanki daha önce bu işi birçok kere yapmıştı. Pierre, acıdan inliyor, titriyor, kasılıyor ve tüm kuvvetiyle yumruklarını sıkıyordu. Çektiği acı korkunç olmalıydı ama Francis'in içinden adama acımak gelmedi.

Sırtını onlara dönüp pencerenin önüne gitti. Camın buğusunu silip aşağıya baktı. Tam bu sırada, mavi üniformalı bir grup silahlı askerin koşar adım yoldan geçtiğini gördü.

"Konyak, konyaga ihtiyacım var."

Lucinde'nin sesiyle yüzünü ona döndü Francis. Komodin üzerine koyduğu konyak şişesini kıza uzattı. Genç kadın bıçağı bırakıp dağladığı yaranın üzerine konyak döktü.

"Şanslıyız. Kurşun sıyırmış."

Pierre, acıdan kendinden geçmişti. Kızın çarşaftan kestiği bezle genç adamın yarasının üzerini sıkıca sardılar. Francis, sevdiği kızın bir başka erkekle böyle ilgilenmesinden, onun yarasını kendi elleriyle tedavi etmesinden derin bir haset çekti. İçinden, o adamın yerinde olmak geldi.

"Yaptıkların için çok teşekkür ederim Francis, sen gerçek bir dostsun!"

Lucinde, demin yaralı arkadaşının böbreğini dağladığı kızgın bıçakla Francis'in göğsünü deşseydi, herhalde ona bu kadar acı vermezdi. Francis, acısını içine gömerek başını salladı.

"Uyuyor, kendine gelince buradan gideceğiz merak etme."

"Sana içerde yatak hazırlayayım."

"Hayır, ben burada onunla kalsam iyi olur. Belki bir şeye ihtiyacı olur. Seni de uykusuz bıraktık. Müteşekkirim sana. İyi geceler Francis."

Francis, başını salladı. "Bu arada benim evimi nasıl buldun?"

Lucinde, manalı bir bakış attı. Sesini kendi bile duyamayacağı kadar alçaltarak yanıtladı. "Mektuplarında yazdığın adresten. Rue d'Antin 12 numaralı bina. Çok kolay."

Francis bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama vazgeçti. Alçak bir sesle "İyi geceler," dileyip odadan çıktı.

Ama uyuyamadı. Aklı sürekli Lucinde'deydi. Bir ara salona battaniyelerden yaptığı yataktan kalkıp odasının önüne gitti. Kapı, yan aralıktı ve Lucinde şamdandaki mumlan söndürmüş olduğu için içerisi karanlıktı. Bir süre karanlığa derin derin baktıktan sonra gözleri alıştı ve yatağın üzerinde uzanmış, kıpırtısız gölgeleri fark etti.

İşte o an emin oldu ve içindeki tüm ümitler dağıldı. Başkalarından Lucinde'nin âşık olduğunu öğrendiği o öğrenci liden şu an kendi yatağmda baygın bir halde yatan delikanlıydı. Ve Lucinde, tepeden tırnağa bir işçiye benzeyen bu esmer tenli, yüzü tıraşsız, saçları kir ve pas içindeki devrimci çocuğa kendini vermişti. Yanında hiç sıkılıp çekinmeden uzanmış olması, bunun en canlı kanıtıydı.

Eklem yerlerinden başlayarak, dilinin ucuna kadar içini yakan bir öfke dalgasıyla sarsıldı. Bir an içeriye dalıp ikisini de öldürmek geldi içinden. Sonra Lucinde'den iğrenerek çılgına dönmüş bir yüz ifadesiyle, saçım başım yoldu. Nefes nefese hızla salona geri döndü. Ağlamakla çılgılık atma arasında gidip gelen korkunç bir baskıyla, boğazının düğümlendiğini, genzine yumruk büyüklüğünde dikenli bir acının oturduğunu hissetti. Hıçkınıklannı tutarak, üzerindeki ipek uyku kıyafetini parçaladı. Sonra içki dolabına yöneldi. Konyak şişelerinden birini açıp hızla midesine yuvarladı. Yakıcı yudumlar, genzini, boğazını

ve ağzının içini lavdan bir dere gibi yakarak gırtlığına oturan o acı düşümü çözüp kül etti.

Şişenin yarısına gelince aksırıp tıksırarak öksürdü. Genzindeki acı yanmayı serinletmek için derin derin nefes alıp verdi.

Şişenin sonu gelirken güneş de karşiki çatıların üzerinde doğmaya başlamıştı.

Francis derinlerden gelen zırlıtiyla gözlerini açtı. Salonda, yere serdiği kaim battaniyelerin üzerindeydi ve sırtı soğuktan titriyordu. Şöminedeki odunlar sönmüş, dışarının soğuğu içeriye sızmıştı. Gözüne çarpan ilk şey yanı başında duran devrik konyak şişesiydi.

Aynı sesi gene duydu. Birisi zili çalıyordu.

"Mösyö Francis, içerde misiniz, size bir posta var!"

Seslenen, kapıcının karısıydı. Francis uykulu ve bitkin gözlerle ayağa kalktı. Kapıcı kadından mektubu alıp kapıyı kapattı.

Mektubun üzerinde Blanc de Venue yazısını görünce heyecandan zarfı yırtarcasına açtı.

Oğlum henüz miras işlemleri gerçekleşmediği için babanın bankadaki parasına dokunamıyorum. Biliyorsun soyulma ihtimaline karşı evde nakit para bulundurmuyordu. Değerli eşyaları satıp, elden çıkartmam lazım; bu da hem zaman alır hem de Georgette buna karşı çıkar. Eşyalara ne kadar düşünün olduğunu biliyorsun ablanın. Halen babanın yasını tutuyorum Francis. Bir de senin için endişelenmek istemiyorum. İstedığın para minik bir servet değerinde! Sana bu kadar para neden lazım? Baban dönem başında sana yüz bin frank vermişti, o parayı elinde tutmadın mı? Nereye harcadın? Bir açıklama istiyorum. Bana okula gideceğini söylemiştin. Pa-

ris'te vatan haini öğrencilerin krala karşı gösteriler yaptığını duyuyorum. Ou olaylara karışmıyorsun değil mi? Ne olur beni endişede bırakma ve hemen buraya dön. Sana burada iltiyacı var.

Annen Adele...

Kâğıtta yazardan okuyunca Francis'in sevinci kursağında kaldı. Hayal kırıklığı ile mektubu buruşturup şöminedeki kül-lerin üzerine attı.

Bu sırada içerdeki odadan öksürük sesleri içinde Lucinde çıktı. Kıyafetleriyle yattığı için üstü başı kırış kırıştı. Uykulu gözlerini kırıştırarak Francis'e yaklaştı.

"Francis..." Tekrar bir öksürük nöbetine tutuldu. Francis ona bir bardak su getirip içirdi. "Pierre'nin çok ateşi var. Ateşini düşürmek için ilaca ihtiyacım var. İlaç temin edeceğin bir doktor var mı?"

Francis hiç memnun olmasa da başını salladı ve güçlükle cevapladı.

"Yüzümü gözümü yıkayayım bir. Giyinip doktorun yanına giderim."

Sesi oldukça soğuk bir tonda çıkmıştı. Ama Lucinde bunun sabah mahmurluğundan kaynaklandığını düşünüp, ona tekrar teşekkür etti. İçerideki odaya dönmeden önce genç kız başını ona çevirdi.

"Meraklanma Francis. Pierre'nin ateşi düşer düşmez buradan ayrılacağız."

Francis, kıyafetlerini giyip kendini Paris'in buz gibi sokaklarına attı.

Hem başı ağrıyor, hem de kamı açlıktan zil çalıyordu. Uzun bir yürüyüşten sonra Boulevard de Gand'a indi. Paris sosyetesinin uğrak yeri olan, dışı beyaz taşlı, altı katlı Cafe Anglais'in içindeki maun masalarından birine oturup, midesi-

nin alabileceği her şeyi yiyerek, oburca kamını doyurdu. Burası Lucinde'yle ilk ve son randevularının gerçekleştiği yerd. Lucinde, Francis'e peşini bırakması için onunla burada konuşmuştu. Bunu hatırlayınca, sinirden önündeki kahvaltıyı parçalanmasına midesine götürdü.

Annesinin onu reddedeceğini düşünememişti. Bir de çocuk gibi azarlamıştı annesi onu. Ama o bir çocuk değildi. On sekiz yaşmda bir yetişkindi. Ve Paris'te seçkin bir ticaret üniversitesinde okuyordu.

Annesi ona çocukluğundan beri böyle davranıyordu zaten. Paris'e gideceği zaman bile karşı çıkmıştı. Eğer babası onu desteklemeseydi şu an burada olmazdı. Hâlâ annesinin dizi dibinde olurdu.

Annesinin azarlamalarını da Lucinde'nin başkasına ait olan kalbini de bir kenara attı. Şimdi önünde başka bir problem vardı. Leydi Begonya'ya armağan edeceği 50.000 Frank'ı nereden bulacağı...

Eğer o parayı bulamazsa, amcası Edouard'a ulaşamazdı. Ona ulaşamayınca da yirmi yıldır gizlenen o korkunç sır açıklığa kavuşturamazdı. Böylece, ne Madam Eugenie'nin trajik ölümünü aydınlatabilir, ne de babasının katiline ulaşabilirdi.

Annesi de onu bir çocuk gibi görmeye devam ederdi.

Doktora gidip ateş düşürücü bir şey alıp ücretini ödedikten sonra tekrar evine döndü. Lucinde'yi endişeli bir halde buldu. Francis dışarıdayken, Pierre'in ateşi daha da yükselmişti. Lucinde ateş düşürücü tozu Francis'in elinden alır almaz içeriye koşturdu.

Francis'se davetsiz konuklarına yiyecek bir şeyler hazırlaması için kapıcıya haber vermek üzere aşağıya indi.

Akşama doğru Pierre'nin ateşi düşmüştü. Bu süre zarfında Lucinde onu bir an olsun yalnız bırakmamıştı. Francis, şömineye birkaç iri odun attıktan sonra odanın kapısını çalıp usulca içeriye girdi.

İçerdeki şöminede yanan odunların ısıltısı, Pierre'in ayakucunda oturan Lucinde'nin yorgun yüzünü ve yağlı saçlarını aydınlatıyordu.

"Ateşi düştü iyice. Şimdi uyuyor," diye fısıldadı bitkin bir sesle. "Çok teşekkür ederim Francis, sana hayatımızı borçluyuz."

Francis, başını salladı. İçeri girip göz kapakları titreyen yaralı gence baktı.

"Nasıl yaralandı?"

Lucinde, ince kaşlarını kaldırarak nemli gözlerle Francis'in yüzüne baktı. Ama sorduğu soruyu cevaplamadı. "Sana borçluyum Francis. Bunu hiç unutmayacağım."

Francis, derin bir iç çekti. Lucinde'nin konuyu kapatmaya çalışmasından hoşnut olmamıştı.

"Polisle çatıştınız değil mi? Devrimcilerin geçen gün belediye binasının önünde gösteri yaptığını okumuştum."

Lucinde, sessizce başını salladı.

"Nasıl böyle bir şeye karışırsın Lucinde? Senin gibi bir kız..."

Lucinde alev saçan bir tabanca namlusu gibi gözlerini Francis'e kaldırdı.

"Nasıl benim gibi bir kız? Ben bir devrimciyim Francis ve bunu hiçbir zaman da saklamadım!"

"Krala karşı ayaklanmak, polise, askere taş atıp silah çekmek, bu devrimcilik değil, hainlik!"

"Bize ateş açan onlar Francis. Biz sadece kendimizi korumak için karşılık vermek zorunda kalıyoruz. Üç yıl önceki gösterilerde onlarca devrimci arkadaşımız sokak ortasında kurşuna dizilerek, idam edildi. Direniş sırasında, daha on üç yaşındaki çocukların polislerin tüfekleriyle öldürüldüğünü gördüm. Bunların hesabını soran oldu mu? O polisler ve müfettişler yargılandı mı? Onlara emir veren belediye başkam veya vali yargı-

land! mı? Hayır Francis, hayır, hepsi de görevlerinin başında, hatta çoğu terfi bile ettiler."

"Neden yargılansınlar ki? Onlar düzeni korumak için varlar. Ve siz bu düzeni bozmaya çalışıyorsunuz."

"Evet Francis, bu konuda kesinlikle haklısın. Bizler bu düzeni bozmaya çalışıyoruz. Suç işlenmeden servet sahibi olunmaz. Polisler, askerler, meclistekiler, yasalar hepsi de bu ülkenin kanını içen burjuvaların ve aristokratların sahip olduğu serveti korumak için var!"

"Sizin de amacınız onların servetini çalmak mı?"

Bu sırada konuşmaları duyan Pierre uykusundan uyanmıştı. Yorgun bir sesle "Bizler Jakoben devrimciler değiliz," diye seslendi. "Parayı bölüşmek için savaşıyoruz. Onu ve devleti yok etmek için savaşıyoruz."

Francis gözlerini kocaman açtı. "Komiksiniz. Devlet ortadan kalkarsa neler olacağını düşünemiyorsunuz bile! Herkes birbirini öldürür!"

"Şu an Saint Michel varoşlarında insanlar zaten birbirini öldürüyor. Ama açlıktan ve fukaralıktan!" Yorgunluktan ve yarasının acısından Pierre tekdüze bir sesle konuşuyordu. "Bunun tek sorumlusu de kral ve onun meclisinde oturan göbekleri yağlı Lejitimistler ile Bonapartçılar. Onlar akşam yemeklerinde ateşte çevrilmiş soslu kaz eti ve pahalı şaraplarla göbeklerini şişirirken, Fransa'nın pek çok yerinde binlerce işsiz insan akşamleyin midesine bir kuru ekmek girsın diye Tanrı'ya yakarıyor! İşte senin o adaletli devletinin insanlara sunduğu hak bu!"

"Bu sosyalist gevelemeler, ülkeye sadece kan ve acı getirir. Siz sadece yakıp yıkmaktan, insanları giyotine göndermekten bahsediyorsunuz. Devletin görevi insanların karnını doyurmak değil ki! Hayvanlar bile karnını doyurabiliyorken insanların açlık çekmesi sadece kendilerini acındırmak içindir. İnsanlar bu ülkeye şükretmeli. Eğer Fransa demin aşağıladığın güçlü insanların elinde olmasaydı, İngiltere, Avusturya ve Rusya bizi çok-

tan kazanda pişirip tavşan eti gibi yer bitirirdi! Şimdi dışarıda bir tane bile özgür Fransız vatandaşı olmaz, düşmanlarımızın soylularının saraylarında köle olurduk. O yüzden bu sosyalist masalları çocuklara anlatın, bana değil!"

"Biz sosyalist değiliz Francis. Biz anarşistiz!" Araya giren Lucinde'ydi. "Sosyalistler şu an Kral Philippe'nin sol tarafındaki kolçaklı kadife koltuklarda oturmuşlar, kendileri gibi düşünmeyen herkesi karşı devrimcilikle suçlayıp sokaklardaki karışıklığın bir an önce bitmesini istiyorlar. Bizse dışarıdayız. Barikatların arkasındayız. Fikirlerimizle, alın terimizle, gerektiğinde taş ve sopayla, hayatı değiştirmeye, vatanımızın boğazını zenginlerin dişlerinden kurtarmaya çalışıyoruz. Jean François Varlet'in⁴ bir sözü var: 'Devlet varsa eşitlik ve adalet yoktur!'"

"Ayrıca," diye söze karıştı Pierre. "Sen köle değilsin belki. Ama gün doğumundan akşama kadar fabrikalarda ve atölyelerde çalışan yüz binlerce insan karm tokluğuna çalıştığı için köleden farksız. Senin gibi bir aristokrat çocuğunun bunu anlaması imkânsız! Sen hiç alinteriyle bir iş yaptın mı? Hiç mermer ocağmda veya kömür madeninde çalıştın mı? Devrimi bizim dedelerimiz yapmıştı ve bir süreliğine bu ülkeye eşitlikle adalet getirmişti. Ama Napolyon Bonapart gelip, her şeyi yıktı! Ve sizin gibi kellesini giyotinden kurtarmış aristokratlar yurda geri dönüp Bonapart'm önlerine sunduğu pastanın en büyük dilimini kaptınız. Her zamanki gibi! Ama bu değişecek! Gene değişecek. Bu adaletsizlik, böyle sürmeyecek!"

⁴ Fransız devrimci ve yazar. Fransız Devrimi'nden sonra Jakobenler ve uyguladıkları siyasete tamamen karşı olan Jean Varlet, 1794'de *L'Explosion'u* yazmıştır ve bu Fransa'daki ilk anarşist manifesto olarak kabul edilir. Bu eserde devleti yıkip, yerine eşit bir toplum kurulmasını savunmuştur. Ayrıca Fransız devrim liderlerinden, hukukçu ve aynı zamanda Jakoben önder olan Maximilien Robespierre, o dönemin otorite karşıtı radikal sol devrimcilere karşı "anarşist" sözcüğünü ilk kullanan insanlar arasındadır.

Francis, kendini daha fazla tutamadı ve sinirli bir sesle cevap verdi.

"Babam anlatmıştı. Devrim zamanında köylerden gelen insanlar ailemin asırlardır yaşadığı malikâneyi yakmaya çalışmışlar. O senin çok övdüğün devrimcilerin, atalarımın huzur içinde yattığı mezarlarını bile soymuşlar. İşte sizin adaletiniz bu! Yüzlerce yıldır emek vererek elde ettiğimiz zenginliği bizden çalmaya çalışan bir grup çapulcusunuz!"

Öfkeyle kapıyı çarpıp odadan çıktı.

Doktor Bernard, kardeşi Raphael'in eşinin cenaze töreninden sonra karışık duyguların esareti altında, muayenehanesine geri döndü.

Demek babası yaşıyordu ve Paris'te idam mahkûmlarıyla azılı mahkûmların kaldığı Conciergerie Hapishanesi'nde beş yıldır tutuklu bulunuyordu. 1830 yılında, eski bir alacak davası yüzünden kasaba pazarında tartıştığı birisini öldürdüğü için ömür boyu hapse mahkûm edilmişti. Kardeşi Raphael, ona tüm olanları anlatmıştı.

İçinde çok tuhaf duygular canlanmıştı Bernard'ın. Gözünün önüne birden yirmi yıl önce o soğuk han odasında annesinin hastalıktan titreye titreye öldüğü korkunç akşam geldi. Sonra babası Gilbert Vidal'in üzerine saldırması, handan kaçışı, gökten düşen soğuk kar tanelerinin altında buzlu sokaklarda tabanı aşınmış eski pabuçlarının altından çıkan takırtılan ve er son onu altına alan arabanın önündeki yağız atların gözlerindeki terli ifade, zihninin karanlık kuytularında ardı ardına ısıldadı.

Bu sanalı ve tatsız anıları güçlükle de olsa zihninden uzaklaştırmayı başardı. İşine dönüp birkaç hastasıyla ilgilendi. Akşama doğru muayenehanesinin kapısı çalındı ve içeriye hiç de hoşlanmadığı birisi girdi.

Bu kişi Georgette'nin eski nişanlısı Vespasien'di. Üzerinde kürklü bir palto, elinde de siyah cilalı bir baston tutuyordu.

"İyi akşamlar Mösyö Bernard. Rahatsız ettim sizi!"

Gözlerinin ifadesi ve sesinin tonu oldukça cesur ve kendinden emindi. En son Georgette'nin odasındaki karşılaşmalarında olduğu gibi pısırik ve tedirgin değildi.

Bernard, kaşlarını çatarak memnuniyetsiz bir ifadeyle başını salladı.

"Neyiniz var?"

Vespasien, doktorun masasının önüne gelip durdu.

"Bir şeyim yok, buraya hasta olduğum için gelmedim. Sizinle konuşmaya geldim."

"Öyle mi? Konu ne?"

"Kim olduğunuzu biliyorum Doktor Bernard ve neden Georgette'yle evlenmek istediğinizi de..."

Bernard bir an irkildi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Paris'teki tehlikeli bir tefeciye feci şekilde borçlandığınızdan ve bu borçlardan kurtulmak için Georgette'yle evlenmek istemenizden bahsediyorum."

Kelimeler, Bemard'ın dilinde düğümlendi. Yutkunarak, gergin bir ifadeyle gözlerini Vespasien'e dikti.

"Bunu Georgette'ye söyleyecektim ama gururu incinir. Çünkü Georgette'yi iyi tanırım. Çok saf ve temiz bir kızdır o. Sizin onu gerçekten de sevdiğinizi zannetmiş olabilir. Bu yüzden size ilk ve son kez söylüyorum. Derhal kasabayı terk edin!"

Vespasien bunu nasıl öğrenmişti? Daha önce de Georgette'nin babası Mösyö Roussel'ın, Bemard'ın bir tefeciye borçlandığından haberi olmuştu. Nişanlandıkları gece kütüphane odasına çağırıp, bunun doğru olup olmadığını sormuştu ona. O an zihninde bir şimşek çaktı. Bu bilgiyi Mösyö Roussel'a söyleyen kişi de Vespasien'di. Mösyö Roussel'a gece vakti gelen imzasız mektup, kıskanç Vespasien'den gelmiş olmalıydı.

Bemard'ın bunları düşündüğünden habersiz olan Vespasien cüzdanından birkaç, işlemeli kâğıt parçası çıkartıp masanın üzerine bıraktı.

Bernard kâğıtları eline alıp baktığında bunların emre muharrer senetler olduklarını gördü. Hem de toplam değeri 100.000 Frank'h.

"Bunu bankadan bozdurabilirsiniz. Alın bu parayı ve gidin. Eğer Georgette'yi bir daha görmeyeceğinize yemin eder ve kasabayı derhal terk ederseniz, Mösyö Gourdin'e olan, kalan borçlarınızı da ödeyeceğime şerefim üzerine söz veririm."

Bernard, kuşkulu bakışlarla alnını kırıştırarak Vespasien'e baktı.

"Kabul etmezsem?"

"O zaman her şeyi Georgette'ye anlatırım."

Bernard elindeki bonoları bırakıp ayağa kalktı. "Onu çok mu seviyorsun?"

"Evet."

"Canından çok mu?"

"Evet. Onu kimseyle paylaşamam."

"Bende..."

Masanın üzerindeki deri eldivenini aldı ve Vespasien'in suratına çarptı.

"Bunun anlamını biliyor musunuz?"

Vespasien, öfkeyle tısladı. "Elbette biliyorum. Ben bir asilzadeyim."

"Öyleyse yarm sabah, şafak sökerken. Yerini siz belirleyin."

"Abeille Vadisi'nin başmdaki koruluklara giden yolda, t.b köprünün altında buluşuruz. Güneye inin, kolayca bulursunuz."

Vespasien, masanın üzerindeki bonolara doğru uzandı ama, Bernard ondan önce davranıp kâğıtları eline aldı Vespasien'in meraklı bakışları altında masasının çekmecesini açıp içine attı.

"Bunlar şimdilik burada kalsın. Yarın sabah düelloya gelerseniz size iade ederim. Çünkü siz bir korkaksınız! Ve Georgette'yi bu kadar çok sevdiğinize inanmıyorum!"

Vespasien, alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Bu gece sevdiklerinizle vedalaşın. Çünkü yarın gün doğduktan sonra bir daha onları göremeyeceksiniz!"

Vespasien, kapıya doğru yönelmişti ki Bernard arkasından seslendi.

"Mösyö, yarın sizden gelirken yanınızda iki adet tabanca getirmenizi isteyeceğim. Çünkü benim silahım yok."

Vespasien omzunun üzerinden başını çevirip sırttı.

"Elbette mösyö, sizin gibi fakir bir köy doktorunun silahı olmasını beklemiyordum zaten. Siz sadece yanınızda iki tane şahit getirmeyi unutmayın yeter. Mezarınızı kazacak adamları ben ayarlarım!"

Francis kendini sokaklara atmıştı. Rond Point'te birkaç saat içki içip öfkesinin yatışmasını bekledi. Lucinde ve onun devrimci arkadaşıyla yaptığı tartışma, onu çok öfkelen-dirmişti. Nasıl böyle anarşist fikirlere sahip olabilirdi insanlar, anlayamıyordu.

İçki içerken, Lucinde ile ilk kez nasıl karşılaştıklarını hatırladı. Evinden birkaç mahalle ötedeki terzide, redingotlarını bakıma verdiğiinde karşılaşmıştı onunla. Öylesine duru, doğal ve buruşuksuz bir güzelliği vardı ki, daha ilk bakışta çarpılmıştı Francis' ona.

Birkaç gün sonra çalıştığı terziden çıkınca onu takip etmişti. Üzerine güz yaprakları dökülmüş sokaklardan evine kadar izlemişti.

Bir hafta sonra redingotlarını almaya gittiğinde de adını öğrenmişti. Sonraki günlerde ise sayfalar dolusu mektuplar yazıp evine postalamıştı. Yüreği bir çağlayan gibi köpürmüştü çünkü. Kalbinde daha önce hiç hissetmediği derin duygular, baharda açan kır çiçekleri gibi yeşertip renklendirmişti ruhunu. Gönlü yazdıkça coşmuş, coştukça sıırılsıklam âşık olmuştu Lucinde'ye. Yazdığı her kelimeyi yüreğinin en derininden dökmüştü kâğıda.

Ama Lucinde'den hiç cevap gelmemişti. Birçok kez iş çıkışında yolunu kesmiş, ona aşk latifeleri etmişti. Lucinde sadece bir kere oturmuştu onunla. Cafe Anglais'in maun masalarının birine oturmuşlar ve Lucinde *trafalgar* usulü puding yerken, Francis de Rhin şarabı içmişti. Buluşma, Lucinde'nin tatlı bir sertlikle Francis'in bir daha kendisini rahatsız etmemesini rica etmesiyle son bulmuştu.

Lucinde'nin böyle radikal fikirlere kapılmasının arkasındaki kişi kesinlikle Pierre denilen o anarşist olmalıydı. O adam Lucinde'yi büyüdü altına almış, her istediğini yaptırtıyordu. Belki de onu tehdit ediyordu ve Lucinde korktuğu için o adamın tarafını tutuyormuş gibi davranmak zorunda kalıyordu. Lucinde'nin o zorbadan kurtulması lazımdı. Ve Francis bunun için ona yardım edecekti.

Ama nasıl?

Hesabı ödeyip, dışarıya çıktı. Soğuk, çelikten bir kapan gibi Paris'in üzerine dişlerini geçirmişti. Yırtıcı bir rüzgâr sokak taşlarının üzerindeki tozu toprağı havaya kaldırarak, *yazın yeşiller* içinde olan Champs-Elysees *Bulvarındaki*⁵ *yapraksız ağaç* dallarında inliyordu.

Yazları çok renkli ve kalabalık olan sokaklar kışın etkisiyle biraz daha tenhaydı ama bulvarın üst kısmındaki lüks butiklere, Lido Kabaresi'ne, tiyatrolara, ya da sanatçıların ve ünlü simaların uğrak yeri olan lüks restoranlara ve kafelere giden gece hayatına düşkün insanları taşıyan zarif ve renkli arabalar ardı ardına sokağın ortasından takırdayarak geçmekteydi.

Francis ellerini paltosunun cebine atıp, yolun karşısına, yedi sene önce Paris Belediyesi tarafından yapılan kaldırıma çıktı ve batıya doğru yürüdü. Amacı, Charles de Gaulle Meydanındaki kavşağı çıkıp, bir araba tutmaktı.

Babasının ölümü aklına geldi. İçi cızladı. Onu bu dünyaya getiren insan toprağı verilmişti. Sanki onun da ruhundan, varlığından bir parça şimdi toprağın altına gömülmüştü. Çok tuhaf bir histi. Babasının ölümünü düşünmek ona acı, yokluk ve ıssız bir boşluk veriyordu.

Hava tüm gün bulutluydu ve zaten hiç yüzünü göstermemiş olan güneş batmak üzere olduğu için kafeler ve restoranlar kapılarının üzerindeki gaz lambalarını yakmıştı.

⁵ Şanzelize Bulvarı.

Bulvarın sonundaki Grande-Armee Caddesi'yle Wagram Caddesi'ni birbirine bağlayan Charles de Gaulle Kavşağına geldi.

Napolyon Bonapart'ın, Üç İmparatorun Savaşı olarak da bilinen Austerlitz savaşında galip gelen Fransız askerlerine "Evinize zafer takılarının altından geçerek döneceksiniz" dediği ve sözünü tutmak için 1806 yılında inşaatına başlanıp, 1810 yılında yapımına ara verilen Zafer Takı'nın önüne gelmişti.

Anıtın devasa taş bloklarının etrafındaki inşaat iskelesi sapaşğlam duruyordu. Temmuz Devrimi'nden sonra ülkenin başına geçen Louis Philippe'nin emriyle Zafer Takı'nın inşaatına 1832 yılında yeniden başlanmıştı. Kış mevsimi olduğu için şu an inşaatı ara verilmişti fakat anıtın bir yıl içinde tamamlanması planlanıyordu.

Francis, kavşağın karşısında, Wagram Caddesi tarafındaki kaldırımın kenarında yolcu bekleyen bir arabaya doğru yönelmişti ki yanından geçtiği ağacın üzerine bir ilan asılmış olduğunu gördü.

Gözüne sadece birkaç saniye kadar çarpmıştı. Ama ilanda geçen bir sözcüğün dikkatini çekebilmesi için birkaç adım daha atması gerekti.

Aniden durup, ilanın önüne geri geldi. İlanda "Aranıyor," yazıyordu. "Kıvırcık saçlı, kirli sakallı, koyu renk kaşlı, ela gözlü, uzun, kaslı, üzerine genelde eski bir siyah ceket giyen, silahlı ve çok tehlikeli, kanunlara karşı gelmiş bir devrimci aranıyor. Kaçağı ihbar eden, yerini bilen vatandaşlara belediyeden on bin frank ödöl verilecektir. Vatanım, kralım seven yasalara savgılı vatandaşlarımızın dikkatine..."

İlanda sözü geçen kişinin Francis'in evinde sakladığı o devrimci gencin olduğunu anlaması için sadece birkaç kalp atımı süre geçmesi gerekti.

Francis'in kalbi birden endişeyle çarptı. Akli yeni yerine gelmişti. Evinde, bir kaçağı saklıyordu. Eğer birileri ihbar eder-

se, başı derde girecekti. Hemen eve gidip, Lucinde ile sevgilisini kovmalıydı. O kadar korkmuştu ki, az önce meyhanedeyken Lucinde'yi o anarşist zorbanın elinden kurtarma fikrini bile unutmuştu.

Karşıya geçip, arabacıya evinin adresini söyleyip arabaya bindi. Araba, bir süre bozuk ara yollardan takırdayarak Francis'i kısa yoldan evine götürürken Francis, birden arabanın tavanına vurup arabacıya durması için bir işaret verdi.

Sonra camdan başını çıkartıp dizginleri çeken arabacıya "Fikrimi değiştirdim, polis merkezine götür beni," diye seslendi.

Çünkü aklına hem kendisini hem de sevdiği kızı bu beladan kurtaracak kesin bir fikir gelmişti.

***

Francis eve dönmüştü. İçerde hiç ışık yanmıyordu. Bir kibrit çakıp giriş holünün köşebendindeki mumlardan birini yaktı. Tam karşısında elinde bir tabancayla onu bekleyen Lucinde'nin endişeli yüzüyle karşılaştı.

"Özür dilerim Francis, sen miydin?" Genç kız tabancayı hemen arkasına sakladı.

Francis, gergin bir ifadeyle gülümsedi.

"Yemek yediniz mi?"

Lucinde başını salladı.

"Francis biliyorum, burada kalarak senin başını derde sokuyoruz. Ama Pierre'nin ateşi düşmedi halen. Kendini toparlar toparlamaz buradan gideceğiz."

Francis genç kızın yalvaran gözlerine baktı. Onun aşkı için aylarca ateşlenen yüreğinden serin bir rüzgâr esip geçti. Lucinde o devrimci kaçağa deli gibi âşıktı. Belki de onu canından bile çok seviyordu. Kalbi birden soğuk bir duyguyla ürperdi.

"Anlıyorum, sorun değil."

Birlikte içerdeki odaya girdiler. Lucinde komodinin üzerindeki mumlan yaktı.

Pierre yatağın içinde kıvnlmış titriyordu. Lucinde hemen alnındaki bezi aldı. Komodinin zerine koyduğu çanağın içindeki suya batırıp, tekrar Pierre'nin alnına bastırdı.

"İlaç işe yaramadı. Yarası mikrop mu kaptı acaba? Keşke onu bir doktora gsterebilseydik."

Lucinde'nin sesi endişe içinde ınlamıştı.

Francis sessiz kaldı. İçerisi oldukça soğuktu. Lucinde şömineyi yakmamıştı. Hem Pierre'nin ateşinin yükselmesini engellemek için, hem de Francis'in yokluğunda dışarıya ışık vurup dikkat çekmemesi için böyle yapmıştı.

Salona dönüp, kendisine bir kadeh konyak doldurdu Francis. şömineyi yaktı. Karşıma oturup bir süre derin düşüncelere dalarak ateşi seyretti.

***

Francis o gece gözlerini bir an olsun kırpmadı. Saat gece yansına birkaç dakika kala dış kapının önüne gidip sürgüsünü usulca açtı.

Mavi üniformalı bir grup silahlı polis sessizce içeriye girdi. Francis, onlara içerdeki odayı işaret etti ve ellerine bir mum vererek kenara çekildi.

Polisler, içerdeki odanın kapışım açıp içeriye daldılar.

Polis şefinin içerden "Fransız devrim yasaları gereğince yasalara karşı gelmek ve halkı isyana teşvik etmek suçlarıyla sizi tutukluyorum," dediğini duydu.

Lucinde ığlık atarcasma haykırdı.

"Hayır, bırakın onu! Yaralı o. Çekin pis ellerinizi üzerimden! Hainler!"

Francis, o sıra gerginlikten kurtulmak için salondaki masanın üzerine koyduğu kadehten titreyen eliyle konyak içiyordu.

İçerdeki odadan gelen Lucinde'nin çığlıklarını duyunca içi cızlayarak ürperdi.

Bir süre sonra itiş kakış içinde, yarı çıplak bir halde elleri vidalı kelepçelerle bağlanmış Pierre, polislerin arasında odadan çıktı. Gözlerini, vücudunu esir alan ateşin etkisiyle bitkin bir halde kırıpıyordu.

Polisler onu Francis'in yanından geçirirken "O lanet kanını köpekler içsin!" diye bir lanet okudu.

Francis, bakışlarını önüne eğdi. Daha sonra odadan tıpkı Pierre gibi elleri kaim demir halkalarla kelepçelenmiş bir halde Lucinde'yi çıkarttı polisler.

Francis, birden elindeki kadehi elinden atarak polislere doğru koştu. "Hayır, hayır o değil, o masum, onu neden götürüyorsunuz?"

"Çekilin önümüzden mösyö?"

Francis dehşetle açılmış gözlerle kapının önünde bekleyen polis şefine doğru koştu. "Ama hayır karakolda böyle konuşmamıştık. Kız masum!"

Polis şefi suratını astı. "Buna mahkeme karar verecek mösyö. Hemen kaçakların tutuklandıklarına dair bir belge düzenleyeceğim. Sonra da on bin franklık ödülünüze kavuşmak için birlikte belediye başkanı hazretlerinin yanına çıkınız. Sükûnetti geceler efendim."

Polisler Lucinde'yi evden çıkartırken genç kız ince kaşlarını çatarak, Francis'e aşağılayıcı bir bakış attı.

Francis'in yüreği, acımasız bir kurşunla parçalanmış gibi sızladı.

Şaşkın, kırık ve güçsüz bakışlarla Lucinde'nin aşağıdaki demir kafesli tutuklu arabasma bindirilişini seyretti.

Ertesi gün Doktor Bernard, Vespasien ile düello edeceği yere ulaşmak için alacakaranlıkta yola çıktı.

Hava oldukça serin ve kapalıydı. Paltosuna iyice sarınıp kiraladığı atını güneye doğru sürdü ve bir saate yakın bir zaman sonra Abeille Vadisi'ne çıkan taş köprüye ulaştı.

Atının dizginlerini köprünün yanındaki yeşillik yamaçtan aşağıya doğru yönlendirdi. Nehir, yıllar önce yatak değiştirdiği için köprünün altı kuruydu. Yatak boyu gür yabani otlarla kaplıydı.

Köprünün altına inince, atıyla birlikte bekleyen otuzlu yaşlarında güçlü görünümlü bir adamla karşılaştı.

Adam, elini şapkasına götürüp Vespasien'i selamladı.

"Günaydın mösyö, efendim sizi bekliyor, beni takip edin."

Bernard, atma binen adamı takip etti. Bir süre nehrin yatağı boyunca atlarını tırısı kaldırarak sürdüler.

Bernard'ın kalbi deli gibi çarpıyordu. Dün bütün gece gözünü kırpmamıştı. Vespasien denilen çocuğun buraya gelecek cesareti bulamayacağına kendini inandırmıştı.

Ama şimdi tüm umutlan suya düşmüştü. Vespasien gerçekten de karşısına çıkacak görünüyordu.

Bernard, hayata boyunca hiç tabanca kullanmadığını düşündü. Onu büyüten Doktor Jeannot Riquin'le birlikte gençliğindeyken birkaç kez ava çıkmıştı. Ama orada da hep tüfekle ateş etmişti ve avlanmaktan fazla haz almadığı için bir daha eline silah almamıştı.

Önünde at süren adam atını ağaçlıklı bir bayırın etrafından dolaştırdı. Bayırm arkasına dolandıklarında Bernard ileride,

üzeri kapalı iki kişilik küçük bir gezinti arabası gördü. Yan tarafında ise kırmızı bir paltoya sarınmış Vespasien'le birlikte, ağaca bağladıkları atların yanındaki karlı otların üzerinde bekleyen elleri tüfekli üç muhafız vardı.

Bernard, atını hasmına doğru sürdü.

Vespasien soğuk bir ifadeyle yüzünü ona dönüp selamladı. Başında kürklü bir ava şapkası, sol elinde de dipçiğini yere dayadığı uzun namlulu bir av silahı vardı. Etrafına bakındı.

"Şahit getirmediğiniz mi yanınızda!"

Bu çocuğun gerçekten de düello etmeye hazır olduğunu anladı Bernard. Atından inerken soğuk bir sesle yanıtladı.

"Güvenebileceğim kimse yok kasabada."

Vespasien, yarımındaki kır saçlı adama doğru parmağını şaklattı. Bu adamın kıyafetleri bir muhafızdan çok uşak gibiydi. Adam, eline ceviz kaplamalı bir kutu alıp içini açarak Bernard'a gösterdi. Kutunu içinde sapsarı kokulu gül ağacından yapılmış, çeliği gravür işlemeli, çok şık iki tane düello tabancası vardı.

Bernard'ın içinden oradan kaçmak geldi bir an. Aptalca bir işe karışmıştı. Vespasien'in soğuktan pembeleşmiş yana kıl arma baktı. Daha doğru düzgün sakalı bile çıkmamıştı. Kaç yaşındaydı acaba, on dokuz, yirmi...

Vespasien, kaşlarını çattı. "Ölümünüz mösyö, babamın silah koleksiyonundaki en güzide tabancalardan gelecek. Kendi silahınızı kendiniz seçin lütfen."

Bernard kutunun içine elini uzattı. Eldivenli parmakları titriyordu. Aceleyle önündeki tabancalardan birisini yuvasından çıkartıp, aldı.

"Eğer arzu ederseniz yardımcılarım sizin için silahınızı doldurabilir. Kurşunu kendi ellerinizle seçersiniz."

Yardımcısının uzattığı meşin kurşun torbasının ağzını açıp Bernard'a uzattı. Bernard, meşin torbanın içine elini sokup bir adet kurşun çıkarttı.

Sonra tabancayı doldurması için Vespasien'in kır saçlı yardımcısına uzattı.

Bu sırada Vespasien, üzerindeki kırmızı paltoyu çıkartmıştı. Altındaki mavi ceketini de çıkartıp, kürklü şapkasıyla birlikte muhafızlardan birine uzattı. Üzerinde sadece beyaz gömleği ve mavi renk pantolonu kalmıştı.

Beyaz fırfırlı gömleğinin kollarını sıyırırken "Yardımcılarım olaya şahitlik edecek," dedi. "Sırtlarımızı birbirimize verip, onar adım atacağız. Sonra dönüp, ateş edeceğiz. Adımlanınız) uşağım Arthur sayacak. İtirazınız var mı?"

Bernard, başını omuzları üzerinde salladı. Sonra paltosunu ve ceketini çıkartıp, atının üzerine atmak için uzaklaştı.

"Silahlarınız hazır efendim."

Uşağın bu sözünün ardından Vespasien ile Bernard tabancalarını ellerinin arasma aldılar. Ortaya doğru yürüdüler. Sırt sırta verdiler.

Karlı tepelerden esen serin sabah rüzgârı Vespasien'in ensesine dökülen uzun saçlarını uçurup dağıttı. Bernard, üşüyecek ürperdi.

Şahitler yerlerini aldı. Vespasien'in uşağı Arthur, hasımlara seslendi.

"Silahlarınızı omuzlarınızın üzerine kaldırın. Saymaya başlıyorum. Aynı anda adımlarınızı atıp saymamı bekleyin. Hazır mısınız?"

Birbirlerini öldürmek için sözleşmiş iki hasım, yaşlı uşağa yandan bakarak başlarını salladı.

"Başlıyorum. Adımlarınızı aynı anda atm lütfen. Bir... İki... Üç..."

Attıkları her adımda çizmelerinin altındaki karlar kısırdıyordu. O sıra Bernard'ın aklından bir sürü şey geçiyordu. Babasının halen hayatta olması ve şu an bir zindanda tutuklu bulunması; Georgette ile geçen gün yaptıkları tartışma; Annabelle'nin insanın içini burkan o masum ve derin bakışları;

Mösyö Frederic'in ölümü... Bunların hepsi de yaşamının son birkaç ayında karşısına çıkmasına rağmen, onu hayata bağlayan ince ama güçlü birer zincir gibi ruhunun derinliklerinde dolaşmış onu ölümle hayat arasındaki çizgiden hayata doğru çekmeye çalışıyordu.

"Dört... Beş..."

Bemard'ın dizleri titriyordu. Acaba Vespasien de kendisi gibi korkuyor muydu?

"Alta... Yedi..."

Muayenehanesinin çekmecedeki bonolar onun hayatını kurtarabilirdi. Ama şu an bu düellodan sağ çıkması gerekiyordu. Borçlandığı tefeci Gourdin'in adamı Alfred, daha iki gün önce onu ziyaret edip Mösyö Gourdin'e yerini söylememesi karşılığında ondan 70.000 Frank istemişti. Ve süre bugün bitecekti. Eğer Vespasien'i vurursa bu düellodan galip gelecekti. Belki bir katil olacaktı. Ama hem Georgette onun olacak, hem de Alfred'e istediği rüşveti verip, bir süre daha rahat edecekti.

"Sekiz... Dokuz..."

Bemard'ın birden kalbi duracak gibi kasıldı. Belki de birkaç kalp atımı sonra ölecekti.

"On! Birbirinize dönüp ateş edin!"

Bernard durup, yüzünü yirmi adım ötesindeki Vespasien'e çevirdi. Heyecandan öyle bir titriyordu ki Vespasien'i bulanık görüyordu.

Vespasien tabancasını ona doğrulttu. İşte, geçen gün tıpkı tefecinin adamı Alfred'in doğrulttuğu tabanca gibi canı tekrar bir tabancanın ölüm kusan namlusunun ağzındaydı.

Alfred'in tabancası boştu. Ama Vespasien'inki doluydu.

Bernard, omzunun üzerinde tuttuğu tabancasını titreyerek aşağıya indirdi. Gözünü kısıp Vespasien'in gövdesine nişan aldı. Ama tabanca o kadar titriyordu ki arpacığın bir türlü Vespasien'e nişanlayamıyordu.

Tam bu sırada bir patlama duydu. Vespasien'in elindeki tabancasının yanından önce kıvılcımlar çıktı sonra da namlusundan beyaz bir duman püskürdü.

Ama Bernard, herhangi bir acı duymadı. Vespasien ıskalamış olmalıydı. Bernard bir kalp atımı sürede diğer gözünü de kapattı ve ağır ağır tetiği ezdi. Doktor Jeannot'un ona yıllar önce öğrettiği avlanma derslerinde tetiği nasıl çekeceğini biliyordu. Boşluğunu alıp ağır ağır ezmeliydi. Ama bunu nişanını bozmadan yapmalıydı ve gözlerini açık tutmalıydı.

Oysa Bernard iki gözünü de kapatmıştı şimdi. Nefesini tutup tetiği sonuna kadar çekti.

Tetik boşaldı. Tabancanın horozu barut falyasına düştü ve tabanca büyük bir gürültüyle patladı.

Bernard gözlerini açtığı anda Vespasien'i göremedi.

Onun yerde yattığını anlaması için birkaç kere gözlerini kırıştırıp karların arasında kıvranan beyazlar içindeki bedenine iyice bakması gerekmişti.

Francis sabah uyandığında, sanki günlerdir ağır bir odun yığının altında kalmış gibi kaskatı bir haldeydi.

Saat öğlene geliyordu ve sabaha kadar uyuyamamıştı. Gözlerinin önünden bir türlü Lucinde'nin o aşağılayın bakışları, kulaklarından da Pierre'nin polisler tarafından götürülürken kendisine sarf ettiği hakaretleri silinmemişti.

Lucinde'yi o devrimci zorbanın elinden kurtarmak isterken onu da tutuklatmış, bu yüzden de sabaha kadar vicdan azabıyla "Ne yaptım ben?" diye sayıklamıştı. Öyle ki polisler onları götürdükten sonra uzun bir süre titremişti. Titremesi ve vicdanını bir kor gibi kavuran sancıyı hafifletmek için koca konyak şişesini bitirmişti. Öfkeyle salonu bir uçtan diğer uca onlarca defa hırlamış ve Lucinde'yi içine attığı bu bataktan kurtarmanın yollarını düşünmüştü.

Aklına bir fikir gelmemişti ama sabah olduğunda ilk iş olarak karakola gitmeyi planlıyordu.

Birkaç saat bölük pörçük, gözlerini kapattıkça sanki yüksek bir yerden düşmüş gibi irkilerek uyandığı, huzursuz edici bir uykudan sonra, kalkıp dışarı çıkmak için hazırlandı.

Kahvaltı bile yapmadan kendini dışarıya attı. Bir araba kiralayıp, doğruca karakola gitti.

Karakol amiri Frands'i gördüğüne sevinmişti. Çünkü ne de olsa o Paris'in başına bela olan kaçak devrimcileri yakalattıran bir ihbarcıydı.

Francis, kaçakların nasıl olup da evinde saklandığını da polise, Pierre denilen öğrenci liderinin kızı ve kendisini rehin

aldığını, söylediklerini yapmazsa kızı ve kendisini öldüreceği I
yalanını uydurarak açıklamıştı.

Francis, polis müfettişine, bir yanlışlık yapıldığını ve kızın masum olduğunu ne kadar anlatmaya çalışsa da müfettiş oralı olmadı. Elleriindeki arananlar listesi uzundu ve kimliği saptanan Lucinde de bu arananlar listesindendi.

"Mösyö Francis Roussel, vicdanınızı rahatlatın, eğer bir yanlışlık varsa mahkeme onu serbest bırakır. Güvenin bize. Şimdi, belediye sarayına gidelim de şu 10.000 Franklık ödülünüzü alalım."

Francis'in içi huzursuzlukla kaplandı. Ama boynunu büküp polis müfettişinin sözünü tuttu.

Birlikte belediye sarayına gittiler ve Francis belediye başkanı yardımcısından 10.000 Frank'lık bir senet aldı. Kralın fakirlere dağıtacak beş frankı yoktu, ama kendisine karşı ayaklanan insanları ispiyonlayanlara karşı çok cömert olabiliyordu.

Binanın önünde elini bir dost gibi sıkarak polis müfettişinden ayrıldı. Elinde senet, vicdanında kocaman bir delik ve önünde belirsiz bir yolla yapayalnız kalakaldı.

Birkaç gündür Lucinde ve Pierre yüzünden Paris'e niye geldiğini tamamen unutmuştu.

Amcası Edouard'ı bulması gerekiyordu.

Onun yerini bilen tek kişi ise Matmazel Sidonie Leroy'du. Ve Edouard'm yerini söylemek için Frands'ten 50.000 Frank istemişti.

Francis elindeki bonoya baktı. 10.000 Frank.

Matmazel Leroy'un istediği para bunun beş katıydı.

Acaba Madam Begonya bu paraya amcasının yerini ona söylemez miydi?

; Georgette'nin akli halen Bernard'daydı. Geçen gün odasında t Vespasien ile girdiğı tartışmanın ardından onu bir daha gör-i memiştı.

Ayağını artık daha iyi hissediyordu. Georgette'nin gizli . ulağı Alban ona tahtadan bir koltuk değneğı yapmıştı. Yetenek-li bir çocuktu şu Alban ve Georgette'ye âşıktı.

Georgette uzun zamandır bunu hissediyordu aslında. On altı yaşındaki Alban'm sivilceli yüzünü, yeni yeni sakalı çıkma-ya başlayan çenesini, konuşurken kekeleyip titremesini ve gül dudaklarına baygm baygın bakmasını hatırladıkça içinden gü-İ lüyordu.

(Aklına Bernard geldiğindeyse içi cızlıyordu. Neden kaç , gündür onu ziyarete gelmemiştı? İşleri mi yoğundu? Yoksa hâlâ ona kızgın mıydı?

Artık beklemek istemiyordu. Ona kısa bir mektup yazdı ve ayağındaki ağrının geçmediğini, bu yüzden eğer Blanc de Venue'ya gelebilirse bu ziyaretinin kendisini memnun edeceğini yazdı.

J Sonra Sylvie'yı çağırdı ve bu mektubu kasabaya ulaştırma-1/ sim istedi.

Georgette, Alban'm yaptığı koltuk değneklerinin yardımıyla la ayağa kalktı. Ayağı normalde ağrıyordu ama üzerine bas-tığında bileğinin etrafında bir yanma hissediyordu.

Günlerdir odasından çıkmamıştı ve artık Alban'm bu sa-ı! bah ona hediye ettiğı koltuk değneklerinin yardımıyla etrafta biraz dolaşabilirdi. Hava soğuk ve kapalı olduğu için dışarıda değil ama malikânenin geniş koridorları içinde dolaşabilir, bel-

ki cici annesi Madam Adele'yle bile dertleşip üzerindeki can sıkıntısını biraz atabilirdi.

Sırtına kışlık örgü bir şal atıp, odasından çıktı. Koridoru silmekle meşgul hizmetçi kızlardan birisinin yardımıyla merdivenlerden aşağı kata indi. Hizmetçi kıza teşekkür edip onu işine geri uğurladıktan sonra karanlık koridor boyunca yürüdü. Kütüphanenin önüne gelince babasının görüntüsü gözlerinin önünde şimşek gibi parladı.

Onun ani ölümü göğsünün ortasına demirden bir yumruk gibi oturmuştu. Yüreğinde kabuk bağlayan yara babasını hatırlayınca içten içe tekrar kanıyordu. Bastığı zemin altından kayıyor, başı dönerken kendi kendine, dizi kanayan bir çocuğu avuttur gibi "Güçlü olmam lazım, güçlü olmam lazım, babam şu anda cennette," diye sayıklıyordu.

Arkasını anılara ve kütüphanenin abanoz renkli maun kapışma döndü. Önünde uzanan ve odaların açık kapılardan sızan günün gümüş renkli aydınlığıyla karanlığı kesik kesik bölünen uzun koridora baktı. Hayat devam ediyordu ve önünde tıpkı bu loş koridor gibi siyah ve gri renklerin birbirini kestiği uzun bir yol vardı.

Koridoru arşınlarken, Blanc de Venue'nun kül renkli duvarlarının arasmda sessizce tükenen gençliğine acıdı. Annesiz büyümüştü. Ağabeyi daha o üç yaşındayken ölmüştü. Artık babası da yoktu. Büyük Annesi ise kimseyi hatırlamıyordu. Üstelik Georgette'yi gerçek anlamda hiçbir zaman sevmemişti. Onu Blanc de Venue'da tutan ne vardı artık?

Artık buralardan gitme vakti çoktan gelmişti. Paris <v'k uzakta değildi ama tek başına ve parası olmadan oraya asla ulaşamazdı.

Sonra birden babasının ölümüyle onun sahip olduğu mal varlığına ne olacağı aklına geldi. Büyük Madam hastalanınca babasının atalarından kalan tüm mal varlığını tek başına ondan devir aldığını biliyordu. Roussel ailesinin yüzlerce yıl yetecek

kadar zenginliği vardı. Şimdi bunca mala ve paraya ne olacaktı? Kendisine de miras kalacak mıydı? Babası acaba bir vasiyet bırakmış mıydı? Yoksa o öldüğü için tüm zenginliği ailesindekilere eşit olarak mı paylaştırılacaktı?

Georgette, bu işlerin nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyordu. Babasının ölümü ardından böyle şeyler düşünmek onu rahatsız etti. Ama yaşamak ve geleceğini düşünmek zorundaydı. Blanc de Venue'dan, tüm bu acı ve hayal kırıklığıyla yüklü geçmişten sıyrılmak, geride kalan akrabalarından uzaklara, kendisini yeni ve tatlı bir hayatın beklediği, yaşamın ışıkları bir nehir gibi aktığı Paris'in ortasına koşmak istiyordu.

Koridorun sonundaki bir odanın önünden geçerken, aralık bırakılmış kapının ardından konuşma sesleri duyunca durup kulak kabarttı. Çocukluğundan beri kapılan dinlemeyi çok sevdi. Daha küçük bir kız çocuğuyken, kapı arkalarından ya da gizlendiği yatak altlarından, hizmetçi kızların, kadınların ve uşakların dedikodularından insanlar hakkında çok şey öğrenmişti.

Suratında muzip bir gülümsemeyle, kulağını kapının aralığına doğru yaklaştırdı. İki tane hizmetçi kız bir yandan yeni temizlenmiş çarşafı katlıyor, bir yandan da dedikodu ediyorlardı. Georgette seslerinden bu kızları hemen tanımıştı. Birisi otuzlu yaşlarındaki Ghislaine, diğeri ise daha yirmisine bile gelmemiş olan hizmetçi Jasmine'di.

"...Aynı uçurumdan düştü. O lanetli uçurum. Yirmi yıl önce Madam Eugenie. Şimdi de binbaşının kendisi. Tanrı Madam Eugenie'den sonra hepsini cezalandırıyor işte!"

"Neden cezalandırsın?"

"Bilmiyor musun? Duymadın mı hiç? Yıllardır bu malikânede karanlık söylentiler dolaşıyor. Buraya ilk geldiğimde ben-den öncekilerden duymuştum." Sesini iyice kısarak seslendi.

"Madam Eugenie'nin öldürüldüğü söyleniyor!"

"Öldürülmek mi? Ulu Tanrım, kim peki, kim öldürdü?"

"Mösyö Edouard'dan başkası değil. Ah, sen tanıyorsun tabii. Mösyö Edouard, Mösyö Frederic'in erkek kardeşi."

"Erkek kardeşi mi? Neden böyle bir şey yapsın ki, böyle korkunç bir iftirayı nasıl atarlar?"

Hizmetçi güldü.

"İftira mı? Mösyö Edouard'm Madam Eugenie'ye deliler gibi âşık olduğunu bu evdeki herkes biliyormuş. Binbaşı savaştayken Mösyö Edouard, ağabeyinin karısına bir sürü mektup yazmış. Ağabeyi savaştan gelince salonda yumruk yumruğa birbirine girmişler hatta. Tabii bunlar çok eskiden olmuş."

"Sen nereden biliyorsun peki?"

"Ben on yıldır burada çalışıyorum unuttun mu? Buraya ilk geldiğimde senin gibi hiçbir şey bilmiyordum. Ama yıllardır burada çalışan insanların sohbetlerine kulak verdikçe malikânede geçmişte neler yaşandığını öğrendim. Kulaktan kulağa anlatılır durur bunlar."

Kısa bir süre sessizlik oldu.

"Demek ağabeyinin karısına ha! Bu çok kötü! Demek o yüzden bahsettiğin o adam bu eve gelmiyor hiç."

"Mösyö Edouard mı? Tabii ki. Sadece bu da değil. Mösvö Edouard korkunç bir adammış. Herkes böyle söyler onun hakkında. Onda bir beyefendi kumaşı yokmuş. Karanlık birisiymiş. Madam Eugenie'nin peşini evlendikten sonra bile bırakmamış. Sonra da onu kıskançlıktan uçurumdan itmiş."

"Korkunç bir şey bu!"

"Evet. Binbaşı bu söylentilere önce kulak arkası etmiş. Kardeşinin, karısının katili olabileceğini düşünmemiş. Ama sonra onu evden kovmuş. Şimdi Tanrı onu da cezalandırdı. Üstelik cezalandırmak için de binbaşının savaşta ölen oğlunun hayaletini gönderdi!"

"Ne?" Jasmine'in attığı çığlık koridorda bile yankılanmıştı.

"Şşt! Sessiz olsana!"

"Özür dilerim. Sen, sen hayaletlere inanır mısın?"

"Neden inanmayayım. Hortlak gören o kadar çok tanıdığım var ki! Hem, arka bahçede, binbaşının oğlu için yaptırdığı anıtta dolaşan o siyahlı hortlağı buradaki birçok hizmetçi de gördü! Geçen gün ahır yakan da o hayaletti!"

"Evet, biliyorum duydum bunu, ama bence... Yani bilmiyorum. Böyle şeyler beni korkutur."

"Neden korkacaksın ki? Tanrı bizim için göndermedi ya o hortlağı. Günahkârları cezalandırmak için geldi. Georges'in hortlağı binbaşyı o uçurumdan aşağı attı ve annesinin intikamını aldı."

"Hortlak neden katilden bunun hesabını almadı?"

"Mösyö Edouard mı? Tanrı onun cezasını zaten verdi! Nerede olduğunu ve ne yaptığını kimse bilmiyor. Kasabadaki eski arkadaşları onun delirdiğini konuşuyormuş. O ahlak dışı hayatı ve şeytani ruhu sonunda delirtmiş onu. Yıllardır kimse ondan bir haber alamamış. Belki de geberip gitmiştir."

Karşısındaki hizmetçi bir süre sesiz kaldı. Derin ve ürkek bakışlarla boşluğa dalmıştı.

"Geçen gün, binbaşının oğlu FrancisTe Georgette'nin müstakbel kocası Doktor Bey'in konuşmalarını duymuş zemin kat hizmetçisi. Francis, babasının öldürüldüğünü söylemiş ona."

"Evet, öldürüldü, hortlak öldürdü onu demedin mi?"

"Hayır, öyle değil. Büyük kuzenimin eşinin bir arkadaşı eskiden avukat yazıhanesinde çalışmış. Bu işlerden anlar. Büyük hanım zaten çok yaşlı. Yakında ölecek. Binbaşı ise çok dinç ve sağlıklıydı. Herkes onun da annesi gibi seksen yaşını göreceğinden emindi. Ama şimdi böyle birden ölünce çocukları Mösyö FrancisTe Matmazel Georgette'ye çok büyük bir miras kalacağını söyledi."

Karşısındaki hizmetçi kız gözlerini kırpıştırdı.

"Evet, bana kalacak değildi ya, tabii ki oğluyla kızına kalacak!"

Sesini, şeytani bir tını vererek, iyice kıstı.

"Yani düşünsene, binbaşı çok zengindi. Ve onun ölümünden kimler zengin olacak şimdi?"

Bir an duyduklarını toparlamakta zorluk çekti Jasmine.

"Tanrım, delirmiş olmalısın. Bu iftira hepsinden daha korkunç! Binbaşayı kendi öz çocukları mı öldürdü yani?"

"Ah hayır tabii ki, onu söylemek istemedim. Düşünsene bir, Matmazel Georgette kiminle evlenecekti?"

"Doktor Bernard ile."

"Evet. Evlendiğinde Doktor Bernard da bu mirasa ortak olmuş olacak."

"Aaa! Evet! Yani o zaman..."

"Siz neden bahsediyorsunuz böyle!"

Hizmetçiler irkilerek, başlarını açılan kapıya doğru çevirdiler. Koltuk değneklerinin arasmda yükselen Georgette savaşa hazır bir kumandan gibi gözlerini kızgın bir ifadeyle hizmetçilere dikmişti. Hizmetçiler hemen ayağa fırladılar ve el pençe divan durup başlarını önlerine eğdiler.

"Cevap verin!" diye bağırdı matmazel.

İki hizmetçi de kulaklarına kadar kıpkırmızı kesildi. Yaşı daha büyük olan Ghislaine kekeleyerek, "Özür dilerim matmazel. Biz... Biz sadece, konuşulan söylentilerden bahsediyorduk," diye geveledi.

"Dedikodu yapıyordunuz yani! Hem de ailemin üzerinden! Üstünüze vazife olmayan işlere burunuzu sokmayın! Bir daha bu konu hakkında, ailemle ilgili herhangi bir konuda dedikodu yapıldığın duyarsam, sizi buradan kovarım. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı matmazel."

Matmazelin fırça atarken havada salladığı parmağı bir süre daha havada kaldı. Sonra koltuğunun altına sıkıştırdığı değnekten tuttu. Öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde arkasına dönmüştü ki aniden durup omzunun üzerinden tekrar yüzünü hizmetçilere çevirdi.

"Bir konuda haklısınız ama! Artık babam yok. O yüzden ayağınızı denk alın. Tüm hizmetçiler. Anladınız mı? Artık burasının patronu benim!"

Sonra alçılı ayağını sürüye sürüye koridorda kayboldu.

Vespasien vurulmuştu. Muhafızları, yerde acı içinde kıvranan genç efendilerinin yanına koştular.

Doktor Bernard, tabancasını aşağıya indirdi. Vespasien'i vurduğunu hemen idrak edememişti. Önce Vespasien ateş etmişti. Ama vuramamış olmalıydı. Gene de emin olmak için üstüne başına bakındı. Hiçbir yerinde bir yara yoktu.

Vurulmadığına emin olunca silahını yere atıp Vespasien'in başına toplanmış adamlarına doğru koştu.

Vespasien'in başına çökmüş adamların arasına dalıp kendine bir yer açtı. Vespasien acı içinde inleyerek sol baldırını tutuyordu ve ellerinin arasından koyu renkli bir kan fışkınıyordu. Bemard'm sıktığı kurşun, sol iç baldırına saplanıp gömülmüştü.

"Hareket etme!" diye bağırdı Bernard. Adamlara doğru seslendi sonra. "Hareket etmesini engelleyin. Ne bakıyorsunuz öyle! Tanrı aşkına söylediğimi yapın ben bir doktorum!"

Muhafızlar yüzlerinde kuşkulu bakışlar, dudaklarında da dualarla Vespasien'i dört bir yandan tuttular.

"Bıçak var mı? Bıçak verin bana!"

Muhafızın biri beline taktığı geniş ağızlı bir avcı bıçağını çıkartıp Bemard'a uzattı. Bernard ne yaptığından emin bir hareketle Vespasien'in pantolonuna açılan delikten elini sokup pantolonu kesti.

Sonra pantolonunun içine soktuğu gömleğini çıkartıp önünden uzun bir şerit kesti. Seri bir hareketle Vespasien'in kanayan yarasının birkaç parmak yukarısına sıkıca sardı. Gömleğinden kalın bir parça daha kesti. Avucuna biraz kar alıp,

beze yedirdi. Ardından yaranın üzerine bastı. Sol tarafındaki uşağa "Bacağı yukarı kaldır!" diye seslendi. "Haydi, efendinin bacağı yukarı kaldır, yoksa kan kaybından ölür!"

Vespasien "ölüm" lafını duyunca çektiği acıdan terlemiş başını kaldırıp bir an Bernard'a yalvaran bakışlarla baktı.

Bernard, karla nemlendirdiği soğuk bezi kanayan yaraya basarken sol yanındaki uşak da Vespasien'in yaralı bacağına bileğinden tutup yukarıya kaldırdı.

Vespasien "Bu çok acıyor, çok acıyor!" diye bağırıp acı acı inledi.

Bernard, uşağa seslendi. "Daha da kaldır bacağı. Yarası kalp seviyesinin yukarısında olmalı!" Sonra yüzünü muhafızlara kaldırdı. "Çok hareket ediyor. Kollarından ve omuzlarından daha sıkı bastırm. Hareketsiz kalmalı yoksa kanamayı durduramam!"

Vespasien, hem acıdan hem de üzerindeki ipek gömleğiyle karların üzerinde yatmasından dolayı titriyordu. "Üşüyorum, Tann'nın laneti kopsun, üşüyorum."

Bernard, üzerine kompres uyguladığı yaradan elini çekip uşağın yerini aldı ve ona "Efendinin üzerine paltosunu ört," diye emir verdi.

Bir süre duyulan tek ses Vespasien'in acı içindeki inlemele-ri ve okuduğu lanetlerdi.

Kanama durunca, şimdi önlerinde bir başka sorun belirmişti. Vespasien'i sarsmadan Bernard'ın kasabadaki muayenehanesine götürüp, kurşunun çıkartılması gerekiyordu.

Aksi halde Vespasien'in bacağı kesmek zorunda bile kalabilirdi.

Vespasien'i hep birlikte kaldırıp, yavaşça iki kişilik gezinti arabasına bindirdiler.

Bernard, Vespasien'in yanına bindi. Onun inlemeleri arasında üzerine bağıladığı bezi kaldırıp yarayı daha yakından inceledi. Kemik parçaları görünmüyordu. Kurşun kemiğe zarar vermemiş gibiydi ama bundan şu an tam olarak emin olması mümkün değildi.

Sarsıntılı ve yaralı için acı dolu bir yolculuğun sonunda, kasabaya vardılar. Bernard, hemen muayenehanesine koşturup, ameliyat için gerekli hazırlıkları yaptı.

Adamları bu sırada Vespasien'i yatağa yatırmışlardı. Köşede, güğümdeki suyla ellerini yıkayan Bemard'ın emriyle, hemen yatağın kenarındaki deri kayışlarla Vespasien'i sıkıca bağıladılar. Uşağı ise bir kenarda ellerini birbirine kavuşturmuş gözleri sımsıkı bir halde dua ediyordu

Bernard, önce yarım şişe kanyak dökerek yarayı temizledi. Acıdan dilini ısırması için Vespasien'in ağzına bir tahta parçası verip temiz bir keten bezle yarayı iyice temizledi. Vespasien'in suratı, sanki suçüçeğı çıkartmış gibi ter damlaakla nyla yıkanmıştı. Neşterin ucuyla, deri ve kas tabakasını yana itip irini dışarıya boşaltırken Vespasien acıdan titreyip inlemeye başlamıştı. Bernard, neşterle yaranın içindeki doku ve kas tabakasını yarım parmak kadar yardı. Uyluk kemiğinin yanındaki kasa gömülmüş kurşuna başka şekilde ulaşamazdı. Kurşun kemiğe isabet etmediğı için Vespasien şanslı sayılırdı ama bir süre bacağını kullanamayacaktı. Derinlemesine kestiğı eti araladı ve kasın içinde yan dönmüş kurşunu buldu.

Kerpetenle tutabileceğı bir seviyeye getirebilmek için neşterin ucuyla hafif hafif kurşunu dürttü. Ama kurşun beyaz ve sert bir kas tarafından sıkıca kuşatılmıştı. Kurşunun etrafındaki eti biraz daha yardı. Yaranın içine toplanan ve görüş alanını kapatan kan birikintisini bir kaşıkla boşalttı.

Sonra kerpetenin ağzını yaranın içine daha da sokup kurşunu tutmaya çalıştı. Bu sırada Vespasien kasap tarafından boğazı kesilen bir hayvan gibi inleyip, çırpıyordu. Çektiğı

acıyı tasavvur etmek imkânsızdı. Birkaç denemeden sonra Bernard kurşunu çıkarmayı başardı. Yaranın bir süre daha kanamasına izin verdi. Üniversitede okutulmayan bu yöntemle yaranın içindeki mikropların temizleneceğini duymuştu Paris'teki bir konsültasyon sırasında.

Sonra konyakla tekrar yarayı temizledi. Sıkıca sarıp bağladı. Vespasien'e acısını dindirecek toz bir içecek içirip ellerini yıkamak için leğene doğru yürüdü.

Bacağına saplanan kurşun çıkartıldıktan sonra Vespasien birkaç saat uyudu. Uyandığı zaman uşağını çağırttı. Acı içinde yutkunup, ağır bir sesle seslendi ona.

"Babama av sırasında kazayla vurulduğumu söyle. Anlaşıldı mı?"

Uşak başını eğip odadan çıktı.

Bernard elini ceplerine atıp Vespasien'in karşısına geçti. Anlamlı bir bakışla onu süzdü.

Vespasien önce gözlerini kaçırdı. Sonra nemli ve hüzünlü bakışlarla Bernard'a bakıp başını salladı.

"Hayatımı kurtardın." Sesi kuru ve bitkindi.

"Bunun karşılığında istediğim tek bir şey var. Georgette bu olanları bilmeyecek. Tabii tefeciye olan borçlarımı da..."

Vespasien başını salladı.

"Ve," diye devam etti Bernard. "Düelloyu ben kazandığıma göre, artık aramızdaki sorun kapanmıştır, değil mi?"

Vespasien bir an cevap vermedi. Gözleri derin bir ifadeyle uzaklara daldı. Dudakları titreyerek Bernard'a cevap verdi.

"Mutluluklar dilerim."

Francis, hemen meydandan uzun yol için uygun bir araba kirayıp Matmazel Begonya'nın evine gitti. Yarım günlük bir yolculuktan sonra Matmazel Begonya'nın Meaux kasabesindeki yaşadığı kulübeye vardı.

Francis, koşar adımlarla kulübenin kapısını çaldı. Kalbi heyecandan deli gibi çarpıyordu. Matmazelin istediği parayı denkleştirememişti ama içinde kuvvetli bir umut vardı. Kapıya defalarca vurdu. Ama içerden hiç ses gelmiyordu.

Geriye çekilip kulübenin bacasına baktı. Duman tütüyordu. Matmazel Leroy'un ona son söylediklerini düşündü.

"Eğer birkaç gün içinde o parayı getirmezsensiz beni bir daha göremezsiniz."

Gitmiş miydi? Francis, amcası Edouard'la arasındaki son bağ olan kadının ortadan kaybolmuş olabileceğini düşünmek istemiyordu. O kadar yorgunluktan, o kadar sıkıntıdan ve bekleyişten sonra bu yenilgiyi kabul edemezdi.

Kapıya doğru koştu tekrar. İki eliyle yumrukladı kapıyı.

"Matmazel, ne olur çıkın dışarıya size istediğiniz parayı getirdim!"

İçerden ne bir ses geldi, ne de kapı açıldı.

Bir süre sonra Francis başı önünde arabaya döndü. Matmazelin belki bir iş için bir yerlere gittiğini ve geri dönebileceğini düşündü. Beklemek zorundaydı. Arabacıya kasabaya sürmesini söyledi. Belki bir meyhanede oturup düşünmeli ve biraz dinlenmeliydi.

Kiraladığı arabacıyı birkaç saat sonra onu meyhaneden alması için fazladan bahşiş verip gönderdi. Meyhanede önce karnını doyurdu, sonra şarap söyledi.

Francis iyice karnını doyurup midesine yuvarladığı birkaç kadeh şarapla iyice rahatlamış, yorgunluğunu ve çaresizliğini unutmuştu.

İçeriye birkaç subay girdi. Bir tanesi, Francis'e başıyla selam verdi. Francis de aynı şekilde karşılık verdi. Burası küçük bir kasaba olduğu için yabancılar hemen göze çarpıyordu.

Francis'in çaprazındaki, şömineye uzak masalardan birine oturdular ve ortaya bir şişe şarap söylediler. Şaraplarını içerken Francis'e selam veren subayın yanındaki arkadaşı, ona doğru dönerek "Yolculuk nereden mösyö?" diye sordu.

"Paris'ten."

"Paris'teki devrimci öğrenciler gene ortalığı karıştırmışlar diye duyduk."

Birden kulaklarına kadar kızardı Francis. "Evet. Ama liderleri yakalandı. Şu an hapiste."

"Ben uzun yıllar Paris İkinci Bölge Karakolu'nda çalıştım. Çok zor ve büyük bir şehir. Ama gene de özlüyor insan."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Bize katılmak ister misin genç dostum. Sana şarap ısmarlayalım."

"Neden olmasın?"

Francis, içkisini de alarak onların masasına oturdu. Bir süre Paris'ten, politikadan, devrimcilerden ve baharın ne zaman geleceğinden konuştular. Söz dönüp dolaşıp Francis'in bu ıssız yerde ne yaptığına geldi. Francis de sarhoşluğun verdiği etkiyle Matmazel Sidonie Leroy'u görmeye geldiğini hemen söyleyi-verdi.

Subaylardan daha az konuşanı kaşlarını çatıp şöminede harıldayan ateşin şavkıyla ışıldayan yüzünü Francis'e kaldırdı.

Matmazel Leroy'u niye aradığınızı bilmiyorum mösyö.
Ama artık onu bulamazsınız!"

"Neden?"

"Çünkü gitti."

"Nereye?"

"Bunu bilmiyorum. Bilsem de söylemezdim. Ama arabaya
kendi ellerimle bindirdim. Bir daha buralara geri dönmeyecek!"

***

Ertesi gün öğleden sonra Francis, Paris'teki evine geri döndü.
Uzun yolun, dün akşam subaylarla içtiği alkolün ve günlerdir
boşa giden çabalarının verdiği hayal kırıcı yorgunlukla salon-
daki kanepenin üzerine attı kendisini.

Şömineyi yakıp, içeriye zehir gibi sinen dış kına soğuğu
evden kovması gerekiyordu ama ayağa kalkacak dermanı ken-
dinde bulamıyordu. Bir süre paltosunu bile çıkartmadan uyus-
şuk bir halde yüzünü elleriyle ovuşturup hayallere daldı.

Artık her şey bitmişti. Günler önce, Blanc de Venue'dan
amcası Edouard'ı bulmak ve Madam Eugenie'nin ölümünün
ardındaki kanlı sır perdesini kaldırmak fikriyle bir cevher gibi
evden ayrılışını hatırlayınca, yüreği burkuldu. Kaybetmişti. O
gerçekten de annesi Madam Adele'nin sıkça tekrarladığı gibi
halen bir çocuktur.

Kapının ziliyle irkildi.

Ayağa kalkıp, salınarak, üzgün bir halde kapıyı açtı. Kapı-
cının karısı Madam Berthe'nin buruşuk yüzüyle karşılaştı.

"Mösyö Francis, aşağıdan sesleri duyunca geldiğinizi an-
lamıştım. Size sabah bir mektup geldi."

Francis başını sallayıp kapıcı kadının uzattığı sarı zarftı
mektubu aldı. Gene annesinden geldiğini ve hemen Blanc de
Venue'ya dönmesi gerektiğini emir veren bir mektup olduğunu
düşünerek keyifsizce zarfı açtı.

Mektup şu sözlerle başlıyordu:

Bazen, güçlü olmak değil, merhametli olmak gerçekten güçlü olmaktır.

Geçen günkü ziyaretiniz beni hem şaşırttı hem de geçmişte kaldığımı zannettiğim güzel duyguların tekrar içimde çiçeklenmesin! sağladı genç mösyö. Ardınızdan çok düşündüm. Hem sizin yardım bekleyen halinizi hem de bir zamanlar kalbimin tek efendisi olan amcanız Edouard'ı. O gün size büyük bir haksızlık yaptığının farkındayım. Ama ben zor bir iKSakvıkw. Duygularım çabucak değişir. Şu an kötü günler geçiriyorum. Ama Edouard'ın bana verdiği mutluluğa ihanet edecek kadar basit bir insan değilim. Benim, para düşkünü bir kokot olduğumu zannediyorsunuz. Belki haklısınız. Yaşadığım hayat yüce bir hayat değil. Size neden bu şekilde yaşamak zorunda olduğumu anlatıp günah çıkartmaya çalışmayacağım. Siz nazik ve kültürlü bir beysiniz. Tıpkı amcanız gibi, hem davranışlarınız hem de simanız ona çok benziyor zaten. Neyse, lafı fazla uzatmayacağım genç mösyö. Amcanız Mösyö Edouard uzun süredir Paris Kremlin Bicetre Hastanesinde yatıyor. Umarım ailenizin içine düştüğü zor günleri kolayca atlattırsınız. Sizden tek isteğim Edouard'a ulaştığınızda benden hiç bahsetmeyin. Size yerini benim söylediğimi söylemeyin. Yolunuz aydınlık olsun. Hoşça katın genç adam.

Begonya

Francis, okuduklarına inanamadı. Matmazel Begonya gerçekten de insanı şaşırtan yüce ve derin duygularla donatılmış eşsiz bir varlıktı.

İçinde birden coşku dolu bir ateş canlandı. Amcasının nerede olduğunu artık biliyordu. Matmazel Begonya'ya binlerce kez teşekkür edip şömineyi yaktıktan sonra hemen yatağına girip uzun bir uyku çekti.

Ertesi sabah, güneşin ilk ışıklarıyla birlikte en yakın bankaya gidip valilikten aldığı bonoyu bozdurdu. Çünkü parası

kalmamıştı. Sonra bir araba kiralayıp Kremlin Bicetre Hastanesi'ne doğru yola çıktı.

Hava günlerdir ilk defa açmıştı. Yukarıda pırıl pırl bir kış güneşi gülümsüyordu.

Üstelik Francis'in Madam Eugenie'nin ölümünün ardındaki yirmi yıllık sırrı çözmesiyle arasında bu sefer sadece dakikalar vardı.

Georgette, hizmetçilerin konuştuklarını düşünüyordu. Annesinin uçurumdan amcası tarafından atıldığını mı söylemişti bir tanesi? Ve amcasının annesine âşık olduğunu? Bunlar gerçek olabilir miydi?

Tabii ki hayır! Bunlar, dünyaya başkalarına hizmet etmek için gelmiş, cahil ve geveze hizmetçi parçası kızların uydurduktan zıvanasız hikâyelerdi. Dünya hakkmda hiçbir şey bilmiyorlardı. İnsanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Dünyalan Blanc de Venue'nun sınırları kadardı ve bu görkemli malikâne onlara ne emir verirse, yapmak zorundalardı.

Georgette'nin hizmetçilerden bu kadar nefret etmesinin nedeni de buydu zaten. Dedikoduları. Asla sahip olamayacakları bir hayatın bu kadar içinde yaşarken o zenginliğin bir yudum dahi olsa tadına bakamamaları onları delirtip, böyle hikâyeler uydurmalarına neden oluyordu.

O doğuştan bir aristokrat olarak dünyaya gelmişti. Soyadı köklü bir Fransız ailesinden geliyordu. Büyük büyük annesi bir kontesti. Hizmetçiler ise öldüklerinde mezar taşları bile olmayacak isimsiz, sıradan, basit kölelerdi. Doğru, Fransız Devrimi'nden sonra kölelik kalkmıştı. Kölelerin yerini üç kuruşa çalışan hizmetçiler ve uşaklar almıştı. Belki biraz kıyafetleri değişmişti, yaşadıkları yerler değişmişti, ama gene de onlar yaşamak için zenginlere hizmet etmek zorunda olan birer köleydiler. Eğer zenginler ve onların sağladıkları imkânlar olmasaydı, birer hayvan gibi yaşamak zorunda kalırlardı.

Georgette, Madam Adele'nin yanma çıktı. Kahve içip bir süre sohbet ettiler. Madam Adele kendini biraz toparlayabil-

mişti. Üzerinde halen yas kıyafetleri vardı ve oldukça kederli görünüyordu ama yüzünün rengi ilk günlerdeki kadar solgun değildi.

Cenazenin kalkmasının üzerinden günler geçmesine rağmen eve taziye mektupları ve ziyaretçiler gelmeye devam ediyordu. Kral Philippe'nin sarayından bile bir mektup gelmişti. Bir süre Madam Adele bunlardan bahsetti.

Sonra oğlu Francis'e, babasının vefatından sonra böyle apar topar Paris'e dönmesine ne kadar çok kızdığını anlattı.

Francis'in şu anda Paris'te olmasından dolayı Georgette'nin kıskançlıktan kaşları gerildi. O sümüklü çocuk, babalarının sağladığı imkânları son yudumuna kadar kullanmıştı ve kullanmaya da devam ediyordu. Georgette ise lazım olduğunda kullanılacak bir süs eşyası gibi allanıp pudralanarak bir köşeye bırakılmış ve onunla evlenecek koca adayını beklemeye zorlanmıştı.

Bu haksızlıktı!

Ama fazla sürmeyecekti. Artık babası hayatta olmadığına göre onun sahip olduğu zenginliğe de ortaktı. Zaten yazm Doktor Bernard ile evlenecekti. Ve bu karanlık devasa malikânedен, onun dar koridorlarından, uzun merdivenlerinden, cahil, geveze ve boşboğaz hizmetçilerinden, pencerelerinden içeriye sızan hayvan seslerinden, her yana sinmiş bu pis köy kokusundan, en önemlisi de can sıkıntısından kurtulacak, kendisini Paris'in ısıll ısıll sokaklarına, Avenue des Champs-Elysees Bulvarı'nın kaldırımları üzerinde şık kıyafetler içinde gezinen şehirli insanların parfüm kokularının arasına atacaktı.

İçeriye Annabelle girdi bu arada. Tıpkı Madam Adele gibi o da yas kıyafetlerini cenazeden sonra hiç çıkartmamıştı. Bir tek Georgette o kıyafetleri giymemişti çünkü siyah renkten hiç hoşlanmıyordu. Babasının cenazesi bile bu inatçılığını değiştiremezdi.

Georgette, geçen gün merdivenlerde Doktor Bernard'ın onun çenesini okşarken gördüğünden beri Annabelle ile hiç konuşmamışlardı. O günden beridir de kuzeniyle aralan buz gibiydi ve kolay kolay eski haline dönecek gibi görünmüyordu. Çünkü Georgette, Bernard'ı Annabelle'den deli gibi kıskanıyordu. Aslında nişanlısını tüm kadınlardan kıskanıyordu artık. İçinde aniden uyanan bu duygulara kendisi de anlam veremiyordu ama keyfini çıkartmak istiyordu. Hayatında ilk defa bir erkeğe gerçekten âşık olmaya başladığını hissediyor ve bu duygunun kaybolmasını istemiyordu.

Georgette, kuzeni Annabelle'nin bakışlarından kendisini affettirmeye çalıştığını hissetmişti ama oralı olmadı.

Daha sonra Madam Adele'yi selamlayıp kurumlu bir ifadeyle odasına çıktı. Yatağına uzanıp birkaç saat kitap okudu. Kapı çalındı, hizmetçi Sylvie yüzünde muzip bir gülümsemeyle aralıktan başını uzattı.

"Hanımım, nişanlınız Mösyö Bernard geldi. Aşağıda madamla konuşuyor ve anneniz sizi de yanlarına teşrif etmenizi bekliyor."

Georgette'nin birden kalbi titredi. Kitabı bir kenara atıp aceleyle yataktan kalkmaya çalıştı. Sonra birden durdu. Hizmetçisine dönerek "Hayır," diye seslendi.

"Ayağım, ayağım ağrıdığı için yürüyemediğimi ve nişanlımı burada, yani buraya beni muayene etmesi için beklediğimi söyle."

Yanakları pembeleşen Sylvie, gülümseyerek başını eğdi.

"Emredersiniz hanımım."

Kapı kapanınca Georgette göğsünü tutup kalp atışlarını dinledi. Ayak uçlarından saçlarına kadar titriyor ve vücudunu saran tuhaf bir sıcaklığın ılık ılık ruhunun kanatlarını yaktığını hissediyordu. Ayağa kalkıp koltuk değneklerinin yardımıyla aynanın karşısına geçti. Saçını başını düzeltti. Sonra üzerine bolca parfüm sürdü. Parfümü fazla kaçırdığını düşünerek ken-

di kendine söylendi. Ardından Bemard'ın onu aynanın karşısında yakalamasını istemediği için aceleyle yatağına dönüp oturdu.

Ona sanki saatler geçmiş gibi gelmişti. Ama gerçekte on dakika kadar sonra Bernard, kapıyı vurup içeriye girdi. Üzerinde vücuduna tam oturmuş, siyah renkli bir redingot, yakasında sarı renkli bir fular, açık yakalı gömleğinin üzerinde ise benekli, gri renkli bir yelek vardı. Ayaklarında ise bileklerine doğru iki kıvrım bulunan, yeni cilalanmış uzun binici çizmeleri bulunuyordu. Bu haliyle, her zamankinden çok daha yakışıklı görünüyordu.

"Saygıdeğer matmazel, mektubunuzu alır almaz geldim. İyi misiniz?"

Georgette konuşmadan önce Bemard'ın gözlerinin derinliklerine baktı. Kalbinin deli gibi çarptığını genç adamın anlamaması için içinden dua ediyordu. Bu sırada Bernard'm arkasından içeriye Sylvie'nın da girdiğini görünce, kaşlarını öfkeyle çatı.

"Sylvie?"

Sylvie'nın yüzü kızardı.

"Hanımım, Madam Adele benim Doktor Bernard'a eşlik etmemi ve odanızda kalmamı emrettiler."

"Sylvie çıkar mısm dışarı. Doktorla hastanın yalnız kalması gerekir. Sağlıklı bir muayene için bu şart."

Sylvie yüzünde soru işaretiyle gözlerini kırıştırdı.

"Sylvie kapımn önünde bekle! Haydi!"

Sylvie reverans yapıp Georgette'nin söylediğini yaptı. Kapının kapanmasından sonra Georgette derin bir nefes alıp, Bernard'a döndü ve sesine açması bir ton vererek konuştu.

"Ayağım, ayağım ağrıyor."

Bernard hemen başını sallayıp yatağın ayakucuna gitti.

"İzninizle." Georgette'nin bacakları üzerine örttüğü battaniyeyi kaldırdı. "Ayağa kalkın." Elini uzatıp Georgette'nin elini

tuttu ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Basın lütfen, korkmayın, ağrıyor mu?"

"Ah evet Bernard evet ağrıyor basamıyorum."

Georgette böyle numara yaparak kendisini açındıracağını önceden planlamamıştı ama Bernard'ın onunla ilgilenmesi çok hoşuna gittiğinden, bu küçük yalan yüzünden günaha gireceğini düşünmüyordu.

"Bir süre daha yatmanızda fayda var. Gelecek hafta sargıyı çıkartırım. Oturun lütfen."

Georgette yatağa oturdu. Bernard da birden kendini onun yanında bulmuştu. Hâlâ el ele tutuşuyorlardı.

Georgette birden elini çekti.

Bernard, Georgette'nin turkuaz mavisi gözlerinin içine bakıyordu. Gözlerinin üzerinde yay gibi kıvrılan san kaşları, küçük kalkık burnu, geniş dolgun dudaklarının kenarlarındaki derin gamzeleri insanı büyüleyordu.

"Tann harika bir iş çıkartmış."

"Pardon?"

"Özür dilerim münasebetsizce konuştum. Tanrı o kadar incelikli bir usta ki, sizin gibi muhteşem bir varlığa can vermiş."

Georgette omuz silkti.

"O kadar güzel değilim. Biliyorum."

"Evet, o kadar değilsiniz. Siz tahmin edemeyeceğiniz kadar güzelsiniz. Siz şu güne kadar gördüğüm her şeyden daha güzelsiniz. Tüm varlıklardan."

"Abartıyorsunuz."

"Hayır tapıyorum."

"Bana mı?"

"Size, o narin ellerinize, küçük ayaklarınıza, güneş gibi parlayan saçlarınıza, mavi gözlerinize, aşkınıza, kalbinize, her şeyinize, deliler gibi tapıyorum."

Kalbi çıldırmışçasma çarparken, Georgette gözlerini Bernard'a çevirdi. Sesi ipek gibiydi.

"İnanmıyorum." Dudaklarından çıkan sözler kalbinin sesini yansıtmıyordu ama.

"İnanın bana, yalvarırım inanın. Siz benim son tapınağınız. Bu dünyada aşkına köle olacağım tek varlıksınız. Yüreğimin gördüğü son rüyasınız. Gözyaşlarımla saçlarınızı yıkayabilirsiniz. Kalbimin sıcaklığıyla ayaklarınızı ısıtabilirsiniz. Ben sizin bastığınız yollara bile tapıyorum. Alın bedenimi, ayaklarınızın altına sereceğiniz halı olsun."

Georgette güldü. Gülerken, elini ağzına götürdü. Bernard iltifatlarını fazla abarttığını düşünerek utandı.

Kararlı ve ciddi bir ifadeyle Georgette'nin ağzını kapattığı elini tutup yüzünden yavaşça aşağıya indirdi.

Georgette gülmeyi kesip yüzünü ona çevirdi.

"Beni öyle bir sev ki, öldüğünde yüreğin tabuta sığmasın!"

Bernard'ın son sözü Georgette'yi yüreğinin tam ortasından vurmuştu. Georgette birden bayılacak gibi oldu.

Bernard yavaşça uzandı. Dudaklarını Georgette'nin dudaklarına mühürledi. Aşktan ve baştan çıkarılmanın verdiği tutkuyla Georgette fazla direnmedi. Kendini Bernard'ın kollanına bıraktı. Bernard, tüm tecrübesini ve maharetini kullanarak Georgette'nin etli dudaklarını taptaze bir çiçek balının tadına bakar gibi ağzının içine alıp eme eme öptü.

Georgette aşktan çıldırmıştı. Artık kalbi Bernard'a aitti.

Hem de kanının son damlasına kadar.

Georgette ve Bernard'ın beraber geçirdikleri o romantik anlar, öğle yemeği ziliyle son buldu.

Georgette bir eline Alban'ın yaptığı koltuk değneğini alarak, diğer eliyle de Bernard'ın koluna girerek birlikte öğle yemeğine indiler.

Masada Annabelle de vardı. Yemek sırasında Georgette gizlice Bernard ile Annabelle'yi sık sık inceledi. Ama hiç birbir-

lerine bakmadıklarını fark etti. Zaten Annabelle'ye ne zaman dikkatli baksa Bernard'ın onu asla beğenmeyeceğine emin oluyordu. Annabelle tepeden tırnağa bir köylüye benziyordu. Baş önünde, basit, yorgun ve yardıma muhtaç. O buraya aitti. Bir taşra kızıydı. Bernard ise kendisini yetiştirmiş, kadınlara ve seçkin insanlara nasıl davranması gerektiğini çok iyi bilen, konuşması düzgün, nazik ve kültürlü bir Paris beyefendisiydi. Georgette de onun hanımı olacaktı. Doğrusu buydu. Uygun olan buydu. Annabelle belki en fazla bu civardan yaşı başı geçkin, sıradan bir esnaf ile evlenebilirdi. Otuz yaşını aşmış, sağır ve dilsiz bir kadınla başka kim evlenirdi ki?

Bernard tam sırası olduğunu söyledi ve tatlılar yenirken masadakilere birkaç günlük bir yolculuğa çıkacağını haber verdi.

Georgette huzursuz bir ifadeyle kaşlarını çatarak nişanlısına baktı. "Nereye gideceksiniz?"

Gerçekte babasını görmeye gidecekti ama bunu söyleyemezdi.

"Bir akrabam rahatsızlanmış. Mektup geldi bugün. Hemen yola çıkacağım. Ama fazla değil, birkaç gün sonra geri döneceğim."

Madam Adele başını salladı.

"Geçmiş olsun, Tanrı yardımcınız olsun."

Yemekten sonra Bernard, hanımların nazikçe tek tek ellerini öptü ve malikâneneden ayrıldı.

Arabada giderken düşünüyordu. Halen Georgette'ye bir zamanlar burada çalışan kâhya Gilbert'in oğlu olduğunu söylememişti. Francis bunu biliyordu ama o da ortalıklarda yoktu. Bu sıranın bir süre daha nişanlısından gizlemeye karar verdi. İşler iyi gidiyordu çünkü. Georgette ona âşık olmuştu. Az önce odasında öpüşürlerken bunu hissetmişti. Francis tekrar ortaya çıkana kadar bu sırrı saklayacaktı.

Muayenehanesine döndü. Kurşunu çıkartıp yarayı sardıktan sonra adamları Vespasien'i evine götürmüşlerdi.

Bu yüzden muayenehane boştu. Bir süre masasında oturup Georgette ile yaşadığı o tatlı anları düşündü.

Tam bu sıra Alfred içeri geldi. Bernard onun hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden çekmeceyi açıp Vespasien'in onda bıraktığı yüz bin franklık bononun elli binini önüne attı.

"Elli bin var. Bu kadar bulabildim. İstersen git beni Mösyö'ye şikâyet et. Ama o zaman buradan eli boş ayrılırsın. Ya da bu parayı alır ve beni yaz sonuna kadar görmezden gelirsın. Tüm borçlarımı fazlasıyla yazın sonunda ödeyeceğime söz veririm. Ve inan bana, girdiğin zahmetlerin karşılığını o zaman benden fazlasıyla alırsın."

Alfred sırttı.

"Yazın ne planladığınızı biliyorum. Zengin bir aristokrat kızla nişanlanmışsın. Size mutluluklar dilerim. Düğüne davetliyiz değil mi?"

Bernard kaşlarını çatarak bakınca, Alfred yapmacık bir kahkaha patlattı.

"Şaka yaptım doktor; size ve zengin nişanlınıza mutluluklar dilerim. Düğünden sonra görüşürüz. Adieu!"

Bonoyu ceketinin iç cebine attı. Şapkasının siperine dokunarak selam verdi ve sessizce odadan çıktı.

Uzun ve çok hareketli bir gün yaşamıştı Bernard. Sabah ölümünden dönmüş, bir adamı vurmuş, ardından vurduğu adamın hayatını kurtarmış, Georgette ile arasını düzeltmiş ve en önemlisi başına musallat olan tefeciden bir müddet kurtulmuştu.

Önünde tek bir iş kalmıştı şimdi.

Yirmi yıldır görmediği babasını ziyaret etmek!

Kremlin Bicetre Hastanesi'ni, 1656 Yılında VIII. Louis, eski bir kale yıkıntısının üzerine inşa ettirmişti. Hastane uzun yıllar yaralı askerlere ve subaylara hizmet ettikten sonra bir hapishaneye, sonra bir darülacezeye ve bir tımarhaneye çevrilmişti. Şu anda bu devasa hastanede yardıma muhtaç frengili hastalardan akıl hastalarına, günahlarının kefareтини ödemek için mahkeme tarafından tutuklanmış eşcinsellere kadar pek çok kişi yatıyordu.

Francis, hastanenin önündeki Arnavut taşlı geniş yolun kenarında, kiraladığı arabadan inip kemerli kapıdan içeriye girdi.

Kimlik belgelerini gösterip ziyaretçi defterini imzaladıktan sonra görevliler onu hastanenin giriş katındaki bekleme odasına aldılar.

Francis, içinde Macar taşından yapılma küçük bir sobanın yandığı bekleme odasında bir süre bekledikten sonra içeriye başrahibe girdi. Ciddi bir yüz ifadesiyle Francis'in karşısındaki küçük masaya oturdu.

"Hoş geldiniz, ben Başrahibe Marie. Yardımcım sizin Mös-yö Edouard Roussel'in yeğeni olduğunuzu söyledi."

Francis heyecanlanmıştı. Sonunda gerçekten de amcasını bulmuştu.

"Evet, evet ben onun yeğeniyim."

"Başınız sağ olsun, buraya onun cenazesini mi almaya geldiniz?"

Francis duyduklarını bir an idrak edemedi.

"Pardon, cenazesi mi dediniz?"

"Evet, onu hastanemizin mezarına gömdük. Ama eğer karakoldan gerekli izinleri alırsanız, bir polis subayının nezaretinde onun naaşımla alabilirsiniz."

"Amcam öldü mü?"

Başrahibe tuhaf bir bakış attı.

"Bilmiyor muydunuz? Buraya bunun için geldiniz sanmıştım."

Francis, şaşkın bir halde bakışlarını yere eğdi. E>üşüncelelerini toplamakta zorluk çekiyordu.

"Özür dilerim," dedi rahibe. "Bildiğinizi sanıyordum."

"Ne zaman öldü?"

"Birkaç hafta önce."

"Hastalığı neydi?"

Başrahibe bakışların kaçırdı. Söylemekle sessiz kalmak arasında kararsızdı.

"Üzücü. Amcanız zina edenlerin Tanrı tarafından cezalandırıldığı hastalık olarak bilinen Fransız hastalığına yakalanmıştı."

"Fransız hastalığı mı?"

"Evet, frengiye."

Huzursuz edici kısa bir sessizlik çöktü araya. Francis çok yaklaşmıştı. Ama geç kalmıştı. Tüm bu koşturmamanın ve şüphenin sonunda gene elleri boştu. Ne Madam Eugenie'nin ölümü arkasındaki yirmi yıllık sırrı açıklığa kavuşturabilecekti, ne de bu ölümle ilgisi olduğunu zannettiği babasının cinayetini aydınlayabilecekti. Sırlar tekrar Vert Rocky uçurumunun derinliklerine gömülmüştü.

"Cenazesini alacak mısınız?"

Francis, daldığı düşüncelerden sıyrılıp rahibeye başını kaldırdı.

"Hayır, yani şu anda değil. Teşekkür ederim, burada şimdilik yapacak bir şeyim kalmadı."

Başrahibe başını salladı. Francis ayağa kalkmak için doğrulmuştu ki "Ama durun bir dakika!" diye uyardı onu rahibe.

"Ne oldu?"

"Amcanız, neredeyse unutuyordum, amcanız ölmeden önce bana bir şey bırakmıştı. Ben öldükten sonra ziyaretime gelen kişiye verin demişti. Doğru kişi misiniz bilmiyorum ama yeğeni olduğunuza göre belki de size vermem uygun olacak."

Rahibe, Francis'i merakta bırakıp masanın altına eğildi ve çekmecelerini karıştırmaya başladı.

"Belki de bunu o madama vermeliyim, ama bilmiyorum, buraya bir daha hiç uğramadı ve amcanız da onun ismini bir daha anmadı."

Francis tekrar iskemleye yerleşirken "Hangi madam?" diye sordu.

"Onu buraya geçen sene yatıran madam, çok güzel ve alımlı biri, yüklü miktarda bağış yapmıştı. Mösyö Edouard'ın tüm masraflarını karşıladı. Çok temiz kalpli bir insan çok."

Bu kadın, Matmazel Begonya olmalıydı. Francis daha önce onun hakkında kötü şeyler düşündüğü için kendinden utanıyordu.

Rahibe aradığı şeyi bulmuştu bu arada. "Buyurun lütfen."

Bir mektup. Sarı renkli bir mektup zarfı uzattı ona.

Francis alnını kırıstırarak zarfa uzandı. Çok tuhaf bir duyguydu. Hayatında hiç görmediği amcasına ait bir şeyi elinde tutuyordu şu an. Kendisine mi yazılmıştı bu mektup? Hiç zannetmiyordu. Ama gene de merak ediyordu. Ölen bir insan, öldükten sonra okunması için ne yazmış olabilirdi? Belki yıllar boyunca saklamak zorunda kaldığı bir sim...

Bir süre heyecanlı ama çekingen bir ifadeyle ellerinin arasında tuttuğu zarfa baktı.

"Açabilir miyim?"

"Beni de bu sorumluluktan kurtarmış olursunuz. Hem mektubun doğru kişiye ulaşp ulaşmadığını da anlamış oluruz."

Francis, kalbi heyecan içinde çarparak zarfı yırttı.

İçinden buruşuk bir kâğıt çıktı. Belli ki amcası bu kâğıdı yazdıktan sonra buruşturup atmış ama sonra fikir değiştirip tekrar katlayarak zarfa koymuştu.

Francis, üzerine mürekkep akıp solgun desenler oluşturmuş buruşuk kâğıdı katlandığı yerlerinden açıp üzerinde yazan solgun kelimelere bakakaldı:

*Mezarlar açılırsa sırlar ortaya çıkar.
Carolina.*

Bernard, önce trenle Paris istasyonuna vardı. Sonra bir araba kiralayıp Fransa'nın en ünlü hapishanelerinden biri olan Conciergerie Hapishanesi'ne ulaştı ama hapishane müdüründen babasının kendisi gibi birkaç yeşil şapkalı⁶ mahkûmla birlikte, bir süreliğine başka bir hapishaneye nakledildiğini öğrendi. Paris'in beşinci bölgesinde yer alan Abbaye Hapishanesi'ne. Çünkü Conciergerie Hapishanesi, oraya son getirilen siyasi tutuklular yüzünden dolup taşmıştı.

Bernard zaman kaybetmeden hemen oradan ayrıldı ve tekrar yola koyuldu. Hapishane de l'Abbaye, Paris'in en uzun bulvarlarından biri olan Saint Germain Bulvarı'nda yer alıyordu. 17. yüzyılda manastır olarak inşaa edilen bu bina daha sonra devlet hapishanesine çevrilmişti. İki taretle çevrili bina, bir zemin bir de çatı katı olmak üzere toplam üç kattan oluşuyordu. Bir gözetleme kulesine sahip olan hapishane Fransız Devrimi'nin en kanlı katliamlarından birine ev sahipliği yapmıştı. Devrimden sonra da askeri hapishaneye çevrilmişti ve şu anda da içinde askeri tutuklular bulunuyordu.

Avlunun önünde üzeri kalın tellerden bir parmaklık örülmüş, her tarafından pislik ve küf akan, körüklü uzun bir mahkûm nakliye arabası duruyordu.

Bernard, kapıda bekleyen nöbetçi askerin izniyle hapishane müdürünün odasına gitti. Gümüş işlemeli bir üniforma giyen yarbaya kimlik belgesini gösterdikten sonra Gilbert Vidal'i görmek istediğini söyledi.

⁶ Ömür boyu hapis cezası almış mahkûm.

Çok eskiden tanıdığım bir aile yakınımıdır. Başına gelenleri duyunca onu ziyaret etmek istedim."

Ziyaret günü olmamasına rağmen yarbay bu genç doktora izin vereceğini söyledi. Çünkü Gilbert Vidal siyasi bir tutuklu değildi ve çok yaşlı, yarı bunak bir mahkûmdu. Üstelik hayatı boyu hapishanelerde kalacaktı. Bernard'ın yanına bir gardiyan vererek, onu Gilbert'in kaldığı hücreye gönderdi.

Bernard'ın kalbi heyecandan deli gibi çarpıyordu. Babasını en son on dokuz yıl önce, annesinin öldüğü gece görmüştü.

Babası acaba onu tanıyabilecek miydi? Ne söyleyecekti? Başlarma gelen bu felaketler yüzünden onu affetmiş miydi?

Gardiyan, Gilbert Vidal'in kaldığı zindanın önüne gelince pantolonun kayışma taktığı anahtarları çıkarttı. Demir paslı kapıyı gıcırtyla açıp içeri girdi.

Sonra dışarı çıkıp, başıyla Bemard'a içeri girmesi için işaret etti.

"Ben burada bekliyorum mösyö."

Bernard nefesini tutup içeri girdi.

Koridorlar karanlık olmasına rağmen hücrenin kaim demir parmaklı penceresinden içeriye, renksiz kış güneşinin solgun ışıkları yansiyordu.

Babası kösedeki döşeğe oturmuştu. Üzerinde yırtık pırtık, pis bir palto vardı. Başının tepesindeki aklaşmış saçları dökülüp seyrelmişti. Yanakları, yaşlılıktan kırış kırış olmuştu ve göğsüne kadar uzamış beyaz sakalları vardı. İyi göremediği için gözlerini kısarak kapının önünde duran adama baktı sessizce.

- Bernard, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ayakuçlarından başlayarak burnunun ucuna kadar yayılan tuzlu bir karıncalanma hissediyordu.

"Ne istiyorsun? Kimsin sen?"

Sesini bile unutmuştu babasının. Çok yaşlanmış olmasına rağmen hücrenin soğuk duvarlarında yankılanan bu sesi sindirdiğinde gözünün önüne babasının on dokuz yıl önce, anne-

sinin cesedi üzerine kapaklanıp ağlayan acınası görüntüsü geldi.

Bernard yutkundu. Çekingen adımlarla samanların üzerine basarak babasına doğru yaklaştı. Şimdi tavandaki pencereden vuran günışığı sayesinde yüzü aydınlanmıştı. Babasının gözleri korkuyla açılmıştı bu arada.

"Beni hatırlamadın mı? Ben Raoul'um. Ben Raoul'um baba. Senin büyük oğlunum."

Yaşlı adam, gözleri parıldayarak, karşısındaki adamın yüzüne iyice baktı. Sonra başını omuzlan üzerinde sallayıp bakışlarını kaçırdı.

"Raoul mu? Raoul öldü..."

"Ölmedim baba, buradayım." Bernard, yutkunarak dizleri üzerine çöktü. "Baba yüzüme bak. Ben senin oğlunum."

Yaşlı adam tekrar başını çevirip, önünde eğilen genç adamın yüzüne baktı. "Bilmiyorum. Ben..." Gözleri nemlenmişti. Titreyen kemikli ince uzun eliyle sakallarını kaşıdı. İri bir pire sıçrayarak sakalları arasmda gözden kayboldu.

Bernard, ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra bunca yolu susmak için gelmediğini hatırladı. Derin bir nefes alıp vicdanına bir bıçak gibi saplanan acıyı pişmanlık dolu bir sesle içinden atmaya başladı.

"Özür dilerim baba! Çok üzgünüm. Biliyorum beni suçluyorsun olanlardan dolayı! Beni uyarmıştın biliyorum. Ama bir çocuktum ve doğru olduğuna inandığım şeyi yapmak istedim. Gördüm onu, Edouard'ı Madam Eugenie'yi uçurumdan aşağı atarken gördüm. Sana söyledim ve bu bir sır olarak kalsın dedin, ama ben bu sırrı saklayamadım... Çünkü aptal bir çocuktum. Binbaşının gözüne gireceğimi sanmıştım bu şekilde."

Bunları duyunca yaşlı adamın gözleri fal taşı gibi açılıp uzaklara daldı. Sanki anıları uzun yıllar öncesine gitmişti. Bir müddet sonra derinlerden gelen ürkütücü bir sesle konuştu.

"Bu olanlar bir lanetti. Bu olanlar bir lanetti. Ailemin üzerine çöken bir lanetti. Hepsi hepsi benim yüzümden oldu. Benim yüzümden."

Birden hıçkırdı. Sonra başını önüne eğip kesik kesik ağlamaya başladı. Bernard'ın yüreği paramparça oldu o an. Babasının şu anda bu zindanda olmaması gerekiyordu. Yaşlı kemiklerinin ve yorgun bedeninin bu soğuk zindanda değil, hani hani yanan sıcacık bir ocağın önüne kurulmuş koltukta ısınırken torunlarına masal anlatıyor olması gerekiyordu.

"Baba senin suçun yok. Suçlu olan benim! Beni uyarmış olmana rağmen gidip binbaşıyla konuştum. Hepsi benim hatam. Başımıza gelen bu lanetin tek suçlusu benim!"

Kâhya, birden ağlamayı kesip oğlunun gözlerine tuhaf bir bakışla baktı.

"Hiçbir şeyden haberin yok!" dedi.

"Neden haberim yok?"

"Esas suçlu olan benim," diye inledi adam. "Tann beni ve ailemi cezalandırdı."

"Hayır."

"Evet. Gerçek bu. Bana bir iyilik yap."

"Söyle baba."

"Bize bunu yapandan intikamımızı al..."

Bernard bir an ürpererek babasının intikam ateşiyle kaynayan gözlerine baktı. Onun gözlerinden yüreğinin derinliklerine alev alev bir ateş aktı.

"Anlamıyorum! Kimden intikam alacağım?"

"Binbaşı Frederic'ten. Tüm olanlar onun suçu. Onu bul ve ailemizin intikamını al! Mezarları bile olmayan kardeşlerinin ve annenin intikamını al!"

Francis amcası Edouard'ın ölmeden önce kaleme aldığı mektupta yazan o kısacık cümleyi ve ardında bıraktığı derin soru işaretlerini düşünüyordu.

"Mezarlar açılırsa sırlar ortaya çıkar. Carolina..."

Bu isim Annabelle'nin annesinin adıydı. Yani Francis daha doğmadan yıllar önce ölen halasının. Bu hikâyeyi biliyordu. Carolina daha genç bir kızken hamile kalmıştı ve şereflerini lekelediği için annesi Madam Yolande tarafından evden kovulmuş, dayısının yaşadığı Yukarı Normandiya'daki Rouen şehrine gönderilmişti.

Francis yanlış iz üzerinde olduğunu düşünüyordu. Madam Eugenie'nin veya babasının ölümüyle yıllar önce Yukarı Normandiya'da vefat eden Carolina'nın ne ilgisi olabilirdi ki?

Her şeye rağmen amcası Edouard'ın mektubu kafasını bir hayli meşgul ediyordu. Edouard mektubunda ne demek istemişti? Neden ölmeden önce arkasında böyle gizemli bir pusula bırakmıştı?

Söylemek istediği ama açıklayamadığı bir şey mi vardı? Carolina ile arasında bir bağ... Belki de Madam Eugenie'nin ölümüne veya babasının cinayetine ışık tutacak bir sır?

Francis şansını denemek istiyordu. Sonuçta elinde başka bir iz kalmamıştı. Amcası ölmüştü ve sırlarını da yanında götürmüştü.

Belki de bu korkunç sırrı bir başkasıyla paylaşmıştı. Ölmeden önce, yıllar önce kız kardeşi Carolina'yla. Bu yüzden yazdığı mektupta kız kardeşinin ismini bırakmıştı.

Belki de tüm düğüm Carolina'da çözülecekti.

Bilemiyordu ama Carolina hakkında bilgi toplamaya karar verdi. Bunun için de Carolina'nın Blanc de Venue'dan ayrıldıktan sonra yaşadığı evi ziyaret etmesi gerekiyordu. Ama evin nerede olduğunu bilmiyordu. Fakat oraya gidince bulabileceğini düşündü.

Yukarı Normandiya Paris'e çok yakındı. Trenle bir buçuk saat süren bir yolculuktan sonra Rouen şehrine vardı Francis. İstasyonda inince kiraladığı tek atlı arabayla, Rouen şehrine girdi. Araba köprülerin altından, günün ve mevsimin haline göre, zaman zaman altın sarısı, zaman zaman şarap renginde, zaman zaman da süt aklığında akan Rouen Irmağı'nın üzerinden geçip meydana indi.

Kiremit örtülü bir damm altına yapılmış sebze halinin yarımından geçti. Eczacı dükkânının karşısındaki üç katlı belediye binasının önünde arabadan indi. Girişte, *İonia* üslubu dikilmiş üçlü sütunun arasından geçip birinci kattaki, üstü kubbeli, girişi tam kemerli divanhaneye girdi.

Oradaki bir görevliye nüfus kayıtlarının tutulduğu yeri sordu. Görevli de onu yan taraftaki muhtarlık binasına gönderdi.

Francis binanın yanındaki küçük müstemilat yapının içindeki muhtarlık dairesinin kapısını çaldı ama açan olmadı. Yandaki demir parmaklı pencereden içeriye baktı. Bu sırada arkasından bir adam "Muhtar hastaneye gitti, birkaç saate dönecek," diye seslendi.

Francis de kamını doyurup biraz kasabayı dolaştı. Bir meyhanede kahveli likör içip yan masada bir yandan birbiriyle atışıp bir yandan da küfür ederek domino oynayan ihtiyarları izledi. Karşı masada oturan, tek bacağı olmadığı için koltuk değnekleriyle yürümeye mahkûm, kasketli, orta yaşlı bir adamla sohbet etti.

Yeterince oyalandığını düşününce tekrar muhtarlık dairesine yürüdü.

Muhtar; yaşı geçkin, şen şakrak bir ihtiyardı. Dolma parmakları arasından yeni tutuşturduğu sigara purosunun dumanını havaya üfleyip kırçillı kalın kaşlarının altından Francis'e cin bir bakış attı.

"Kayıt mı yaptıracaksınız mösyö?"

"Hayır, ben birini arıyorum. Kendisi benim büyük dayım olur. Nerede oturduğunu öğrenmek istiyordum?"

"Adı nedir?"

Francis, Carolina'nın dayısının ismini hatırlamıyordu. Ama büyük annesi Madam Yolande'nin evlenmeden önceki soyadını biliyordu.

"Soyadı Houdet."

Muhtar kaşlarını çatıp purosunu sararmış dişlerinin arasına aldı. Eliyle, alına dökülen seyrek uzun saçlarını düzeltti. "Houdet soyadında kimseyi hatırlamıyorum. Taşralı mı acaba? Ne iş yaparlar kendileri?"

Francis düşündü. Büyük annesinin ondan bahsederken kırsalda bir çiftlik evi sahibi olduğunu anlattığını hatırlıyordu.

"Sanırım çiftlik işletiyordu."

"Ama hangi bölgede olduğunu biliyor musunuz?"

Francis, hayır anlamında başını salladı.

"İşimiz zor. Benim elimde sadece bu şehrin merkezinde yaşayanların bilgileri var. Kasaba ve köylerde yaşayanların bilgileri oradaki muhtarlardadır."

Francis'in yüzü asıldı.

"Ne yapabiliriz? Çok uzun yoldan geldim. Mutlaka büyük dayıma ulaşmam lazım. Burada bilgilerin tutulduğu başka bir yer yok mu?"

"Eyalet valiliğinde tüm bölgede yaşayanların bilgileri tutuluyordur ama o bilgilere resmi izniniz olmadan ulaşamazsınız."

Francis'in yüzü düştü. Düşünüyordu ama aklına bir şey gelmiyordu.

E onu tanıyan, nerede yaşadığım bilen kimse yok mu çevrenizde?"

Francis olumsuz anlamında başını salladı tekrar.

Muhtar kaşlarını çatıp yüzünü düşünceli bir ifadeyle pencereye doğru çevirdi. Birkaç sefer purosunun dumanını içine çekip üfleyerek düşündü.

"Postrestant," dedi sonra.

Francis şaşkınca "Anlamadım?"

"Dayına postaneden postrestant usulü gelen mektuplar olabilir."

"Evet?"

"Dayının soyadı neydi?"

"Houdet."

"Postaneye gidip Houdet soyadma posta gelip gelmediğini soracaksın. Gelen postalar kayıt altına tutulur. Postanede Leo isminde genç bir adam çalışıyor. Seni benim gönderdiğimi söyle, o sana yardımcı olur. Belki aradığını bulamazsın, ama görünen o ki başka şansın yok genç mösyö."

Francis'in gözlerinde yeniden bir umut ışığı parladı.

"Çok, çok teşekkür ederim mösyö." İhtiyar adamın elini sıkıp hemen postaneye gitmek için oradan ayrıldı.

Postanede çalışan genç adam muhtara çok benziyordu. Francis konuşma sırasında onun muhtarın oğlu olduğunu öğrendi.

Genç adam Francis'i postanenin arkasındaki, küçük pence-reli bir odaya soktu. Perdeli bir dolabı açıp içinden mavi meşin kaplı bir cilt çıkartıp masanın üzerine koydu.

"Postrestant usulü gelen postaların kayıtlarını bu defterde tutarız. Bulduğumuz yıldan itibaren geriye doğru bakalım."

Her iki sayfada bir işaret parmağını ıslatıp tekrar sayfaları çeviriyordu.

Her sayfanın başında o yılın tarihi atılmış, altındaki boşluklara da gelen postanın tarihi, nereden ve kimden geldiği gibi

küçük bilgiler kayıt altına alınmış, mürekkepli çizgilerle de altları çizilmişti.

İki sene önce Lambert Houdet ismine bir posta gelmiş."

Lambert Houdet'ın Francis'in büyük dayısı olma olasılığı yoktu. Çünkü Francis büyük dayısının çok eskiden öldüğünü biliyordu. Francis doğmadan önce.

"Özür dilerim," diyerek araya girdi. "Aradığım kişinin 1816 senesinden önce vefat ettiğini biliyorum. O tarihten itibaren geriye doğru bakmamız daha doğru olur sanırım."

Muhtarın oğlu Francis'e manidar bir bakış atıp önündeki defterin sayfalarını hızla çevirdi.

"Peki, işte 1816 tarihi bu sayfadan itibaren başlıyor. Geriye doğru gidelim bakalım, Houdet ismine posta gelmiş mi?"

Eski tarihli kayıtlar daha kötü bir yazıyla yazılmış, defter sayfaları idareli kullanılmak istenmiş gibi sayfaların altındaki boşluklara bir sürü isim sıkıştırılmıştı. Genç çocuk tek tek o isimleri dahi okudu. Bir yerde durdu.

"Matmazel Justine Houdet ismine bir posta gelmiş. Ama siz dayınızı aradığınıza göre bu kişi olamaz. Belki akrabası olabilir ama."

Francis deftere doğru eğilip postanecinin parmağıyla işaret ettiği yere baktı.

"Evet olabilir, adresi falan yazıyor mu?"

"Bakalım bir." Adam deftere doğru iyice eğilip yazıyı okumaya çalıştı. "Mürekkep dağılmış. Okunmuyor."

Sonra sayfaları çevirdi. Aynı yıl içinde Justine Houdet ismine birçok posta gelmişti. "Evet buraya, ismin karşısına Beuzeville la Grenier'li diye bir not düşülmüş."

"Orası neresi?"

"Hımm. Buraya birkaç saat uzaklıkta bir köy."

Justine Houdet, Francis'in büyük dayısının bir akrabası olabilir miydi? Belki halen aynı yerde yaşıyordu ve büyük dayısının evini biliyordu. Belki de sadece soyadı benzerliği idi.

Francis gene de bu ismi ve köyün adını aklının bir köşesine yazdı.

Postane memuru 1806 yılında başka bir Houdet isminin kaydına rastladı. Jean Houdet. İsmine birkaç posta gelmişti. Ve en önemlisi isminin yanında bir yerde, postane memuru, onun nereli olduğunu not düşmüştü. Beuzeville la Grenier köyü.

Justine Houdet ile aynı yerde. Belli ki akrabaydı bunlar.

Postane memuru 1700'li yıllara geçti. Birkaç sayfa daha gezdi ama başka bir Houdet'e rastlamadı.

Francis'in elinde tek bir ipucu vardı. Buraya kadar boşuna gelmiş olduğunu düşünmek istenmiyordu. Beuzeville la Grenier köyüne gidip *eğer* halen yaşıyorlarsa oradaki Houdetlerle konuşmalıydı.

Postane memuruna teşekkür edip, nereden at kiralayabileceğin sordu. Sonra pazarın yanındaki ağıldan bir at kiralayıp yolculuğa başladı.

Atm üzerinde giderken düşünüyordu. Arzusu biraz kırılmıştı. Ailesinin geçmişini karalayan bu sırrı hiçbir zaman aydınlığa çıkartamayacağından korkmaya başlamıştı. Carolina hakkında bilgi alabileceği birilerini bulmak zorundaydı. Yoksa elleri bomboş olarak Blanc de Venue'ya dönmekten başka şansı kalmayacaktı. Madam Yolande bunamış olduğu için Carolina hakkında bir şey anlatamazdı ama belki yaşlı hizmetçilerden bazıları bir şeyler biliyor olabilirdi. Tabii yaşlı hizmetçilerden alacağı bilgilerin de ne kadar işine yarayacağı meçhuldü.

Hava soğuk ama güneşliydi. Pırıl pırıl bir kış güneşi yol boyunca Francis'e eşlik etti.

Öğleden sonra saat dört civarında, kente 50 km. uzaktaki Pays de Caux ile Bolbec arasındaki sekiz yüz elli kişinin yaşadığı Beuzeville la Grenier köyüne vardı. Köy genelde yoksul insanların yaşadığı, derme çatma, kırık dökük tek bacah evlerle doluydu. Sokaklar da çamurlu, çukurlu ve çer çöp doluydu. Bacalardan yükselen tezek ve odun isinin kekremsi kokusu

etrafa yayılmış, köyün üzerinde parlayan güneşin yüzünü ince ve kara bir sis tabakasıyla örtmüştü.

Meydanda, iki yanı iki ağır payandalı, önünde yıpranmış, kararmış dörtgen çan kulesi uzanan eski bir kilise vardı. Kilisenin önünde iki ihtiyar adamla papaz cüppeli bir adam sohbet ediyordu. Francis atını rahvan yürüyüşle yanlarına yaklaştırdı onları selamladı.

"İyi günler. Houdetlerin evini arıyordum."

Sakallı papaz başını hayır anlamında sallarken yanındaki ihtiyarlardan birisi merakla alnını kırıştırıp Francis'e baktı.

"Mösyö Jean Houdet'in mi evini soruyorsun genç mösyö?"

"Evet, Jean, Mösyö Jean Houdet, bir de Justine Houdet var, akraba olduklarını sanıyorum. Halen burada mı yaşıyorlar?"

"Mösyö Houdet çok eskiden vefat etti evlat. Yirmi yıldan fazla oldu."

"Peki, bu civarda yaşayan akrabaları var mı?"

"İki tane kızı vardı."

"Buradalar mı halen?"

"Taşındılar. Babalarından kalma evlerini sattılar, yedi sekiz yıl önce. Hatırlamıyorum."

"Nereye taşındılar?"

"Rouen'e."

Francis gene başladığı yere dönmüştü. Rouen'den buraya Houdetleri bulmaya gelmişti. Ama onlarsa Rouen'e taşınmışlardı. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Daha o Houdet'lerin aradığı akrabaları olup olmadığını bile bilmiyordu.

"Peki o evde şu an kim oturuyor"

"Parisli bir bey."

"Ev nerede peki?"

İhtiyar adam kemikli, solgun elini kaldırıp işaret etti.

"Köyün öbür ucunda, şu ince yolu takip et iki kurşun atımı mesafe sonra bir bayır çıkacak. Bayırdan aşağı inince, çiftlik evini görürsün. Parisli bir adam satın aldı eskiden."

"Çiftlik evi değil mi?"

"Evet. Karşısında eski bir yel değirmeni vardır. Siz kimsiniz?"

"Ben, ben Mösyö Houdet'in yeğeniyim. İyi günler."

Francis, elini şapkasına götürüp atını eşkin hıza kaldırdı. Heyecanlanmıştı. Büyük dayısının bir çiftlik işlettiğini biliyordu. Belki de aradığı ev oydu. Ama orada ne bulacaktı?

Atını koşturdu. On dakika sonra adamın tarif ettiği, harabeye dönmüş yel değirmeninin karşısındaki çiftlik evine ulaştı. Atından inerken otlar ıslak olduğu için bir an ayağı kaydı ama atının dizginine tutunup toparlandı. Çitin kapısını açarken, tahta kemerin üzerindeki çan çaldı. Evin arka tarafından bir köpeğin havlama sesi duyuldu.

Köpek sesinden ürküp homurdanmaya ve kişnemeye başlayan kiralık atını dizgininden çekerek güçlükle içeri soktu. Yan yana dizilmiş ahırların arasındaki gübre yığınlarının üzerinde hindiler, tavuklar ve tavus kuşları eşeleniyordu.

Yalağın önündeki büyük bir dışkı lapasma ayağını basınca ikinci bir düşme tehlikesi atlattı Francis. Huysuzca onun hareketlerini izleyen ürkek atı keyifle başım salladı. Sanki Francis'e gülüyordu. Az önce Francis'in üzerine basıp çizmesinin izini çıkarttığı dışkı yığına o da basıp nalının altından bir öpücük sesi çıkarttı.

Francis ayağının altındaki taze dışkı bulaşım toprağa silişip atının dizginini yalağın arkasındaki korkuluğa bağladı. Sonra yüzüne saygın bir ifade takınarak ceviz kaplamalı kapının önüne gitti.

Çam çalmasının ardından bir müddet bekledikten sonra kapıyı yaşlı bir adam açıp tuhaf bir şiveyle seslendi.

"Buyursunlar mösyö?"

Francis adamın konuşmasından uşak olduğunu anlamıştı.

"Evin sahibini görebilmem mümkün müdür?"

"Mösyö Dufour'u mu efendim?"

"Evet, onu görebilir miyim? Buraya çok uzaklardan geldim. Adım Francis Roussel."

İçerden yaşlı bir adamın sesi geldi.

"Kimmiş o Remi? Kiminle konuşuyorsun?"

"Bir ziyaretçi efendim, sizinle görüşmek istiyormuş."

"Alsana içeriye be adam, kapıda ne diye bekletirsin!"

İhtiyar uşak, Francis'e utanarak bir bakış attı.

"Lütfen mösyö, içeriye buyurmazlar mı?"

Francis şapkasını eline alıp teşekkür ederek içeriye girdi. Küçük bir salonda yanan şöminenin karşısındaki koltukta yaşlı bir adam oturuyordu ve ayak uçlarında, ön arka ayakları üzerine çökmüş iri bir av köpeği vardı.

İçeriye is kokusu sarmıştı. Belki şöminenin bacasının bakıma ihtiyacı olduğu için ocakta yanan ateşin dumanını dışarıya vermiyordu.

Köpek, Francis'i görünce hemen koşarak yanma geldi ve üzerini kokladı. Francis, av köpeklerine alışkın olmasına rağmen gene de gerildiğini hissetti. Koltukta oturan adam kızgın bir sesle köpeği yanma çağırdı. Köpek, sessizce ıslık çalarak geri döndü ve eski yerine oturdu.

"Buyrun mösyö, gelin ateşin karşısında ısının biraz."

Francis adamın nazik tavırları karşısında canlanarak şöminenin önüne gitti. İs kokusu şöminenin önünde daha belirgindi. Hatta etrafa ince bir duman tabakası yayılmıştı.

"Kamınız aç mı?"

Adamın yüzü, sesinin uyandırdığı etkiye rağmen oldukça gençti. Kırklı yaşlarında olmalıydı. Üzerinde gömlek ve yün kazak, ayaklarında da cilalı çizmeler vardı. Francis'e oturması için sol yanındaki koltuğu işaret etti.

"Teşekkür ederim, çok misafirperversiniz."

Kısa bir süre huzursuz bir sessizlik girdi araya. Adam meraklı bakışlarla Francis'i süzdü bu sırada. Francis'se söyleyeceklerini düşünüp toparlamaya çalışıyordu.

Genzini temizledikten sonra sakın bir sesle konuya girdi.

"Önce kendimi tanıtayım mösyö, ben Francis Roussel'im, buraya Paris'ten geldim." Bir an susup mahcup bir ifadeyle gülümsedi. Çünkü bundan sonra söyleyecekleri kendisine çok saçma gelmişti. "Nasıl konuya gireceğimi bir türlü bilemiyorum. En iyisi kestirmeden gitmek. Sizi rahatsız etmemin nedeni, buranın eski sahipleri hakkında konuşmaktır."

Adam dudaklarını sımsıkı kapayıp Francis'e bir bakış attı.

"Eski sahipleri mi? Madam Hannah Houdet'in mi?"

Francis omuz silkti. Bir an kendisinin kocaman bir budala olduğunu düşündü. Belki de yirmi yıldan fazla bir süre önce bu evde yaşamış ve ölmüş bir kadın hakkında ne öğrenebilirdi ki?

Francis utanarak geveledi.

"Tam olarak eski sahibi sayılmaz. Yıllar önce burada yaşamış bir kadın arıyorum. Daha doğrusu o kadın benim halamdı. Yıllar önce ölmüş, bildiğim kadarıyla bu evde. Onunla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyordum, aslında ne öğreneceğimi ben de bilmiyorum. Sadece belki, hikâyesini, burada neler yaptığını, nasıl yaşadığını ve nasıl öldüğünü öğrenebilirim..."

Adam kaşlarını çatı.

"Madam Hannah Houdet'in mi? O sizin halanız mı?"

"Yo hayır mösyö, Madam Hannah Houdet'm kim olduğunu bilmiyorum. Eğer yanlış eve gelmediysem belki benim büyük dayımın bir akrabası olabilir. Bilmiyorum. Ben çok eskiden bu evde yaşadığım düşündüğüm Carolina Roussel'ı anyonun. Ama tabii siz bu eve yeni taşınmış..."

"Carolina mı dedin?" Adam koltuğundan doğrulup sessiz bir çığlık atarak Francis'in sözünü kesti.

"Carolina Roussel mı dedin?"

"Evet. Tanıyor musunuz yoksa?"

"Sen onun nesi oluyorsun?"

"Yeğeni. Adım da Francis Roussel."

Adam, derin bir iç çekip koltuğuna geri gömüldü. Gözlerinde tuhaf, derin bir ışıkla Francis'e baktı. Sonra gür bir sesle uşağına selendi.

"Remi, bize sıcak bir şeyler getir."

"Yani siz, Carolina'yı tanıyor musunuz gerçekten de?"

Adam, tütün içmekten sararmış çürük dişlerini sıktı. Gözlerini kısarak uzaklara çevirdi.

"Eğer Blanc de Venue'da doğup talihsiz olaylar sonucunda buraya taşınmak zorunda kalan genç Carolina'dan bahsediyorsanız evet, tanıdığımı söyleyebilirim."

Sesi derinleşip acıma yüklü bir tonda çıkmaya başlamıştı.

Francis ise heyecanlanmıştı. İlk defa şans yüzüne gülüyordu sanki. Lafı geveleyerek vakit kaybetmeyecekti.

"Ne biliyorsunuz onun hakkında?"

Adam hafifçe başını salladı. Yan tarafa uzanıp sehpanın üzerinden, uzun ağızlıklı porselen bir pipo aldı. Metal bir kaşıkla içindeki bayat külleri yan taraftaki gümüş küllüğe döktü. Ardından aynı sehpanın üzerindeki tütün kesesine uzanıp içinden bir avuç tütün çıkarttı. Sonra piposunun haznesine parmaklarının arasındaki tütünü basıp bir kibrit çakarak tutuşturdu. Ciğerlerine derin bir nefes alıp üfledi. İçeriye ağır bir koku yayıldı.

Francis o zaman içerdeki bu yoğun havanın şöminenin tıkalı bacasından geri inen dumandan kaynaklanmadığını anladı. Adamın yaktığı pipoların dumanından sinmişti içeriye bu duman.

"Bu evi sekiz yıl önce satm aldım," diye konuşmaya başladı adam. Sesi düzelmişti. "Tadilat yaptırıyordum. Bir gün, yukarıdaki odaların birinde, ahşap ustasmm çırağı, parkelerin altında küçük bir bölmede bir defter bulup getirdi. Kurdeleli bir defter. Bilirsin sen de, genç kızların anılarını yazıp çiçek resimleriyle süslediği defterlere benziyordu. Evin eski sahipleri

unutmuştur diye düşündüm. Onlara geri vermek için bir kenara koymuştum."

Kısa bir öksürük nöbetine tutuldu adam. Duman adamın ciğerlerini oldukça yıpratmışa benziyordu. Piposunu tekrar dişleri arasına alıp ekşi bir sesle konuşmaya devam etti.

"Sonra bir gün canım çok sıkılmıştı. Gözüme o kurdeleli defter ilişti. Merak ettim ve okumaya başladım. Uzun zaman önce yazılmış bir günlüktü bu. Talihsiz, genç bir kızın günlüğü. Sanırım 1800'lerin başlarında yazılmaya başlanmış ve yanlış hatırlamıyorsam 1813 belki de 14 yılma kadar aralıklarla tutulmuştu."

Adam susup genzini temizledi. Francis ise içinde uyanan tuhaf bir duyguyla neredeyse nefes bile almadan adamın dudaklarından dökülen kelimeleri dinliyordu.

"Henüz çok genç bir kızken hamile kalıp yaşadığı evden kovularak dayısının yanına gönderilmiş genç bir hanımın günlüğüydü bu. Evet, günlüğü okudum genç monşer, bu belki doğru bir şey değildi ama okudum ve halen etkisindeyim."

Adamın sesi yoğun bir duygunun etkisi altına girdiğini hissettiriyordu Francis'e. Ama bu duygunun kökünde nasıl bir derinliğin etkisi vardı, anlamak güçtü.

"Günlük onun muydu? Yani halamın?"

"Evet, eğer o kız gerçekten de senin halansa, günlük Carolina Roussel adında genç bir kıza aitti."

Adam tekrar susup düşüncelerinin derinliklerine gömüldü. Gözleri ateşin önünde gezinen bir hayaleti izliyormuş gibi ağır hareketlerle boşlukta geziniyordu. Bir eliyle piposunun gövdesini tutmuştu ve ayrık dişleri arasından her nefes alışının ardından ince bir duman yukarıya kıvrılarak yavaşça ağzının içinden yükseliyordu.

İhtiyar uşak bir tepsinin üzerinde punçları getirdi bu arada. Önce Francis'e sundu, ardından da efendisinin oturduğu

koltuğun yanındaki sehpaye bırakıp ağır adımlarla salondan çıktı.

Adam piposunu ağzından çıkardı. Gözlerini çatırdayan odunların üzerinde dans eden alevlere dikti. "Günlükte birinin ismi geçiyordu," diye devam etti. "Kızın ağabeyiymiş, Mösyö Edouard."

"Evet, benim amcam olur."

Adam sanki Francis'in varlığını unutmuştu ve onunla konuşmuyordu. Sanki bedeni orada olmayan, ama ruhuyla orada bulunan başka birisine anlatıyordu bunları.

"Onu tanıyordum. Paris'te yaşadığım yıllarda ismini sosyetik kadınlarla duyardım. Kim bilir, belki isim benzerliğiydi ama şansımı denemek istedim. Adresini öğrendim. Birkaç mektup yazdım ona. Sonra bekledim. Uzun zaman. Hem de çok uzun zaman geçti. Yıllar sonra Mösyö Edouard buraya geldi. Tam senin oturduğun kanepeye oturdu. Bilmesi gerekiyordu. Öğrenmeliydi. O zavallı kızın yaşadıklarını bilmesi gerekiyordu. Onun sırlarını öğrenmesi gerekiyordu. Ona kardeşinin yazdığı günlüğü verdim."

Francis heyecanlanmıştı. Kalbi göğüs kafesinin duvarına hızla çarpıp adeta kemikleri çatırdıyordu.

"Tıpkı benim gibi, okuduktan sonra uzun süre tesirinde kaldı. Sonunda ne yapacağına karar verdi. Günlüğün burada, ait olduğu yerde kalmasının doğru olacağını söyledi."

Francis doğru iz üzerinde olmayabilirdi. Halasının günlükünün, Madam Eugenie'nin ya da babası Frederic'in ölümelerini nasıl aydınlatacağını bilemiyordu ama adamın büründüğü bu gizemli hal merakını daha da cezbetmişti. Cesaretini toplayıp sordu.

"Günlükte ne yazıyordu?"

Adam uzun bir aradan sonra bakışlarını tekrar Francis'e çevirdi. Francis yanılıyor olabilirdi, ama adamın gözleri ıslan-

mıştı sanki. Şöminenin ateşinden şavkıyan ışıklar adamın gözlerinde nemli nemli parlıyordu.

"Bunu belki de kendin okumalısın genç monşer!"

"Nasıl?"

"Sadece bir küreğe ihtiyacımız var."

"Anlayamadım"

"Amcan, günlüğü Carolina'nın arka taraftaki mezarına gömdü!"

Francis amcasının bıraktığı mektupta ne demek istediğini şimdi anlıyordu.

Mezarlar açılırsa sırlar ortaya çıkar.

Ama hangi sır?

"Önceden uyarayım genç monşer. Buna hazır olmalısın. Günlükte yazan şeyler hoşuna gitmeyebilir. Uyarmadı deme sakın!"

Francis adamın yüzüne kararlı bir bakış attı.

"Küreğiniz var mı?"

Bernard hapishane dönüşünde babasının söylediklerini düşünüyordu. "Frederic'ten intikamımızı al" demişti. Neden böyle söylemişti?

Babasının akıl sağlığı şüphesiz iyi değildi. Yıllardır o zindandaydı ve çok yaşlıydı. Kendi öz oğlunu tanımamıştı. Giderken bile ona meraklı bakışlarla bakıyordu. Aralarındaki konuşma birbirlerini yıllardır göremeyen baba-oğul gibi değil de iki yabana gibi geçmişti. Bunun nedeni aradan geçen uzun yılların sessizliği değil, şüphesiz babasının akıl sağlığının bozulmasından kaynaklanmıştı.

Bernard gözyaşlarını içine akıtarak hapishaneden ayrıldı. Artık babası için yapacak bir şeyi yoktu. Titreyerek kiraladığı arabaya bindi. Çünkü zindandan çıkmadan önce paltosunu babasına bırakmıştı.

Babasıyla konuştuğundan beri zihni geçmişi didik didik kurcalayıp duruyordu.

Annabelle ile gördükleri o korkunç sahnenin arkasında ne vardı? Mösyö Edouard, neden Madam Eugenie'yi uçurumdan atmıştı?

O gün tanık olduğu o dehşet verici sahnede tuhafına giden bir şey daha vardı. Bu korkunç imge uzun zamandır kafasının karanlık derinliklerinde yer almıştı ama yıllardır üzerindeki tozları silmeye hiç cesaret edememişti.

Madam, neden onun kucağındayken hareket etmiyordu? Edouard onu daha önce mi öldürmüştü? Yoksa bir kaza mı olmuştu? Nerede ama? Nasıl? Eğer bir kaza olduysa neden

kimseden yardım istememişti de yengesini uçurumdaki kayalıklardan aşağıya bırakmıştı?

Ve en önemlisi Raoul, binbaşıya gördüklerini anlattığında bu hem Raoul hem de ailesi için Blanc de Venue Malikâne-si'ndeki hayatlarının sonu olmuştu. Aileleri parçalanmış, tıpkı domino taşları gibi, malikânedен kovulduklarından itibaren ölümcül talih-sizlikler birbiri ardına gelmişti.

O günlerde binbaşının bu sert tutumunu ve neden bu kadar hiddetlenerek ailesini malikânedен kovduğunu anlayamamıştı. Ama şu an bu olanları tekrar düşününce gerçekleri daha net görebiliyordu. Bir insan, ne olursa olsun kendi kardeşinin ya da sevdiği birisinin böyle korkunç bir şeyi yaptığına kolay kolay inanmazdı. Hele ki bir soylu, yanında çalıştırdığı sıradan bir kâhya parçasının on dört yaşındaki oğlunun sözleriyle ailesinin adının lekelenmesine müsaade etmezdi.

Raoul, küçükken zenginlerle fakirlerin arasındaki uçurumun sadece sahip oldukları zenginlikle sınırlı olduğunu zannediyordu. Ama zaman geçip de büyüyünce, köklü ailelerin kültürleriyle fakir insanların değer yargıları arasında da devasa uçurumlar olduğunu fark etmişti. İsimsiz, fakir bir ailenin üzerine atılacak bir leke basit bir kavga veya küslükle sonuçlanabilirken, köklü bir ailenin üzerine bulaşacak ağır bir leke, geleneklere göre ancak kanla temizlenirdi. Aristokratların dünyasında namus ve gurur her şeyin üstünde geliyordu. Yasaklanmış olmasına rağmen halen onur sorunlarını çözebilmek için gizli gizli soylular arasında düellolar yapıldığı bilinen bir gerçektir ki Bernard da daha birkaç gün önce bizzat böyle bir deneyim yaşamak zorunda kalmıştı.

Bir soylunun gururunu kirletecek leke ne kadar hayati bir öneme sahipse, o soylunun onuruna dil uzatacak kişinin toplumdaki statüsü de o kadar önemli olmalıydı. Düellolar soylu insanların hakkıydı. Bir soylunun aile şerefini karalayacak bir söz, basit bir kâhyanın bıyığı terlememiş oğlunun ağzından

çıkması o çocuğun ve onun dilini terbiye etmeyi başaramamış ebeveynlerinin cezalandırılmasıyla sonuçlanırdı.

Binbaşı bu yüzden Raoul'u ve ailesini cezalandırmıştı. Zindandayken babasının "Ailemizin intikamını al, tüm suçlu Binbaşı Frederic," derken aslında babası da bu basit hataya düşmüştü. Frederic değer yargıları gereği doğru olan şeyi yapmıştı. Yanlış olan şey olayın kendisiydi.

Yani Madam Eugenie'nin Mösyö Edouard'm kollan arasından uçurumdan atılması!

Ve Raoul'un bu suçlaması yüzünden binbaşıyla kardeşinin arasının iyice açıldığını da biliyordu. Mösyö Edouard, Raoul ve ailesi kovulduktan kısa bir süre sonra malikâneyi bir daha dönmek üzere terk etmişti. Yirmi yıldır Edouard bir daha malikâneye dönmemiş, yeğenleriyle bile görüşmemişti. Binbaşı onu da cezalandırmış olmalıydı. Eğer malikâneye geri dönmek istememesinin arkasında başka bir sır yoksa tabii.

Edouard, gerçekten de çok tuhaf bir adamdı. Hep sempatik hem korkutucu. Ellerinde yengesinin kanı olan ve bu kanı yirmi yıldır yıkamamış bir adam!

Raoul, Edouard'dan Blanc de Venue'daki genç hizmetçiler dışmda kimsenin hoşlanmadığını hatırladı. Malikânedeki tüm çalışanlar onun ne kadar çok içki içtiğinden, ahlaksız bir hayat sürdüğünden, Tanrı'ya bile inanmadığından dem vurup yaka silkerdi. Binbaşı ne kadar ailesine düşkün saygın bir beyefendiye, Edouard ise onun tam zıttıydı. Tutarsızdı, sorumsuzdu, dalgacıydı ve asiydi. Hayatta hiçbir şeyi ciddiye almazdı.

Kafasmda Edouard ile ilgili kalan şeyler bunlardı. Ama Edouard'm bunların çok ötesinde, derin ve parlak bir karakter taşıdığını biliyordu Raoul. Su yüzeyinde parlayan güneş ışığı gibiydi Edouard, ısıltılı, kaygan ve ele geçirilemez. Bir nehir gibi saf ve sürekli hareket halinde karmaşık bir duygu dünyasıyla derinleşmiş tuhaf bir insandı o.

20 yıl önce, 1816 yılı...

Edouard, 1811 yılının sonbaharında Blanc de Venue'ya geri dönmüştü ve o günden beridir de ayrılmamıştı. Civardaki genç ve dul hanımların kalbinden kalbine koşmuş, kumar masalarında sabahlamış, av partilerine katılmış, alkol şişelerinin dibinden günlerce çıkamamıştı.

Zamanının çoğunu istikrarlı bir biçimde kasaba meyhanelerinde, Paris yolu üzerindeki kerhanelerde ve kumar tekkelelerinde geçirmişti.

O yaz Edouard'a bir şey olmuştu ve birden beş yıldır sürdürdüğü bu hareketli hayatına bir çizgi çekip kendini Blanc de Venue'ya kapatmıştı.

Artık erken kalkıyor, güneşin ve aydınlık sabahın tadını mis kokulu çiçek bahçesindeki yeşil yollarda yürüyüş yaparak çıkartıyor, kahvaltıdan sonra aydınlık odaların birinde kitaplara gömülüyor ve öğlene kadar da başını kitaplardan kaldırmıyordu.

Bazı günler, tam öğlen sıcaklarının bastırdığı vakitlerde ortalıktan tamamen kayboluyordu. Bu anlarda vaktini iki yeni arkadaşıyla beraber geçiriyordu.

Bu arkadaşları, Kâhya Gilbert'in on dört yaşındaki oğlu Raoul ile on beş yaşındaki kızı Rachel'di.

Onlara, Blanc de Venue'nun arka tarafında bulunan ahırların çaprazında, sebze bahçesinin yanındaki limonlukta okuma yazma ve tarih dersleri veriyordu.

Edouard özellikle son yıllarda tarihle çok fazla ilgilenmeye başlamıştı. Fransız Devrimi, Jakobenler'in giyotinde son bulan

iktidar maceraları ve Napolyon hakkında pek çok kitap okumuştı.

Kâhyanın çocuklarına okuma ve tarih dersi verdiğiinden ne Frederic'in, ne Madam Yolande'nin, ne Eugenie'nin ne de kâhyanın haberi vardı. Edouard'm bir konuda izin alma huyu olmadığından bu eğitim faaliyetlerine kimseden bahsetmemişti.

İki çocuk da çok akıllıydı ve öğrenmeye açtılar. Ayrıca Edouard'ı her zaman can kulağıyla dinliyorlardı. Genelde meyhanelerde sarhoş arkadaşlarıyla kadın muhabbeti yapmaktan ve en basit bir şeyi bile bağıra bağıra anlatmaktan usandığı için, bu iki sessiz dinleyicinin merakı onda alışık olmadığı bir saygı uyandırmıştı.

Bu dersleri Edouard önceleri haftada birkaç saat veriyordu. Sonra, yazın ortasında sıcaklar bastırıp da malikânenin tüm çalışanları öğle vakitlerinde kendilerini serin ve kuytu yerlerde uyuklamaya attıklarında, bu tenhalıktan faydalanarak gün sayısını ve saatini arttırmıştı.

Babaları ortalıkta yokken, annelerine çaktırmadan iki kardeş evden kaçıyor ve kendilerini limonluğa atıyorlardı. Gözler üzerinde olduklarında ise Rachel genelde yaban üzümü toplayacağını bahane eder, Raoul ise Mösyö Edouard'a bir konuda yardım edeceğini söyleyerek kaçardı.

Gözlerden uzakta olan limonluk diğer yerlere göre daha serindi. Arka bahçesinde de küçük bir çardak vardı ve bazen dersleri bu güzel çardağın gölgelikli altında yapıyorlardı.

Bazı günler babası Raoul'a iş verdiği için derslere katılamıyordu. Böyle günlerde Rachel tek başma gidiyor, akşam olduğunda da Raoul'a bugün işledikleri konuların özetini anlatıyordu. Bazen de tam tersi oluyor, Rachel'in kaçırdığı dersleri akşam yatmadan önce Raoul ona anlatıyordu. İkisinin hayatı da yepyeni bir döneme girmişti. Maceralı, merak uyandırıcı ve ufuk açıcı.

ikisi de bundan çok büyük bir keyif alıyordu. Çünkü Roussel ailesinden birisiyle bu kadar yakınlaşmak malikânede-ki çalışanların hiçbirinin harcı değildi. Roussel ailesindeki herkes çok soğuktu. Ama Edouard hepsinden farklıydı. Şakacıydı, güler yüzlüydü ve onlara arkadaşı gibi davranıyordu. Onlara hiçbir zaman birer uşak ve hizmetçi olduklarını hissettirmem işti. O harika bir insandı. Ayrıca aralarındaki bu gizli münasebet hem Raoul'a hem de Rachel'e belki de hayatları boyunca asla sahip olamayacakları bir ayrıcalık da tattırmıştı. Edouard'ın yarımdayken kendilerini üst sınıftan hissediyorlardı. Sanki aileden gibi.

Yaz boyunca sürmüştü bu gizli eğitim faaliyetleri. Hava- lar serinlemeye başladığında Raoul bir şey fark etmişti. Rachel'in bakışları... Artık Rachel, Edouard'a çok derin bakıyor, adı geçtiğinde yanakları pembeleşiyor, onunla konuşurken sesi titriyordu.

Belki birkaç ay önce olsa Raoul bunu fark etmeyebilir ya da kendisine öyle geldiğini düşünebilirdi. Ama yanılmadığına emindi. Çünkü kendisi de aynı şeyleri malikâneye yeni gelen Annabelle'ye karşı hissediyordu.

Bir gün Raoul, babasının verdiği bir iş yüzünden derse geç kaldı. Koşa koşa limonluğa gitti. Ama içeride kimseyi bulamadı. Sonra arkadan sesler geldiğini duydu. Sessizce içeriye girip pencereden arka bahçeye baktı. Edouard ile Rachel'i çardağın önünde konuşurlarken gördü. Edouard ona tıpkı tarih derleri verirken yaptığı gibi ellerini havada sallayarak bir şeyler anlatıyor Rachel ise gülüyordu.

Raoul sesini çıkartmadan bir süre onları izledi. Edouard bir ara Rachel'in yanağına düşen saçlarını alıp kulağının arkasına attı. Rachel'in yüzü düştü. Yanakları pespembe oldu. Sonra Edouard ona tıpkı leydilere yapıldığı gibi reverans yapıp gitmek için arkasına döndü. Rachel de koşar adım evin yolunu tuttu.

Raoul gördüğü sahneden çok rahatsız olmuştu. Birden göğsünün içinden gözlerine doğru yakıcı bir alev yayılmış Edouard'a karşı derin bir öfke duymuştu.

Mösyö Edouard ile Rachel arasında bir şey mi vardı?

***

Bernard arabanın bir çukura girip sarsılmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Yıllar önce Edouard'dan bu nedenle kısa bir süreliğine nefret etmişti. Birkaç ay sonra da o malum olay olmuş, Madam Eugenie, Mösyö Edouard'm kollarından Vert Rocky uçurumunun derinliklerine atılmıştı.

O şakacı, arkadaş canlısı, iyiliksever, mütevazı Edouard ile yengesini uçurumdan atan Edouard aynı kişi miydi?

Edouard neden böyle bir şey yapmıştı?

Madam Eugeni'nin katili gerçekten de Edouard mıydı?

Edouard'm yaptığı bu korkunç şey tüm herkesin hayatını sonsuza kadar değiştirmişti. Başta da Vidal ailesinin.

Babası Gilbert Vidal'in hapisanedeki açması görüntüsü Bernard'ın bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. O kadar perişan bir haldeydi ki, acıma, pişmanlık ve kızgınlık dolu bir fırtına yüreğini kasıp kavuruyordu. Babasının son söyledikleri ölüm çağrısı yapan bir çan gibi kulaklarında çınladı tekrar.

"Ailemizin intakımını al! Tüm suçlu Frederic!"

Madam Eugenie'yi uçurumdan atan Edouard olmasa rağmen babası neden Frederick suçlamıştı? Bildiği başka bir şey mi vardı? Yoksa kaybettiği akıl sağlığının bir sanrısı mıydı bu sözleri?

Madam Eugenie'nin ölümünün arkasındaki gerçek neydi?

Francis, ev sahibinin verdiği kürek ve kazmayla evin arka tarafındaki bahçede bulunan Carolina'nın mezannı kazıyordu. Bu küçük mezarlık bir aile kabristanıydı ve Francis'in büyük dayısı ile yengesinin mezarları da halasının yan tarafında bulunuyordu.

Vakit ikindi olmuştu ve güneş yavaş yavaş dağların ardına çekilmeye başlamıştı. Geceye hâkim olacak acımasız soğuk, bir zımpara kâğıdı gibi tenini yüzüyordu.

Ona mezarın yerini gösteren ev sahibi çok tuhaf bir adamdı. Roussel ailesini tanımamasına rağmen, bu günlük sayesinde onlar hakkında kimsenin bilmediğı şeyleri öğrenmiş ve bunu önce Edouard'la şimdi de Frands'le paylaşıyordu.

"Günlükte yazılan şeyler hoşuna gitmeyebilir. Uyarmadı deme!" derken ne demek istemişti acaba?

Francis, bunu düşündükçe, kazmayı toprağı daha sert vuruyordu.

Günlüğün saklandığı metal kutuyu bulması zor olmadı. Amcası günlüğü okuduktan sonra fazla derine gömmemişti. Bir muhafaza kutusuyla birlikte Carolina'nın sonsuz uykusunu uyuduğı tabutun üzerine bırakmıştı.

Francis, dizleri üzerine çöküp kutunun etrafındaki nemli toprağı elleriyle kazıdı. Kutunun yan tarafındaki küçük asma kilidi kazmayla kırıp, kapağını kaldırdı.

İşte, ev sahibinin bahsettiğı kurdeleli günlük kutunun içinde duruyordu.

Francis, bir mendille alnına yapışan terleri sildi. Mezann yanma oturdu. Günlüğü elleri arasına aldı.

İçinde çok tuhaf duygular uyanmıştı. Ellerinde tuttuğu günlük, yıllar önce ölen halasının hayatını barındırıyordu içinde. O an hiç görmediği halasının tüm acılarını, sevinçlerini, kırgınlıklarını, öfkesini ellerinin arasında tuttuğunu hissetti. Adeta günlüğü ellerine alır almaz Carolina'nın yıllarca yüreğinden kâğıtlara damlattığı hatıralarıyla kendi ruhunun geleceği arasında güçlü bir bağ kurulduğunu hissetti. Günlüğü açtığı an artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı sanki.

"Tanrım, sen bana güç ver!"

Kurdeleyi çözdü. Ciltli kapağı kaldırdı.

İlk sayfada mürekkebi dağılmış çok şık, eğik bir el yazısıyla "Canım Kızım Annabelle'ye" yazıyordu.

Francis günlüğü okumaya başladı. Ta ki güneş tepelerin ardına girene kadar. Ne soğuğa aldırdı, ne oturduğu topraktan kemiklerine işleyen neme ne de karlı tepelerin doruklarından esen serin akşam rüzgârına.

Sonunda okumayı bitirdi.

Göğsünün içine keskin ve yapışkan bir acı oturdu. Boğazına iri bir sana saplandı.

Gözyaşlarını tutarak, acı içinde inledi.

Sonunda gerçekleri öğrenmişti.

Ailesinin başına çöken lanetin kaynağını bulmuştu.

Korkunç bir şeydi bu. Korkunç bir sırdı.

Aile bağlarını tümünden değiştirecek, inandığı tüm değerleri yıkacak korkunç bir sır.

Carolina'nın mezarına baktı nemli gözlerle. Yüreği parçalanmıştı. Halasına, hiç görmediği o genç kadından geriye kalanlara içi aayarak baktı.

Hayır, amcasının yaptığını yapmayacaktı. Günlüğü geri gömerek bu sırrın tekrar karanlığa saklanmasına izin vermeyecekti.

Artık yüzleşme vaktiydi. Carolina'nın aasının ve bu mezarın dibinden gelen ıgıllıkların susma zamanıydı.

Hem ailesinin karanlık geçmişini, hem de Babası Frederic Roussel'in katilini öğrenmişti çünkü.

Günlüğü Blanc de Venue'ya dönünce babasının katiline vermek için yanma aldı ve hemen yola koyuldu.

O gün Blanc de Venue'da farklı bir heyecan ve bekleyiş vardı.

Dün akşam Paris'teki aile avukatları Roussellara kısa bir mesaj ulaştırmıştı. Mesajda "Mösyö Frederic Roussel'm vasiyetnamesini açıklamak için gereken sürenin geçtiğini ve aile önünde vasiyetin açılması için yarın öğle yemeğini müteakiben malikâneye geleceğini, ailenin tüm bireylerinin evde hazır bulunmaları gerektiğini," yazmıştı.

Bu beklenen bir haberdı. Sonunda Frederic Roussel'm geçen senelerde annesinden tek başma üzerine aldığı milyon franklık servetin ve mal varlığının paylaşımı yapılacaktı.

Öğle yemeğinden sonra Roussel ailesinde sabırsız bir bekleyiş başladı.

Madam Adele ve Annabelle, cenazeden sonra üzerlerinden hiç çıkartmadıkları yas kıyafetleriyle bekliyorlardı avukatı.

Georgette ise günlük kıyafetlerini giymişti ve şöminenin karşısındaki koltukta oturmuş, sargılı ayağını da iskemleye uzatmıştı. Alban'm ona yaptığı koltuk değnekleri de yarandaydı.

Hizmetçiler ve uşaklar yerlerini almıştı. Sonunda avukatlarım taşıyan, camları siyah perdeyle örtülmüş özel arabası malikânenin önünde durdu.

Baharın gelişini müjdeleyen, güneşli, pınl pırıl bir gün vardı dışarıda. Hava etrafı kırıp geçiren soğuk ve uzun kış günlerinden sonra ilk defa bu kadar ısınmıştı.

Ama bu, Avukat Ignace Bouffort için iyi bir gün değildi. Çünkü güneşe karşı alerjisi vardı. Bu yüzden yaz günleri dışarıya adımını bile atmaz, Châteaudun'daki yazıhanesinin ve

evinin pencerelerindeki kalın, ipek perdelerini güneş batana kadar açmazdı. Ayrıca yolculuklardan da hiç hoşlanmazdı. Hele ki bu yolculuk, arabayla yarım gün sürecek ve çoğu dolambaçlı dağ yollarından, engebeli köy yollarına devam edecekse onun için tam bir kâbus anlamına gelirdi.

Ama görev görevdi. Roussel ailesinin Dreux kasabasında yaşayan avukatları sekiz sene önce ölünce, Roussellar eyalette güvenilir ve tecrübeli bir avukat aramaya başlamışlar, sonunda Châteaudun Markisi'nin tavsiyesiyle kendiyile tanışmışlardı. Bundan sekiz sene kadar önce Roussel ailesinin avukatlığını yapmaya başlamıştı. Ayrıca onlardan hatırı sayılı bir ücret alıyordu. Hem de soylu insanların avukatlığını yapmak kendisi için iyi bir referans oluyordu.

Arabadan iner inmez öğle vakti tepeye çıkmış güneşin işneleyici ışınlarından korunmak için aceleci adımlarla malikânenin sundurmasına koşturdu. Genç bir uşak kapıyı açıp avukatı karşıladı. İpek şapkasını ve paltosunu alıp uygun yere astıktan sonra kabul salonuna kadar ona eşlik etti.

Üzerine kol ağızları parmak uçlarına kadar inen siyah bir setre ceket giymiş, bir elinde boyası atmış deri çantası, diğer elinde ceviz saplı bastonuyla içeriye giren avukatı karşılamak için Roussellar ayağa kalktılar.

Avukat bıyıklarını düzelttikten sonra nazikçe hanımların ellerini öptü ve kederli bir sesle başsağlığı dileklerini ilettiler.

Madam Adele "Karnınız aç mı, yemek hazırlatmamı ister misiniz?" diye sordu.

Avukat burnunu çektikten sonra "Uzun bir yoldan geldim ve hemen Châteaudun'e döneceğim, işimize başlayalım mı?" diye sordu.

Madam Adele vakur bir ifadeyle başını salladı. Avukatı masaya buyur etti ve uşağa içecek bir şeyler getirmesini söyledi.

Avukat setre ceketinin göğüs cebinden çıkarttığı işlemeli bir mendile sümkürdükten sonra çantasının kayışını çözdü. İçinden bazı evrakları çıkartırken hanımların karşısında, ayakta beklediklerini fark edince eliyle buyurmaları için işarette bulundu.

Adele, Georgette ve Annabelle ne kadar serinkanlı görünmeye çalışsalar da heyecanlı bir halle avukatın karşısındaki koltuklara boncuk gibi dizildiler. Avukat kabmdan gözlüğünü çıkartıp taktı.

Genzini temizledikten sonra önündeki kâğıtlara bakarak buruk bir sesle konuşmaya geçti.

"Hım, şimdi bir bakalım herkes burada mı? Madam Adele, Matmazel Georgette, Mösyö Francis..."

Madam Adele "Oğlum Paris'te malum, üniversitede okuyor." diyerek araya girdi.

"Hım, o zaman burada olmadığına dair bir not düşelim."

Ceketinin cebinden bir kalem çıkartıp Francis'in isminin yazdığı yerin yanına kısa bir not karaladı.

"Madam Annabelle Roussel."

"Evet burada," dedi Madam Adele ve gözleriyle Annabelle'yi işaret etti.

"Ama yeğenim sağır ve dilsizdir."

Avukat gözlüğünün üzerinden Annabelle'nin güzel ve masum yüzüne baktı. Dudakları acımayla hayranlık arasında bir ifadeyle kıvrıldı.

"Evet, Madam Yolande Roussel de burada tabii değil mi?" Kimse cevap vermeyince adam başını kaldırıp etrafına bakındı. "Kendileri nerede?"

"O rahatsız. Yukarıda, odasmda dinleniyor. Malum, oğlu vefat edince kötüleşti," diye geveledi Madam Adele.

"Oh, tabii tabii, mümkündür. Ama benim geldiğimden haberi var değil mi? İsterseniz odasmda açabiliriz vasiyeti?"

Yo hayır, buna gerek yok, Madam bizi dinleyemeyecek kadar rahatsız şu anda..."

"Tabii tabii..."

Avukat, mürekkepli kalemiyle kâğıda bir şeyler karaladı. "Hem başsağlığı dileklerimi hem de geçmiş olsun dileklerimi daha sonra iletin lütfen kendilerine."

Madam Adele memnuniyetle başını salladı.

"Şimdi şu kâğıtlara, isimlerinizin bulunduğu yerlerin yama imzalarınızı rica edeceğim. Lütfen."

Hanımlar tek tek avukatın uzattığı kâğıtları imzalayıp ona geri verdiler.

Avukat kısaca imzalara göz attı. "Şimdi, imzaladığınız tutanağa da yazdığım gibi, tarih 8 Mart 1836 salı günü. Öğlen sulan. Ben Eure-et-Loir eyaleti barosu avukatlarından Ignace Bouffort, müvekkilim Mösyö Frederic Roussel'm vefatından önce verdiği direktif doğrultusunda, ölümünden on gün sonra aile fertlerinin huzurunda vasiyetnamesini açmak için burada bulunuyorum."

Çantasından meşin bir mektup muhafaza kabı çıkarttı. Muşambanın kayışım çözüp, içindeki mühürlü mektubu eline aldı.

Avukat mührü kırarken Madam Adele'nin ve Georgette'nin kalbi heyecandan bir serçe gibi çırpıyordu.

Kalın zarf kâğıdım kaldırdı. İçindeki mektubu çıkarttı. Okumaya başlamadan önce öksürerek genzini temizledi.

Frederic Roussel, 1830 yılı, nisan ayının 18. yünü, kendi özyür iradem ve kür vicdanımla bu vasiyetnameyi yazıp aşağısına mührümü ve imzamı attığımı duyururum.

Guainville'de bulunan arazilerimi ve vasiyetimin okunmasından sonra işletmesinden ve ürünlerin satışından elde edilen tüm yeliri eşim Adele Roussel'a; Boncourt'ta bulunan ormanlık arazimi, Rourves yakınlarındaki bahçelerimi, kasa-

badaki sahip olduğum tüm evleri ve ahırındaki tüm safkan İngiliz atlarımı oğlum Francis Roussel'a; Bois le Roi'deki arazimi, devir işlemi gerçekleştikten sonra işletmesinden ve ürünlerin satışından elde edilen tüm geliri kızım Georgette Roussel'a; Blanc de Venue Malikânesi'ni ömrü boğunca kimseye satmayacağına, ikinci veya üçüncü şahıslara kiralamayaacağına avukatıma imzalı beyan etmek suretiyle ve üzerinde bulunduğu araziye, oğlum Francis'e devrettiğim atlar haricindeki içindeki tüm mal varlığı ve arazi içindeki topraklarından sağlanan tüm geliriyle birlikte, yeğenim Annabelle Roussel'a, ayrıca bankalarda bulunan üç buçuk milyon franklık servetimi de gene yeğenim Annabelle Roussel'a bıraktığımı vasiyet ve beyan ederim.

El yazımla kaleme aldığım bu sözlerimi iki defa okuyup, son ve gerçek isteklerim olduğunu, 1853 yılı, nisan ayının 18. günü, altta imzaları bulunan ve tanıklığa engel hallerinin olmadığı noter huzurunda ispatlanmış iki şahidin huzurunda imzaladığımı beyan ederim.

Vasiyet Eden:

Frederic Roussel

Tanık:

Paschal Girardeau Ignace Bouffort

Tanık:

Avukat vasiyetnameyi okuduktan sonra Adele ve Georgette, ağızlarını bir karış açarak buz gibi gözlerle Annabelle'ye döndüler.

Annabelle ise tüm olanlardan habersiz, ellerini uslu bir kedi gibi önünde kavuşturarak alnını kırıştıran kalın kaşlarını havaya masum bir şaşkınlıkla Çaldırmış, Adele yengesiyle Georgette'nin neden kendisine öyle tuhaf bir şekilde baktıklarını anlamaya çalışıyordu.

Vasiyetnamenin açıklanmasından sonra Blanc de Venue'ya ölüm sessizliği çökmüştü.

Georgette ve Adele yıkılmışlardı. Neden, Frederic'in o büyük servetini, babası belli olmayan bir yetime bıraktığını anlamıyorlardı. Evet, Annabelle de onların soyadını taşıyordu. Bir Roussel'dı. Frederic'in öz kızkardeşinin kızıydı. Ama Georgette, Francis, onun çocukları değil miydi? Ya yıllardır Frederic'in yarımında olan, ona her anlamda gerçek bir eş olmuş ve ona hayırlı bir evlat vermiş olan Francis'in annesi Madam Adele'ye neden küçücük bir pay bırakmıştı?

Georgette'nin de Adele'nin de akılları karışmıştı.

Georgette babasından kendisine kalan arazinin değerini düşünüyordu. Neden babası en az payı ona vermişti? Araziyi satsa eline ne kadar geçerdi? Elli bin frank mı? Yoksa yüz bin mi? Arazinin geliri ne kadardı peki? Yılda beş bin frank mı? İki üç uşağın kazandığı para kadar. Annebelle'ye ise üç buçuk milyonluk bir para ve değeri belki bir milyon franktan fazla edecek kocaman bir malikâne ve arazi kalmıştı.

Blanc de Venue Malikânesi artık Annabelle'nindi. Onu satamazdı. Kiraya veremezdi. Ama sahibi oydu. Yani Madam Adele, Francis ve Georgette artık bu evde birer sığıntıydı. Tıpkı daha önce Annabelle'nin olduğu gibi.

Bu haksızlıktı. Bu utanç verici bir şeydi. Kendi evlerinde misafir konumuna düşmüşlerdi. Frederic öz kızına küçücük bir arazi, yeğenine ise akıllara durgunluk verecek bir servet bahşetmişti.

Bu haber Francis için de yıkım olacaktı. Şımank kardeşinin bunu duyduğunda yüzünün alacağı şekli hayal etti Georgette. Ama keyif almadı. Çünkü o da kendini yalnız ve terk edilmiş hissediyordu artık. Babası, öldüğünde değil, bu vasiyetle işte şimdi terk etmişti onu.

Ve bu duygu içini yakıcı bir fırtına gibi kasıp kavuruyordu. Annabelle'den şimdi iki kat daha fazla nefret ediyordu!

***

Doktor Bernard, akşamüzeri kasabaya geri döndü ve hemen Blanc de Venue'ya gitti. Evde derin bir sessizlik vardı. Önce Madam Adele'yi gördü. Oturma odalarının birinde gürül gürül yanan şöminenin önüne oturmuş, sıkkin bir yüzle dantel örmekle meşguldü. Kadının yüzü her zamankinden daha solgundu. Bernard nedenini sorunca dul madam derin bir çekip kink bir sesle müstakbel damadına vasiyet olayını anlattı.

Bernard renk vermemeye çalıştı ama bu haber birden tüm umutlarını yok etmişti. Evleneceği kadın artık beş parasızdı. Roussellarin bu büyük servetinden, Georgette'ye kala kala esamesi bile okunmayacak küçücük bir arazi kalmıştı.

Madam Adele bu arada Doktor Bemard'dan mutlaka Madam Yolande'yi ziyaret etmesini rica etti. Çünkü son günlerden hizmetçilerden duyduğuna göre Büyük Madam biraz rahatsızlanmıştı.

Bernard madamı dalgınca selamladıktan sonra yukarı kata çıktı. Aslında buraya soluk soluğa Georgette'yi görmeye gelmişti ama bu miras olayını duyunca birden tüm tadı kaçmıştı. Hapishaneden dönerken yol boyunca Georgette'yi ve en son görüşmelerinde yaşadıkları sıcak anları düşünüp durmuştu oysa.

Şimdi ise, Georgette'ye karşı duyduğu tüm tutku birden toz gibi uçmuştu. Moralinin bozulduğunu nişanlısına hissettirmek için Madam Yolande'yi görür görmez malikânen ayrılmayı düşünüyordu.

Eline bir şamdan alıp, uzun merdivenlerden hızlı hızlı çıktı. Cenazeden beri uzun zamandır Büyük Madam'ı görmemişti. Artık onun özel doktorluğunu yapmak istemiyordu. Zaten Mösyö Frederic de öldüğüne göre yaptıkları anlaşma geçersiz kılınmıştı. Ama bir doktor, daha da önemlisi aileden birisi sayıldığı için gönülsüzce de olsa yaşlı ve bunak kadını görmek zorundaydı.

Kapıyı çalıp içeri girdiğinde, artık unutmaya başladığı o havasız ve ağır odanın tüm kasvetini yeniden iliklerine kadar hissetti.

Gözleri alev alev harlayan şöminenin önünde genelde miskin miskin yatan alpine köpeğin boş minderine takıldı. Şöminenin önündeki üzeri çökmüş vişneçürüğü renkli minder halen yerindeydi ama köpek yoktu.

Madam Yolande'nin başucundaki koltukta oturan bakı a kadm, kapının sesiyle birden irkilerek yerinden sıçramıştı. Bernard anlaşılan kadının uykusunu bölmüştü.

Kadm hemen ayağa kalkıp "Şey ben, doktor, sizin geleceğinizi, bilmiyordum," diyerek mahmur bir sesle geveledi.

Bernard kaşlarını çatarak yorganın altında büzüşmüş uyan yaşlı kadma doğru yaklaştı.

"Nesi var?"

"Ateşi vardı birkaç gündür ama şimdi daha iyi."

Bernard elindeki şamdanı bakıcı kadma vererek Madam Yolande'nin başucuna gitti.

Koltuğa oturup eliyle Madam Yolande'nin alnına dokundu.

Kadın, birden gözlerini açıp ürkütücü bakışlarını Bemard'ın yüzüne dikti.

"İyi misiniz?"

Kadın kurumuş dudaklarını araladı. Hafif, kederli bir sesle "Edouard sen ne zaman geldin?" diye seslendi Bernard'a.

Bernard kaşlarını çattı. Ne zaman buraya gelse Madam Yolande onu bir türlü hatırlamazdı. Bu odaya her gelişinde, kendini yeniden tanıtmak zorunda kalırdı. Ama ilk defa yaşlı kadın Bemard'ı başka birisi zannediyordu. Hem de öldüğünü düşündüğü diğer oğlu olduğunu.

"Madam, ben Doktor Bemard'ım."

Madam yatağın içinde kıpırdanıp, yüzünü tavana doğru döndü. "Hayır Edouard, hayır, yanıyorsun!" diye sesini yükseltti bir an. "Hayır yalan inanmıyorum! Bu olamaz. Buna inanmıyorum. O kız gerçeği biliyor mu? O kız! O kız bunları biliyor mu? Bu bir felaket! Yo hayır! Bu olamaz! Bu gerçek olamaz!" Sonra birden ağlamaya başladı.

Bernard şaşkınca yüzünü bakıcı kadına kaldırdı.

Bakıcı kadın odanın diğer ucundan omuzlarını silktilti.

Bernard, Madam Yolande'nin iyice bunamış olduğunu düşündü. Artık bu evden iyice sıkılmıştı. Bunak madamdan, Madam Adele'nin hüznünlü yüzünden ve parasız Georgette'den.

Bir an önce gitmek istiyordu. Gitmek ve tüm planları alt üst olduğu için ağlamak. Artık yorulmuştu. Bu sonuçsuz koşuşturmacalardan, tüm bu belirsizliklerden ve kaçışlardan, parasızlıktan, çaresizlikten, kadınlardan, her şeyden nefret ediyordu.

İçinden kaderine lanet okuyup ayağa kalktı. Burada yapacak bir işi yoktu. Kadın, her geçen gün daha da bunuyordu.

Tam kapının tokmağına uzanmıştı ki Madam Yolande'nin o derinlerden gelen kendine özgü melodik sesini duydu.

"O kız! O kız bir piç! O kızın kanı bozuk. O lanetli bir kız! O bir Roussel değil."

Bernard başını çevirip madama baktı. Madam Yolande başını yastıktan kaldırmış bir ok gibi delip geçen bakışlarla boşluğa bakıyordu.

"Georgette denilen o orospu Frederic'in kızı değil! O kız bu ailenin laneti! Tüm lanetin kaynağı o piç!"

25 yıl önce, 1811 kışı...

Edouard Roussel, 1811 yılının sonbaharında Paris'ten dönmüş ve on iki yıldır görüşmediği ağabeyi Frederic ile barışıp Blanc de Venue'da yaşamaya başlamıştı.

Edouard'la arası tam düzelmiş sayılmazdı. Çok az konuşuyorlar, evin içinde birbirlerinden uzak duruyorlardı ama bir gerginlik yaşamıyorlardı.

Edouard, Blanc de Venue'ya döndüğünde sözüm ona birkaç hafta sonra Paris'e geri dönecekti. Ama dönmedi.

Kasabanın en gözde dullarından otuz dört yaşındaki Madam Emma'yla aşk yaşıyordu çünkü.

Madam Emma'nın kasabadaki evini ziyaret etmediği günlerde ise vaktinin çoğunu Blanc de Venue'da geçiriyordu.

Bir gün, ağabeyi Frederic, bazı işlerini halletmek için kasabaya gitmişti.

Dışanda güneşli ama soğuk bir kış günü vardı. Beyaz karların üzerinde uçuşan kargalar yiyecek bir şeyler arıyordu.

Madam Yolande, öğle yemeği hazırlıklarını kontrol ettikten sonra ikinci kattaki odaları geziyordu. Tertip ve düzene çok önem verir, bu yüzden kullanılmasa dahi her zaman evin tüm odalarının temiz ve düzenli olmasını isterdi.

Yukarı kattaki odaların birine yaklaşırken yarı aralık bırakılmış kapının ardından sesler duydu. Kısık sesle konuşan bir kadın ve erkeğin seslerini.

Kapının önüne gelince, konuşanlardan birinin oğlu Edouard olduğunu fark etti.

"Hayır, hayır bunu yapamazsın. Bu adil değil!"

Yolande, kapının aralığına kulağını yaklaştırıp nefesini tuttu. O an kısık Eugenie olduğunu fark etti.

"Bu bir daha olmayacak. Bu bir daha asla olmayacak. Bu hatayı yapma!"

Edouard sesine yumuşak ve acınası bir ton verdi. "Ah matmazel size keşke beni bu kadar delirten şeyi anlatabilseydim?"

"Hayır Edouard hayır gerek yok. Lütfen çık artık. Bir gören olacak!"

Madam Yolande daha fazla tutamadı ve odaya daldı.

Madam Eugenie, pencerenin önündeki damasko kaplı koltukta oturuyor, Edouard ise elleri belinde her zamanki gibi şık kıyafetler içinde, sinirli bir ifadeyle onun karşısında duruyordu.

Karşılarında Madam Yolande'yi görünce bir an irkildiler.

Edouard panik halinde "Anne, sen burada... Ne yapıyorsun?" Eugenie dudaklarını sımsıkı kapayarak, utançtan kıpkırmızı kesilen yüzünü önüne eğdi.

Madam Yolande, kızgın bakışlarını kısa bir an oğluyla gelininin üzerinde gezdirdi.

"Ağabeyine söz verdim! Bir daha karışma kimsenin yaklaşılmayacağına dair söz verdim!" Sesi öfkeden titriyordu.

Edouard çocukluğunda bir suç işlerken yakalandığında yüzüne yapışan o meşhur sersem gülümsemeyle "Anne, sen neden bahsediyorsun?" diye geveledi.

"Siz beni aptal mı zannediyorsunuz? Bir daha sizi baş başa bulursam ikinizi de çıplak ellerimle öldürürüm!"

"Anne tamamen yanlış anlıyorsu..."

"Kes sesini!"

Madam Yolande öyle bir bağırmıştı ki Madam Eugenie oturduğu yerde sıçramıştı.

"Çık dışarı Edouard! Bizi yalnız bırak!"

"Anne onun hiçbir suçu yok ve tamamen yanlış değerlendiriyorsun."

"Sana çık dedim! Hemen!"

Edouard bozulmuş bir ifadeyle odadan çıkıp kapıyı kapattı. Madam Yolande, başını önüne düşürmüş yüzünde vicdan azabı çeker gibi bir ifade beliren gelininin karşısına dikildi dimdik.

"Eğer oğlum Frederic aptal gibi sana âşık olmasaydı ve ondan bir oğlun olmasaydı seni çoktan bu evden kovardım. Demin duyduklarımı Frederic'e söylemeyeceğim. İlk ve son kez görmezden geliyorum. Bir daha tekrarlandığında seni öldürürüm! Bir daha seni Edouard ile baş başa görmeyeceğim. Anlıyor musun? Yoksa atalarımın kam üzerine yemin ederim ki seni kendi ellerimle öldürürüm!"

***

Bu olaydan dokuz ay kadar sonra 1812 yılının son baharında Frederic ve Eugenie çiftinin ikinci çocukları dünyaya geldi.

Genç çift, kıvrır kıvrır sarı saçları, iri masmavi gözleri olan bu güzel bebeğe Georgette ismini verdiler.

Birkaç gün sonra Francis evine geri döndü. Yorucu, acı ve çok hareketli birkaç gün geçirmiş ve halen ailesi hakkında öğrendiği korkunç gerçeği kabullenememişti.

Hava, birkaç gündür olduğu gibi gene güneşliydi. Karlı tepelerin üzerinde gümüş gibi parlayan mart güneşi, her yanı aydınlatıyordu.

Francis, Blanc de Venue'ya *girer* girmez, kötü bir şeyler olduğunu hissetmişti.

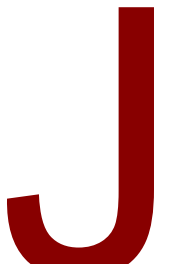
Madam Adele oğlu Francis'e sarıldı ve ona babasının vasiyetnamesinin açıklandığını anlattı. Bu Francis için hiç de sürpriz olmamıştı.

Tüm taşlar artık yerine oturuyordu.

Yıllardır yeğeni olarak bildiği Annabelle'ye karşı ne hissedeceğini bilemiyordu. Ondan nefret mi etmeliydi, acımalı mıydı, yoksa intikam mı almalıydı?

Annabelle vasiyetname açıklandığından beri odasma kapatmıştı kendisini. Bir kere Georgette'nin odasma gitmişti ama Georgette onu içeri almamıştı. Madam Adele de yıllardır zavallı ve yardıma muhtaç bir kız olarak gördüğü Annabelle'ye karşı kendini savunmasız ve aciz hissediyordu artık. Çünkü bundan sonra evin Baş Hanımı Annabelle'ydi.

Francis, yüzleşme vaktinin geldiğini düşünüyordu. Yol boyunca ne yapacağını düşünüp durmuştu. Yukan Normandiya'da öğrendiği sırrı ailesiyle paylaşmalı ve katili adalete teslim etmeli miydi, bunun cevabını halen bulamamıştı. Ama katille mutlaka yüzleşecekti.

Yol çantasında taşıdığı Carolina'nın günlüğünü çıkarttı ve kararlı adımlarla Annabelle'nin odasına çıktı.

Kapıyı çalıp içeri girdi. Annabelle ne kapının çalınmasını duymuştu ne de içeriye giren Francis'i fark etmişti. Pencerenin önünde kollarını göğsünde kavuşturmuş sırtı kapıya dönük dışarıyı izliyordu.

Frands, bir an durup onu izledi. Evin en masum ve en acıması insanının içinde gerçekten de acımasız ve soğukkanlı bir katil mi vardı?

Birkaç adım attı ki Annabelle birden omzu üzerinden başını çevirip ürkmüş gözlerle Francis'e baktı.

Francis o bakışların karşısında olduğu yerde çakılı kaldı. Annabelle'nin insanın içine işleyen o meşhur bakışları.

Annabelle'den evdeki herkes çekinirdi. Çünkü insana öyle bir bakışı vardı ki, iliklerinize kadar ürperirdiniz. İçinizi olduğu gibi gördüğünü hissederdiniz. Ne yalan söyleyebilirdiniz ne de bir şey saklayabilirdiniz ondan. O her şeyi bilir ve hissederd adeta. Ama bunu hiç belli etmezdi. Tıpkı ağzı gibi, davranışları da sükûnetini korurdu. Bu yüzden onun yanında herkes kendini garip bir şekilde güvende hissederd. Onun kimseye ihanet etmeyeceğini, sırlarını ölene kadar gizli tutacağını bilirlerdi.

Francis başını salladı. Annabelle meraklı bir ifadeyle ona döndü. Sonra gözleri Francis'in elinde tuttuğu günlüğe kayd. Kaşlarını çattı. Sanki gene her şeyi anlamıştı.

Francis elindeki günlüğü ona uzattı. Sonra sessizce odadan çıkıp gitti.

Francis'in arkasından şaşkınca bakakalan Annabelle, kapının kapanmasının ardından Francis'in eline tutuşturduğu deftere baktı. Sonra kapağını kaldırıp açtı. Annesi Carolina'nın el yazısıyla kaleme aldığı günlüğünün daha ilk sayfasının arasına sararmış bir mektup iliştilmişti. Annabelle yatağına oturup mektubu açtı.

Carolina, ne olur beni affet. Yalvarırım affet. O gece çok, sarhoştum.

Edouard'ın karıma yazdığı mektupları bulmuştum. Onunla kavga etmiştik- Karıma küsmüştüm. Anneme küsmüştüm. Herkesten nefret ediyordum.

Sığınacak bir yer arıyordum. Çok içmiştim. Ayakta duracak halım yoktu. Biliyorsun. Eve geldiğimde merdivenlerde, düşüp kalmıştım. Beni sen çıkartmıştın yukarıya. Hatırlıyorum.

Ama sonrasında olanlar. Tanrım büyük bir günah işledim. Tanrı ruhumu hiçbir zaman bağışlamayacak biliyorum. Ertesi sabah olduğunda dün gece yaşananların bir rüya olduğunu zannediyordum. Gerçek olabileceğini düşünmedim. Düşünmek bile istemedim. Ama sonra senin hamile olduğunu öğrenince çocuğunun kimden olduğunu anladım.

O an her şeyi hatırladım. Kâbus gördüğümü sandığım o gece aramızda gerçekten yaşanmıştı. Affet beni Carolina, sana bunları yazarken gözyaşlarımı zor tutuyorum. Ne olur affet beni. Çok, çok büyük, bağışlanamaz bir günah işlediğimi biliyorum. Ama olan oldu artık, ne olur Blanc de Venue'ya kızımız Annabelle'yle birlikte geri dön. Annemi dert etme. Artık eskisi gibi sana kızgın değil. Tabu hiçbir şeyi bilmiyor. Kimse bilmiyor. Bilmemeli de.

Eğer eve dönersen, sana ve kızıma çok iyi bakacağım. Söz veriyorum.

Bu sır hayatımızın sonuna kadar aramızda kalmalı. Bu mektubu okuduğunda lütfen yak.

*Ağabeyin, Frederic Roussel
X7 Mart 1807*

Ertesi sabah Blanc de Venue Malikânesi güne kapkaranlık bir hava ve Madam Yolande'nin kaybolduğu haberiyle uyandı.

Günlerdir gökte parıldayan güneş yerini tekrar kapalı ve soğuk bir havaya bırakmıştı. Hizmetçiler malikânenin kullanılan tüm odalarına şöminelerde yakmak için odun yetiştiriyorlardı.

Geriye kalan tüm uşaklar ve çalışanlar ise malikâne arazisine dağılmışlar, dört bir yanda Büyük Madam'ı arıyorlardı.

Bir yıldan uzunca bir süredir odasından ve yatağından çıkmamış, ayakları doğru düzgün tutmayan, koluna giren birisinin yardımı olmadan iki adım bile atamayan ve son günlerde ateşi olan Madam Yolande tek başma nereye gitmiş olabilirdi?

Herkes başma korkunç bir şey gelmiş olabileceğini düşünerek bildikleri tüm dualarla birlikte, her yerde onu arıyordu.

Aynı dakikalarda Annabelle, sulu gözlerle Francis'in yanına geldi.

Francis dün ona annesi Carolina'nın günlüğünü verdikten sonra bir daha karşılaşmamışlardı. Akşam yemeğini yemeye bile inmemiş ve kimse onun hasta olup olmadığını merak edip yukarıdaki odasma birini göndermemişti.

Annabelle, Francis'in odasma girdi. Kapıyı kapattı.

Elinde annesinin günlüğü vardı. İşaretlerle ona günlüğü nereden bulduğunu sordu. Francis işaret dilini pek bilmiyordu. Bu yüzden anlatabildiği kadarıyla onu annesinin mezarında bulduğunu anlatmaya çalıştı. Ondan önce de bu günlüğü amcası Edouard'm bulduğunu anlattı. Annabelle, dudakları rahat-

ça okuyabildiği için anlamakta Fazla zorluk çekmedi. Başını salladı. Gözakları tüm gece ağlamaktan şişmişti.

Francis o zaman idrak etti. Annabelle'ye "Sen bilmiyor muydun?" diye sordu. Dudaklarından dökülen kelimeleri seçebilmesi için tane tane heceleyerek, "Babamın, senin öz baban, olduğunu bilmiyor muydun gerçekten de?" diye sordu.

Annabelle'nin bakışları hiç el değmemiş bir göl kadar beraktı. Başını şaşkın bir ifadeyle omuzları üzerinde salladı. Bilmiyordu. Yeni öğrenmişti.

Francis, acıyla başını salladı. Bu ne kadar korkunç bir olaydı? Yıllardır yeğeni olarak bildiği insan onun kardeşiydi.

Şimdi ne olacaktı?

"Üzgünüm," diye geveledi.

Çok tuhaf duygular yaşıyordu. İçinde fırtınalar kopuyordu. Kuzeni olarak bildiği Annabelle, onun ablasıydı ve bu sim herkesten gizlemek zorundaydılar.

Birden bir şimşek çaktı zihninde. Annabelle'ye şaşkın bir bakış attı.

"Madem sen bu gerçeği bilmiyordun, o halde..." Kafası karışmıştı. Ayağa kalkıp şuursuzca pencereye doğru birkaç adım attı. "Aman Tanrım yanıldım!" diye bağırdı. Sonra yüzünü keskin bir ifadeyle Annabelle'ye çevirdi. "Sen değilsin. Babamı sen öldürmedin?"

Annabelle ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Şiddetle başını hayır anlamında salladı.

Bir an ikisinin de gözleri aynı korkunç sorunun hiddetiyle çarpıştı.

"O zaman kim? Babamızı kim öldürdü?"

Bahçıvan ile oğlu Alban, Madam Yolande'yi, Vert Rocky uçurumunun kenarında boşluğu izlerlerken buldular.

Yaşlı kadının bir karış uzunluğundaki kıvrıkcık saçları rüzgârın etkisiyle dağılıp uçuşuyordu. Hemen koşup yanına *geldiler ve bir* delilik yapmaması için onu sımsıkı tutular.

Madam Yolande'nin ruhu sanki orada değildi. Gözlerinin önünden karanlık ve puslu anılar geçiyordu.

Yirmi yıl önce bu uçurumun dibinde canını vermiş Madam Eugenie'yi düşünüyordu.

Ondan ne kadar da nefret ediyordu! Onun soyundan! Kanından! Sütünden!

O, bu aileye layık değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Bu eve lanet getireceği belliydi.

Bahçıvan paltosunu çıkartıp yaşlı kadının omzuna attı.

"Madam, lütfen, eve dönelim. Herkes çok endişelendi sizin için."

Madam Yolande, uçuruma sırtım dönmeden önce boşluğa karanlık ve kanlı bir bakış daha attı. Sesi derin ve güçlüydü.

"Daha bitmedi! Lanet henüz dinmedi! Uçurum halen kan istiyor!"

Frederic Roussel'in mirasını Annabelle'ye bıraktığını öğrendiğinden beri Doktor Bemard'ın canı bir hayli sikkindi.

Her şey de tam rayına oturmuştu oysa. Georgette ona âşık olmuş, onun eski nişanlısı Vespasien aradan çekilmişti. Belki yazın sonunda, Georgette'nin babası için tuttuğu yas sona erecek ve ailesi evlenmelerine müsaade edecekti.

Borçlu olduğu tefecinin gönderdiği adamdan yaza kadar kurtulmuştu Bernard. Ama Georgette ile evlense bile değişen hiçbir şey olmayacaktı. Çünkü Georgette de tıpkı Bernard gibi şu an beş parasızdı.

Georgette ile evlense bile tefeci Mösyö Gourdin'e borcunu ödeyemeyecek ve tefeci adamlarını gene üzerine salacaktı. Ne yapacaktı o zaman? Başka bir kente mi kaçacaktı? Kamını nasıl doyuracaktı? Elinden gelen tek iş doktorluktu. Ve herhangi bir yerde doktorluk yapabilmek için bile kefarete ihtiyacı vardı. Ayrıca civardaki herkes kasabalarına gelen doktorun adını duyacaktı. Tefeci Mösyö Gourdin'in çevresi çok genişti. Polis şeflerinden, belediye başkanlarına kadar pek çok insanı tanıyordu. Fransa sınırları içinde ondan gizlenebileceği bir yer yoktu. Burada bile bulmuşlardı onu.

Bunları düşündükçe tüm dünyası kararıyordu.

Sabah saatlerinde, muayenehanesinin önünde tekerlekleri bir karış çamura bulanmış, iki tekerlekli brik tarzı bir araba durdu. Telaşlı arabacı, pas renkli püsküllü şapkasını çıkartıp koşar adım Doktor Bemard'ın karşısına geçti. Puisieux köyü ile Le Boullay arasında bir yerden geliyordu ve Bernard'a, Adorlee çiftliğinin sahibi olan efendisinin eşinin durumunun çok kötü

olduğunu söyledi. Eğer doktor hemen arabaya binip onunla gelirse efendisinin ona iyi bir ücret ödeyeceğini de sözlerine ekledi.

Bernard, paltosunu giyip çantasını alarak arabaya atladı.

Yaklaşık iki saatlik bir yolculuktan sonra Puisieux'u geçince bir mil daha yola devam ettiler. Paincuit'e dönünce, yeşil, yumurta şeklinde bir tepenin çevresindeki ince çamurlu yolu kat edip armut ağaçlarının kıyısındaki küçük bir çiftlik evinin önünde durdular.

Arabacı yolculuk sırasında anlatmıştı. Çiftlik evi Arthur Valvert adında ihtiyar bir adama aitti ve karısı günlerdir ateşler içinde yatıyordu. Geçen hafta diğer kasabanın doktoru kadını muayene etmişti ama verdiği ilaçlar hiçbir işe yaramamıştı.

Arabanın gelişini çitin üzerinde bekleyen karşılayıcı çocuk tez canlı bir hareketle aşağıya atlayıp çitin kapısını açtı. Arabacı kamçısına vurdu ve evin önündeki taşlığa gelince atm dizginlerini çekti. Arabanın önünden birkaç tavuk ve hindi çığlık atarak kaçıştı. Arabanın tekerlekleri taşlıkta kayıp durdu. Uzaktaki bir direğe bağlı iri bir köpek, zincirini çekiştirerek havlamaya başladı. Doktor arabadan atladı. Gürültüleri duyan evin uşağı kapıyı açıp Doktor Bernard'ı içeri buyur etti ve onu yukarı kata çıkarttı. Kadın, terden sıırıslam ettiği yorganın altında ateşler içinde yatıyordu. Bernard, ihtiyar kadını hemen muayene etti. Ateşini düşürmek için onu soydu. Ciğerlerini dinledi. Nefesini kokladı. Hacamat aldı.

Kadının durumu kötüydü. Zatürreye yakalanmıştı.

Bernard'ın bu durumda yapacak bir şeyi yoktu. Umutsuz bir yüzle odadan çıktı. Kapının dışında bekleyen uşağı odanın kilitli tutmalarını, madama mümkün olduğunca kimsenin yaklaşmamasını ve bir temasta bulunmamalarını tembihledi. Uşak başını önüne eğip saygılı bir ifadeyle dinledikten sonra onu alt kattaki salona indirdi.

Mösyö Arthur Valvert şöminenin önünde, tahta ve çelikten imal edilmiş tekerlekli bir sandalyede oturuyordu. Başucunda da kamış bir kafesin içinde küçük bir saka kuşu halinden memnun salıncağında sallanıyordu.

Doktor Bernard, esanslı suyla yeni silinmiş gibi kokan parkelerin üzerine gıcırdayarak basarak ihtiyar adamın yanına gitti. Adam buruşuk, kemikli elini titreyerek ona doğru uzattı. Tokalaşırken tasasız bir sesle "Teşekkür ederim" dedi.

"Görevimi yaptım."

"Lütfen biraz oturun, size bir içki ikram edeyim."

Sesi kararlı ve sakindi. Karısının durumunu ve doktorun söyleyeceklerini biliyormuş gibiydi.

Bernard, içine kolalı beyaz gömlek, üzerine ise kaba çuha-dan yeşil bir ceket giymiş adamın karşısındaki püsküllü koltu-ğa oturdu. İhtiyar adam tiftik gibi kabarmış beyaz kaşlarını kaldırarak kısa bir an BemardT süzdükten sonra gür bir sesle , uşağma seslenip kendilerine konyak getirmesini emretti.

X/

"Karım yaşayacak mı doktor?"

Bernard, tasasızca sorulmuş bu keskin soru karşısında bir an ne diyeceğin bilemedi.

"Bana karşı dürüst olun lütfen."

Bernard, başını olumsuz anlamda salladı.

"Üzgünüm."

Derin huzursuz edici bir sessizlik çöktü araya. Bernard ih-tiyar adamın gözlerinden kaçmak için etrafıyla oyalanıyormuş gibi yaptı. Uzun dar salonun bir ucunda, ikiz pencerelerin önünde, üzeri kalaylı el tasları ve gümüş şamdanlarla donatıl-mış dört kişilik bir masa bulunuyordu. Bemard'ın arkasında ise alçak bir meşe dolap, dolabın üzerindeki saksıda ise küçük yap-raklı bir süs çiçeği vardı. Mösyö Valvert'in karşısında oturduğu I şöminenin baktığı pencerenin kanatlı tahta kapakları açıktı ve I pencere dışarıdaki yumurta şeklindeki yeşil tepeye bakıyordu.

Mösyö Valvert, uzun bir aradan sonra tekrar konuştu.

"Sizin adınız Bernard Farrands mıydı? Blanc de Venue'nun damadı?"

Bu tabir Bernard'ın hoşuna gitmese de "Evet efendim/" diye yanıtladı.

"Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"İsimler konusunda hafızam iyi değildir mösyö. Gücümeyin arabacınız söylemişti ama..."

"Ben Arthur Valvert'im. Sizinle akraba sayılırız."

"Anlayamadım?"

İhtiyar adam, aklaşmış kaim kaşlarını kaldırarak manidar bir bakış attı.

"Siz tanımazsınız. Ben Roussellarm merhum gelini Madam Eugenie Roussel'm amcasıyım."

Bernard bir an irkildi. "Madam Eugenie mi?"

"Evet, yani sizin nişanlınızın yıllar önce ölen annesinin."

"Evet biliyorum. Madam Eugenie'nin başma gelen o feci olayı duymuştum."

Gene bir sessizlik oldu. Dışarıda kasvetli, yağmurlu bir hava vardı. Şöminede çatırdayarak yanan odunlar içeriye ölgün ve kararsız bir aydınlık veriyordu. Bernard adamın yüzündeki derin çizgilere baktı. Bilgece ışıldayan mavi gözlerine, dökülüp seyrelmiş, uzun, beyaz saçlarma, tıraş olmuş sarkık ihtiyar yüzüne...

"Madam Yolande'yi görüyor musunuz? O bunak kadın hâlâ ayakları üzerinde yürüyebiliyor mu?"

Bernard başını salladı.

"Evet görüyorum. Ama sağlığı pekiyi değil."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Adam bir öksürük nöbetine tutuldu. Uşak bu arada konakları getirmiş, önce Bernard'a ikram etmiş ardından da efendisinin yanındaki sehpa bırakıp salondan çıkmıştı.

Mösyö Arthur'un öksürük nöbeti ağır ağır dinerken, titre yen eliyle bardağındaki konyaktan büyük bir yudum aldı. Ağ zında çalkalayıp midesine gönderdi. Sonra derin bakışlarını Bemard'a dikti. İhtiyar adamın yüzünde, sanki içinde yıllardır biriktirdiği bir sırrı onunla paylaşmak istiyormuş da buna bir türlü cesaret edemiyormuş gibi sıkıntılı bir ifade asılıydı.

Derin, keder yüklü bir iç çekti. Ardından da rahat bir sesle anlatmaya başladı.

"O evliliğe karşı çıkmıştım. Yeğenimin Roussel ailesine gelin gitmesine hiç razı değildim." Susup konyağından büyükçe bir yudum daha alıp damağını ıslattı. "Roussellar bu topraklarda yaşayan çok insanın canını yakmıştı. Onlar koyu monarşistlerdi. Bizse Jakobenler tarafındaydık. Biz 1780'lerde toplanmaya başlayan monarşi karşıtı burjuvalar, Fransa'nın yönetiminde politik güç istiyorduk. Ruhban sınıfı ve Roussellar gibi aristokratlar ülke yönetiminde kraldan sonra geliyordu; ama biz burjuvalar halkla aynı seviyedeydik. Ağabeyim, yani Eugenie'nin babası bu bölgenin politik liderlerindendi. Rousselların pislik olduğunun, köylülere ve biz burjuvalara köpek gözüyle baktıklarının farkındaydık. Çünkü bizim kanımız soylu bir kandan gelmiyordu. Kişisel ticari çabalarımız sonucunda mal mülk edinmiştik. Zenginliğimizi arttırmamızdan ve siyasi bir güç elde etme girişimlerimizden korkuyorlardı."

Dışarıdaki hava iyice kararmış, pencereye hafif hafif yağmur çiselemeye başlamıştı. Panjurları gıcırdatan rüzgârın sesi sisli ve kasvetli bir melodi gibi ıslık çalıyordu.

İhtiyar adam, dudaklarını araladı, ağır sesiyle, rüzgârın ve şöminede usul usul çatırdayan odunların sesini bastırdı tekrar.

"Fransız halkı kıtlıkla mücadele ediyordu. Jakobenler güçlenmişti. Aristokratlar ise onların bu siyasi gücünü kırmak için karşı devrimcileri ve Jirodenleri silahlandırıyorlardı. Roussellar

gizli gizli Paris'in güneyindeki karşı devrimcileri örgütlüyordu. Devrim günlerinde Paris sokaklarında vurulan ne kadar devrimci varsa, o kanlı kurşunlar Roussel gibi devrim karşıtı hainlerin paralarıyla alınmıştır. Fransa'nın veya halkın geleceği hiçbir zaman umurlarında olmadı. Fakir bir ailenin boğazından bir dilim kuru ekmek daha gidecek olması asla umurlarında olmaz onların. Sofralarından arta kalan yiyecekleri, fakirlere dağıtmak yerine çöpe atarlar. Vicdansızlar..."

Yaşlı adam konyağından bir yudum daha almak için sustu. Nemli nemli ışıldayan gözleri, şöminedeki yanan ateşin ışığında yaralı bir yırtıcı gibi parlıyordu.

"Devrim öncesinde bölgedeki tüm burjuvalar toplanmış artık saraya karşı gücümüzü göstermenin zamanı geldiğini düşünüyorduk. Liderimiz, benim ağabeyim, yani Eugenie'nin babası Jean Baptiste Valvert'ti. Herkes tarafından saygı duyulan, fikirleriyle insanları etkileyen ateşli bir Jakoben taraftarıydı. Tıpkı böyle karanlık bir sonbahar günüydü. Raisin Branche Malikânesi'nin sahibi Mösyö Jourdain Ronsin'in evinde toplanmıştık. Toplantı devam ederken dışarıdan silah sesleri duyduk. Jourdain Ronsin adamlarını dışarıya gönderdi. Her ihtimale karşı biz de silahlanıp içerde beklemeye başladık. Sonra birden dumanlar yükselmeye başladı. Camlar kırıldı. İçeriye meşaleler atıldı. Kapıları zorladık. Ama kapılar dışarıdan sürgülenmişti. Pencereleler dışarıdan demir parmaklıklarla kapalı olduğu için pencereden de kaçamıyorduk. O sırada dışarıdan üzerimize ateş açılmaya başlandı. Ağabeyim Jean Baptiste Valvert o kurşunlar arasında öldü. Ben ve birkaç kişi sürünerek mahzene sığınmayı ve ölümden kurtulmayı başardık. Ama pek çoğumuz ya dumandan boğularak ya da vurularak orada can verdi.

Daha sonra olayı o dönem bölgeden sorumlu yarbay araştırdı. Kısa sürede bir kaza sonucunda yangının çıktığına hükmetmişti. Ne üzerimize yağın kurşunlara inandı ne de dışarı-

dan kütüklerle desteklenip kapatılan kapılara. Bu bir komploydu, siyasi bir katliamdı. Ama yarbay bizi dinlemedi. O yarbay kimdi biliyor musun? Madam Yolande Roussel'in erkek kardeşi. Yani Gustave Cesar Roussel'in kayınbiraderi.

O gün o olayı böyle bırakmayacağıma yemin ettim. Araştırttım. Ve bazı tanıklara ulaştım. O gün biz Raisin Branche Malikânesi'nde toplantıdayken o yöne doğru kalabalık bir atlı grubun geldiğini görenlerle konuştum. O tanıklar bana o insanların başında Roussellarm bir iki adamı olduğunu söyledi.

Bu kadar tesadüf üst üste gelemezdi. Bu katliamın arkasında Roussellar vardı. Ama neden böyle alçakça ve acımasızca bir pusu kurdurmışlardı bize? Roussellar, siyasi yönden güçlü insanlardı. Köklü bir asilzadenin soyundan geliyorlardı. Neden bizi engellemek için kraldan mühür almadıklarını merak ediyordum."

"Mühür mü?"

"Evet, sen bilmezsin böyle şeyleri. O dönem *Lettre de cachet* mührü vardı. Üzerinde kralın imzası bulunan, kişiyi duruşmasız zindana götüren mektup. Kral, arasının iyi olduğu soylulara isterlerse bu mektubu hazırlardı. Bu mektup sayesinde soylular da nefret ettiği kişileri sorgusuz sualsiz zindana gönderebilirdi. Neden Roussellarm bizleri bu mektuplarla zindana göndermediğini merak ettim. Uzun bir süre araştırmak zorunda kaldım ama sonunda öğrendim. Amerika'daki koloni savaşları sırasında saraya borç veren soylular arasında Roussellar da varmış. Fransa ekonomik açıdan zor günler geçirirken, ticari gelir kaynakları azalmış Roussellar senetleri bozdurmak istemiş. Saraysa borçlarını ödemeye yanaşmamış. Bu yüzden sarayla arası açılmış. Siyasi gücünü kullanarak bizleri engelleyemeyeceğini düşününce, böyle kanlı ve hain bir yola başvurmuş olmalılar.

Gençtim. Yüreğim intikam ateşiyle kavruluyordu. Bize bunları yapanlardan hesap sormak, intikam almak istiyordum.

Ama hayat romanlara benzemez. İntikam almak için kaderine karşı çıkmak gerekir!"

İhtiyar adam, susup anıların ateşiyle ışıldayan gözlerini şömineye çevirip bir süre yanan odunları izledi. Tekrar konuşmaya başlamadan önce öksürüp, şömineye doğru tükürdü.

"Sonuçta taşralı Jakoben hareketimiz daha başlamadan kanla bastırılmıştı. Ama sonra ülkeyi devrim ateşi yaktı. Devrim sırasında ben Jakobenlerin yanındaydım, sonra Club des Cordeliers'ta⁷ yer aldım. Terör döneminde Madam Yolande'nin kardeşi, Yarbay Geraud Corot'un halka ihanet suçundan devrim mahkemelerinde idam edilmesini sağladım. O zamanlar güçlüydük. Hem de çok."

Bernard'ın aklına aylar önce Madam Yolande'nin ona anlattığı masal akıma geldi. Ak Şato Kara Şato, iyiler kötüler yanan şato, ve o ateşler içinden çıkan cadı kalpli bir prenses...

"Pardon mösyö, devrim döneminde, birçok aristokratın şatosunun yakıldığını ve birçoğunun halk tarafından öldürüldüğünü duymuştum. Böyle kanlı bir geçmişi olan Roussellar nasıl sağ bırakıldı?"

"Roussellar nüfuslarını iyi kullandı. Yabancı ülkelerle ticari kumpanyaları vardı. Halk ayaklanınca servetlerinin büyük çoğunluğunu yurt dışına kaçırdılar. Paris'teki şatolar köylüler tarafından ateşe verildiği günlerde, Yarbay Geraud Corot askerlerini Roussellar güven içinde ülkeyi terk edebilsin diye yanlarına koruma olarak verdi. Malikânelerini korumak için de iki bölük askerle birlikte malikâneye yerleşti. Gustave Cesar Roussel, akıllı bir adamdı. Ülkeyi terk edince yurttaki kalan mal varlıklarının büyük bir bölümünü, devrim hükümetine,

⁷ Resmi adıyla Kişi ve Vatandaş Hakları Savunucuları Topluluğu olarak bilinen devrimci örgüt.

H⁸bertistler e ve Jakobenlere hibe etmişti. Hebertistler gözden düşüp Terör Dönemi bittiğinde de topraklarının bir kısmını meclise hibe ederek Beşyüzler ve İhtiyarlar Meclisi'nin gözüne girdiler. Uzun yıllar Belçika'da yaşadılar. Devrimle birlikte tüm siyasi haklarını ve mal varlıklarının çoğunu kaybettiler. Geraud Corot idam edilirken, Madam Yolande'nin doğup büyüdüğü Batı Paris'teki konağı da ateşe verilmiş, Yolande'nin diğer kardeşi de yıllarca zindanda yatmış ve sonunda zindandan çıkıp Yukarı Normandiya'ya taşınmak zorunda kalmıştı.

Roussellar mal varlığının büyük çoğunluğunu devrim sırasında kaybetmişti, ama ülkeden kaçırdıkları hâzineleri sayesinde gene de ayakta kaldılar. Beş-altı yıl sonra, Beşyüzler Heyeti ülkede ılımlı bir hava yaratınca özel bir izinle ülkeye geri döndüler. Normalde, siz o dönemleri bilmezsiniz, devrimden kaçan soylular ülkeye geri dönerlerse vatana ihanet suçlamasıyla hemen giyotine gönderilirdi.

Ama ülkeden uzakta yaşadıkları dönemde bile meclisteki yöneticilere yakın olmaları sayesinde eski malikânelerine geri yerleştiler. Jakoben liderler kendi kurdukları yönetim tarafından giyotine gönderilmişlerdi. Ülke yönetimi ise ılımlıların eline geçmişti. Mecliste aristokratlardan nefret edenler tasfiye edilmişti. Cumhuriyet ilan edilmişti. Gustave Cesar Roussel kartını iyi oynamıştı. Devrim günlerinde devrimcilere destek olmuş, böylece meclis tarafından korunan soylular listesine girmişlerdi.

Napolyon döneminde de söylememe gerek yok sanırım, Bonaparte'a yakın durdular ve cumhuriyetin ilanının andından geçen inişli çıkışlı dönemden sonra tekrar imtiyaz sahibi olup

⁸ Hebertistler, Fransız devrimci Jacques Rene Höbert ile ilişkilendirilen radikal devrimci siyasi grup. Fransız Devrimi sırasındaki Terör Döneminde iktidarda bulunmuş ve önemli bir rol oynadıktan sonra Jakobenler tarafından tasfiye edilmişlerdir.

dört koldan ticarete bulaştılar, eski zenginliklerine geri kavuştular. Madam Yolande çok akıllı bir kadındır. Eşi öldükten sonra büyük oğlunun üzerine düştü. Onu orduya aldırды. Rütbe kazandırdı. Tam bu dönemde yollarımız tekrar karşılaştı. Oğlu Frederic yeğenime âşık oldu. Yeğenimin, babasının katilinin oğluyla evlenmesine karşı çıktım. Kızım katillerin evine gelin gitmemeliydi. Ama bu evliliğe mani olmaya gücüm yetmedi. Keşke razı olmasaydım. Keşke kabul etmeseydim, eğer engel olsaydım bu evliliğe, o zaman yeğenim ölmezdi!"

Susup gözleri hüznle derinlere daldı. Öfkeden bir yumruğunu kucağının üzerinde sıkıyordu. Diğer elinin arasında tuttuğu bardağın içindeki konyaksa fırtınalı bir deniz gibi çalkalanıyordu.

Bernard daha fazla kendini tutamadı.

"Neden bu evlilik olmasaydı yeğeninizin ölümüne engel olacağınızı düşünüyorsunuz? Yoksa... Sizi üzmem istemem. Ama bir şeyler duymuştum. Çirkin dedikodular. Bazı söylentiler dolaşıyor. Kızınızın kazayla uçurumdan düşmediği söyleniyor."

"O söylentileri biliyorum. Hatta daha fazlasını da..."

Bernard'ın kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

"Daha fazlası mı?"

"Evet."

İhtiyar adam konyağından bir yudum daha alıp konuşmaktan kuruyan damağıı ıslattı.

"Eskiden Blanc de Venue'da çalışmış, ama Madam Yolande tarafından dövölüp kovulmuş, yıllar sonra benim yanımda çalışmaya başlayan bir hizmetçiden duymuştum. Madam Eugenie ile Frederic'in küçük kardeşı Edouard'm arasında çirkin bir aşk söylentisi varmış. Frederic ile Edouard bu yüzden kavga etmişler, yıllarca konuşmamışlar. Ama ben bunların hiçbirine inanmıyorum. Yeğenimin cinayetini haklı göstermek için

atılan çirkin iftiralar bunlar. Kim bilir gerçekte neler oldu? Yeğenim o evde neler çekti? Roussellardan her şeyi beklerim. Güya bir gün Frederic, o alçak kardeşiyle Eugenie'yi yatakta yakalamış. Sonra da..." İhtiyar adam homurdanarak göğsünde bir istavroz çıkarttı. "Tann baba kızımın günahlarını affetsin, o alçak adam yeğenim Eugenie'yi öldürüp uçurumdan atmış!"

"Kim? Mösyö Edouard mı?"

Adam öyle bir bakış attı ki Bernard, iliklerine kadar titrediğini hissetti.

"Hayır, Frederic! Frederic tabii ki!" diye bağırdı. "Doğru mu bilmiyorum. Gerçeği yalnız Tann bilir. Hiç o lanetli eve gitmedim. Yeğenimin cenazesine bile katılmadım. Elleri ağabeyimin ve onun güzel kızının kanı bulaşmış insanların elini sıkmak istemedim. Ama Eugenie'yi Frederic'in uçurmadan attığını duydum!"

Bernard, başını önüne eğdi. Bir an zihni yıllar öncesine gitti. Tekrar on dört yaşındaydı. Vert Rocky kayalığındaki çalıların arkasından Annabelle ile birlikte gördüğü sahneyi gözünün önüne getirdi tekrar. Madam Eugenie bir adamın kucağındaydı. Hiç kıpırdamıyordu. Sanki baygın veya ölü gibiydi. Hava kararmak üzereydi. Etraf çok net görünmüyordu. O adam, Madam Eugenie'yi kucağında taşıyan adam Edouard olmayabilir miydi? Yıllardır yanlış adamı mı suçlamışta? Frederic ve Edouard birbirine benzerlerdi. Sarı saçlar, aynı uzun ince burun... Yakından asla kanştırmazdınız, ama uzaktan, hem de alacakaranlık vaktinde... Bernard havanın kararıyor olmasından dolayı yanılmış olabilir miydi? O adam Mösyö Frederic olabilir miydi?

"Bunlar diğer söylentilerin yanında deveye kulak kalır!"

Bernard daldığı anılardan sıyrıldı.

"Hangi söylentiler?"

Sırlar Uçurumu

"Ah Mösyö, *bilmiyorum, paslı, müstekreh dedikodular* bunlar. Tanrı baba *yalancıların dilini kursaklarına tıkasın, ama o malikânede eskiden çalışmış o hizmetçiden çok daha korkunç* bir şey duydum! Ve bu şey benden çok sizi *ilgilendiriyor.*"

Bemard'ın kalbi gümbürdüyordu.

"Ne duydunuz?"

"Akraba olacağınız insanları iyi tanımanızı isterim. Ve evleneceğiniz kadının gerçekte kim olduğunu? Georgette'nin Frederic'in değil, o iblis Edouard'ın kızı olduğunu duymuştum!"

Francis o hafta sonu kasabaya inmişti. Dostlarıyla buluşup meyhanede içki içeceklerdi. Altın Kafes'te beklerken bir gazete-ye göz atmaya başladı. Baş sayfada bir haber vardı.

"Paris'te, geçen hafta bir polis memuruna saldırı düzenle-yerek yaralanmasına neden olan radikal devrimci grubunun iki önderi, Pierre Martin ile Lucinde Lefepre, dün sabah saatlerin-de Greve Alanı'nda, halk önünde, giyotinle idam edildiler..."

Francis okuduğuna inanamadı. Haberi iki üç kez daha okudu. Elleri arasındaki gazete titremeye başladı.

Kalbi acı içinde deli gibi çarpıyordu.

"Ben ne yaptım! Ulu Tanrı ben ne yaptım!" diye inledi.

Etrafındaki insanların şaşkın bakışları arasmda gazeteyi kenara fırlatıp şapkasını aldı ve hızla kendini dışarıya attı.

Hızlı hızlı bir süre sokak boyunca yürüdü. Ağlamamak için kendini güçlükle tutuyordu. Derinliklerinde kanlı bir deniz ıstırap dolu bir sancıyla çalkalanıyordu. Daha fazla dayanama-dı ve gözyaşları bir sel gibi yanaklarından akmaya başladı. Kendini ara sokaklardan birine attı. Bir binanın tuğlalı duvarına sırtını verip yere çöktü. Çektiği vicdan azabı yüreğini kezzap gibi kavuruyordu. Kalbinin içi zift gibi kara bir balçıkla dolup taşmıştı. Ağzı acıdan pas tutmuş, ruhu zehir gibi yanıyordu. Kendini daha fazla tutamadı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Uzun süre, yüreğindeki tüm acıyı gözlerinden boşaltıncaya kadar kanlı kanlı ağladı. Ağlamaktan karnına kramp girinceye kadar göz yaşlarını sel gibi akıttı. Sonunda göz pınarlarında akıtacak yaş kalmayınca, güçlükle ayağa kalktı. Kireç gibi bem-

beyaz bir suratla en yakındaki meyhaneye attı kendini. Şarap şişelerini ardı ardına yuvarladı.

Hayatında hiç bu kadar çok içmemişti. Çektiği vicdan azabı içini öyle bir kanatmıştı ki midesi adeta iki misli genişlemişti. İçtikçe daha çok içmek istiyordu. Lucinde'nin o saf, masum, duru bir göl gibi ışıldayan taze ve genç yüzü bir türlü gözlerinden gitmiyordu. Şimdi onun yüzünden Lucinde'nin o güzel başı bedeninden kopartılmıştı!

Lucinde'ye yazdığı mektupları, şiirleri, onunla ilk karşılaş-tıkları anı hatırladıkça gözyaşlarına engel olamıyordu. Lucinde'nin temiz ve saf yüreğinin sıcaklığını halen hissediyordu. Birkaç kere garsonun yanma getirdiği kovaya kusmak için eğildi. İdrarını yapmak için ayağa kalktığı anda birkaç kere düştü.

Meyhanedekiler onun babasının ölümü yüzünden bu kadar parçalandığını zannettiklerinden her seferinde içleri acıyarak onu ayağa kaldırmışlar ve avutmak için sırtına vurmuşlardı.

Oysa genç Francis'in içinde vicdan azabı kopuyordu. Kalbi öyle bir acıyordu ki bu acıyı dindirmek için kendini bile öldürebilirdi.

Nasıl böyle bir şey yapabilmişti? Nasıl onu ihbar edebilmişti? Nasıl sevdiği kızmı idam edileceğini önceden tahmin edememişti? Nasıl bu kadar alçak, bu kadar sorumsuz bu kadar hain olabilmişti?

Bir anda her şey anlamını yitirdi. Babasının cinayeti, miras kavgası, Normandiya'da bulduğu günlük.... Her şey anlamsız geldi. Hayatının merkezinde kanlı bir oyuk gibi duran tek bir gerçek vardı. Hayatı boyunca, bu gerçeğe ve vicdanına açtığı o derin yarayla yaşayacaktı artık.

Sevdiği kadının öldürülmesini sağlamıştı. Elleri sevdiği kadının genç bedeninden akan kanla kirlenmişti artık!

Ve bu kanı temizleyecek, affettirecek hiçbir şey yapamazdı.

***

Aradan iki hafta geçti. Blanc de Venue'da günler sessiz geçiyordu. Mösyö Frederic'in yokluğu hissediliyordu ama vasiyetinin yarattığı hayal kırıklığı, yerini günlük koşuşturmalarının yorgunluğuna bırakmıştı.

Tabii bu hayal kırıklığının atlatılmasındaki en büyük pay aslında Annabelle'ye aitti. Çünkü o gerçekten de bir melekti. Vasiyetnamenin açıklanmasından birkaç gün sonra akşam yemeğinde, herkese işaret diliyle bu serveti istemediğini söylemişti. Onun hareketlerinden en doğru anlamları çıkartan Georgette, memnuniyetsiz bir ifadeyle de olsa Annabelle'nin gönlünden geçenleri, uygun bir şekilde masadakilere açıklamıştı. Bu servet onun umurunda bile değildi. Tıpkı daha önce, nasıl yaşadılarsa aynı şekilde, bu büyük evin çatısı altında bir aile olarak yaşamaya devam etmenin en büyük arzusu ve sevinci olduğunu ifade etmişti Annabelle.

Kırılğan günler yaşayan Madam Adele, Annabelle'ye sarılıp ağlamıştı. Georgette halen öfkeli ve kederliydi. Bu yüzden Annabelle'nin işaretlerini açıkladıktan sonra herhangi bir tepki göstermemişti. Francis ise sessizce Annabelle'ye başını sallayarak onun bu arzusuna minnet duyduğunu belli etmişti.

Tabi masadaki diğer hiç kimse Annabelle ile Francis'in arasında geçenlerden haberdar değildi. Carolina ile Frederic'in hayatları boyunca sakladıkları sırrı, bu sefer Francis ile Annabelle saklamak zorundaydılar.

O gece, Roussel ailesi, Blanc de Venue'nun çatısı altında eskisi gibi gerçek bir aile olarak, günahlarını, karanlık geçmişle-

rini ve acılarını, sevgi ve saygının ışııyla yıkamaya karar vererek şarap kadehlerini kaldırmışlardı.

Francis, babası Frederic'in katilini bulamamıştı ama bunu artık fazla düşünmüyordu. Yukarı Normandiya'da babası hakkında öğrendiği o korkunç gerçek yüzünden ona karşı içinden kızgınlık duyuyordu hatta.

Blanc de Venue eski günlerine dönmüştü. Francis, Lucinde'nin idamının verdiği acıyı derinlerine atmaya, unutmaya çalışıyordu. Bu yüzden bir süreliğine Paris'e dönmeme kararı almıştı. Çünkü Paris'teki her yer ona Lucinde'yi hatırlatacaktı.

Bir ay kadar daha Blanc de Venue'da kalıp acılarını sardı. Ava çıktı. Uzun zamandır görmediği dostlarıyla sık sık meyhanelerde buluştu. Onlarla uzun öğleden sonralarında domino ve kâğıt oynayarak kafasını Lucinde'nin anılarından uzaklaştırmaya çalıştı.

Bahar gelmişti. Armut ağaçları çiçek açmış, kışın ortalıkta görünmeyen kuşlar etrafta cıvıldaşıp uçuşmaya başlamıştı. Etraf taze toprak ve kır çiçeklerinin kokusuyla dolmuştu.

Francis artık acılarını sarmıştı. Paris'e, uzun zamandır ara verdiği okuluna geri dönme kararı aldı.

Ama eşyalarını hazırladığı o sabah tanımadığı birisinden aldığı gizemli bir mektup her şeyi değiştirecekti.

Mektup postayla gelmişti ve kasabaya bir günlük mesafeden geliyordu.

"Ben./ tanımıyorsunuz ama ben sizin hakkınızda her şeyi biliyorum. Babanızın nasıl öldüğünü, ailenizin karanlık geçmişi ve sizden saklanan çok önemli ailevi bir sırrı bilen tek kişi benim. Eğer beni görmeye gelerseniz, size her şeyi anlatacağım. Fazla zamanım yok... Lütfen acele edin. Lisieux kasabası-

HIFV *Deauville* çıkışındaki *vadide*, *Pascal Bauche'nin* evini *bulun. Ben Karçıçeği Kraliçesi...*"

Francis şöminede bulduğu yarısı yanmış mektubu hatırladı hemen. O mektupta da "Karçıçeği Kral..." lafı geçiyordu. Mektup yandığı için kelimenin devamını okuyamamıştı. Demek ki kelimenin devamı Karçıçeği Kraliçesi'ydi ve bu birisinin adıydı. Ama kimdi bu Karçıçeği Kraliçesi ve babasının ölümü hakkında ne biliyordu?

İçinde karanlık bir hisle, hemen ahırın yanına gitti ve kimseye bir şey söylemeden üstü açık iki kişilik *tilbury* tarzı yazlık arabaya binerek Blanc De Venue'dan ayrıldı.

1816 yazının son günleri...

Edouard, üstü açık iki kişilik *tilbury* tarzı arabasıyla kasa-badan Blanc de Venue'ya döndü.

Hafta sonu malikâneye uğramamış, yeni sevgilisiyle kırlarda gezip piknik yaparak güzel havanın ve aşkın tadım çıkartmıştı.

Hafta sonunun verdiği tatlı yorgunluk ve huzurla eve girdi. Daha eşikten adımım atar atmaz evin başuşağı, Madam Yolande'nin onu kabul odasında beklediğini bildirdi.

Edouard, keyfi kaçmış bir halde odaya girdi. Annesi sinirli bir yüzle koltuğa oturmuş pencereden bahçeyi seyrediyordu.

"Kapıyı kapat."

Ses tonu kopacak fırtınanın habercisiydi. Edouard sessizce söyleneni yaptı. Kapıyı kapatıp annesinin karşısında ellerini birleştirerek durdu.

Madam Yolande, oğlunun gözlerine bakmamaya çabalıyordu.

"Şu dişlek hizmetçi kızı bugün kovdum malikâneden."

"Hangisini?"

"Geçen ay çırılçıplak senin odanda yakalanan kızı!"

"Oh anne, evet kimden bahsettiğim anladım. Neden kovdun, bir daha elimi sürmedim ona..."

Madam Yolande kızgın bir maşa gibi parlayan gözlerini oğluna dikti. "Çünkü o küçük aşüfte ortalığa bir dedikodu yaymış. Georgette'nin..." Sinirden sesi titremeye başladı. "Georgette'nin babası şenmişsin!"

Edouard'm birden rengi attı. "Ne? Bu... Bu saçmalık. O küçük fahişe bunu nasıl uydurur?"

Madam Yolande, sinirden dişlerini gıcırdattı. Elleri titriyordu.

"O fahişeyi dövüp evden kovdum. Bir daha ağzım açacağını sanmıyorum. Bu bölgede hiçbir yerde iş bulamaz yoksa. Bacaklarını kırdırtırım. Ama... Ama bu, bu iğrenç dedikodu nereden çıktı?"

Edouard odanın içinde sinirli sinirli yürümeye başlamıştı.

"Bir daha onu koynuma almadığımdan, intikam almak için böyle bir yalan uydurmuş işte belli."

"Bunu Frederic duymamalı! Ağabeyin bunu duyarsa, oh Tanm! Yıllar önce aranızda geçenleri hatırlıyorum da. Yo hayır, yüreğim bunu kaldıramaz. Yüreğim bunu kaldıramaz tekrar!"

"Ağabeyimler ne zaman dönecek?"

"Haftaya dönecekler. Georges vefat ettiğinden beri ikisi de perişan oldu. Bu gezi onlara iyi gelecekti. Döndüklerinde bir terslik olmasını istemiyorum."

Edouard sessizliğe gömüldü. Sırtım vitrine dayayarak sıkıntılı bir halde kollarını kavuşturdu.

Madam Yolande oğluna keskin bir bakış attı. Sesi yumuşamıştı.

"Oğlum, bu tip dedikodular nereden çıkıyor bilmiyorum ama... Bana yemin etmeni istiyorum. Birkaç yıl önce, seninle Eugenie'yi yukarıdaki odaların birinde konuşurken yakalamıştım. Eugenie 'Bu bir hataydı bir daha olmayacak/ diyordu. Sonra de Georgette'ye hamile olduğunu duyurdu. Bana doğruyu söyle. Bu aramızda kalacak. Bilmek istiyorum. Bu soruyu sorarken bile yüreğim dağlanıyor ama gerçeği bilmek zorundayım. Yengenle aranda bir şey oldu mu?"

Edouard ağzını sımsıkı kapayıp acı bir bakış attı annesine. Yüzünde suçlanmayla, inanılmama karşısında ıstırap çeken bir duygu dalgalanıyordu.

"Bunu bana bir daha yapma demişti anne. Çünkü onu zorla öpmeye kalkmıştım. Ve karşılığında da hak ettiğimi almıştım. Güzel bir tokat!"

"Oh Tanrım! Edouard!"

"Bir hataydı anne!" Sesini yükselttiğini anlayınca özür dilemek için elini kaldırdı. "Sarhoştum ve kendimi kaybetmişim. Sana şerefim, kanım ve doğmamış çocuklarım adına yemin ederim ki, hepsi bu. Benimle Eugenie arasında hiçbir zaman bir şey olmadı. Hiçbir zaman. O kadının namusu Kutsal Meryem Ana'nın sütü kadar tertemiz anne. Georgette, kanının son damlasına kadar ağabeyimin kanını taşıyor!"

***

İki ay sonra...

Yaklaşık yüz metredir Madam Eugenie'yi kucağında taşıyordu Edouard. Akimdan bir sürü şey geçiyordu. Kumar borçlan, son bir yılda aşk yeminleriyle kalplerini çalıp sonra terk ettiği gözleri yaşlı genç kızları...

Kendisi bir günahkârdı. Hayatı boyunca, ne Tann'nın koyduğu kurallara, ne de insanoğlunun koyduğu kurallara uymamıştı. Hiçbir zaman da uymayacaktı.

Ve bunun yüzünden lanetlenmişti.

Vert Rocky uçurumunun kıyısına geldi. Çakıl taşları ayaklarının altında ktırdıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Narin bir vücut yapışma sahip olan Eugenie'nin bu kadar ağır olabileceğini hiç düşünmemişti.

Karşıdan gelen sert bir güz rüzgân yüzünü yalayıp geçti. Güneş batmak üzereydi ve etraf derin bir sessizliğe, puslu bir alacakaranlığa bürünmüştü.

Kucağında, ölü *bir kuş* gibi yatan Eugenie'nin geriye düşüp sallanan başına, damarları çekilmiş, bir kuğu gibi *uzayıp* soluklaşmış beyaz boynuna baktı.

Eugenie'nin kafasının arkasındaki orak *yarasından hala* kan akıyordu ve bu kanlar Edouard'm çizmelerinin ucunu kızıyla bulamıştı.

İşini bitirince çizmelerini iyice bir temizlemesi gerekiyordu. Yoksa her şey berbat olurdu.

Son bir kez Eugenie'nin cansız yüzüne ve parıltısını kaybetmiş donuk gözlerine baktı. İçinden ona "Elveda" dedi. Derin bir nefes alıp onu uçurumdan aşağıya bıraktı.

Ceset aşağıdaki sivri kayalıklara çarpınca korkutucu, tok bir ses çıkarttı.

Sonra uçurumun derinliğinde gözden kaybolup gitti.

Baharın gelişini müjdeleyen güneşin ışıklarıyla altın rengine bürünmüş bulutlar gökte gülücük saçıyordu.

Frands bu sabah eline geçen mektubu düşünüyordu.

"...sizin hakkınızda her şeyi biliyorum. Babanızın nasıl öldüğünü, ailenizin karanlık geçmişi ve sizden saklanan çok önemli ailevi bir sırrı... Kar çiçeği Kraliçesi."

Kimdi bu Karçiçeği Kraliçesi? Bahsettiği sırlar neydi? Babasının ölümü hakkında ne biliyordu?

Daha hızlı gidebilmek için atı kamçıladı. Tins giden at homurdanarak emre itaat etti ve dörtlüye koşturmayı başladı. Elindeki gergin dizginler sağrıya çarpıp atın kıllarının arasındaki tere bulandı.

Saint Germain koruluğundan çıkarken, yanından ağızlarında puro sigaralarıyla rahvan yürüyüşte sürdükleri atlarının üzerinde iki adam geçti.

Üç saat sonra mektupta yazan kasabaya ulaştı.

Çan kulesinde Fransız bayrağının dalgalandığı meydana-ki kilisenin önünden geçip ana yolda arabayı sürdü. Eczacının, kasabın, bir meyhanenin ve üç katlı bir otelin önünden geçti.

Tuhafiyeci dükkânının önünde, arabasından kopan çekiş kayışını tamir etmeye çalışan bir köylüye Mösyö Pascal Bauche'in evini sordu. Adam ters bakışlarla tepeden tırnağa Francis'i süzdükten sonra aksi bir sesle evin bulunduğu yönü eliyle işaret etti ve homurdanarak önündeki işe döndü.

Francis, kırbacını atın sırtında şaklattı. Çelik tekerlekler dönerek tekrar yola koyuldu.

Huysuz adamın tarif ettiği evi bulması kolay olmadı. Yol boyunca iki kişiden daha tarif aldı. Üzerleri yosun tutmuş eğri büğrü, kırık çatlak bakımsız bahçe duvarıyla çevrili dar ara yollara saptı. Tezek birikintilerinin üzerinden geçti. Yolun ortasındaki su birikintisinin etrafında oynaşan küçük bir ördek sürüsünün arasından geçti.

Bir çeyrek saatin sonunda kasabanın kuzey ucundaki, etrafı armut bahçeleriyle çevrili bir tepeye çıktı.

Burunları akan iki küçük kız çocuğuna Mösyö Pascal Bauche'nin evini tekrar sordu. Çocuklar bilmiyordu. Ama sırtında bir patates çuvalı taşıyan yaşlı bir kadın, evi işaret etti. Ev bir ok atımlık mesafedeki vadinin içindeydi.

Pascal Bauche'nin evi. Kimdi bu adam? Kendisiyle ve ailesiyle ne ilgisi vardı?

Francis arabasını vadinin aşağısına sürdü. Arabayı aşağıya, bir karış toz birikmiş dar yokuştan, arkasında kocaman bir toz bulutu kaldırarak indirdi. Sonunda aralarında otuzar adımlık mesafe olan üç tane derme çatma kulübenin bulunduğu yere geldi. Aradığı ev yaşlı kadının tarif ettiğine göre ortadaki evdi. Arabasını evin önünde durdurdu. Evin bahçesi bakımsız otlarla kaplıydı. Kim yaşıyordu bu evde? Kendisiyle, ailesiyle ve en önemlisi babasının ölümüyle ne ilgisi vardı bu evin?

Diz kapakları titreyerek kapısı olmayan kırık dökük çitlerin arasından, içinde iri gövdeli bir kiraz ağacı olan bahçeve girdi.

Menteşeleri küflü, çivileri çıkmış tahta kapının önünde durdu. Etraf çok sessizdi. Hafif bir meltem dahi esmiyordu. Uzaklardan bir kırlangıcın çok kısa bir şarkısı duyuldu sadece o kadar. Francis, göğsünün içinde tokmak gibi çarpan kalbinin sesini duyabiliyordu.

Nefesini tutup kapıya vurdu. Bir süre bekledi. İçerden bir ses gelmedi. Yandaki evin bahçesine başı beyaz bir eşarpla örtülü bir kadın çıkmıştı. Elinde bir meyve sepeti vardı. Önce

Francis'e sonra da evin önündeki zarif arabaya meraklı bir bakış attı. Durdu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzım açtı ama sonra vazgeçip yoluna gitti.

Francis tekrar kapıyı çaldı. Gene açan olmadı. Bu tatsız bir şaka olabilir miydi? Kim bu kadar düşüncesiz ve merhametsiz bir şaka yapardı ki?

Son bir kez daha vurdu kapıya. "Merhaba, orada kimse var mı? Ben Francis Roussel. Karçıçeği Kraliçesini arıyorum?"

Kendini aptal gibi hissetti bir an. Pis ve alçak bir şakaydı bu. Buraya kadar boş yere gelmişti. Kapının ardında aradığı sırların cevabı yoktu.

Geriye döndü. Bahçedeki dikenli otlara dikkat ederek sinirli sinirli arabasına dönüyordu ki arkasından bir sürgü sesi geldi.

Durdu. Kapının paslı menteşelerinin gıcırdadığını duydu.

Başım çevirip baktı. Kapının aralığında beyazlı bir kadın gördü. Sonra kadın bir anda yok oldu.

Francis hayal mi görmüştü? Kapı aralık bırakılmıştı. Bu bir davet miydi? Bir süre eve girip girmeme arasında kararsız kaldı. Ruh hastası, ihtiyar bunak bir kadınla karşılaşmaktan korktu.

Sonra cesaretini tekrar topladı. Ve kapıya doğru yürüdü.

***

Evin içi havasızdı ve iç karartıcı bir ağırlık çökmüştü. Dışandan daha sıcaktı. Yağmur lekeleriyle kaplı pencereler yarı aralık bırakılmış kaim güneş perdeleri ile kapatılmıştı.

Francis çekingen adımlarla salona girdi. İki göz evin içerisi oldukça dağınıktı. Her şey her yerdeydi. Köşedeki ocakta havarim oldukça ılık olmasma rağmen iki iri odun parçası, metal ayaklığın ortasında sessiz sessiz yanıyordu.

Pencerenin önündeki yatağın içinde bir kadının yattığını gördü. Genç değildi. Ama yaşlı da değildi. Belki kırklarında.

Ama hasta gibiydi. Saçları yer yer aklaşmıştı. Yüzü solgun ve yorgun görünüyordu. Başını dayadığı yastıktan donuk gözlerle Francis'e bakıyordu.

Francis meraklı bakışlarla birkaç adım daha atıp yatakta yatan kadına yaklaştı. Kadının gözleri parlıyordu. Francis'in içi cızladı bir an. Nedenini anlayamadı. Ama kadına acıdı.

Kadın o kadar hisli, o kadar derin ve o kadar acı bakıyordu ki Francis yüreğinin bir mengeneyle tutulduğunu hissetti. Boğazına acı bir şey düğümlendi. Dizleri titremeye başladı. Kadının gözlerine baktı. O gözlerde bir şey vardı. Tüm o sır. Sanki tüm o acı gizemi, yıllarca içine hapsedmek zorunda kalmış yorgun ve bir parça umutlu gözlerle bakıyordu.

Sonunda cesaretini topladı Francis.

"Siz, kimsiniz?"

Kadm, hafifçe başını kaldırdı. Umutla Francis'in gözlerine baktı. Sanki sadece gözleriyle tüm gerçeği anlatacakmış gibi derin derin baktı. Francis'in bir kere daha yüreğinin ortası cızladı.

Aslında cevabı biliyordu. Kadını ilk gördüğü andan itibaren o gözlerde bulmuştu cevabı. Karşısındaki kadının cevap vermesine gerek kalmamıştı. Kalbi hissediyordu gerçeği.

Kadm kuru, çatlak dudaklarını araladı ve güçlükle konuştu.

"Ben Rachel Vidal'im." Ve duygu yüklü bir sesle ekledi.
"Ben senin gerçek annenim."

Sonra da yirmi yıldır saklanan o kanlı sırrı anlatmaya başladı.

Bir gün kahvaltıdan sonra kütüphanedeki kitapların tozu-
nu almaktaydı Rachel. İçeriye Mösyö Frederic girmişti. Hiç
sesini çıkarmadan masasına oturmuş ve önüne bir kitap açmış-
tı. Bir yandan da puro sigaralarından birini içiyordu. Rachel
düşlere dalmış, tozunu aldığı kitapları geri raflarına yerleştiri-
yordu ki birden ensesinde hissettiği ılık bir nefesle irkildi.

Mösyö Frederic, sessizce arkasına yanaşmıştı ve şu anda
elini eteğinin altına atmış bacaklarını okşuyordu. Rachel bir an
rüya gördüğünü sandı. Gerçeklik algısını yitirmişti. Frederic
eğilip boynuyla omzunun birleştiği o tatlı çukurluğa bir öpücük
kondurup kasıklarını Rachel'in sıkı kalçalarına bastırınca bu-
nun gerçek olduğunu anladı.

Rachel, gözlerini kapattı. Korkudan nutku düğümlenmişti.
Arkasındaki adam, Madam Eugenie'nin kocası, otuzlu yaşların
ortasındaki efendisi Mösyö Frederic'ti. Oğlu Georges geçen
sene Waterloo Savaşı'nda şehit dşmşti. Dört yaşında bir kız
ocuğu vardı. Daha dn Rachel madamın odasını temizlerken
yatağında uyuyan küçük Georgette'nin çaktırmadan tombul
yanaklarını sıkıp, Tanrı babaya, kendisine de böyle güzel bir
ocuk bahşetmesi için dua etmişti.

Mösyö Frederic kahveli likör kokan ağzını Rachel'in kula-
ęına yaklaştırdı. Kulak memesini emdi. Rachel meme ulann-
dan dudaklarına kadar ürperdiğini hissedip başını omzunun
içine gömdü.

Frederic baştan çıkmış bir sesle geç kızın kulağına fısılda-
dı.

"Benimle ğle yemeğinden sonra ava kulübesinde buluş."

Rachel hiçbir şey söyleyemedi. Elindeki ciltli kitap toz be-
ziyle birlikte yere dşti.

"Efendim... yapmayın..." diye kekeledi ve kurtulmaya a-
lıştı ama Frederic izin vermedi. Kollarını sıkıca kızın ince beline
doladı.

"Edouard'a ne veriyorsan aynısını istiyorum. Limonlukta ne iş çevirdiğinizi biliyorum."

"Ha-hayır efendim. O bize... Okuma... Yazma öğretti..."

"Kapa çeneni! Edouard çıkarı olmadan kimseye bir şey vermez! Eğer gelmezsen, Edouard'la kırıştırdığını babana duyururum ve ailenin şerefi iki paralık olur! Anladın mı?"

Rachel elleriyle yüzünü örttü. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Frederic geri çekildi. Alçak bir sesle amirane bir sesle konuştu.

"Kendini toparla ve git şimdi. Yemekten sonra seni kulübede bekleyeceğim!"

Rachel, afallamış bir halde, koşar adım kütüphaneden çıktı.

***

Rachel, o gün öğleden sonra Frederic'in olmuştu. Frederic daha ilk sevişmelerinde bir hata yaptığını anlamıştı. Çünkü Rachel bakireydi. Ama her şey için artık çok geçti.

O günü takip eden bir buçuk ay boyunca, bazı günler gizli gizli Vert Rocky'nin iki yüz metre batısındaki, koruluğun içindeki avcı kulübesinde buluştular.

Rachel kısa sürede Frederic'e vuruldu. Çünkü Frederic olgundu, güçlüydü, asildi ve Rachel'in efendisiydi. Rachel aralarındaki bu günahkâr ilişkinin duyulursa kendisinin ve ailesinin şerefini kirleteceğini biliyordu. Ama umursamadı. Umursamazdı. Frederic onun ataşydı, efendisiydi, o ne söylerse yapmak zorundaydı. Böyle yetiştirilmişti.

Her sevişmeden sonra evine gider, yatağının içine girip kafasını yorganın içine gömer ve ağlayarak günah çıkartırdı. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Bu yüzden pişmandı. Ama Mösyö Frederic'e nasıl hayır diyebilirdi ki?

Mösyö Edouard yaz aylarının çoğu günü limonlukta Rachel ile Raoul'a okuma ve yazma öğretmişti. Ama şimdi, güz

mevsimi gelince tekrar ortalıktan kaybolmuştu. Artık gündüzleri Blanc de Venue'da hiç durmuyordu. Bu yüzden Rachel de limonluğa gitmiyordu.

Ama Frederic ne zaman isterse, av kulübesine gidiyordu. Frederic türlü türlü bahaneler uydurup ona iş veriyordu. Belki Rachel'in babası Gilbert bir şeyler hissetmiş veya şüphelenmiş olabilirdi. Ama bunu soruşturacak gücü ve zamanı yoktu.

Madam Eugenie, geçen sene şehit düşen oğlunun yasını tutuyor, çevresinde olup bitenleri fark edemeyecek kadar içine kapanmış neredeyse malikâneneden dışarıya adımını dahi atmadan yaşıyordu. Madam Yolande, bir yandan malikânenin işleriyle uğraşüyor, diğer yandan da torunu küçük cadı Georgette ile ilgileniyordu.

Frederic'in sakat bacağı iyileşmişti. Aksayarak yürüyordu ama birkaç sene önce doktorlar bacağı saran metal plakaları çıkartmışlardı. Bir süre daha koltuk değneklerinin yardımıyla yürümüştü ama şimdi iki bacağının üzerinde bir baston yardımı ile durabiliyordu.

Av mevsimi gelmişti. Sık sık, Blanc de Venue'nun arkasını saran korulukta sülün avına çıkma bahanesiyle av kulübesine gidip bekliyordu. Çok geçmeden Rachel geliyordu. Çünkü aralarında gizli bir haberleşme biçimi bulmuşlardı.

Mösyö Frederic, Rachel'in ailesiyle birlikte yaşadığı kulübeden görebileceği malikânenin en üst katındaki odanın pencere kanadına üzerine bir gün önceden fularını asıyordu.

Bu ertesi sabah ava gideceği anlamına geliyordu. Kahvaltıdan sonra kuşanıp av kulübesine gidiyor ve Rachel'i bekliyordu. Rachel de bir bahane yaratır yaratmaz kulübeye koşuyordu. Bazen sadece sabahları yetmiyor, Frederic onu ikindi de kulübeye çağırıyordu.

Bir buçuk aydan fazladır bu şekilde ilişkileri devam ediyordu. Kulübede geçirdikleri zamanlarda Frederic sadece

Rachel'le bedenini paylaşmamış, ilişkileri derinleştikçe yüreğinde tortulaşan acılarını da paylaşmıştı.

Oğlu Georges, vefat ettiğinden beri, karısı Eugenie'nin kendisine soğuk davrandığını, onu yatağına kabul etmediğini itiraf etmişti Rachel'e.

Rachel o zaman, bu güçlü ve devrilmez gibi görünen, oğlunun ölümünün bile yıkamadığı bu adamın aslında ne kadar da yalnız ve mutsuz olduğunu anlamış, yüreği bir parça daha ona yaklaşmıştı. Bu sert görünüşlü eski kahraman askerin, yüreğinin derinliklerinde sevgiye aç *bir* erkeğin masumiyeti vardı. Rachel ona âşık olmuştu. Hem hayranlık duyuyor hem korkuyor hem de deliler gibi seviyordu onu.

Sonra o korkunç olay meydana *geldi!*
***

Bir akşamüstü, Frederic ile Rachel gene gizlice buluşmuşlar tutkulu bir şekilde kulübede sevişiyorlardı. Bir ara Rachel soluk soluğa kalmış, yüzünü Frederic'in çıplak omzunun üzerinden kaldırdı. Bir çığlık attı. Frederic, şaşkınca başını çevirip kapıya baktı.

Karısı, Madam Eugenie, kapının ağzında dehşete düşmüş bir *ifadeyle onlara bakıyordu. Frederic apar topar Rachel'in* üzerinden kalktı. Kekeleyerek karışma seslendi.

"Eugenie, bak ben bu durumu sana açıklayacağım."

Eugenie titreyen gözleriyle Rachel'e baktı. Rachel elleriyle yüzünü örtmüş hıçkırıyordu.

Frederic, ne yapacağını şaşırmıştı. Rachel'e döndü. Emir verici bir sesle kıza seslendi. "Üzerini giy ve evine git!" Rachel hıçkırmayı sürdürdü. "Bırak bir bebek gibi ağlamayı da söylediğimi yap!"

Tekrar yüzünü karışma döndüğünde bir an irkildi. Karısının elinde gördüğü şeyin ne olduğunu hemen anlayamadı.

Gözlerinin ona bir oyun oynayıp oynamadığını anlamak için daha dikkatli baktı. Yanılmıyordu. Eugenie'nin elinde Frederic'in kulübeye girince kapının yanındaki duvara dayadığı av tüfeği vardı. Tüfeğin içi doluydu.

"Eugenie sakın ol, bu durumun uygunsuz olduğunu biliyorum ama..." Birden öfkelenildi. "Tann aşkına! O sadece bir hizmetçi. Küçük bir hizmetçi kız! Hepsi bu!"

Eugenie'nin gözlerindeki ifade korkutucuydu. Ağır ağır Frederic'e doğru yaklaştı. Frederic ise içgüdülerini dinleyip geri geri yürüdü. Sırtı duvara değdi. Ellerini havaya kaldırdı.

Oğulları Georges geçen sene öldüğünden beri karısının ruh sağlığı iyi değildi. Çok az konuşuyor, çok az yemek yiyor, çok az dışarı çıkıyordu. Bir zamanlar deliler gibi âşık olduğu, uğruna annesini karşısına aldığı, erkek kardeşinin burnunu kırdığı ve sabahlara kadar deliler gibi seviştiği kadın değildi artık o. Bambaşka biri olmuştu. Frederic'le ilgilenmiyordu hiç. Bir yıldır onun yaşadığından bile haberi yoktu adeta. Çünkü onu suçluyordu. Georges'ı orduya yazdıran Frederic'ti. Bu yüzden oğlunun ölümünden onu suçlu tutuyordu.

Tüfeğin namlusunu kocasının boynuna dayadı. Namlulun yuvarlak ağzı Frederic'in boynuna gömüldü. Frederic başından aşağıya buz gibi bir şeyler aktığını hissetti, hafif hafif titremeye başladı. Akimdan bir sürü şey geçiyordu. Carolina'yı, iki sene önce malikânelerine gelen kızı Annabelle'yi, Napolyon'la birlikte kazandığı savaşları...

Buraya kadardı. Kalbi karısının onu öldüreceğini hissetmişti. Gözlerini kapadı. Son sözlerini söylemek için dudaklarını araladı.

"Eugenie, yemin ederim seni her zaman..."

Tuhaf bir ses lafını böldü. Eugenie, elindeki tüfekle birlikte ve gürültüyle Frederic'in önüne düştü.

Frederic gözlerini açtı.

Eugenie, kanlar içinde yüz üstü yerde yatıyordu. Saçlarını topuz yaptığı başının arkasında, el büyüklüğünde kocaman bir yarık vardı ve içinden kan fışkırıyordu.

Frederic, şaşkınca başını kaldırdı.

Tam karşısında, elinde kanlı orakla birisi duruyordu.

***

Edouard, ağabeyi Frederic'in, kâhyanın genç ve tatlı kızıyla Vert Rocky'nin yakınlarındaki avcı kulübesinde buluştuğunu birkaç hafta önce keşfetmişti.

Ağabeyi ne zaman ava çıkacak olsa, birkaç saat içinde Rachel ortalıktan kayboluyordu.

Ağabeyinin tekrar ava çıkacağı günü bekledi. Ağabeyi av partisi yapacağı gün, bir sabah saatlerinde bir de ikindi vaktinde ava çıkardı. Edouard, sabah saatlerinde uyunamadığı için onu izleyememişti. Ama ikindi vakti ava kulübesinin yakınlarında pusuya yattı.

Bir saat sonra Rachel, ürkek ve telaşlı adımlarla kulübeye girdi. Edouard, kararım çoktan vermişti. Koşarak malikâneye gitti. Yalvarıp yakararak Eugenie'yi ikna etti.

Güneş batmak üzereydi. Beraber koruluğun içindeki kulübeye gittiler. Edouard tozlu pencereden içeriye baktı. Sonra verandada bekleyen Eugenie'nin yanma gitti.

"İçeri gir, kendi gözlerinle gör bu iğrençliği!" dedi.

Eugenie önce kalbini tuttu. İçerde göreceği sahneye kendisini hazırlamaya çalıştı. Sonra yavaş yavaş ilerleyip usulca kapıyı açtı.

Edouard tekrar pencerenin önüne gitti. İçerde olanları izlemeye başladı.

Frederic, yerde kanlar içinde yatan karısına baktı *tekrar*. Sonra içeriye Edouard girdi. Bağırarak Eugenie'ye koştu.

"Tanrım! Sen ne yaptın!"

Frederic kana bulanmış çıplak ayaklarıyla oradan çekildi. Edouard dizlerinin üzerine çöktü. Ağlayıp haykırarak Eugenie'yi kucakladı. Eliyle başının arkasındaki kanlı yarığı kapatmaya çalıştı. "Yardım edin," diye haykırdı. "Doktor, çabuk doktora götürelim!"

Frederic hâlâ elinde kanlı orağı tutan Rachel'e baktı. Titreyerek oracıkta donup kalmış Rachel'in elindeki orağı alıp yere attı.

Rachel, dehşete düşmüş bir ifadeyle titreyerek Edouard'm kucağındaki Eugenie'ye bakıyordu.

Frederic ona bir tokat attı.

"Kendine gel!" Onu omuzlarından tutup sarstı. "Bu bir kazaydı! Duyuyor musun beni! Bu bir kazaydı. Kimseye burada olanlardan bahsetmeyeceksin. Yoksa seni idam ederler! Başını giyotinle gövdenden ayırırlar! Anlıyor musun? Birini öldürdün az önce! Haydi, toparlan ve evine dön!"

Kızı kulübeden gönderdikten sonra Edouard'm yanına döndü.

Ne yaptığıının bilincinde olmayan Edouard, kucaklarının üzerine yatırdığı Eugenie'nin yüzünü okşayarak "Yardım etsene! Kurtaralım onu haydi!" diye inledi *tekrar*. Bir yandan da ağlıyordu.

Frederic, şaşkın ve ürkek bakışlarla karısının yüzüne baktı. Hayatı boyunca savaşlarda yüzlerce insanın feci şekilde öldüğüne şahit olmuştu. Ölüm onun için yabancı bir imge değildi. Ama gene de yerde yatan karısı olmasına rağmen, sesi buz gibiydi.

"Edouard o öldü artık!"

"Hayır, ölmedi!" diye bağırdı Edouard ağlayarak. "Ölmedi, koşup doktor çağıracağım!" Eugenie'yi yavaşça yerdeki kan birikintisinin üzerine bıraktı. Doktor çağırmak için ayağa kalkmıştı ki Frederic onu durdurdu.

"Beni dinle! Beni dinle sersem herif! Kendine gel o öldü artık! Hiçbir şey yapamayız!"

Edouard'm ayakta duracak gücü kalmamıştı. Ne yaptığı'nın bilincinde değildi. Hıçkırmayı aniden kesti. Dağılan uzun sarı saçlarını düzelterip şaşkın bir suratla yatağın kenarına çöktü bir anda. Ceketinin kollarından çıkan beyaz gömleğinin fırırlı manşetleri kana bulanmıştı.

Frederic düşünüyordu. Dört gündür ustura vurmadığı çenesindeki sakallarını kaşıdı. Sonra kararını vererek kardeşine baktı.

"Onu uçurumdan at!"

Edouard, kaşlarını çatarak, ağabeyine baktı ve bir çağlık attı.

"Ne?"

"Onu Vert Rocky'den aşağıya at. Herkes kazayla düştüğünü sanır."

Edouard'm sesi titriyordu:

"Sen delirmişsin!"

"Herkes bir yıldır onun ruh sağlığının bozuk olduğunu biliyor. Georges öldüğünden beri içine kapandı. İnsanlar onun intihar ettiğini düşünecektir! Evet, kaza değil. Bir intihar!"

Duyduklarına inanamayan Edouard acı içinde inledi. "Sana inanmıyorum, nasıl bir insansın sen?"

"Dinle beni sersem herif! Uçurumun aşağısı kayalık dolu. Ceset aşağıya düşene kadar paramparça olur zaten. Kimse onun nasıl öldüğünü anlamaz. Bunu yapmaya mecbursun!"

"Yapmayacağım. Hayır yapmayacağım!"

"Evet, yapacaksın küçük kont! Eğer onu götürüp uçurumdan atarsan ve burada olanları unutursan, uzun zamandır benden ve annemden istediğin o parayı sana veririm. Tüm kumar borçlarını öderim. Tüm hepsini!"

"Sen aşağılık bir adamsın!"

"Beş kuruş paran yok Edouard. Babamdan bize kalan tüm mirası Paris'te yedin. Ama ben varlıklarımı değerlendirdim ve şu an senden, hatta annemden bile kat kat zenginim. İyi düşün, borçların yüzünden hapse gireceksin ya da öldürüleceksin! Annemin çatısı altında yarı aç bir köpek gibi karın tokluğuna yaşamaya razı mısın? Yoksa yeniden para ve sefahat içinde yaşamayı mı tercih edersin?"

Edouard omuzları üzerinde başını sallıyordu. Gözleri ise hüznü bir pişmanlıkla Eugenie'ye kaymıştı.

"Olan oldu artık Edouard, bunu değiştirenleyiz! Kendine gel. Aklını başına topla! Bu olanlar duyulursa tüm aile şerefimiz iki paralık olur. Sana söylediğimi yap. Ve hayatın boyunca çenenin kapa! Paris yakınlarında güzel bir malikâne satın alır ve sana rahatça yaşayabileceğin, düzenli bir gelir sağlarım. Ya da sen aptallık edip burada olanları anlatırsın. Böylece ailemiz parçalanır. Şerefimiz, iki paralık olur. Eugenie'nin kan davalısı olduğumuz akrabaları tekrar peşimize düşer. Biliyorsun bu evlilik aradaki düşmanlığı bitirmişti. Şimdi aileler arasında tekrar kan hesabı başlar! Sen de borç batağında açlıktan ağzın koka koka sürünerek, yaşayıp gidersin. Hangisini seçiyorsun?"

Edouard şu anki durumunu düşündü. Ağabeyi haklıydı. Annesi artık onun sorumsuzluklarının kefaretinin ödemekten bıkmıştı. Ayrıca annesinin geliri Frederic'in geliriyle boy ölçüşemezdi. Annesinin himayesinde kalsa bile EdouardT parlak bir gelecek beklemeyecekti. Ağabeyi haklıydı. Eğer onun sözünü dinlemezse hayatı boyunca Blanc de Venue'da, annesinin verdiği cep harçlıklarına esir kalacaktı. Oysa dışarıda, Paris'te

onu bekleyen uzun ve şehvet dolu bir hayat vardı. Tabii bunun için paraya ihtiyacı olacaktı.

Üstelik Eugenie ölmüştü. Nasıl öldüğünü ve ağabeyinin ihanetini ifşa etmesi kime yarar sağlayabilirdi ki?

Uzun bir sessizlikten sonra hıçkırarak başını salladı.

"Onu uçurumdan aşağı atınca malikâneye gel. Kimsenin kuşkulanmaması için sana madamm nerede olduğunu soracağım. Aramızda bir tiyatro yaşanacak. Eğer bir hata yaparsan, hepimizin geleceği mahvolur! Başta da senin!"

Rachel susup, Francis'in gözlerine pişmanlıkla baktı.

"Madam Eugenie'nin katili benim oğlum. Bu sırrı yirmi yıldır saklıyorum."

Francis, duyduklarının verdiği şaşkınlıkla Rachel'in gözlerine baktı. Acıma, korku ve şaşkınlıkla.

"Sense o günün kıymetlisisin Francis. Binbaşının kansını öldürmüştüm. Binbaşı, Edouard'ı tehdit ederek onu da bu trajediye ortak etmişti. Bense, söylediğini yaptım. Ağzımı mühürledim. Çünkü bir katildim. Olanları unutmaya çalıştım. Binbaşıyla bir daha o kulübede buluşmadım. Ama erkek kardeşim Raoul, tesadüf eseri o gün, Edouard'ı Madam Eugenie'yi uçurumdan atarken görmüş. Birkaç ay sonra da kalkıp, babana olanları anlattı. Binbaşı da bizi evden kovdu. Sanırım binbaşı bizi evden kovmayı olay olduğu günden beri planlıyordu. Raoul'un sözleri bir bahane oldu sadece. Soğuk bir kış günüydü. Sen iki üç aylıktın. Kimse bilmiyordu kamımda seni taşıdığımı. Babam bilseydi, beni öldürürdü zaten. Ne yapacağımı bilemiyordum. Parasızdık. Bir hana sığınmıştık. Annem hastalanıp öldü. Babam Raoul'la kavga etti. Raoul, kaçıp gitti. Annem mezara girdi. Babam, küçük kardeşim ve ben yapayalnız, kışın ortasında beş parasız kaldık. O gece kararımı verdim. Annem gibi soğuktan ve hastalıktan ölmeyecektim. İlk fırsatta babamın yanından kaçtım. Gizlice Blanc de Venue'ya geldim. Kütüphanede saklandım. Binbaşı içeri girince ortaya çıktım. Hayalet görmüş gibi korktu benden. Üstüm başım kir içindeydi. Ağladım. Ayaklarına kapandım. Daha on beş yaşındaydım! Sefil bir haldeydim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ona hamile

olduğumu söyledim. Binbaşı beni önce Damville köyüne gönderdi. Çocuk doğana kadar buradan ayrılmayacaksın, dedi. Başıma da bir dadı tuttu. Arada sırada beni görmeye geliyordu. Ve bana tekrar sahip oluyordu. Sen doğana kadar bana sahip olmaya devam etti. Sonra seni benden aldı. Eğer burada yaşamaya devam edersem, bana düzenli olarak para göndereceğini ve ömrümün sonuna kadar bana bakacağını söyledi. Tek bir şartla. Bir oğlum olduğumu ve Madam Eugenie'nin başına gelenleri unutacaktım. Çaresizdim. Küçüktüm. Ve aç kalmaktan, sokaklarda yaşamaktan çok korkuyordum. Ne yapabilirdim ki? Babama geri dönemezdim. Nerede olduğumu bilmiyordum. Çaresizdim. Mecburdum. Bu sırrı sakladım. Ama artık ölüm döşeğindeyim ve bu sırrı anlatmak istedim. Bunları bilmek senin hakkın! Ben senin gerçek annenim Francis."

Francis, her şeyi anlıyordu. Babası, kâhyanın kızı Rachel'den doğan çocuğunu çevresine tanıtamazdı. Bir soyluyla evlenip çocuğu meşrulaştırmalıydı. Bu yüzden kendisi doğunca, Avrupa'ya uzun bir balayı seyahatine çıkmıştı. Orada Madam Adele ile evlenmişti. İki sene sonra geri geldiklerinde de yanlarında kendisi vardı. Seyahat sırasında doğduğunu söylemişlerdi herkese. Oysa Francis iki yaşma basmak üzereydi. Ama tıpkı annesi Rachel gibi ufak tefek, minicik bir çocuk olduğu için kimse onun iki sene önce doğmuş olduğunu anlayamamıştı. Demek bunca yıldır annesi bildiği Madam Adele onun gerçek annesi değildi.

Francis, dalgınca annesinin yüzüne uzun uzun baktı. Şaşkıncı, kırgındı ve kafasının içinde halen bir sürü soru bulutu dolaşıyordu.

"Peki ya babamın ölümü? Mektupta babamın nasıl öldüğünü bildiğinizi de yazmıştınız?"

Rachel'in gözleri, acı bir ifadeyle tekrar uzaklara daldı.

Ve hikâyenin geri kalanını anlatmaya başladı.

1817 senesi...

Binbaşı Frederic, Rachel'in hamile olduğunu öğrendikten sonra onu bir süre güvenilir bir adamının eşliğinde, Châteaudun'da büyük bir otelde saklamıştı.

Bir ay kadar sonra Dreux kasabasına üç dört saat uzaklıktaki Damville köyü yakınlarında teras bahçeli, beyaz renkli bir kır evi satın alıp Rachel'i oraya yerleştirdi.

Evin yakınlarında üzeri nazenin selviler ve suya değen söğütlerle kaplı minik bir adacık vardı. Adacığın etrafından kasabalıların Altın Irmak dediği küçük bir dere geçiyordu.

w Etrafa da kendisinin bir vergi tahsildarı olduğunu, hamile olan karısıyla yeni evlendiklerini, tayininin bu eyalete çıktığını duyurmuştu.

Bir de oraya uzak bir köyden yaşı geçkin bir dadı getirtmiş, bu kadını da köylülere Rachel'in annesi olarak tanıtmıştı.

Ayda birkaç kere kendisinin kullandığı hafif bir yolculuk arabasıyla Rachel'e uğruyor, ihtiyaçlarını karşılaması için dadıya biraz para bırakıp evden ayrılıyordu.

1817 yılının Temmuz ayında Rachel, bir oğlan çocuğu dünyaya getirdi.

Birkaç hafta sonra Binbaşı Frederic eve geldi ve çocuğu alıp gitti. Gitmeden önce de Rachel'e kesin bir emir verdi.

"Eğer bu çocuğu dünyaya getirdiğini unutursan, himayem altında yaşamaya devam edersin. Aksi halde kendini sokakta bulursun!"

Rachel günlerce ağladı. Dadı kadınsa komşularına Rachel'in bebeğini kaybettiğini ve eşinin onun cenazesini kendi

memleketine gömmek için götürdüğünü söyledi. Rachel Frederic'ten korktuğu için dadının yalanını onaylamak zorunda kalmıştı. Dadı kadın Frederic'ten iyi maaş alıyor ve bu maaşın çoğunu köyündeki çocuklarına gönderiyordu.

Rachel günlerce bekledi. Belki Frederic oğlunu geri getirir diye ama gelen giden olmadı.

Bir ay sonra Frederic, yağmurlu bir gece vakti, aniden geliverdi. Her zamankinden daha sessiz ve kederliydi. Rachel oğlunu sordu. Frederic çok sinirlendi. Ona bağırıp çağırdı.

"O çocuğu unut. O çocuğu unut dedim sana! Senin bir oğlun yok!"

Rachel binbaşının ayaklarına kapandı. Çocuğuna ne yaptığını sordu. Frederic o zaman yumuşadı. Ona çocuğun durumunun iyi olduğunu söyledi.

Frederic o geceyi orada geçirdi. Sabah erkenden kalktı. Rachel'e uzun bir süre onu ziyarete gelemeyeceğini söyledi. Ama ihtiyaçlarını karşılamak için birkaç ayda bir adamının ona para getireceğini söyledi. Eğer bir talebi olursa, o adama söylemesini istedi.

Sonra oradan ayrıldı.

Rachel, odasma dönünce, yatağın içinde kapaklı bir kolye buldu. Kapağı kaldırıncı içinden Georgette'nin ve annesinin resmi çıktı.

***

Yirmi iki yaşındaki Pascal Bauche, doğduğu günden beri Damville köyünde yaşıyordu. Köyün nüfusu son otuz yılda yüz kişi daha artmış ve dokuz yüz kişiye yaklaşmıştı.

Köylülerin çoğu Marki de Guennec'in tarlalarında mevsimlik işçi olarak çalışıyordu.

Köyde çiftçilikle uğraşan insanlar dışında bir de esnaf güruhu vardı. Sucukçu, yorgancı, terzi, marangoz, kasap, korucu, oduncu, ocakçı, şifacı, ebe... Yüzyıllardır olduğu gibi küçük

köylerde değişen pek bir şey olmamış, insanlar babalarından aldıkları meslekleri icra etmeye devam etmişlerdi.

Devrimden sonra tüm Fransa'da olduğu gibi küçük köylerdeki insanlar bile adalet, eşitlik, özgürlük kavramlarıyla tanışmış, kölelik kaldırılmış, aristokratlar malikânelerini ve şatolarını terk edip başka ülkelere kaçmışlar, binlerce insan giyotine gönderilmiş ama kralın bile başını alan devrim depreminin yarattığı eşitlikçilik felsefesinin rüzgârı kısa sürmüştü.

Devrimden en kazançlı çıkan kesim siyasi haklar elde eden kasabalı ve şehirli burjuvalar olmuş, ülke yönetiminde nitelikli konumlara yükselmişler, zenginleşmişler, Fransa'yı kana bula-yan giyotin rüzgârı dinince de kasabaları ve köyleri tekrar aristokratlara bırakmak zorunda kalmışlardı.

Köylüler için değişen bir şey olmamıştı. Onlar gene alın te-riyle çalışmak ve fukaralıkla, yoklukla, savaşmak zorundaydı-lar.

İşte Pascal Bauche de babasından aldığı meslekle, yani ma-rangozlukla uğraşıyordu.

O bahar çok şiddetli fırtınalar kopmuş, çoğu evin çatışma büyük hasar vermişti. Rachel'le dadının kaldığı ev de hasar görmüştü.

Rachel, havanın güzel olduğu bir gün, dadısından izin al-dıktan sonra sırtına yün bir şal atıp, yürüyerek üç çeyrek saat mesafedeki köye indi. Marangozu buldu. Ve ona zarar gören evlerinin çatısını yaptırmak istediğini söyledi.

Marangoz, genç ve güçlü bir erkekti. Yüzü ıslıl ıslıldı ve Rachel'in gözlerine, içine işleyen bakışlarla bakmıştı.

Ertesi sabah erkenden katırın sürdüğü bir arabayla malze-melerini getirip işe başlamıştı.

Çatıyı onarması bir hafta kadar sürdü. Normalde daha ön-ce bitirirdi ama hava tekrar kötüleşip, birkaç gün dolu yağınca iş aksamıştı.

İşi bitirince anlaştığı üzere Rachel'den paranın geri kalanını alıp gitti. Ama aklı ve kalbi Rachel'de kalmıştı.

Köylülerin "gizemli vergi tahsildarının yalnız karısı" diye lakap taktıkları Rachel hakkında çok şey duymuştu.

Bazıları onların kaçak olduğu, evli olmadıkları, kızın adamın metresi olduğu, adamın önemli bir devlet memuru olduğu için kızı bu gözlerden uzak köye kapattığıyla ilgili türlü türlü dedikodu yapıyorlardı.

Pascal, gizemli vergi tahsildarım düşünüyordu. Onu hiç görmemişti Yaşlı mıydı? Yakışıklı mıydı? Neden kansını annesiyle birlikte bu ıssız yere getirmişti? Neden şehirde yaşamıyorlardı? Vergi tahsildarları iyi para kazanırdı. İsterse, adam karışma şehirde güzel bir ev tutabilirdi. Neden bu ıssız köyü tercih etmişlerdi?

Gerçi kahvede yapılan dedikodulardan daha önce vergi tahsildarına arazisiyle birlikte kulübeyi satan emlakçının aynı soruyu adama bir kere sormuş olduğunu duymuştu. Vergi tahsildarı da karısının ciğerlerinin kötü olduğunu ve kuru, temiz havanın karışma iyi geldiği için doktor tavsiyesiyle bu bölgeden ev aldığını söylediğini işitmişti.

Belki doğruydu. Ama adam eve çok az geliyordu. Bazen aylarca kimse görmüyordu.

Ayrıca kız o kadar genç, masum ve kederli görünüyordu ki... Bu adam kıza hak ettiği sevgiyi ve ilgiyi vermiyordu sanki. Kızın yüzünde sürekli kederli ve pişman bir ifade asılıydı çünkü.

Günler, geceler geçti. Ama genç Pascal bir türlü Rachel'i aklından çıkartamıyordu. Onun evli olmasını umursamıyordu.

Ertesi hafta, tamir ettiği çatıda bir sorun olup olmadığını kontrol etme bahanesiyle tekrar Rachel'in evine gitti.

Rachel'in sahte annesi, bu durumdan hoşlanmamıştı. Rachel'in mutfakta bir şeyler içmeye davet ettiği genç adamın

karşısına oturup onu memnuniyetsiz bir ifadeyle uzun uzun süzmüştü.

Artık bahar güneşi yüzünü göstermiş havalar oldukça ısınmıştı. Bir hafta sonra Rachel dadısına evde canının çok sıkıldığını söyleyip yalnız başına yürüyüşe çıkacağını ve kır çiçekleri toplayacağını söylemişti. Dadısı ona eşlik etmekte ısrar etse de Rachel ona çok ağır yürüdüğünü ve hemen yorulduğunu bahane ederek yalnız başma evden çıkmayı başarmıştı.

Üç çeyrek saat kadar yürüdükten sonra köye varmıştı. Doğruca marangozun atölyesine gitti.
***

İki ay sonra Rachel ve Pascal, Damville'den bir günlük uzaklıktaki, bereketli tarlaları ve vadileriyle meşhur kuzeybatıdaki Lisieux kasabasına yerleştiler.

Rachel daha iki ay önce Pascal'ın köydeki marangozhane-sine giderken yolda kararını vermişti. Onu çocuğundan ayıran Binbaşı Frederic'in kölesi olmayacaktı. Ondan kurtulacak ve intikamını alacaktı. Ama yalnız başma bunu başaramazdı. Çocuğuna kol kanat gerekecek, onu sevecek ve ona bakacak güçlü bir kocaya ihtiyacı vardı.

Uçsuz bucaksız bereketli tarlalar ve ağaçlıklı korularla çevrili Lisieux kasabasma kadar yol boyunca birçok köye ve kasabaya uğramışlar ama karınlarını doyuracak bir iş ve oturacak bir ev bulamamışlardı.

Pascal, her şeyi göze almıştı. Rachel için deli oluyordu. Ak-rabalarından borç para aldı. Kafasını karıştırmamaları için de kimseye Rachel'le birlikte uzaklara kaçacağını söylemedi. Rachel ona tüm gerçekleri, başından geçen tüm trajediyi anlatmıştı. Pascal'm gözü karaydı, her haliyle Rachel'i seveceğine ve sadık kalacağına yemin etmişti.

Yolda giderlerken, küçük bir kilisede evlendiler. Rachel o gece ilk defa izbe bir han odasında Pascal'la beraber oldu.

Lisieux kasabası, Damville köyünden çok daha kalabalık ve büyük bir yerdi. Yapacak çok iş vardı. Odunculuk, rençberlik, tamir işleri, inşaat işçiliği... Lisieux Belediyesi, altı odalı, yirmi dört yataklı yeni bir hasta evi yaptırıyordu. Pascal inşaatta kendisine iş buldu. Rachel ise yevmiye karşılığında meyve sebze toplamacılığı yapacaktı. İnşaat alanının yakınındaki boş bir arazide bir çadırdaki kalıyorlardı. Kiralık, boş bir ev bulurlarsa ya da belediye bir ev yapmalarına izin verirse, Pascal içliğinde taşıdığı borç paralarla bir ev yapacaktı kendilerine.

İki ay sonra Rachel'in tekrar karnı büyümeye başladı. Bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Ama çocuk kimdendi?

Frederic, uzun bir seyahate çıkacağını söylemeye geldiğinde onunla beraber olmuştu. Ama Rachel çocuğun onun olabileceğini düşünmedi. Zaten böyle şeylerden çok anlamıyordu. 1818 yılında çocuğu dünyaya getirdi.

O çocuğun Pascal'm değil Binbaşı Frederic'in çocuğu olduğunu ancak on beş yıl önce öğrendi.

Çünkü çocuk Pascala benzeriyordu.

Tann'nın bir mesajı ya da laneti gibi, çocuk tıpkı binbaşının on beş yıl önce ölen oğlu Georges'e benziyordu.

1836 senesi...

Pascal ve Rachel, on sekiz yıl boyunca Lisieux kasabasında yaşamışlardı. Her şey, her zaman yolunda gitmemişti. Zaman zaman kavga etmişler, Pascal onu dövmüş, büyük şehirdeki yosmalarla aldatmıştı. En çok tartıştıkları konu da Pascal'm köyüne geri dönmek istemeseydi ama Rachel binbaşından korktuğu için bu fikre her zaman karşı çıkmıştı. Geçen kış Pascal zatürreye yakalanıp, hayata gözlerini kapayınca bu tartışma da bitmiş oldu.

Rachel, her şeye ragmen Pascal'ı sevmiştı. İçkiyi fazla kaçırsa da, onu aidatsa da ve zamanla daha geçimsiz, aksi ve mızımız bir adam olsa da onu sevmiştı. Onun ardından kimseyle evlenmemeye cenazeden sonra kilisede dizlerinin üzerine çöktüğü İsa heykelinin önünde yemin etmişti.

Pascal arkasında da gözü yaşlı bir eş ve asi bir oğlan çocuk bırakmıştı. Aslında Rachel ve Pascal çiftinin üç tane kız çocukları daha olmuştu. Ama Tanrı baba hepsini de doğduktan sonra yanma almıştı.

Sadece ilk çocukları Aubin hayatta kalmıştı. Ama uyumsuz, asabi, kavgacı, delişmen ruhlu bir çocuktı. Sürekli başını derde sokuyordu.

Aubin, ergenlik çağında iyice çığırından çıktı. Ne bir iş bulup çalışmayı kabul etti ne de saygılı biri olmayı. Rachel, ona daha küçükken ne umutlarla okuma yazma öğretmişti. Ama Aubin'in okumayla yazmayla işi yoktu. Kasabada birkaç arkadaş vardı. Sokaklarda içki içiyorlar, genç kızlara sulanıyorlar, kavga edip soygun planları yapıyorlardı.

Rachel, otuz iki yaşma gelmişti. Kocası öldükten sonra hayata karşı tek başına mücadele etmek zorunda kalmış, oğlu Aubin ise ona yardım etmekten kaçınmıştı. Halen tarlalarda mevsimlik işçi olarak çalışarak para kazanıyordu. Kasabaya ilk geldikleri sene Pascal, akrabalarından aldığı borç paralarla derme çatma eski bir kulübe satın almış zaman içinde evi tamir ettirmişti. RachelTe oğlu halen o evde oturuyordu.

Rachel'in ciğerleri hastaydı. Kasabanın doktoru ona ilaçlar veriyordu. Ama Rachel'in durumu her geçen gün daha da kötüleşiyordu.

Artık tarlada çalışamıyordu. Yorgun ve hastaydı. Yastığının altında sakladığı paralar azalıyordu. Oğlu Aubin'e iş bulup kendi ayakları üzerinde durabilmesi için baskı yapmaya başlamıştı. Ama Aubin beceriksiz ve anlayışsız bir gençti. Annesi onu dokuz yaşından itibaren rençperliği öğrenmesi için yanm-

da çalıştığı tarlalara götürmüştü. Ama Aubin her seferinde kaçıp Rachel'e zorluk çıkartmıştı.

Rachel öleceğini biliyordu. Aubin'e ise bakacak kimse yoktu. Pascal'm arası akrabalarıyla son yıllarda kötüleşmişti. Zaten Rachel'le evlenip köyünden kaçtığı için birçok akrabası ona küsmüştü. Akrabalarından aldığı borç paraları da geri ödeyememişti. Bu yüzden de ona kızgındılar.

Rachel çok düşündü. Sonunda kararını verdi.

***

1836 güzü...

Rachel Vidal, tam yirmi yıl sonra, gene bir güz mevsiminde Binbaşı Frederic'in karşısına çıktı.

Blanc de Venue'ya onu almayacaklarını biliyordu. Bu yüzden kapıdaki görevlinin eline bir mektup vermişti. Mektupta "Karçıçeği Kraliçesi" yazıyordu. Bu lakap, avcı kulübesinde yaşadıkları yasak aşk günlerinde binbaşının ona fısıldadığı bir aşk mesajıydı. Görevliye mektubu acilen mösyö Roussel'a götürmesini çünkü içinde çok önemli bir mesaj olduğunu söylemişti.

Çeyrek saat sonra nöbetçi geri gelip onu içeriye aldı. Malikânenin hizmetli girişinden içeriye sokup onu bir uşağa teslim etti. Uşak da binbaşının kütüphanesine götürdü.

Tıpkı yirmi sene önce olduğu gibi Rachel'in üzerinde gene fakir, pis kıyafetler vardı. Başını kumaş bir örtüyle örtmüştü. Değişen tek şey Rachel'in yıpranmış, kırışmış ve yaşlanmış yüzüydü. Frederic onu gördüğünde önce tanıyamamıştı.

Rachel, yirmi yıl önce buraya binbaşıya hamile kaldığında kendisine ve doğacak çocuğuna bakması için ona yalvarmaya gelmişti. Hâlâ on beş yaşındaki gibi oğlu için her şeyi göze alacak kadar fedakârdı. Binbaşının ayaklarına kapandı. Yalvardı. Çok hasta olduğunu söyledi. Yakında ölecekti.

"Ben ölünce oğlumu, oğlumuzu koru. Onu himayene al. Soyadını vermen gerekmiyor, ama ona bir iş barınak ver. Burada yapacak bir iş çıkar mutlaka. Ya da sahip olduğun başka bir yerde, ona bir iş ver. Bu onun hakkı!"

Frederic, gözyaşları içinde yalvaran kadma *acıyarak* baktı.

"Bunu, sana aldığım o evden marangoz *parçasıyla* kaçmadan önce düşünecektin!"

Rachel hüngür hüngür ağlamayla başladı.

"Buna mecburdum! Sen oğlumuzu benden alıp kaçırdın! Senden intikam almak istedim!"

Frederic sert ve hoşgörüsüzdü. Kaşlarını çatıp başını omuzları üzerinde salladı.

"Hatasını inkâr eden, iki kere hata işler!"

"Tamam," diye ağlayarak yalvardı Rachel. "Bir hata yaptım. Çok pişmanım. Ama oğlumuzu bir görsen aynı... aynı Georges'a benziyor. Bir görsen. Bunun Tanrı'nın bir lütfü olduğunu anlardın. Oğlumuz Aubin'i, Ulu Tanrı senin için gönderdi. Yoksa Georges'a bu kadar çok benze..."

Binbaşı ayağa fırlayıp, onu tokatladı. Sesi bir kasırga gibi öfke yüklüydü.

"Bir daha Georges'in adını ağzma alma. Senin gibi bir köylünün pis ağzma oğlumun soylu adı yakışmıyor! Ve karşında kim olduğunu unutma. Kiminle konuştuğunu sanıyorsun! Ben Mösyö Roussel'im. Bir daha bu eve gelme. Yoksa seni de, oğlunu da köpek yavrusu gibi geberttiririm!"

Rachel, posta arabasını kullanarak Lisieux kasabasındaki evine geri döndü. Bu yolculuk onu iyice yormuş, yıpratmıştı. Hastalıktan, çaresizlikten ve onur kırıklığından yataklara düştü. Zamanının azaldığını biliyordu. Tanrı baba, onu yanına çağınıyordu.

Oğlu Aubin'i çağırıp ona her şeyi anlattı. Gerçek babasının kim olduğunu. Babasının ona yaptıklarını.

Oğlu annesinin uğradığı hakaretin ve bunca yıldır çektikleri fukaralığın hıncını binbaşından ve kendisinin yerine o malikânede sefahat içinde yaşayan çocuklarından almak için harekete geçti.

Annesinin yastık altında sakladığı paraları çaldı. Doğruca Dreux kasabasına gitti. Günlerce gizli gizli Blanc de Venue'nun etrafında dolaştı. Malikânede yaşayanlar hakkında bilgi topladı.

On sekiz yaşındaydı. Gençti, güçlüydü, dirençliydi ve öfkeliydi. Ormanda geceledi, ucuz hanlarda kaldı.

Bir plan yaptı. Annesi, binbaşının büyük oğluna, yani ağabeyine çok benzediğini söylemişti. O da bu benzerliği kullanmak istedi.

Önce, kasabada hakkında birçok dedikodu duyduğu ablası Georgette'ye kancasını taktı. Kızlardan zaten nefret ediyordu. Hele burjuva kızlarından daha çok nefret ediyordu.

Annesinin öğrettiği okuma dersleri işe yaramıştı sonunda. Ona mektuplar yazdı. Korkutmak için. Sonra siyahlar giyinip gizlice Blanc de Venue'ya girdi. İçindekilere korku salmak için gece vakti bir hortlak gibi ortalıkta dolaştı.

Rachel oğlu için endişeleniyordu. Aubin, sık sık evden uzaklaşıyor ve geri geldiğinde nerede olduğunu annesine söylemiyordu. Yastık altına sakladıkları paralar bitmişti. Kış geliyordu. Ve beş kuruş paralan yoktu.

Aubin gene böyle bir gün ortalıktan kayboldu. Bu sefer gitmesinin üzerinden bir hafta geçti. Geri gelmedi. Rachel endişeden uyuyamaz oldu. Onun babasının peşinden gittiğini ve kötü bir şeyler yaptığından korktu.

Komşularından yol için biraz borç para ahp posta arabasıyla Blanc de Venue'ya gitti. Bu sefer onu içeri almadılar. Kapıda-

ki görevli ona küfür edip kovdu. O da kasabaya inip sokak sokak oğlunu aramaya başladı.

Sonunda oğlunu Dreux kasabasına yeni gelen doktorun muayenehanesinde buldu. Oğlu, Doktor Bernard'ın muayenehanesinde iki gündür ağır yaralı bir halde yatıyordu.

Rachel'in hiç parası yoktu. Bernard borç defterine yazdı.

"Yalnız onu buradan götürmeniz lazım. Çünkü muayenehanem küçük ve tek bir yatağım var. Başka hastalarım ile ilgilenemiyorum."

Rachel doktora çok teşekkür etti.

Sonra oğlunu alıp oradan ayrıldı. Sabah kalkan posta arabasıyla evlerine geri döndüler. Rachel, yol boyunca sessiz sessiz ağladı. Oğlunun yüzünü tanınmaz hale getirmişler, bir kolunu da kırmışlardı.

Oğlu ona olanları anlattı. Frederic'in adamları onu bir gece ormanda kamp yaparken yakalamış ve dövüp yol kenarına atmışlardı.

Oğlunun anlattıklarını dinleyince Rachel'in cam yandı. Yüreğinde bir öfke kasırgası koptu. Oğluna, kendi öz oğluna bunu nasıl yapabilmişti? Nasıl bu kadar canavarlaşabilmişti?

Rachel kararım verdi.

Binbaşıya bir mektup yazdı.

Mösyö Edouard'm ona öğrettiği okuma dersleri sayesinde.

***

Birkaç hafta sonra, Georgette ile Bernard'ın nişan günü...

Frederic'e öğle saatlerinde bir mektup gelmişti.

13u çocuk senin çocuğun. Bunu er ya da geç kabul edeceksin. Etmek zorundasın. Ve diğer çocuklarına tanıdığın hakları ona da tanımak zorundasın.

Sırlar Uçurumu

Bize daha ne kadar zulüm edeceksin? Bana acımadın çocuğuna acı.

Yoksa tüm gerçekleri dünyaya anlatırım. Her şeyi. Yeşil tepelerden kıvrılarak yelen ırmağı, üzeri nazenin selviler ve suya değen söğütlerle kaplı Colbert adacığını, kasabalıların Altın Irmak dediği küçük dereyi, teras bahçeli o beyaz kır evini. Karçıçeği Kraliçesi'ni.

Günahlarını böyle yüzel bir evde yizli tutarak unutabileceğin! mi sanıyorsun?

Artık yoruldum Frederic. Hem de çok yoruldum.

Bu iş bitsin artık. Çocuğunu kabul et. Ona bir yelecek ver. Yoksa senin azrailin olurum. Georyes'in ruhuna da mı saygın yok. Görmüyor musun bu çocuk Georyes'in aynısı. Tanrı baba Georyes'un ruhunu ve bedenini oğlumuzda tekrar yaratmış...

Bu sana son mektubum. İntikam istiyorsan benden al. Ama oğluma bir daha dokunma. Senden kaçtığım için halen benden nefret ettiğini biliyorum.

Alacakaranlık vaktinde, Edouard Amca'nın Euyenie'yi aşağıya attığı kayalıkta, Vert Rocky'de seni bekleyeceğim.

Gelmezsen tüm bu gerçekleri yazelelere veririm. Şerefini ve itibarını sonsuza dek kaybedersin. Sonra da seni ve aileni, herkesi Ölüme lanetlerim..?'

Frederic mektubu büyük bir öfkeyle şöminede yaktı. Ama geçmişinden bu kadar kolay kurtulamayacağını biliyordu.

Bu gece şafak vakti Rachel'le buluşacaktı.

***

Şafak vakti...

Alacakaranlık sökerken, Rachel ile Frederic Vert Rocky uçurumunda buluştular.

Rachel burada doğmuştu. On beş yaşına kadar burada yaşamıştı. Buranın her karışını biliyordu. O yüzden gizlice girmişti içeriye.

Frederic'e olan öfkesi hastalığını unutturmuştu.

Frederic yürüyerek gelmişti. Bir elinde gümüş pençeli bastonu vardı. Üzerinde kürklü bir palto, başında geniş kenarlı ipek bir şapka.

Rachel'in gözleri kurşun dolu bir silah namlusu gibi ölümcül bir ışıkla parlıyordu. Yüreğinde, arkasındaki Vert Rocky uçurumunun dibinden yükselen ölüm çığlıkları yankılanıyordu. Yirmi yıl önce bu uçurumdan atılan Madam Eugenie'nin çığlıkları.

Rachel'in, karşısındaki adam yüzünden hayatını çaldığı zavallı Madam Eugenie'nin kederli çığlıkları.

Her şey farklı olabilirdi. Eğer Georges ölmeseydi, eğer Frederic, Rachel'i zorlamasaydı ve Madam Eugenie onları külebede yakalamasaydı...

Ama son bir şans vermek istedi ona.

Herkesin son bir şansa ihtiyacı vardı.

Gençliğindeyken tutulduğu ihtiyar adamın gözlerine baktı. Bir zamanlar ne kadar yakışıklıydı. Ne kadar güçlü ve asildi.

"İstersen beni öldür Frederic! Ama oğluma acı. Oğluma acı. Onun hayatının mahvolmasını istemiyorum. Onu himayene al. Ona bir iş ve gelecek ver! O bunun hakkı. Ona bir şans ver. Ve kendine de!"

Bu sefer ağlamamıştı. Yalvarmamıştı da. Sadece istemişti. Hakkı olan bir şeyi, kendisine ait bir şeyi ister gibi.

Frederic paltosunun içinden tabancasını çıkartıp Rachel'in alnına doğrulttu. Horozunu kaldırdı.

Rachel'in kalbi bir serçe gibi attı. Zaten hastaydı. Ölecekti. Erken ya da geç olacağı kimin umurundaydı. Ciğerleri yanıyordu. İçi, günden güne çürüyordu. Acılarından kurtulmuş olurdu.

Ama oğlu, oğluna ne olacaktı?

Gözlerini kapattı. Serin bir rüzgâr sırtına vuruyordu. Kulakları sabah esintisinin soğukluğuyla uğuldadı. Ensesindeki tüyler ürperdi.

Gözlerinin önüne babası geldi. Annesi. Ağabeyi. Blanc de Venue'da geçen küçüklüğü. Avcı kulübesi. Sonra Madam Eugenie'nin ölümü. Belki de böyle olmalıydı. Madam Eugenie'yi aldatmıştı! Madam Eugenie'yi o öldürmüştü! Şimdi de kendisi ölmeliydi. Bu en doğrusuydu.

Birden öksürük nöbetine tutuldu. Eliyle ağzını kapattı. Öksürmekten gözlerinden yaşlar aktı. Sanki ciğerleri kor bir ateşle deşiliyordu. Sancıdan iki büküm oldu. Ellerine kan gelmişti.

Öksürük nöbeti dindiğinde, gözlerini açtı. Frederic karşısında yoktu.

Şaşkınca etrafına bakındı.

"Biliyor musun? Seni gerçekten sevmiştim!"

Ses arkasından gelmişti. Başını çevirdiğinde, Frederic'in uçurumun kıyısında dimdik durduğunu gördü. Sırtını Rachel'e vermiş, yüzünü ise karşıdaki tepelerin ardında ağarmak üzere olan güneşe doğru kaldırmıştı. Tabancası elinde yoktu.

"Ben bir günahkârım Rachel! Ruhum pişmanlık dolu! Hayatım boyunca Tanrı'nın ve ülkemin koyduğu tüm kurallara uydum. İyi bir asker, iyi bir baba ve eş olmaya çalıştım. Kardeşim Edouard ise ahlaksız ve kuralsız bir hayat yaşadı. Tann'yı reddetti. Kuralları reddetti! Ama insanlara benim kadar kötülük etmedi! Carolina'nın, Annabelle'nin, Georges'ın, Eugenie'nin ve senin hayatını mahvettim! Ben bir canavarım ve son bir şansı hak etmiyorum!"

Sonra kendini sessizce uçurumdan aşağıya bıraktı.

"İşte böyle oğlum. Bilmeni istedim. Artık benim yolculuğum bitmek üzere. Senden son bir isteğim var. Daha doğrusu ilk ve son isteğim. Kardeşine göz kulak ol. O iyi bir çocuk. Sadece iyi insanlarla karşılaşmadı hayatında. Onun içindeki iyiliği çıkart. Ona merhamet elini uzat!"

Bu sırada içeriye bir delikanlı girdi. Zaten uzun süredir kapının aralığından içerdeki konuşmaları dinliyordu.

Bu delikanlı Francis'in kardeşi Aubin'di.

Annesinin anlattıklarından dolayı gözleri yaşarmıştı. İki kardeş birbirlerine baktı. Francis'in içinde tuhaf duygular canlandı. Yatakta yatan kadın anlattıklarına göre onu kamında taşımış, dünyaya getirmiş olan kadındı.

Peki anlattıkları doğru muydu? Francis bitkin bir halde yatan kadma baktı. O içine işleyen sıcacık gözler, o şefkat dolu ses yalan söylemiyordu. Hayır, o kadın annesiydi. O çocuk ise öz kardeşiydi. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Ama onları bunca zamandan sonra sevebilir miydi?

O gece Rachel, sanki bunca yıl oğluyla tanışmayı beklemiş gibi Francis'e tüm sırlarını anlattıktan sonra, huzur içinde gözlerini sonsuzluğa yumdu.

Ertesi gün cenazesini kaldırdılar. Francis, annesinin tabutunu kardeşiyle birlikte mezara koydu.

Kasabalılar mezarı terk ederken Aubin annesinin mezar üzerine çöküp ağladı. Francis onun yanında diz çöktü.

Gözlerinden belki yaşlar akıyordu. Ama yüreğinin derinliklerinden daha önce hiç işitmediği bir ses duyuyordu.

Bu, vicdanının sesiydi.

Babası yüzünden hayatı mahvolan halası Carolina'ya, Annabelle'ye, amcası Edouard'a ve bulur bulmaz kaybettiği annesiyle kardeşine acıyordu. Hayatı boyunca kimseyi sevin-dirmemişti. Aptalca bir korku yüzünden sevdiği kızın bile ölümüne neden olmuştu. Kimse için bir fedakârlık yapmamıştı. Kimseye bir iyilikte bulunmamıştı. Sadece kendisi için yaşamıştı.

Artık böyle yaşamak istemiyordu.

Artık dünyada sadece kendisi varmış gibi yaşamak istemiyordu. Başkalarını anlamak, onlara yardım etmek, sevindirmek, fedakârlık yapmak istiyordu.

İşe kardeşinden başlayacaktı.

İlk işi notere gidip babasından ona kalan her şeyi kardeşine bağışlamak olacaktı.

Artık iyi biri olacaktı.

Lucinde'nin âşığı anarşist Pierre haklıydı. Francis hayatı boyunca her şeye emek harcamadan sahip olmuştu. Hayatın gerçek çilesini hiç çekmemişti. Bu yüzden, hiçbir şeyin değerini anlamamıştı. Lucinde'yi sevmesine rağmen onu hak etmek için bile bir şey yapmamıştı. Onu gerçekten sevmemişti. Onun mutluluğunu istememişti. Onu kendi mutluluğu için sevmişti.

Sadece kendi mutluluğu için yaşamıştı.

Ve bu yüzden, belki de kimse onu mutlu etmek için çabalamamıştı.

Artık başkalarının mutluluğuna da kendi mutluluğu kadar değer verecekti.

Mayıs ayı gelmişti. Blanc de Venue'nun bulunduğu tepeler yemyeşil çimenlerle kaplanmış, çalılık aralarından altın sarısı, ateş kırmızısı ve portakal rengine açelyalar, ormangülleri ve yabani çiçekler fışkırmıştı. Kırlar, patikalar, bayırlar sarıgözlü papatyalarla renklenmiş; arılar, kelebekler, kuşlar, böcekler uzun kış günlerinin mahmurluğunu üzerinden atmak için temiz ve güneşli havanın kollarına bırakmışlardı kendilerini.

Neredeyse iki ay boyunca Georgette, Bernard'a birçok mektup yazmıştı. Ama ne bir cevap almıştı ne de Bernard malikâneye gelmişti.

Sonunda bir perşembe günü öğlen vakitlerinde Georgette'ye bir mektup geldi. Bernard mektupta, Georgette'yle evlenmekten vazgeçtiğini yazmıştı. Bahane olarak da Georgette'nin aslında Frederic'in değil amcası Edouard'm kızı olduğunu duyduğunu ve böylesine ahlak dışı bir ilişkiyle dünyaya gelmiş bir insanla evlenemeyeceğini yazmıştı.

Tabii gerçekte tüm bunlar bahaneydi. Bernard'ın esas derdi servetti. Ve o servete de artık Annabelle sahip olduğu için Georgette'ten vazgeçmişti.

Georgette'nin tüm dünyası yıkılmıştı. Hem terk edilmiş hem de alçakça bir iftiraya uğramıştı. Bu olay, babasının ölümünden, hatta onun vasiyetinden bile daha yıkıcı olmuştu kendisi için.

Bernard'ın mektubunu okuduktan sonra öfkeden, gurur kırıklığından ve aşk acısından günlerce ağladı.

Kendini hiç bu kadar yalnız ve çaresiz hissetmemişti. Annesini hatırlayamayacak yaşta kaybetmişti. Babası daha yeni

ölmüştü. Büyükannesi onu hiç sevmem iştı. Doğumuyla ilgili, babasının kim olduğuyla ilgili etrafta iğrenç dedikodular dolaşıyordu. Ve şimdi âşık olduğu adam onu terk etmişti.

Üç gün boyunca uyuyamadı. Ne zaman gözleri kapansa uykusu hıçkırıklarla bölündü. Göğsü, kavurucu bir ateşle yandı. Ter ve gözyaşlarıyla ıslanan yorganın altında, kan kaybeden bir yaralı gibi inleye inliye sabahı etti. Her nefes alışında boğazına bir acı batıyor, yüreğine saplanan aşk hançeri, onu nefret ve intikam hissiyle zehirliyordu. Her şeyden tiksiniyordu. Hayatı, güzelliği, sevgi dolu kalbi, vazosunda hiç çiçek açmadan solmuş bir gül dalı gibi kurumuştı.

Geceleri, uzaklardan yankılanan sesler duyuyordu. Karanlık odasının ortasında, kalbi uzaklardan gelen çığlıklarla çarpıyordu.

Duyduğu bu acı çığlıkları kendi korkuları mı doğuruyordu? Yoksa bahçede, tıpkı kendisi gibi acı çeken biri mi dolaşıyordu? Bu sesler onun kendi yüreğinin derinliklerinden mi kopuyordu?

Ertesi sabah perdesini yıkayan taptaze bir bahar güneşiyle uyandı. Neredeyse tüm gece hiç uyuyamamış olmasma rağmen, kendini zinde ve uyanık hissediyordu. Sabah kahvaltısından sonra pırıl pırıl bahçeye çıktı. Bahçıvan, tulumbadan çektiği sularla çiçekleri suluyordu.

Arka bahçenin ortasında kâgır bir kaide üzerinde arduaz taşından yapılmış, kalkan arması şeklindeki oyma anıtın yanma gitti. Anıtın altında gotik harflerle "Georges Roussel 18 Haziran 1815 / Vatanı için bir kahraman olarak öldü" yazıyordu. Anıtın dört bir tarafı, üzerleri pirinç kapaklı dev meşale direkleriyle donatılmıştı. Anıtın etrafını kuşatan yabancı gül tarhları da adeta anıtı gülden bir çitle koruma altına almıştı.

Georgette anıtın üzerinde yazan yazıyı okudu hüznü gözleriyle. Derin bir iç çekti.

Birden bahçıvanın on altı yaşındaki oğlu Alban, çalılıkların arasından ortaya çıktı. Ona kırmızı bir lale verip, tekrar gerisin geri çalılıkların arasında kayboldu.

Georgette, çiçeğe baktı. Alban'ı düşündü. Ona âşık olan ve bu aşkı gizleyemeyen Alban'ı. O da acaba kendisi gibi derinden derinden acı çekerek kavruluyor muydu?

Bahçenin ortasında çiçeğe bakıp katıla katıla güldü. Etraftaki hizmetçiler, uşaklar ona tuhaf tuhaf baktılar.

Odasına çıkınca masasına kâğıt ve mürekkep takımını çıkarttı.

Bernard'a mektup yazacaktı. Son bir mektup daha. Yüreğinin derinliklerinde aşk, nefret ve elem yüklü dalgalar köpürüyordu. Bu dalgaların sesini ona duyurmalıydı. Kağıda içini yakan acıyı kanatmak istedi. Her kelimeyi kanla bulamak istedi. Gözyaşıyla ışıldatmak istedi.

Ama sonra vazgeçti. Bernard bunu hak etmiyordu ki!

Uzun uzun düşündükten ve düşünceleri gözyaşlarıyla birçok defa kesintiye uğradıktan sonra, çok kısa bir mektup yazmaya karar verdi.

Hislerini yüreğinin yarasından topladı ve kısa ama güçlü kelimelerle kâğıda döktü.

İnsanların nabzım kanatma! Sen benimkini çok kanattın. Artık akacak kanım kalmadı. Ne de uğrunda atacak bir nabzım!

Mektubu kasabaya inince postalaması için Sylvie'ya verdikten sonra tekrar odasına çıktı.

Hayatı boyunca ona âşık olan erkeklerin yazdığı, döşemenin altındaki gizli bölmede sakladığı mektupların hepsini şöminede yaktı.

Alban'ın verdiği kızıl laleyi, yastığının üzerine bıraktı.

Tıpkı kendisine benziyordu çiçek. Renkli, kokulu, kırışksız ve taze.

Ve tıpkı kendisi gibi yapayalnız, sevgisizliğe mahkûm!

Dolabından, geçen son bahar Vespasien'in malikânesinde verilen baloda giydiği giysiyi çıkarttı. Eliyle, bir kediye sever

gibi kıyafetini okşadı, sonra giydi. İnce tüllü, inci süslü beyaz uzun eldivenlerini de ellerine geçirip dirseklerine kadar çekti.

Sonra aşağı kata indi. Hizmetçiler tıpkı bir baloya gider gibi giyinmiş olan mileydiye şaşkın şaşkın baktılar. Georgette evin yan tarafındaki hizmetli girişinden çıkıp koruluğa doğru arkasından kimse seslenmesin diye aceleyle yürüdü.

Koruluğun serinliğine girince son günlerde duyduğu o çığlıklar tekrar yükselmeye başladı.

Bu çığlıkları artık tanıyordu.

Annesi Eugenie'nin yirmi yıldır dinmeyen kederli çığlıktı bunlar ve koruluğun derinliklerinden geliyordu.

Sonra araya başka sesler karıştı. Ona iltifatlar eden erkeklerin sesi.

Ne kadar güzelsiniz... Bir çiçek gibisiniz... Kalbimin gördüğü son rüya olmalısınız!

Hayat çok zalimdi. Acımasızdı. Ve affı yoktu. Çok güzel olduğunu biliyordu. Ama bu güzelliği çiçeklendirecek bir kalp yoktu.

Vert Rocky uçurumunun kıyısına varınca, aniden durdu. Etrafına baktı. Esintisiz, ılık, durgun bir hava vardı.

Elini göğsüne koydu. Kırık kalbi, deli gibi çarpıyordu Annesini hayal etti. Onu bu dünyada seven tek kişiyi. Sevdiğine emin olduğu son insanı.

Boğazı düğümlendi. Yanaklarından birer damla yaş süzül-
dü. Ama gerisi gelmedi. Yüreğini tuttu. Yanaklarını ıslak bir
şekilde annesine kavuşmayacaktı. Ona, çocuk gibi ağlayarak
gitmek istemiyordu.

Etrafına baktı bir kere daha. Kuşlar cıvıldıyordu vadinin
içinde. Yaşanacak güzel günler vardı oysa. Ama yaşadıkları,
yaşanacakları unutturmuştu.

Derin bir nefes aldı.

Son bir nefes.

Bu adaletsiz dünyadan intikam almalıydı.

Sessizce kendisini aşağıya bıraktı.

Francis sözünü tutmuştu. Babasından kalan her şeyi kardeşi Aubin'e bırakıp Paris'e dönmüştü.

Orada, hem okuyup hem de çalışarak kendi ayakları üzerinde durmaya çalışacaktı.

Georgette'nin cenazesinden birkaç hafta sonra Doktor Bernard, Blanc de Venue'ya geldi. Önce Madam Adele'yi ziyaret etti. Kabul salonunda onunla bir bardak punç içtikten sonra gitmeden önce Annabelle'yi görmek istediğini söyledi.

Madam Adele, uşaklarından Matmazel Annabelle'yi çağdırmalarını istedi. Ama kimse onu malikânede bulamadı. O zaman Annabelle'nin Vert Rocky'e gittiğini anladı. Georgette'nin ölümünden sonra Annabelle kendi içine daha da kapanmıştı. Her gün yalnız başına Vert Rocky'e gidiyordu.

Bernard, yan taraftan çıkıp Vert Rocky uçurumuna doğru yürüdü.

Annabelle oradaydı. Yas kıyafetlerindeydi. Yüzü uçuruma dönüktü. Her zamanki sakin, gösterişsiz ama çarpıcı durgunluğuyla kollarını göğsünde kavuşturmuş boşluğu izliyordu.

Bernard, şapkasını çıkartıp çekingen adımlarla arkasından yaklaştı. Anıları yıllar öncesine gitti birden. Kıyının yanındaki çalılardan arkasında, Annebelle'yi gonca gül dudaklarından ilk defa öptüğü o gencecik halini hatırladı.

Ne kadar saf, tecrübesiz ve ürkekti. Aşk, dudaklarından alevlenmeye başlayan bir fitil gibi tüm ruhunu yakıp kavuruyordu. Gözleri sadece Annebelle'yi görüyordu. Onun fildişi rengindeki pürüzsüz yanaklarını, güle benzeyen dudaklarını, mavi gözlerini...

Elindeki şapkayı çevirerek, sessizce Annabelle'yi inceledi arkasından. Öylece, kendi içine dalmış, dünya sorunlarına sırtını dönmüş gibiydi. O ince ve masum ruhu, yaşadığı sessiz evrenin içinde kendi başma oksijenini sağlayan, lekesiz bir çiçek gibiydi.

Bir insanın kim olduğundan çok, başkalarına kendini nasıl hissettirdiği daha değerliydi. Annabelle de kendini değerli ve eşsiz hissettiriyordu Bernard'a. Nadide bir pırlanta, kokusunun ve renginin dünyada bir benzeri daha olmadığı eşsiz bir çiçek gibi...

Hayat, zalim ve vahşiydi. Annabelle'nin narin ruhu dünyanın bu acımasız ve adaletsiz yükünü tek başına kaldıramazdı. Bernard onu koruyabilirdi. Birlikte tüm yüklere omuz verebilirlerdi.

Usulca elini uzatıp omzuna dokundu.

Annabelle irkilerek arkasına döndü. Bernard'ı görünce gözleri birden kor gibi ışıldadı. Dudaklarında ürkek, şaşkın bir gülücük belirip kayboldu. Başını eğip onu selamladı.

Bernard, işaret diliyle nasıl olduğunu sordu.

Annabelle iyi olduğunu işaret etti.

Annabelle'nin dudaklarını okuyabilmesi için Bernard kelimeleri ağır ağır telaffuz ederek, konuşmaya başladı.

"Annabelle, ben gitmeye karar verdim. Burada, çok acı şeyler oldu. Artık buradan gideceğim."

Annabelle, anladığını göstermek için hüzünlü bir ifadeyle başım salladı. Eliyle iyi şanslar diledi.

Bernard da başım salladı. Elindeki ipek şapkayı çevirdi. Heyecandan dizleri titriyordu.

"Annabelle, ben, düşündüm de, belki de, biz ikimiz..." Susup gülümsedi, yanakları utançtan nar gibi kızardı. "Çok zor bunu sormak. Ama belki de doğru olan budur. Kaderimizde bu vardı. İnanıyorum, her zaman da inandım. Yanlış bir seçim yaptım ama artık doğruyu biliyorum. Burada Georgette'nin

öldüğü yerde bunu sana söylemem en iyisi. Annabelle, benimle evlenir..."

Annabelle hızla elini uzayıp Bemard'ın ağzını kapattı.

Sonra diğer elini bir satır gibi tutarak savurdu.

Bu "Kes sesini!" demekti.

"Ne olur kes sesini artık!"

SON